

Sớm Tối Say Cùng Rượu Với Thơ

Contents

Sớm Tối Say Cùng Rượu Với Thơ	2
1. Chương 1: Sống Lại	2
2. Chương 2: Lão Sư	6
3. Chương 3: Bái Sư	9
4. Chương 4: Học Nghệ, Uyển Vân	11
5. Chương 5: Chuyện Hoàng Cung	13
6. Chương 6: Ở Trên Đường	16
7. Chương 7: Đồng Giường Cộng Chằm	19
8. Chương 8: Tối Thiên Sơn	21
9. Chương 9: Cuộc Sống Trên Núi	24
10. Chương 10: Cổ Nhân Rời Đi	27
11. Chương 11: Xuống Núi, Cứu Người	29
12. Chương 12: Thanh Phong Thành	32
13. Chương 13: Trở Lại Kinh Thành	37
14. Chương 14: Hồi Cung	40
15. Chương 15: Bữa Sáng	45
16. Chương 16: Thấy Lại Lão Sư	48
17. Chương 17: Mới Gặp	52
18. Chương 18: Tiệc Tối	56
19. Chương 19: Sự Kiện Ngự Hoa Viên	59
20. Chương 20: Thăm Đáp Lễ	63
21. Chương 21: Ánh Dương Cung	66
22. Chương 22: Đêm Trước Đăng Cơ	68
23. Chương 23: Thái Tử Đăng Cơ	71
24. Chương 24: Trên Đời Là Vương	76
25. Chương 25: Lớn Dàn	81
26. Chương 26: Mới Vào Giang Hồ	86
27. Chương 27: Tử Tàn Mác	95
28. Chương 28: Ở Chung	99
29. Chương 29: Cầm Sắc Hải Hoà	103
30. Chương 30: Trăng Sáng Nhô Cao	110
31. Chương 31: Bất Gian Tại Trận	113
32. Chương 32: Tà Dương Nạp Lan	119
33. Chương 33: Được Cứu	130
34. Chương 34: Vấn Đề Nảy Sinh	134
35. Chương 35: Sơ Thiệp Bắc Đường	138
36. Chương 36: Hoàng Cung Phong Vân	142
37. Chương 37: Đêm Thất Tịch Chi Độc	146
38. Chương 38: Tình Thâm	150
39. Chương 39: Tái Hiện Phong Ba	154
40. Chương 40: Tái Lâm Lan Tuyền	158
41. Chương 41: Tình Thâm Thành Thương	166

42. Chương 42: Giang Phủ Đại Hôn	169
43. Chương 43: Hôn Lễ Ngụy Hiếm	173
44. Chương 44: Tới Đền Thất Tịch	184
45. Chương 45: Cổ Hương Trước Kia	187
46. Chương 46: Mừng Một Tháng Bảy	191
47. Chương 47: Có Khanh Cũng Đủ Rồi	196
48. Chương 48: Phiên Ngoại : Chi Tịch Tịch Đều Thành Quyết [Nhất]	202
49. Chương 49: Phiên Ngoại : Chi Tịch Tịch Đều Thành Quyết [Nhị]	206
50. Chương 50: Phiên Ngoại : Chi Tịch Tịch Đều Thành Quyết [Tam]	212
51. Chương 51: Phiên Ngoại – Lễ Vật Đêm Thất Tịch	216

Sớm Tối Say Cùng Rượu Với Thơ

Giới thiệu

Edirtor: Củ Cải Trắng Thể loại : 1×1, cung đình, xuyên không, “phụ tử”...Kiếp trước em thụ do sức khỏe không tốt nên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/som-toi-say-cung-ruou-voi-tho>

1. Chương 1: Sống Lại

“Nương nương! Nương nương! Sinh! Sinh! Là một vị hoàng tử!” Thoạt nhìn một người ăn mặc như tỳ nữ kêu lên. Trên giường nữ nhân nhìn thoáng qua là mới sinh hài tử, khẽ cười cười, rốt cục thể lực chống đỡ hết nổi mà ngất đi.

Liên Khê hiện tại rất buồn bực. Cái tình huống gì đây? Trẻ con? Trang phục cổ? Còn hoàng tử? Không tính sai đi, vẫn giữ trí nhớ mà chuyển sang kiếp khác, rốt cuộc là may mắn hay là bất hạnh? Vẫn là nên hy vọng thân thể này khỏe mạnh.

Kiếp trước thân thể chính mình mắc nhiều bệnh, mười bảy tuổi không gọi là già đã vội mất sớm? Mình đã chết, Liên Thần có hay không mà thương tâm? Hẳn là không thể nào, phỏng chừng hẳn chỉ biết mình mới mất đi người thừa kế duy nhất mà khó sống một chút. Nghĩ đến đây Liên Khê không khỏi có chút uể oải, hẳn cũng có ích như thế là cùng.

Liên Thần là phụ thân hẳn, không, hiện tại chỉ xem là phụ thân của kiếp trước. Phụ thân hẳn là một tổng tài quyết đoán. Thời điểm hai mươi tuổi thì có hẳn, mẹ của hẳn cũng là một người danh môn vọng tộc, bởi vì đoạn hôn nhân này đối hai cái gia tộc đều có lợi, cho nên hẳn được sinh ra, nghe nói tình huống lúc ấy rất nguy cấp, giữa đại tiểu thư và tiểu hài tử chỉ có thể chọn một người, mà phụ thân của hẳn, Liên Thần không chút do dự bỏ mẹ của hẳn lựa chọn hẳn, bởi vì hẳn cần một người thừa kế.

Quả nhiên là một người lãnh khốc. Có lẽ là thế nên trời mới trừng phạt hẳn, hẳn sinh ra liền mắc bệnh, thường xuyên thở khó khè hơn nữa thể nhược yếu kém, đến khi mười bảy tuổi bệnh thở khó khè phát tác, vì như thế nên giờ lưu lạc đến cái không gian này, kỳ thật lúc ấy hẳn có thể gọi người, chỉ cần hẳn hô to một tiếng là có thể sống sót, chính là hẳn không muốn, sống có gì vui? Trừ bỏ cái danh vị người thừa kế hào nhoáng này, hẳn chỉ có hai bàn tay trắng, phụ thân duy nhất đối với hẳn như người qua đường, sinh mà không luyện.

Chính là không nghĩ tới ông trời thật chiều cố hẳn mà, khiến hẳn lại có thể sống một cuộc sống mới. Chính là vì cái gì vẫn là đế vương gia tộc? Trong ấn tượng của hẳn cung đình là nơi cá lớn nuốt cá bé, lãnh khốc vô tình, huống chi hẳn hình như là hoàng tử? Thật là phiền lòng a! Bất quá rất nhanh hẳn sẽ không phiền lòng, bởi vì sự tình căn bản không như hẳn tưởng.

“Người nói Nhị hoàng tử vì cái gì cũng không khóc?” Một cung nữ cau mày nói.

“Hẳn giống như đang suy nghĩ chuyện gì ấy?” Một cung nữ khác trả lời.

“Cái gì, thôi đi?” cung nữ kia bĩu môi, “Trẻ con mới sinh làm sao có thể nhận thức mọi vật được? Nghe nói trẻ con khi sinh ra mà không phát ra tiếng thì tương lai sẽ cầm điếu!”

“A!” Kia cung nữ hiển nhiên bị dọa, “Vậy làm sao bây giờ a!”

“Ân, phải đánh hấn một chút!”

“Vậy đánh một chút vào mông tiểu hoàng tử đi.” Nói liền giơ tay lên thử.

Nhìn thấy cung nữ kia giơ tay lên hướng hấn mà chướng, Liên Khê rất cục ý thức được nếu hấn không phát ra tiếng sẽ bị thế nào, chắc cái mông của hấn sẽ nở hoa nha. Vì thế, “A!” Trẻ con thanh thúy khóc nỉ non thanh thúy vang vọng ở trong điện.

“Hoàng Thượng giá lâm!” Một thanh âm [sắc lạnh, the thé] vang lên. Liên Khê rung mình một cái, chẳng lẽ như trong truyền thuyết “Thái giám”?

“Tham kiến Hoàng Thượng!” Đại điện cung nữ nhất hướng quỳ xuống.

“Miễn lễ!” Thanh âm uy nghiêm vang lên.

Nghe cái thanh âm này, Liên Khê ngẩng đầu nhìn, nam nhân mặc long bào ước chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt rất là anh tuấn, trên người mang theo một cỗ khí vương giả. Loại cảm giác này đối với Liên Khê là không xa lạ, trên người Liên Thần cũng thường xuyên tản ra loại khí thế này, bất quá đây cũng là như vậy, nói hấn là đế vương tài chính không ai dám không thừa nhận. Chính là không biết nam nhân này có phải là một hảo phụ thân hay không, bất quá rất nhanh hấn sẽ biết thôi. Trước mắt hoàng đế cũng không có sốt ruột nhìn hấn, mà là lập tức hướng nội điện đến bên cạnh giường.

“Yến nhi.” Hoàng đế đối với người trên giường nhẹ nhàng kêu, trên mặt lộ vẻ ôn nhu.

Hấn không lầm đi. Nam nhân không nhìn xem con của mình trước sao? Nhìn nhìn lại diễn cảm của hấn, nhìn thế nào cũng là một trượng phu ôn nhu. Quả nhiên không giống hoàng đế bình thường mà.

“Hạo, người đã đến rồi a.” Trên giường nữ tử khuôn mặt tái nhợt nhưng không thể giấu đi vẻ tuyệt sắc của nàng.

“Ân, vừa mới xong quốc sự vội đến ngay, nhưng vẫn chậm một bước.” Trên mặt nam nhân tràn đầy áy náy.

“Hạo, nhìn xem con của chúng ta đi.” Nữ tử đưa tay tiếp nhận Liên Khê. “Đây là con của chúng ta, cho hấn một cái tên đi.”

Nam tử thoáng trầm ngâm một hồi, “Không bằng đã kêu Thần Khê đi! Đông Phương Thần Khê. Tinh thần, suối nước khe,

Liên Khê nghe vậy thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nếu hấn có thể nói đã la lên rồi, Thần Khê? Có làm hay không? Kiếp trước, tên của lão ba với tên mình giờ kết hợp lại thành một? Sẽ không như vậy đi. Hấn nhìn trên giường vị kia chính là mẫu thân xinh đẹp của hấn, hy vọng nàng có thể phản đối một chút.

“Thần Khê? Ân giống tinh thần, giống ánh sáng của suối ngọc, giống như Thanh Minh, lại như tia sáng ấm áp, tên rất hay. Liền như vậy kêu đi.

Liên Khê hoàn toàn tuyệt vọng, vì cái gì đầu thai chuyển sang kiếp khác còn bị bóng ma kiếp trước theo bám chứ, không được, hấn muốn cự tuyệt! Vì thế hấn múa may hai cái tay nhỏ bé oa oa khóc lớn lên.

“Người xem, Khê nhi tựa hồ rất thích tên của chúng ta đặt mà!” Nam tử ôn nhu nói.

Cái gì thôi! Hấn nào có thích a, rõ ràng là kháng nghị a! Đáng tiếc hấn nói không ra lời. Vì thế tiếp tục khóc lớn.

“Hạo,” Trên giường nữ tử lo lắng nhìn Liên Khê đang gào (thét) khóc, không, hiện tại phải kêu là Đông Phương Thần Khê, “Người xem Khê nhi có phải hay không đối bụng a!”

“Vậy kêu vú em lại đây, cấp Khê nhi uy sữa!”

Đối với nữ tử, lúc đầu còn thoáng kháng cự một chút, dù sao vẫn có điểm thẹn thùng, chính là nhìn chung hấn không thể cưỡng được hương thơm ngào ngạt mà bắt đầu thỏa hiệp, liều mạng mút vào.

Tình hình thực tế ăn uống no đủ, Đông Phương Thần Khê đánh giá rất cực nghĩ muốn hiểu thêm về quốc gia này, dù sao phụ thân hắn cũng là Hoàng Đế, nếu làm tốt hắn có thể làm Thái tử mà! Vì thế cố gắng bỏ đi cảm giác [dài dòng, buồn chán] tìm hiểu mọi thứ. Vì cái gì nói cố gắng bỏ đi [dài dòng, buồn chán]? Bởi vì hắn vẫn chỉ là một hài tử, không có khả năng đi tìm hiểu tin tức, chỉ có thể ở trong điện mà nghe cung nữ nói chuyện. Mà trẻ con phần lớn là thích ngủ, nhiều khi hắn rất buồn ngủ nhưng vẫn không đành lòng mà ngủ, tới khi nghe cung nữ nói chuyện thì mọi cố gắng của hắn cũng không vô nghĩa. Rất cực hắn hiểu biết rõ ràng. Quốc gia này tên Đông Hải, là một quốc gia cường đại.

Đặc biệt phụ vương hắn Minh Dương để Đông Phương Hạo bỏ ra một đời khiến cho đất nước cường thế đến cực đại. Mà phụ vương hắn làm người có thể nói không hề tí nhược điểm nào, ưu điểm lớn nhất là chung tình.

Phụ vương hắn từ khi đăng cơ đến nay từng có một vị hoàng hậu, sinh hạ Đại hoàng tử cũng là thái tử điện hạ Đông Phương Ưu liền rời đi nhân thế. Mà mẫu thân Thần Khê cũng là Bắc Thần yển là khi hoàng đế đi Nam tuần tra mà gặp nữ tử, hai người nhất kiến chung tình.

Chỉ là Bắc Thần yển là muội muội của vua Bắc đường quốc, hai người phải trải qua một phen khó khăn mới có thể cùng một chỗ. Rồi sau đó Minh Dương để cơ hồ độc sủng Bắc Thần yển, thậm chí vì nàng mà phân táng hậu cung, điều này khiến cho Minh Dương để chung tình càng khiến cho nhiều người ca ngợi.

Nói đến Bắc đường quốc, thực lực so với Đông Hải ngang nhau. Hai quốc gia trăm năm qua cơ hồ đều sở hữu nhiều tiểu quốc. Có thể nói hai quốc gia cường đại làm chúa tể trên đại lục này. Bởi vì đối với thực lực đối phương đều có chút kiêng kị, cho nên hai quốc gia vẫn sống yên ổn với nhau. Xem ra cái niên đại này tương đối hòa bình đích mà.

Ân, không sai, xem ra an tâm một chút, về sau có thể an ổn mà sống. Đông Phương Thần Khê vui vẻ nghĩ.

Phụ tử cùng huynh đệ

“Tiểu Thần Khê, tiểu Thần Khê! Người như thế nào còn ngủ a!” Đứng ở giữ nôi một đứa bé đối với hài tử trong nôi nói.

“Ưu nhi, Thần Khê còn nhỏ, cần giấc ngủ đến bổ sung thể lực.”

“Kia, mẫu phi, Thần Khê khi nào thì hồi tỉnh?” Hài tử giữa đầu hỏi.

“Đói bụng tự nhiên hồi tỉnh. Ưu nhi ở chỗ này chờ một hồi đi.”

“Nga, ta đây ở chỗ này chờ một hồi.” Nói xong, Đông Phương Ưu ngồi xuống bên người Bắc Thần yển, nhìn thấy đứa trẻ đang ngủ say trong nôi. Kia là đệ đệ của hắn, là phụ hoàng cùng mẫu phi sinh ra. Đứa nhỏ này về sau lớn lên sẽ rất đẹp, như mẫu phi giống nhau.

Nghĩ vậy hắn trộm nhìn thoáng qua bên người nữ tử, mẫu phi bộ dạng thật sự rất đẹp mà, lại thực ôn nhu, thời điểm nói chuyện luôn có bộ dáng ôn nhu, mẫu thân của mình khi sinh hạ chính mình liền tạ thế, theo ghi nhớ thì vị mẫu phi ôn nhu xinh đẹp này luôn chiếu cố mình, khó trách phụ hoàng thích nữ tử này.

“Oa oa oa.....” Một tiếng trẻ con khóc nỉ non đánh vỡ sự yên lặng, ngủ ở nôi lý Đông Phương Thần Khê đang kêu lên, thuyết minh hắn hiện tại rất đói a!

“Mẫu phi, mẫu phi, Thần Khê là đói bụng sao? Đông Phương Ưu khẩn cấp hỏi.

“Ân. Ưu nhi đi tìm vú em được không?”

“Ân.” Đông Phương Ưu gật đầu.

Mới vừa tỉnh lại Đông Phương Thần Khê xem xét hoàn cảnh chung quanh, mẫu thân ngồi xinh đẹp của hắn ngồi ở bên giường, vừa mới chạy ra là tiểu nam hài nghe mẫu thân gọi to cái gì Ưu nhi, nếu không đoán sai, hắn là chính là đại ca của hắn Đông Phương Ưu. Chính là thái tử điện hạ. Minh Dương để chỉ có hai đứa con trai, ngôi vị thái tử là do mẫu thân của hắn đem cho tên kia, loại tình huống này, xem ra xác suất cung đình đấu tranh là rất thấp. Như vậy, nói cách khác hắn cuộc sống của hắn sau này sẽ tốt lắm. Làm một Vương gia an nhàn cũng thực thích.

Bỗng nhiên mũi hắn ngửi được hương vị, quả nhiên chiếu vào mắt hắn là của vú nuôi thơm ngào ngạt, Đông Phương Thần Khê không chút khách khí mà ngậm vào, từng ngậm từng ngậm mút vào. Hiện tại đối với loại chuyện này, hắn đã muốn không có bài xích. Vô nghĩa, hắn không thể lấy bụng mình ra mà giỡn, cơm hay là muốn ăn sữa.

Ăn uống no đủ, Đông Phương Thần Khê bắt đầu đánh giá mọi việc, nghe nói hắn có một ca ca. Tựa hồ mới bốn năm tuổi, lớn lên có điểm giống phụ hoàng đại nhân, trên mặt phần đỏ đỏ, làm cho người ta muốn cắn một hơi.

“Thần Khê, người ăn no sao?” Đứng ở giữa nôi tiểu nam hài mở to mắt to nhìn hắn.

Đông Phương Thần Khê mở to mắt mà nhìn.

“Ăn no chứ, ân.....” Đông Phương Ưu gãi gãi đầu, “Ta là ca ca của ngươi, ta gọi là Đông Phương Ưu.”

Chứng kiến Đông Phương Ưu bộ dáng đáng yêu, Đông Phương Thần Khê nhịn không được mà nở nụ cười, đứa nhỏ này thật thú vị a, xem ra về sau cuộc sống sẽ không nhàm chán.

“A? Thần Khê nở nụ cười!!” Chứng kiến Đông Phương Thần Khê Đông nở nụ cười rất vui vẻ Phương Ưu kêu lên.

Một bên Bắc Thần yến chứng kiến Đông Phương Ưu bộ dáng ngây ngốc cũng nhịn không được nở nụ cười, “Ưu nhi, xem ra Thần Khê thực thích ngươi!”

“Ân.” Đông Phương Ưu mạnh mẽ gật đầu, “Ta sẽ là một hảo ca ca.”

“Cái kia..... Mẫu phi, ta cũng có thể được hôn nhẹ hắn?”

Bắc Thần yến mỉm cười gật gật đầu.

Ngủ ở trong nôi Đông Phương Thần Khê nghe thế muốn kêu lên, chứng kiến Đông Phương Ưu càng tới gần mặt, Đông Phương Thần Khê nhịn không được ở trong lòng mắng hắn, chết tiệt, chẳng lẽ cơ thể thuần khiết của ta bị nam nhân, nga, không phải, là nam hài làm bẩn đi, cau mày mắng hắn tới tấp, một đôi môi mềm sắp tiến tới, vừa lúc hôn lên môi Đông Phương Thần Khê.

“Oa oa oa oa!!!” Đông Phương Thần Khê ủy khuất kêu lên, tiểu thí hài chết tiệt này dám cướp đi nụ hôn đầu của hắn!!! Đây cũng coi là hắn không thể bảo tồn tốt nụ hôn đầu tiên a!!

Chứng kiến bộ dáng bị hôn mà khiến Đông Phương Thần Khê khóc lớn lên, Đông Phương Ưu lúng túng đứng ở bên cạnh, sẽ không bị chán ghét chứ, Đông Phương Ưu uể oải nghĩ.

Chứng kiến bộ dáng Đông Phương Thần Khê khóc lớn, Bắc Thần yến cũng có chút trở tay không kịp, vội vàng đem Đông Phương Thần Khê từ nôi lý bế lên, trong lòng nhìn đứa trẻ này chính là đang trừng mắt với ca ca của hắn, trong đôi mắt thật to còn tràn đầy nước mắt, khiến nàng không có nhìn lầm, Đông Phương Thần Khê ánh mắt có thể xưng là — tức giận??

“Làm sao vậy?” Đang lúc Bắc Thần yến chuyên tâm dỗ đứa trẻ, Đông Phương Ưu về mặt ủy khuất đứng ở bên cạnh, một thân nam tử mặc long bào đi đến.

“Phụ hoàng.” Đông Phương Ưu kêu một tiếng.

“Thần Khê như thế nào khóc thành cái dạng này?” Nhìn thấy Bắc Thần Yến ôm trong lòng Đông Phương Thần Khê khóc khiến cho gương mặt đỏ bừng, Đông Phương Hạo cau mày nói.

“Cũng không biết vì cái gì, Ưu nhi hôn Thần Khê một chút, hắn liền gào khóc, thật sự là kỳ quái.”

“Nga? Nguyên lai con ta không thích người khác đụng chạm a, chính là thân một chút có cái gì ...không được.” Nói xong liền cúi đầu hôn Đông Phương Thần Khê.

— lại bị hôn, nụ hôn thứ hai mất đi.

Đông Phương Thần Khê trong đầu duy nhất ý niệm này, hắn thậm chí ngay cả kêu đều không có kêu, bởi vì hoàn toàn ngốc đi.

“Không khóc, xem ra Ưu nhi mị lực không đủ a” Đông Phương Hạo đắc ý nhìn đứa con lớn nhất.

Bỗng nhiên, một tiếng khóc kinh thiên động địa vang lên so với hồi nãy còn lớn hơn thập bội, lúc này đây Đông Phương Thần Khê chính là tích đủ khí lực, dựa vào cái gì mà cướp đi nụ hôn đầu của mình, nụ hôn thứ hai lại bị một người nam nhân khác đoạt đi, tuy rằng một người là ca ca, một người là phụ thân.

Lúc này Đông Phương Hạo lại ngây người, cảm tình mới nảy hội biến đi hết?

Chứng kiến bộ dáng tam phụ tử, Bắc Thần Yến ức chế không nổi cười ha hả, sau đó hôn lên tiểu hài tử, rốt cục đang ở thể cực kỳ bạo động Đông Phương Thần Khê được mẫu thân hôn xong liền trấn tĩnh lại.

Ấn, quả nhiên hương thơm của mẫu thân là tốt nhất, Đông Phương Thần Khê vừa lòng cười cười.

Một bên hai phụ tử hoàn toàn hóa đá, vì Đông Phương Thần Khê mà sắc mặt biến đổi tốc độ cực nhanh, nguyên lai tiểu tử này là kháng cự nam nhân hôn a!

“Về sau, các ngươi đừng thân hân!” Bắc Thần Yến cảnh cáo nhị vị.

“Ai..... Ta như thế nào lại sinh ra đứa con như thế.” Đông Phương Hạo lắc đầu.

Đông Phương Ưu cũng có đồng cảm, ta như thế nào có một đệ đệ như vậy.

Chứng kiến Đông Phương Hạo cùng Đông Phương Ưu bộ dạng hắc tuyết, Đông Phương Thần Khê trong lòng liền một chữ — thích!

2. Chương 2: Lão Sư

Lúc này Đông Phương Thần Khê nâng cằm ngồi ở ngự hoa viên, ngắm trời đất.

Hắn cố gắng tự hỏi việc xảy ra với mình có phải là thực hay không, bắt quả người ở bên ngoài nhìn một nhi đồng làm động tác này quả thực là buồn cười đến cực điểm.

Đúng vậy, hắn đã muốn chín tuổi, chân chính mà nói thì hắn đã muốn hai mươi sáu tuổi, hắn hiện tại có cuộc sống hoàn mỹ, hắn ở trong hoàng cung mỗi người đều sủng ái tiểu hoàng tử, bị phụ hoàng mẫu hậu sủng ái, bị hoàng huynh sủng ái, bị các đại thần sủng ái, này không phải là cuộc sống mỹ mãn mà hắn hy vọng sao? Nguyên lai chính mình kiếp trước không có cuộc sống hạnh phúc, lại chính nơi này hắn đã có được, quả là cầu được ước thấy a.

Quá khứ của kiếp trước giờ đã cách xa, cái quá khứ thời hiện đại lạnh lẽo như băng, giống như phụ thân hắn.

Phụ thân. Nghĩ cái từ này, Đông Phương Thần Khê khẽ cười cười, đã không nhớ nổi diện mạo của hắn mà, trong đầu chỉ hiện lên diện mạo Đông Phương Hạo kia, cái khí thế uy nghiêm mà khuôn mặt lại hiền lành, hắn là Đông Phương Thần Khê, không phải Liên Khê, phụ thân của hắn cũng chỉ có một mình Đông Phương Hạo. Chỉ có Đông Phương Hạo cho hắn một gia đình hạnh phúc, cho hắn muốn cuộc sống, cho hắn khao khát được yêu thương.

“Thần Khê, Thần Khê.” Một thanh âm đánh gãy suy nghĩ Đông Phương Thần Khê.

Đông Phương Thần Khê ngẩng đầu lên, huynh trưởng hắn, thái tử Đông Phương Ưu đang đứng ở trước mặt của hắn.

“Có việc gì?” Đông Phương Thần Khê nhìn hoàng huynh hắn, tuy rằng mới mười bốn tuổi, nhưng là đã rất có tư thế làm hoàng đế, hài tử hoàng tộc quả nhiên đều trưởng thành sớm a.

“Ấn, phụ hoàng kêu ngươi đi ngự thư phòng một chuyến, hắn có chuyện tìm ngươi.”

“Nga, đã biết.” Đông Phương Thần Khê theo ghế thượng đứng lên, vỗ vỗ y phục trên người, theo hoàng huynh hắn hướng ngự thư phòng đi đến.

“Thần Khê vừa mới suy nghĩ cái gì?” Đông Phương Ưu hỏi Đông Phương Thần Khê bên cạnh.

“Không có gì a.” Chẳng lẽ nói hắn lo lắng chuyện kiếp trước? Hắn sợ hoàng huynh hắn lập tức đi tìm ngự y.

Đông Phương Ưu ngẩng đầu nhìn Đông Phương Thần Khê, tiểu hài tử chín tuổi phần điều ngọc mài lại [cảm giác, cảm thấy] có một loại tinh thần vượt qua trần thế, tựa như vừa rồi hắn ngồi ở thạch bàn mà nâng cằm mà suy nghĩ, biểu cảm đó không nên xuất hiện ở một hài nhi chín tuổi, thật giống như là một cao nhân ngoại thế. (em ấy sắp thành Phật rồi)

Nghĩ vậy Đông Phương Ưu vậy vậy đầu, tưởng cái gì chứ, mặc kệ như thế nào, Thần Khê vẫn là đệ đệ hắn, mặc kệ như thế nào hắn sẽ yêu thương, bảo hộ đệ đệ.

Rất nhanh, hai người đi tới ngự thư phòng.

Đang mãi miết lo quốc sự Đông Phương Hạo, thấy hai đứa con trai bật người buông bản tấu chương trong tay ra.

“Ưu nhi, Thần Khê, các người đến đây a.”

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

“Ân, đến, Thần Khê, đến nơi đây tọa.” Đông Phương Hạo chỉ chỉ chỗ bên cạnh hắn.

Đông Phương Thần Khê ai ya đi lại ngồi, Đông Phương Hạo thừa cơ xoa bóp gương mặt phần nộn của hắn, quả nhiên lập tức thấy được Đông Phương Thần Khê bộ dáng cau mày, ha ha, hắn chính là thích xem bộ dáng đứa con trai này giận mà không dám nói gì, Thần Khê quá ít lời nói, diễn cảm cũng không có cái gì biến hóa, làm cho hắn cảm thấy được thật sự không thú vị, chỉ phải biến đổi phương pháp chọc hắn.

“Phụ hoàng, có chuyện gì?”

“Đúng rồi, trầm cho người tìm lão sư.”

“Phụ hoàng, thái phó không phải Trương đại nhân sao?” Đứng ở một bên Đông Phương Ưu nói.

“Đó là thái phó của người, dạy người học tập để vương chi học, Thần Khê lại không cần làm hoàng đế, nên tìm một lão sư khác.”

“Người kia phụ hoàng tìm là ai?”

“Nghe nói gần đây cháu trai sở Thừa tướng học nghệ trở về, trầm muốn hắn làm lão sư của Thần Khê.”

“Nếu nhi thần không có nhớ lầm, cháu trai sở Thừa tướng năm nay hắn là chỉ có mười tám tuổi, cái này tuổi còn rất trẻ chứ.”

“Chẳng lẽ người cho rằng Thần Khê sẽ thích cái loại cổ lão sao?”

“Chính là tuổi còn rất trẻ sẽ không đủ năng lực, như thế nào mà dạy Thần Khê?”

“Làm sao người biết người ta sẽ không có năng lực?”

“Người lại làm sao biết hắn có năng lực?”

Đông Phương Thần Khê nhìn thấy trước mắt hắn hai phụ tử cãi nhau tít bụi, bắt đặc dĩ thử dài, chỉ cần là gặp phải chuyện của hắn, hai người liền xảy ra sự tình này, hoàn toàn xem nhẹ đương sự là hắn.

“Phụ hoàng, phụ hoàng.” Thần Khê túm túm góc áo long bào Đông Phương Hạo.

“Ân? Thần Khê có ý kiến?” Đông Phương Hạo cuối cùng nhớ rõ hắn mới là trung tâm mọi vấn đề.

“Có lẽ, nên nghe một chút – ý kiến của Thần Khê.” Đông Phương Ưu theo nói.

“Cái kia, cháu trai sở Thừa tướng là ai?” Hắn nhớ rõ cái lão Thừa tướng, lão thích trêu chọc hắn, bắt quá thật ra lão có học thức rất uyên bác.

“Hắn gọi Sở Ninh Du, bởi vì sinh hạ vào thời điểm thân thể không tốt đã bị đưa đến trên núi học tập, hiện tại hạ sơn.”

“Cái gì?” Nghe được lời nói Đông Phương Hạo, Đông Phương Ưu kêu lên, “Người muốn gọi một người sống trên núi làm lão sư Thần Khê!”

“Cái gì người sống trên núi, người ta chính là đối với học vấn thực tình thông à, nếu không phải tự mình khảo sát qua ta sẽ yên tâm cho hần làm lão sư Thần Khê sao?” Đông Phương Hạo giận trừng mắt với Đông Phương Ưu.

Tự động xem nhẹ hiện trường đầy mùi thuốc súng, Đông Phương Thần Khê đối với lão sư này cảm thấy hứng thú.

“Hần có những năng lực gì?”

“Đối với cầm kỳ thư họa đều thực tình thông, hơn nữa đối kiếm thuật cùng y thuật phi thường tinh thông.”

“Kiếm thuật? Y thuật?” Đông Phương Thần Khê ngạc nhiên nhìn Đông Phương Hạo, đối với cái này hần thực cảm thấy hứng thú, bởi vì kiếp trước luôn không duyên có mà sinh bệnh, đối với kiếp trước như thế khiến hần đối với thuốc Đông y chẳng hạn đều thực cảm thấy hứng thú, còn có kiếm thuật, đối với loại sự tình này hần đều hiểu theo một lẽ, cổ nhân thường dùng kiếm, để làm kẻ sinh nhai, hành tẩu giang hồ.

Chứng kiến Đông Phương Thần Khê diễn cảm cao hứng, Đông Phương Hạo cũng vui vẻ đứng lên, “Đối với hần ta, ta đều tự mình kiểm tra qua, không hổ là anh hùng xuất thiếu niên a. Thần Khê thấy như thế nào?”

“Ta đây khi nào thì có thể thấy hần?”

“Thần Khê có ý muốn gặp, ngày mai liền gặp hần.” Nói xong, còn phải ý nhìn một chút vẻ mặt bức mình không cam lòng của Đông Phương Ưu.

“Hừ! Chỉ sợ là một gổi thêu hoa.” Đông Phương Ưu bĩu môi, “Ta còn có việc, đi trước.”

“Hần chỉ có thái độ này thôi!” Đông Phương Hạo thở phì phì nhìn chằm chằm bóng lưng Đông Phương Ưu đã đi xa.

Đông Phương Thần Khê hơi hơi cười cười, thật sự một chút cũng không giống cử chỉ nhà đế vương, chính lại làm cho hần cảm giác thực ấm áp, rất có cảm giác gia đình.

“Thần Khê, cháu trai sở Thừa tướng danh gọi Sở Ninh Du, là một người dịu dàng giống như ngọc đồng, tin tưởng Thần Khê nhất định sẽ thích hần.”

“Phụ hoàng vì cái gì không để cho ta tìm cái cổ lão?”

Nhìn thấy Đông Phương Thần Khê trên mặt diễn cảm nghi vấn, Đông Phương Hạo đem Thần Khê kéo vào trong lòng, “Bởi vì, con ta, là không thích hợp, học vấn của người hần là sẽ không thua kém so với những người kia.”

Nghe thế Đông Phương Thần Khê có chút khấn trương, chẳng lẽ hần biết, rõ ràng hần không biểu lộ ra bất cứ hành vi nào không phù hợp tuổi tác, mấy năm nay hần cũng chỉ ở tầng thư các đọc sách, theo lý thuyết phụ hoàng sẽ không phát hiện a.

“Con ta, ta còn không biết sao? Thậm chí ngay cả Ưu nhi học đế vương chi học người cũng biết một ít, đúng không?”

Đông Phương Thần Khê nhìn thấy nụ cười gian trá của Đông Phương Hạo, không nói lời nào, cái gọi là đế vương chi học, kỳ thật ở kiếp trước Liên Thần thỉnh lão sư dạy hần không ít, thương trường như chiến trường, tự nhiên ở nơi nào đều áp dụng. Hần chỉ biết, có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế không phải chuyện đùa.

“Cho nên, mới khiến cho người học mặt khác của tri thức, mặc kệ như thế nào ta đều hy vọng con ta vui vẻ.”

Đông Phương Thần Khê có chút cảm động nhìn phụ hoàng hần.

Chứng kiến Đông Phương Thần Khê trong mắt cảm động, Đông Phương Hạo cười hì hì nói, “Nếu Thần Khê như vậy cảm động, khiến cho phụ hoàng thân một chút đi.”

Vì thế, ngự thư phòng thị vệ, cung nhân đều nghe được trong ngự thư phòng tiểu hoàng tử phát ra tiếng kêu thăm thiết:

“A!! Người lộng mặt ta đều là nước miếng!!”

3. Chương 3: Bái Sư

Hôm sau, Đông Phương Thần Khê luôn luôn ngủ trễ phá lệ dậy thật sớm, bởi vì nghênh đón lão sư mới cực kỳ thần bí. Rồi giường, rửa mặt chải đầu một phen liền chạy ra khỏi Ánh Dương cung, hướng về ngự thư phòng

“Con tham kiến phụ hoàng.” Nói là hành lễ, kỳ thật chính là đơn giản nói thể mà thôi, Thần Khê vốn đối với lễ nghi cổ đại này cảm thấy phiền phức đầu đầu không thôi, cũng may Đông Phương Hạo đối đứa con trai này là sủng ái thật sự, đối với động tác lễ nghi của hắn đều không xem trọng.

“Người tới thật sớm a, xem ra người đối lão sư này vẫn là để bụng không thôi.” Ngồi ở thượng vị Đông Phương Hạo cười nói.

Đông Phương Thần Khê không hiểu vì sao phụ hoàng rất thích trêu chọc hắn, lực chú ý của hắn sớm bị thu hút bởi người thiếu niên đứng bên cạnh, thiếu niên thân trắng non sắc lẳng lẳng đứng ở một bên, trên mặt lộ vẻ mỉm cười thần nhiên, Đông Phương Thần Khê ngơ ngác nhìn hắn, thiếu niên này giống kiếp trước của hắn bao nhiêu, ánh mắt bình tĩnh dấu đi chính là đau xót vô tận cùng vắng vẻ.

Chứng kiến Đông Phương Thần Khê đối với tân lão sư ngẩn người, Đông Phương Hạo xì một tiếng bật cười, “Thần Khê cũng thích mỹ nam tử a, xem ra Sở Khanh gia thật sự là một bộ hảo tướng mạo!”

Nghe được Đông Phương Hạo trêu chọc, Đông Phương Thần Khê lúc này mới phục hồi tinh thần, đang nhìn Sở Ninh Du kia khuôn mặt hơi hơi tươi cười, mặt liền nhiễm một chút đỏ.

“Thần Khê a, đây là sư phụ của người, cháu trai sở Thừa tướng Sở Ninh Du.”

“Vi thần tham kiến Nhị điện hạ.” Sở Ninh Du đối với Đông Phương Thần Khê hành lễ.

“Lão sư.” Đông Phương Thần Khê cung kính trả lễ.

“Như vậy, Sở ái khanh, trăm sẽ đem hoàng nhi giao cho người, người hảo giáo dục hắn a.”

“Vi thần sẽ tận tâm tận lực.”

“Tốt lắm, cứ như vậy đi, lịch dạy học liền từ hôm nay trở đi, người ở Thần Khê cung dạy hắn học bài đi.” (thần Khê có nghĩ là ánh sáng mặt trời)

“Vi thần [con] cáo lui.”

Hai người sống vai rời khỏi ngự thư phòng, một cái là phần điêu ngọc mài linh đồng chín tuổi, một cái là trích tiên thiếu niên tuấn tú, nhưng vậy mà đi trên đường trở thành trung tâm chú ý, cung nữ thị vệ liên tiếp ghé mắt.

“Xin hỏi Nhị điện hạ muốn học những thứ gì?” Đi ở bên cạnh Thần Khê Sở Ninh nhàn rãi mở miệng.

“Ân?” Đông Phương Thần Khê cau mày suy nghĩ trong chốc lát, “Phụ hoàng nói người giỏi y thuật, ta nghĩ học y, còn có ta là đệ tử của người, người trực tiếp kêu ta Thần Khê thì tốt rồi.”

“Tốt lắm, Thần Khê, ta đây sẽ dạy y thuật cho người, thứ khác cũng học một chút, được không?”

Đông Phương Thần Khê gật gật đầu, trong lòng đối với thái phó trẻ tuổi này cảm thấy rất tốt, trước kia hắn kêu những người khác không cần gọi hắn Nhị điện hạ, khiến cho bọn họ như lâm đại địch, Sở Ninh Du này chẳng cổ hủ như thế, chính là người này không phải luôn ở trên núi sao? Một người sống trên núi quanh năm vắng vẻ, như thế nào lại mang đôi mắt đau thương đến thế?

Nghĩ vậy, Thần Khê trộm ngẩng đầu liếc sang thiếu niên bên cạnh, trên mặt diễn cảm thần nhiên, lộ ra một cổ sự yên lặng mà khí chất dịu dàng, thật sự là một người ôn ngọc.

Hai người tới Thần Khê cung, Sở Ninh Du nhìn tằm cung Nhị hoàng tử này, đúng là ngoài ý muốn rất mực, không có trang sức phẩm dư thừa, lại có vẻ phá lệ thanh nhã.

“Thần Khê đang ở hoàng gia mà không dính nhiệm nửa điểm tặc xa hoa lãng phí, thật sự là làm cho Ninh Du thực vui mừng.”

Nghe được lời này, Thần Khê ảm đạm cười, “Lão sư quá khen, chỉ cần có ăn có mặc, lại muốn những thứ xa xỉ khác làm chi, giá trị lại không dùng được, đồ vật này nọ, ta không thích.”

Nhìn trước mắt tiểu nhi đồng chín tuổi, Sở Ninh nhân rồi nhiên liên tưởng, đệ tử này quả nhiên không có lòng tham, mới chín tuổi đã có loại nhận thức này, về sau tất làm nên đại cuộc. Đứa bé kia làm cho người ta có một loại ý muốn được gần gũi.

“Tốt lắm, Thần Khê, về sau ta liền dạy chính cho ngươi là y thuật, còn phụ là kiếm thuật, cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, ngươi có ý kiến gì?”

“Muốn học nhiều như vậy!” Thần Khê có chút kinh ngạc, lão sư hẳn sẽ không tất cả đều biết đi, rõ ràng thoát nhìn còn không đến hai mươi tuổi, nếu thật sự là nói như vậy, kia hẳn một lão nhân hai mươi sáu tuổi, không phải vô năng quá vô năng sao?

Sở Ninh Du vẫn chưa trả lời, chính là nhìn nhìn điện lý đàn, cổ liếc mắt một cái, “Cái chuôi... này cầm là tuyệt thể danh cầm, không biết Thần Khê từ chỗ nào có được.”

“Nga, cái kia a, là khi sinh nhật bảy tuổi hoàng huynh tặng cho ta.”

“Nguyên lai là lễ vật của thái tử, kia, Thần Khê có giỏi đánh đàn?”

“Sẽ không, chỉ có thể đốt đàn nấu hạc đồ, làm trang sức.”

“Phải không? Xin hỏi Thần Khê cũng biết dùng ai lê bánh hấp tỏ rõ hàm ý?”

“Àn?” Không dự đoán được Sở Ninh Du chuyển đề tài nhanh như vậy, Thần Khê sửng sốt một chút, sau đó lắc đầu.

“Ngươi có biết đốt đàn nấu hạc, lại không biết ai lê bánh hấp, chúng nó chính là cùng một ý tứ a!” Sở Ninh Du về mặt ý cười nhìn hắn.

Thần Khê như trước ngơ ngác ngẩn người, lão sư vừa mới nói gì? Mà hắn, tựa hồ là không thông qua?

“Từ hàm ý nguyên có một câu chuyện xưa, dân tộc Kim Lăng Ai có một loại lê Trọng Gia hương vị thơm ngon, bỏ vào miện liền tan ra, nếu chưng một chút liền thay đổi hương vị. Đại tướng quân Hoàn Ôn bất mãn với ngoại nhân, đã nói: “Ngươi được đến Ai gia lê, có phải không hề chưng hay không.” Lấy câu này châm biếm đối phương thực ngu xuẩn.” (ta không hiểu)

Thần Khê lúc này mới hoàn toàn tỉnh ngộ lại, nhìn thấy hắn lão sư như trước vẻ mặt điềm tĩnh đứng ở bên cạnh, rõ ràng vừa mới bị hắn châm chọc một chút, lại không lời nào để nói. Quả nhiên là cháu trai Sở Nham kia cũng là cáo già, Đông Phương Thần Khê oán hận nghĩ.

“Đương nhiên, này từ gần nghĩa là phung phí của trời, bá vương phong nguyệt, về sau phải nhớ kỹ a.”

Đông Phương Thần Khê mở to đôi mắt trong trẻo nhìn lão sư hắn, bỗng nhiên sinh ra một cảm giác kính sợ, quả nhiên hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra trong lòng mình tự phụ cùng cao ngạo, vẫn nghĩ đến chính mình là từ hiện đại tới, có bọn hắn không biết sở hữu tri thức, chính là hắn dựa vào cái gì mà tự phụ cao ngạo? Xã hội hiện đại có được hết thảy đều dựa vào trí tuệ cổ nhân tính tổng cộng mà lên, ngay cả thành ngữ đơn giản cũng không biết ý gì, hắn lại có tư cách ngạo thị người khác.

Lúc này đây, Đông Phương Thần Khê là đứng trước mắt lão sư tuổi trẻ này tâm phục khẩu phục.

“Thần Khê bái kiến lão sư.” Đông Phương Thần Khê hướng Sở Ninh Du hành một cái đại lễ.

Không để ý tới cung nhân chung quanh diễn cảm kinh ngạc, Sở Ninh Du cười cười tiếp nhận đại lễ của Đông Phương Thần Khê, hắn biết đứa bé này đã hiểu, mà về sau, hắn sẽ càng bay cao hơn nữa.

“Tốt lắm, về sau ta sắp xếp ổn thoả chỗ dạy sẽ dạy ngươi nhiều hơn, cầm sẽ không thành trang sức, ta sẽ dạy ngươi để cầm kia phát huy giá trị chân chính.”

Nghe được lời nói Sở Ninh Du, Thần Khê mặt đỏ hồng, tựa hồ là muốn nhớ tới việc mất mặt vừa rồi.

Chứng kiến Đông Phương Thần Khê như thế, Sở Ninh Du tâm bỗng nhiên ấm lên, có lẽ đệ tử này sẽ làm hẳn quên đi một sự tình, nên yên tĩnh hạ tâm đến đây, người kia, cũng nên ly khai khỏi lòng hẳn.

Chứng kiến Sở Ninh Du hơi diễn cảm đau xót, Thần Khê biết hẳn khẳng định lại nghĩ đến chuyện gì, này cùng trước kia giống như hẳn, đều là thiếu niên không hạnh phúc.

4. Chương 4: Học Nghệ, Uyển Vân

“Đây là lam thảo, đúng hay không?” Được đường, tiểu đồng phấn nộn đáng yêu cầm một cây thảo dược hỏi thiếu niên bên cạnh. Thiếu niên chứng kiến tiểu đồng trên tay thảo dược, sững sốt một chút, sau đó khẽ cười cười, “Nói nói xem lam thảo dược tính.”

“Lam thảo, tính thích thấp hỉ nhiệt, sinh trưởng nhiều ở Huyện Nhai phía trên vách núi thẳng đứng, là giải độc chí bảo.”

“Tốt lắm.” Không nghĩ tới mới mấy tháng công phu, Đông Phương Thần Khê đã tiến bộ thần tốc, không chỉ có y thuật, còn có thi thư ca phú, đứa bé này thiên phú thường nhân không thể sánh bằng, may mắn hẳn tính tình đậm bạc, không ham danh lợi, bằng không vì ngôi vị hoàng đế này sẽ xảy ra không ít loạn lạc.

“Lão sư, chúng ta luyện kiếm đi, ngày hôm qua người dạy kiếm thuật cho tat a còn chưa hiểu hết mà?”

Chứng kiến Đông Phương Thần Khê vẻ mặt cao hứng phấn chấn, Sở Ninh Du gật gật đầu, “Hảo.”

Thần Khê đang trong độ tuổi học võ công tốt nhất, hiện tại Sở Ninh Du bắt quá dạy hẳn một ít khinh công cùng kiếm thuật, hẳn còn nhớ rõ khi hẳn nói cho Thần Khê muốn học võ học cao thâm phải tốn rất nhiều công phu cùng tinh lực, hẳn quyết đoán lắc đầu.

“Nếu như vậy, không cần học tập võ học cao thâm, có thể tự bảo vệ mình là được, ta không bắt nạt người khác, sẽ không cần tuyệt thế thần công, nếu như người khác phạm ta, chẳng lẽ bằng bản lãnh của ta còn chưa đủ tự bảo vệ mình?”

Sở hữu Sở Ninh Du cũng không có dạy hẳn một ít nội lực, chính là một ít khinh công, hướng chỉ y thuật này ra cứu người đồng dạng cũng có thể giết người, như vậy một cái nhi đồng thông minh sẽ không làm cho chính mình lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm.

“Nhìn chiêu thức của ta, nên cẩn thận một chút.” Nói xong, Sở Ninh Du liền ở ngự trong hoa viên vũ khởi kiếm, áo trắng phiêu dật, thật không giống như là múa kiếm, như là một phong hoa tuyết đại mỹ nhân trong gió.

Lúc sau, Sở Ninh Du chuyên chú nhìn Đông Phương Thần Khê luyện kiếm, như vậy khiến hẳn liên tưởng đến người kia. Sở Ninh Du dùng sức lắc đầu, như thế nào lại nghĩ tới hẳn, không phải quyết định đã muốn quên sao? Hướng chỉ một nhi đồng chín tuổi làm sao có thể cùng với một đại nhân mà so sánh?

“kiếm pháp Này tên là gì?” Thần Khê hỏi.

“Lưu vân bảy thức.”

“Đến là ứng tên của hẳn, giống lưu vân có thể thay đổi liên tục lại phiêu dật vô cùng.”

Nghe được lời nói của Thần Khê, Sở Ninh Du cả người chấn động, người nọ cũng nói thế.

Chứng kiến vẻ mặt khiếp sợ Sở Ninh Du, Thần Khê có chút lo lắng hô một tiếng, “Lão sư?”

thanh âm của Thần Khê rốt cục làm cho Sở Ninh Du lấy lại tinh thần, hẳn cười khổ một chút, “Thực xin lỗi, vừa mới thất thần, người tới thử xem đi.”

Thần Khê lấy kiếm, chiếu hẳn tập lại một lần, động tác lưu loát vô cùng, hành văn liền mạch tiêu sái.

“Không sai, thật ra chỉ cần nắm giữ nội dung quan trọng, chính là ở phương diện độ mạnh yếu phải hiểu được thu phóng tự nhiên, tập luyện mấy lần nữa là có thể. Tốt lắm, hôm nay tới đây thôi, Thần Khê đi về nghỉ ngơi đi. Ta cáo lui trước.”

Nhìn thấy Sở Ninh bóng lưng đi xa, Đông Phương Thần Khê trong mắt tràn ngập lo lắng, lão sư hẳn rồi cuộc là như thế nào, rõ ràng bị thương như vậy lại còn muốn cực lực che giấu, rõ ràng đau đớn như vậy lại còn mạnh mẽ cười vui.

“Thần Khê, Thần Khê!!” Đông Phương Ưu từ phía sau đã đi tới.

“Hoàng huynh, có việc?” Nhìn thấy Đông Phương Ưu thở hồng hộc chạy tới, Thần Khê hỏi.

Đông Phương Ưu thở sâu một chút, sau đó nói, “Nghe nói người gần đây học kiếm thuật, ta tới cho người một tuyệt thế hảo kiếm.”

Nghe được trong lời nói Đông Phương Ưu, Thần Khê bất đắc dĩ một cái sem thường, hoàng huynh hẳn cái gì cũng tốt, chính là quá yêu hấn mà tặng đồ vật này nọ, cái gì danh họa, sách cổ, đàn cổ, trong Thần Khê cung của hấn giờ có cả đồng.

“Đó là của Cao xứ vừa cống nạp tới, bây giờ còn đặt ở phụ hoàng chỗ ấy mà, hấn còn không chịu buông tay, ta nói muốn đưa người, hấn còn muốn người tự mình đi lấy.”

Hấn hiện giờ cần một thanh kiếm tối, lão sư từng muốn đem kiếm của hấn tặng hấn, bất quá Thần Khê cự tuyệt, hấn cảm thấy được thanh kiếm kia đối lão sư mà nói, tình cảm nhiều lắm, hấn thừa biết không nhận nổi.

“Phụ hoàng hiện tại ở đâu?”

“Nga, ở tẩm cung mẫu hậu. Hiện tại muốn đi?”

Thần Khê gật gật đầu, “Thuận tiện cấp mẫu thân thỉnh an.”

Hai người đi tới Phượng Nghi cung của Bắc Thần yến, cạnh mạn liêm, bên trong truyền đến âm thanh trêu đùa.

“Yến nhi.” Ngọt nị người chết chính là thanh âm của Đông Phương Hạo.

“Giữa ban ngày ban mặt, làm gì!” thanh âm Có chút tức giận.

“Ban ngày buổi tối có cái gì phân biệt, gần đây đều bị mấy lão nhân phiền đến chết, Yến nhi người an ủi ta một chút không được sao?”

Đứng ở ngoài cửa thật sự là nghe không vô, hai người bất đắc dĩ nói một câu, “Con cầu kiến phụ hoàng mẫu hậu.”

Trong chốc lát, Đông Phương Hạo cùng Bắc Thần yến theo trưởng sau đi ra, Bắc Thần yến nổi giận dùng đũa trừng mắt Đông Phương Hạo, Đông Phương Hạo lại là nổi giận dùng đũa trừng mắt hai tiểu tử đánh gãy chuyện tốt của hấn.

“Thần Khê.” Chứng kiến hai đứa con trai, Bắc Thần yến bật người biến thành một mẫu thân từ ái, “Gần đây tiến trình học tập như thế nào?”

“Hoàn hảo.”

“Phụ hoàng, kiếm.” Đông Phương Ưu nhìn thấy phụ thân của hấn.

“Cái gì kiếm a!”

“Cái gì kiếm!” Đông Phương Ưu tức giận đến giơ chân, “Cao xứ cống nạp kiếm, mau đem ra!”

“Nga, cái kia a, đối, là muốn đưa cho tiểu Thần Khê. Người tới, đem thanh kiếm kia mang lên.”

Rất nhanh một thị vệ cầm kiếm đi tới, là một thanh nhuyễn kiếm, thân kiếm bạc như thiên cánh, mềm nhẹ vô cùng, Đông Phương Thần Khê cơ hồ liếc mắt một cái liền yêu thích nó.

“Thần Khê, ban thưởng cái tên đi.” Đông Phương Hạo nói.

“kêu uyển vân như thế nào? Như tựa như mây trôi lại vô cùng tinh tế.” Thần Khê cơ hồ buột miệng nói ra.

“Tên rất hay.”

“Một ngày nào đó ta sẽ làm cho tên Uyển vân kiếm này thiên hạ đều biết.” Đông Phương Thần Khê cầm kiếm về mặt tự tin nói.

Đông Phương Hạo cùng Bắc Thần yển liếc mắt nhìn nhau, mỉm cười, Đông Phương Ưu thấy khiếp sợ cho Đông Phương Thần Khê, hào khí vạn trượng cùng khí độ ngạo mạn tắt cả, mới chín tuổi liền lợi hại như thế, chờ thời điểm hấn lớn lên, không phải không có người với tới, không được, ta nhất định phải cố gắng, Đông Phương Ưu ở trong lòng âm thầm nói.

Đêm khuya, Phương Nghi cung.

“Người cảm thấy được Thần Khê thế nào?” Xinh đẹp nữ tử gối nhân kế bên.

“Ngô nhi kế thừa ta và người sở hữu ưu điểm, là một người có thể mang thiên hạ vào lòng.”

“Chính là đứa bé kia có đôi khi cho ta cảm giác rất siêu phàm thoát tục, cũng không như một nhi đồng chín tuổi.” Nữ tử có chút lo lắng nói.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, hấn biết đường hấn phải đi.”

“Đối với hấn ta thật mong con ta vui vẻ.”

“Yến nhi, Trường lưu như thế nào lại can tâm an phận trong cái đầm nhỏ. Thần Khê chính là trường lưu đó, hưởng chi, tính khí hấn, chờ Ưu nhi đăng đẳng cơ về sau nhất định sẽ tận tâm phụ tá, hấn cũng không phải là một nhi đồng yếu đuối cần được bảo hộ.”

Nữ tử gật gật đầu, “Cũng thế, con của chúng ta sẽ không kém đến thế đâu.”

Đông Phương Hạo ôm chầm nữ tử bên cạnh, “Chờ Ưu nhi qua lễ đội mũ lễ, ta liền thoái vị, đem Giang sơn giao cho hai người con trai, người không phải vẫn tưởng về nhà nhìn xem sao, ta tái cùng người hội bắc đường.....”

Nữ tử xảo tiểu, “Người sẽ không sợ bọn hấn bắt giữ người uy hiếp ưu nhi?”

“Có người ở, ta sợ hãi cái gì?”

“Một lão già đã có con còn nói chuyệnko biết thẹn thùng.....”

“Vậy làm một ít chuyện tình càng thẹn thùng đi.”

5. Chương 5: Chuyện Hoàng Cung

Trong ngự thư phòng.

“Thần Khê, nói cho trẫm, đối với y thuật, người muốn học tới trình độ nào?” người trên Long ỷ khó được diễn cảm nghiêm túc.

“Không cầu hành nghề y cứu thế, chỉ cầu có thể bàn tay vàng cứu chính mình và người thân.”

“Hảo! Ninh du nói cho trẫm, hấn có khả năng dạy người mọi thứ cũng đã hết rồi, dù sao, hấn học vẫn là võ nghệ, không phải y thuật.”

Nghe xong Đông Phương Hạo trong lời nói, Thần Khê hơi hơi nhú nhú mày, “Phụ hoàng ý tứ là.....”

“Thiên Sơn phía trên ở một vị tên là Băng Diễm nhân, người này y thuật kỹ càng, chính là tính tình quái đản, ta nghĩ cho người đi chỗ ấy.”

“Phụ hoàng đây là để cho ta rời đi?”

“Đương nhiên không phải, trẫm muốn cho người đi ra ngoài học hỏi, hưởng chi người thông minh tài trí, hấn là không bao lâu là có thể còn hơn Băng Diễm.”

“Băng Diễm là.....?”

“Là người mà phụ hoàng ta năm đó xuất môn gặp phải bạn xấu.”

“Nga, đúng rồi, có người cần giới thiệu với người, Mặc Trần, đến!”

Đông Phương Thần Khê nhìn theo, chứng kiến một cái thân thiếu niên nghiêm mặt mang theo nụ cười tà khí..

“Đây là Mặc Trần, là thủ lĩnh Ánh Dương.”

“Ánh Dương? Không phải tên tằm cung ta sao?”

“Nga, kỳ thật kia vẫn là tên một tổ chức.”

“Tổ chức?” Thần Khê mày càng mặt nhăn càng chặt, phụ hoàng có nhiều bí mật như vậy, hẳn không biết a.

Lúc này thiếu niên một bên mở miệng, “Chính là vương triều không thể lộ ra ngoài tổ chức Ánh Dương, công tác chính là sát hại đại thần, hãm hại người trung thực thẳng thắn, dù sao chính là một tổ chức không chuyện ác gì là không làm.” (nghe giống mafia quá)

Thần Khê trên mặt một loạt hắc tuyến, loại tổ chức này còn dám kêu Ánh Dương.....

“Đừng nghe hắn nói bừa, tổ chức Ánh Dương đúng là chuyện gì cũng có thể làm, dù sao một vương triều hoạt động nhất định phải như vậy, chính là Ánh Dương đồng dạng cũng là tổ chức trên giang hồ.”

“Trên giang hồ Tổ chức?” Thần Khê cảm thấy được hắn khoái biến thành trăm vạn khó hiểu, thật là ở luyện tập võ nghệ hiệp chữ phiền sao?

“thế lực Giang hồ thường hội ảnh hưởng cả hoàng triều, cho nên các triều đại hoàng đế đều phải làm một sự tình đến khổng chế thế lực giang hồ, trừ bỏ ánh sáng mặt trời là tổ trung lưu lại cơ nghiệp, còn có một cái thiên xu cung mà ta ở bên ngoài sáng lập, hiện tại cung chủ là..... Là ai?”

“Là vô tích đồ đệ Vân Thanh Minh.” Hắc y thiếu niên nói chen vào.

“Ai..... Là đồ đệ Vô Tích a.....” Đông Phương Hạo ngữ khí bỗng nhiên trở nên vô cùng phiền muộn.

“Xin hỏi, Thiên Xu cung rốt cuộc là đang làm gì?”

“Chính là một cái tên bị giang hồ xưng là tổ chức tà giáo.” Mặc Trần nói.

“Tà giáo? Quả nhiên là của phụ hoàng hắn, đều khác người như nhau.

“Cho nên.” Đông Phương Hạo ngữ khí bỗng nhiên trở nên nghiêm trang đứng lên, “Ta muốn đem Ánh Dương cùng Thiên Xu cung giao cho người.”

“Phụ hoàng, Ánh Dương và Thiên Xu cung chẳng phải của lão Đại sao?”

“Chính là để Mặc Trần cùng người đi Thiên Sơn a.”

“Vậy người còn để cho ta chứng quản?” Đông Phương Thần Khê lần đầu tiên phát hiện phụ hoàng hắn đầu óc cấu tạo khác người thường.

“Ý của ta là, người đi Thiên Sơn trước, trở về về sau tái chứng quản.”

“Nếu Mặc Trần theo giúp ta đi Thiên Sơn, kia..... Cái kia tổ chức Ánh Dương làm sao bây giờ?”

“Nga, ta bắt nó giao cho Ninh Du.”

“Lão sư?” Thần Khê hỏi lại.

“Đúng vậy, năng lực của hắn đủ để chứng quản. Tốt lắm, cứ như vậy, người đi thu thập một chút, ngày mai xuất phát đi.”

“Hoàng Thượng, người tựa hồ còn đã quên Bích Lạc sơn trang.” Mặc Trần bỗng nhiên lạnh lùng đến một câu.

Như thế nào lại xuất hiện một cái Bích Lạc sơn trang? Quả nhiên nơi có bí mật nhiều nhất chính là hoàng cung.

“Này thôi.....” Đông Phương Hạo nhíu chặt mày, ở trong lòng thầm mắng, đáng chết, làm sao để cho hài tử này biết đến Bích Lạc sơn trang.

“Địa vị Bích Lạc sơn trang trên giang hồ không thể xem thường nga, huống chi coi như một thế lực hoàng triều.”

“Ai nha! Này việc này không sao cả! Thần Khê người đi nhanh rồi trở về.” Đông Phương Hạo vẫy tay, làm cho bọn họ trở về.

Ra khỏi ngự thư phòng, Đông Phương Thần Khê nhìn người bên cạnh.

“Ta biết người còn có rất nhiều vấn đề, cứ hỏi đi.” Mặc Trần cười hì hì nói.

“Cái kia vô tích là ai?” Vừa rồi thời điểm phụ hoàng nhắc tới hắn, lại có chút bi thương.

“Là một lão nhân cũ của hoàng thượng, bắt quá đã qua đời.”

“Phụ hoàng vì cái gì phái người đi theo ta?”

“Ta?” Mặc Trần chỉ chỉ chính mình, “Đương nhiên là bởi vì Hoàng Thượng coi trọng ta đã lâu!”

Thần Khê có chút bất đắc dĩ nhìn tên bên cạnh khoe răng trắng.

“hỏi thế này không phải, vì cái gì người đi theo ta?”

“Bởi vì ta võ công cao a!”

“Người.....” Thần Khê chán nản.

“Kia Bích Lạc sơn trang sao lại thế này?” Phụ hoàng nói này thời điểm diễn cảm là lạ.

“Nhị diện hạ, điều này liên quan đến nhiều thứ, ta cự tuyệt trả lời.”

Thần Khê thật sâu hít một hơi, tuyệt đối không nên tức giận, không để ý tới hắn là tốt rồi.

Nhìn thấy Đông Phương Thần Khê thở phì phì rời đi, Mặc Trần cười vô cùng sung sướng, thật là một ông chủ thú vị a!

Hôm sau, rốt cục tới ngày phải lên đường.

“Lão sư.” Thần Khê nhẹ nhàng kêu một tiếng Sở Ninh Du. đứng ở bên cạnh hắn.

Sở Ninh Du thản nhiên cười, “Thần Khê, cố gắng học tập, lão sư ở chỗ này chờ người trở về.”

“Lão sư.....” Thần Khê là thật vô cùng thích Sở Ninh Du, nghĩ đến ly biệt, không khỏi có chút lòng chua xót.

“Ta vĩnh viễn là lão sư của người.”

Nhìn thấy trước mắt hắn dịu dàng giống như ngọc nhân, suốt một năm, người kia đau xót trong mắt không hề thuyên giảm, chính là đêm trước, rốt cuộc như thế nào mà quá bi thương?

“Lão sư, Thần Khê là thật hy vọng người khoái hoạt, ưu thương sẽ như gió bay đi, phải không?” Giống như hắn, quá khứ liền hãy làm cho nó vĩnh viễn qua đi, một lần nữa bắt đầu lại không phải càng tốt sao?

Sở Ninh Du đem ánh mắt đầu hướng phương xa, lẩm bẩm nói, “Khả luôn có người cố chấp không chịu nhận sai, không chịu buông tay, nếu đã quên, hãy quên đi tất cả trong trí óc để đôi bên được giải thoát.”

Thần Khê ảm đạm.

“Tốt lắm, đừng sầu não, Hoàng Thượng cùng hoàng hậu còn tại đại điện chờ mà.” Sở Ninh Du đối Thần Khê nói.

Thần Khê gật gật đầu, theo Sở Ninh Du đi phía đại điện.

Như trước là ly biệt, mẫu thân lôi kéo tay hắn không chịu buông, ca ca sau khi từ biệt đầu, Thần Khê lại rõ ràng thấy được hắn trong mắt lệ quang, chỉ có Đông Phương Hạo dùng ánh mắt nhìn con hắn.

“Thần Khê, trăm thả người bay cao, ưu nhi hội trở thành hoàng đế của triều đình này, mà người, trăm muốn cho người trở thành trên giang hồ hoàng đế.”

“Phụ hoàng.....”

“Đi thôi, bắt quá cho trăm ôn một cái được không? Theo người năm tuổi, người liền không cho trăm bế?” Đông Phương Hạo bỗng nhiên vẻ mặt ủy khuất.

Nhìn thấy vừa mới còn vẻ mặt nghiêm túc trở nên giống tiểu hài tử, Thần Khê thở dài một hơi, đi đến Đông Phương Hạo bên cạnh.

“Thần Khê, ta cũng muốn.” Đông Phương Ưu bỗng nhiên tiến đến.

Bị bọn hắn ăn đủ liễu đậu hủ liên tục, Thần Khê đi đến bên cạnh Sở Ninh Du.

“Lão sư, tái kiến.”

Sở Ninh Du từ trong lòng ngực xuất ra một cái ngọc bội giao cho Thần Khê, “cái ngọc bội này co người tặng cho ta mong về sau nó hữu dụng, hiện tại ta tặng cho người, cũng là giúp ta không vì nó mà sầu não.”

Đông Phương Hạo Một bên gắt gao nhìn chăm chăm cái kia ngọc bội, mà Đông Phương Ưu một bên nhìn thấy ngọc một bên tự nhủ, “cái ngọc bội này bộ dáng rất quen.”

“Cám ơn lão sư.”

Sở Ninh Du đối với Thần Khê mỉm cười, “Đi thôi.”

Đông Phương Thần Khê lui về phía sau vài bước bỗng nhiên xoay người, đối với bá quan cuối người từ biệt rồi đi thẳng.

Ra đại điện, Mặc Trần nói, “Người nói, ngọc bội kia lão sư ở nơi nào mà có?”

“Như thế nào? Thực quý trọng?”

“Ở trên đường dù sao cũng sẽ dùng được, tốt lắm, Nhị điện hạ, về sau vô số ngày ngày đêm đêm ta đều phải bồi ở bên cạnh người.”

“Hừ!” Thần Khê nghiêng đầu sang chỗ khác.

Mặc Trần cười hì hì nhìn Thần Khê. tức giận

Vì thế, Thần Khê mang theo uyển vân kiếm, cùng Mặc Trần đại soái ca, ly khai hoàng cung hắn ở mười năm.

6. Chương 6: Ở Trên Đường

Đông Phương Thần Khê phát hiện gần đây hắn có tính nhẫn nại cực kỳ tốt, từ khi ra hoàng cung đến nay, bên cạnh Mặc Trần không lúc nào làm cho hắn không sinh khí, có khi đó cũng thành thói quen, bắt đầu thích ứng thái độ hắn cà lơ phớt phơ, bất quá, có câu họa tới thì gánh, thói quen thành tự nhiên, hiện tại hắn chủ yếu có thể đối với Mặc Trần nhìn mà không thấy.

“Thiếu gia ” Mặc Trần kéo dài thanh âm, “Ta đói bụng ”

Nhẫn nại, nhẫn nại, người là một lão nhân hai mươi bảy tuổi, không thể đối với một tiểu bối sinh khí, Đông Phương Thần Khê một bên nói cho chính mình một bên tận lực dùng khẩu khí nhẹ nhàng nói chuyện, “Nếu, ta không có nhớ lầm, chúng ta vừa mới ăn cơm còn không đến một canh giờ.”

“Chính là, ta đói bụng, có biện pháp nào.”

Tiếp tục thở sâu, “Được rồi, chúng ta đi khách ***, ăn cơm.” Tốt nhất không nên khiến ta giết người, Đông Phương Thần Khê ở trong lòng oán hận mắng.

Trong chốc lát, bọn hắn đã ngồi trên bàn cơm ở khách ***.

“Đến một mâm thịt, đậu hủ uyên ương,thịt anh đào, giò hằm, cá phương chiên sù, hồng mai châu hương, thị thỏ hằm, lại đến một con [gà nướng, gà quay], còn có một bình hoa tửu.” (anh nói nữa em die a)

Đông Phương Thần Khê ngồi ở một bên nhìn thấy Mặc Trần thao thao bất tuyệt báo danh đồ ăn, thần tình hắc tuyến, xem Mặc Trần như vậy tuyệt đối đoán không ra hắn có thể ăn như vậy, hơn nữa đã tốc độ đói bụng quả thực khiến kẻ khác giận sôi, phụ hoàng như thế nào tìm một đại vương tới làm hộ vệ của hắn a!!

“Thiếu gia, người như thế nào không ăn a!” Cùng thức ăn trên bàn phần đầu n lần Mặc Trần rốt cục bỏ được mà ngẩng đầu lên, nhìn thấy Đông Phương Thần Khê bình yên ngồi đối diện hắn hỏi.

Nhìn người cũng no rồi! Đông Phương Thần Khê liếc mắt một cái,“Ta không đói bụng.”

“Chẳng lẽ là tiết tiền? Ân, nước tôi hoàng tử lấy mình làm gương, tôn trọng tiết kiệm, quả thật là phúc của Đông Hải a!”

Nếu không phải xem vẻ mặt hắn muốn ăn đòn mà vẫn dững khí nói ra, thật đúng là nên khen ngợi hắn mà, Đông Phương Thần Khê nghiêng đầu đi, nguyên tắc mắt không thấy thì tâm chẳng phiền, đem tầm mắt dời về phía bốn phía.

Sảnh đường khách ***, hết chỗ, chung quanh âm ỉ, tiếng ồn của phố phường không ngừng bên tai, phát giác nhìn bốn phía so với nhìn Mặc Trần còn nhàm chán hơn, Đông Phương Thần Khê rốt cục thu hồi tầm mắt, hắn dời tầm mắt nhìn thấy hai thiếu niên đang ngồi trong phòng nội của khách ***. Hai người đều ước chừng là thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, ăn nói có ý tứ, nói chuyện thành thực hơn tuổi, thao thao bất tuyệt nói xong cái gì, hoàn toàn không để ý người khác vẻ mặt thiếu bộ dáng hứng thú.

Thiếu niên kia nói cười, lớn lên thanh tú linh động vô cùng, cười rộ lên là lúc cả người thần thái Phi Dương, mặt khác một vị thật ra vẫn cúi đầu, không chút để ý gấp đồ ăn, hưởng miệng tặng, khuôn mặt vô sự. Tựa hồ là cảm giác được tầm mắt Thần Khê, hắn ngẩng đầu hướng bên này xem.

Ánh mắt lạnh như băng, thần nhiên nhìn phía hắn, chính là nhẹ nhàng thoáng nhìn, lại liền cúi đầu. Đông Phương Thần Khê giật mình, thật con người vô tình, thoát nhìn tuy rằng tuổi trẻ, đã có một loại mỹ lạnh lùng, mà khí chất trên người hắn không phải người bình thường có được, mấu chốt là trên người hắn, quần áo cùng bồi sức, cộng lại ít nhất hơn một ngàn lượng bạc, người bình thường như thế nào mua được nổi? Chẳng lẽ là người trong võ lâm? Đang lúc thời điểm Thần Khê mơ tưởng hảo huyền, Mặc Trần rốt cục giải quyết xong con gà cuối cùng, vì thế cái miệng của hắn mới rảnh rỗi đã muốn phát huy công năng.

“Như thế nào, chẳng lẽ là trúng ý người ta?”

Đông Phương Thần Khê quay đầu đến, đối với kẻ đối diện trượng lên vẻ mặt tà ác.

“Chính là trúng ý thì thế nào?”

Phỏng chừng không dự đoán được Đông Phương Thần Khê phản bác, Mặc Trần nhất thời nghẹn lời, bất quá rất nhanh liền khôi phục lại,“Là mỹ nhân lạnh như băng kia.”

“Làm sao người biết?” Thần Khê nhú mày, người này làm sao mà biết được.

Mặc Trần nhún nhún vai,“Đoán, tuy rằng người mới mười tuổi, bất quá đợi vài năm nữa là có thể đem hắn áp đảo, bất quá nhìn dáng vẻ của hắn, người bị áp đảo có có lẽ đúng hơn!”

“Hừ!”

“Người có thể cho Ánh Dương tra chi tiết hắn, sau đó theo đuổi thôi, hoặc là trực tiếp đi bắt chuyện!”

“Ta làm sao phải tra hắn, hừ, người không biết là đối với một thiếu niên mười tuổi nói chuyện nhàm chán này?”

“Nga? Ta không biết là người mới mười tuổi a, thiếu gia ”

Cảm thấy được nói thêm gì đi nữa chính mình nhất định sẽ bị tức tử, nếu không tốt chắc mới mười tuổi mà đã có nếp nhăn, vì thế không thèm nhìn Mặc Trần, liền bỏ lại một câu,“Hôm nay ở chỗ này ở lại, ngày mai đi.”

Mặc Trần tiểu ý nhìn Đông Phương Thần Khê bị chọc tức mặt đỏ bừng, tâm tình tốt, thuận thế nhìn phía địa phương vừa rồi, quả nhiên là hai vị mỹ nhân xuất trần a, một cái lãnh Nhược thu sương, một cái diễm Nhược đào mạn, Thần Khê lại thích nam hài lạnh như băng kia, nếu ta, liền tuyển mỹ tử diễm lệ động lòng người, linh khí bức người a. Mặc Trần vui rạo rức nghĩ, chính là hần như thế nào cũng không nghĩ ra, hần hôm nay chỉ là lời nói đùa, lại hóa ra thật, nhất nhất thực hiện.

Mặc Trần đi vào trước sân khấu khách ***, lại phát hiện Đông Phương Thần Khê vẻ mặt buồn rầu đứng ở đằng kia.

“Làm sao vậy?”

Đông Phương Thần Khê bất đắc dĩ thở dài, “Không có phòng, làm sao bây giờ? Sắc trời đã tối, Bách Lý chỉ có một cái khách sạn.”

“Chường quây, thật sự một gian đều không còn sao?” Mặc Trần hỏi.

Chường quây vẻ mặt xin lỗi nói, “Thực xin lỗi, khách quan, thật sự là không có phòng.”

“Quên đi, chẳng qua ở bên ngoài ngủ một đêm thôi.” Nói xong, Thần Khê liền chuẩn bị rời đi, nghĩ thầm nếu Mặc Trần người này phá sự không ngừng, bọn hần như thế nào lưu lạc rồi ăn ngủ đầu đường.

“Ai....., chờ một chút.” Chường quây hô, “Có lẽ còn có một biện pháp.”

Mặc Trần cùng Đông Phương Thần Khê nhìn hần.

Bị bọn hần nhìn chường quây có chút ngượng ngùng nói, “Bên kia có hai gian phòng hảo hạng đã có người thuê, các ngươi có thể cùng hần thương lượng một chút, xem có thể nhượng các ngươi một gian.”

Đông Phương Thần Khê theo hướng chường quây chỉ nhìn lại, có thể là hai vị thiếu niên kia.

“Ai..... Xem ra là ông trời ban cho hần và ngươi một cơ hội a!”

Đông Phương Thần Khê trừng mắt lên liếc hần, hướng chỗ hai người kia đi đến.

“Thực xin lỗi, quấy rầy một chút.” Thần Khê hướng bọn hần hơi hơi vuốt cằm.

Mà cái diễm Nhược đào mạn thiếu niên nhìn thấy Thần Khê người liền bật nhảy dựng lên, “Oa! Thật đáng yêu!” Thuận tay liền nắn khuôn mặt Thần Khê.

“Oa! Ôm lấy thật thơm ngát, thật thoải mái!”

Ta cũng không phải cái gối ôm! Thần Khê trên đầu hắc tuyến, người này có ham mê như thế nào cùng phụ hoàng hần giống nhau a!

Thần Khê dùng ánh mắt hướng Mặc Trần cầu cứu, qua thật lâu, thẳng đến đậu hủ đều bị ăn hết, Mặc Trần mới ra tiếng, “Thiếu gia nhà ta hỏi một chút, các ngươi có thể nhượng một gian, hôm nay không có phòng, thiếu gia nhà ta tuổi trẻ thể nhược, không thể ngủ ở vùng ngoại ô, không biết hai vị ý hạ như thế nào?”

“Hảo hảo hảo! Ta dẫn hần ngủ!” Người thiếu niên kia reo lên.

Một mực yên lặng không ra tiếng, thiếu niên kia rốt cục mở miệng, “Ta nhớ rõ ngươi có thói xấu khi ngủ thích đá người a!”

“Ta.....” Thiếu niên kia định phản bác, chỉ tựa hồ là bị đánh đến chỗ đau, liền không hé răng.

“Ân..... Nói như vậy, các ngươi nguyện ý nhượng một gian?” Mặc Trần hỏi.

“Ta sẽ không ngủ một phòng với hần.” Thiếu niên lạnh như băng nói.

Thiếu niên bên cạnh quệt miệng xoay cái đầu sang một bên.

“Nếu nói như vậy, vị kia công tử này có thói xấu đá người, ta lo lắng thiếu gia nhà ta, có thể để thiếu gia nhà ta ngủ cùng với ngài, như thế nào?”

Không nói được lời nào Đông Phương Thần Khê rốt cục hé răng, túm túm góc áo Mặc Trần, “Ngươi điên rồi sao!”

Mặc Trần dùng hình dáng của miệng khi phát âm trả lời, “Là cho người cơ hội a, ha ha!”

“Có thể.” Thiếu niên kia trả lời.

“Vậy thông qua, sắc trời đã tối, thỉnh công tử chiếu cố thiếu gia nhà ta đi nghỉ ngơi.” Nói xong dời đầu về phía bên kia, “Vị công tử này, chẳng biết có tọa ý cùng tại hạ đồng giường?”

“Ta?” Hắn chỉ chỉ chính mình, “Ta ngủ thường hay đá nhân.”

“Ta không sợ.”

“Vậy được rồi.....”

7. Chương 7: Đồng Giường Cộng Chấm

Ông trời không lường tâm, không để ý Mặc Trần sớm cùng người thiếu niên kia nghênh ngang rời đi, Đồng Phương Thần Khê chỉ phải ngượng ngùng ngồi ở bên cạnh bàn, mặc khác chờ vị này ăn xong.

Lúc này, thiếu niên đang ăn đồ ăn bỗng nhiên mở miệng nói câu được câu mất, “Người tên là gì?”

Nhìn thấy tên kia trương bộ mặt lạnh lùng, Thần Khê nhất thời không phản ứng nổi, “Ta..... Ta gọi là, ân, Phương Thần.” Vốn là muốn nói Thần Khê, chính là người trong thiên hạ cũng biết Đồng Hải đại để có đứa con mười tuổi tên là Thần Khê, như vậy rất thấy không được.

Thiếu niên kia gật gật đầu, liền đứng lên, “Đi thôi, trở về phòng.”

Thần Khê cũng đứng lên, theo thiếu niên hướng trên lầu mà đi.

Rất nhanh liền đi vào trong gian phòng, không biết tại sao, Thần Khê lại cảm giác có chút khẩn trương, từ trước đến nay, hắn cũng rất ít cùng người lạ chung sống, càng khỏi nói là đồng giường cộng chấm, hôm nay, lại có thể cùng với một người lần đầu tiên thấy mặt mà cộng ngủ nhất giường, hắn lại khẩn trương tới tay chân đều toát mồ hôi, trời ạ! Cảm giác này làm cho hắn nhớ tới cảm giác của cô dâu khi động phòng hoa chúc! Thẹn thùng vô cùng, rồi lại lòng tràn đầy chờ đợi??

Người nọ đem giường sửa sang lại một chút, liền xoay người đối Thần Khê nói, “Bên kia có thủy, tẩy một chút.”

Thần Khê nhu thuận gật đầu, đi đến phía chậu nước đặt trên giá thượng, bất đắc dĩ tuổi quá nhỏ, vì thế mà chiều cao không tới, mặc hắn liều mạng nhón chân lên cũng không với tới mép chậu, đang lúc hắn đầu đầy mồ hôi, người thiếu niên kia đã đi tới, cầm lấy khăn mặt, thấm nước, khéo léo lau đều, nhắm tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Phương Thần Khê mà xoa xoa.

Thần Khê trừng lớn ánh mắt nhìn người đang giúp hắn lau mặt, vẫn là khuôn mặt không mang bất kỳ diễn cảm nào, giống như người đang giúp hắn lau mặt không phải hắn mà là một người khác.

“Tốt lắm, đi ngủ.”

“Nga.” Thần Khê đi đến bên giường, chuẩn bị cởi quần áo ngủ, thời điểm hắn đang cởi đai lưng, người thiếu niên kia đã muốn cởi ngoại bào ra, không thể nghỉ ngơi, dáng người thon dài bắt đầu lộ ra, đang lúc Thần Khê đang mãi ngốc, người nọ bỗng nhiên xoay người, thần nhiên nhìn hắn liếc một cái, Thần Khê mặt “Ừm” đỏ.

Người nọ đi đến bên giường, đối với Thần Khê đang ngồi trên giường không biết làm gì nói, “Ngủ bên trong.”

Nghe câu này, Thần Khê liền tiến vào ổ chăn, dựa vào tường, che dấu hồng nhan hắn vô thức mỉm cười. Bỗng nhiên cảm giác một bên mền bị xóc lên, một thân thể ấm áp tiến vào, càng thêm đáng sợ chính là, tim Thần Khê lại đập gia tốc, không thể nào! Thần Khê ở trong lòng khóc thét.

Ngay tại thời điểm Thần Khê đang đấu tranh tâm lý dữ dội, đã có tiếng thở điều đặn của người bên cạnh, Thần Khê đã nhìn thở thật lâu nay thả lỏng, hắn lặng lẽ xoay người, thở phào nhẹ nhõm.

Bỗng nhiên nghĩ đến kiếp trước, khi mười tuổi, Liên Thần vẫn cực kỳ cứng chiều hắn, thân thể của hắn không tốt, buổi tối có đôi khi phát bệnh, Liên Thần liền cả đêm canh giữ ở bên giường, thậm chí cùng hắn

ngủ. Khi đó hần cũng phi thường thích lão cha, cả ngày kêu ba ba, đến khi hần mười tuổi thái độ Liên Thần bỗng nhiên biến đổi, trước mắt hần không hề lộ ra khuôn mặt tươi cười, không hề mang vẻ mặt ôn nhu khi nói chuyện, thậm chí rất ít khi về nhà, nhi đồng mong chờ phụ thân về mà không chịu ngủ nay đã ngã lòng, cho đến khi hần đối với thế giới này cũng ngã lòng.

Lúc này, thiếu niên bên cạnh bỗng nhiên trở thân, đối diện Thần Khê. Hơi thở ấm áp phả trên mặt Thần Khê, ánh trăng chiếu vào, sợi tóc rối xõa trên mặt, mang thêm vài tia hiền lành dịu dàng. Thần Khê lại nhất thời xem ngây người. (đại trai)

Thiếu niên bỗng nhiên mở to mắt, Thần Khê hoảng sợ, trong bóng tối, con người thiếu niên bình tĩnh như nước, nhìn thoáng qua Thần Khê, lúc sau, liền nhắm mắt lại.

Bị hoảng sợ, Thần Khê thật lâu mới định thần lại, thật sự là hù chết hần, không biết có bị gọi là mê gái. (trai chứ)

Mắt tròn tròn nhìn lướt qua gian phòng, Thần Khê rốt cục nhắm hai mắt lại, ngủ.

“Ba ba! Ôm một cái ” Một tiểu oa nhi bi bô tập nói hướng nam nhân anh tuấn mở hai tay.

Nam tử khẽ cười cười, đưa tay ôm lấy bảo bối, tiểu hài tử phấn nộn cao hứng hôn ba một cái, nam tử thần tình sủng ái nhìn nhi đồng trong lòng.

“Khê nhi, ngủ bên trong!” Nam tử giả bộ sinh khí.

“Không cần, mỗi lần đều là ta ngủ bên trong, lần này ba ba ngủ bên trong!” Nhi đồng đáng yêu cố lấy miệng thở phì phì nói.

“Chỉ có người ngủ bên trong, ta ở bên ngoài chống đỡ, người mới sẽ không rơi xuống, mới sẽ không vì đá mềm mà cảm lạnh.”

“Như vậy a..... Được rồi.” Tiểu oa nhi vui vẻ tiến vào lòng nam tử.

Cái giường hoa lệ một bên dựa vào tường, mà bên kia, có thân thể ba ba chống đỡ, hần liền an tâm ở trong lòng ba mà ngủ, trước khi mười tuổi diễn cảnh này hàng đêm đều có.

“Ta muốn ba ba! Vì cái gì hần vẫn chưa trở lại?” Nhi đồng mười tuổi đối với quản gia phát câu.

“Thiếu gia, tiên sinh thật sự bề bộn nhiều việc, sẽ nhanh trở về thôi.” Quản gia hảo ngôn khuyên bảo.

“Chính là, hần đã muốn một tuần không trở lại!” Ánh mắt nhi đồng đã muốn nhiễm thương nước mắt.

Quản gia lắc đầu, thật sự không nghĩ ra tiên sinh vốn rất yêu thương thiếu gia, nay lại có thái độ khác hần.

Búp bê oa nhi đã trưởng thành thiếu niên mười bảy tuổi xinh đẹp, trên bàn cơm thật dài đã cách trở khoảng cách hai người, cho dù cùng nhau ăn cơm, cũng đã muốn không nói gì.

Ác mộng tra tấn Thần Khê, thời điểm mở to mắt, mới phát hiện khuôn mặt đầm lệ,

Đưa tay lung tung lau nước mắt, lúc này mới phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, hần không biết khi nào chui vào trong lòng người thiếu niên kia, chính nhiệt độ cơ thể ấm áp này đã khiến Thần KHê trong vô thức mà dựa vào.

Mà người thiếu niên kia cũng đang dùng con người bình tĩnh nhìn chăm chăm vào thần tình đang khóc của nhi đồng.

“Oa..... Oa..... Không dậy nổi.” Một bên giải thích một bên từ trong lòng thiếu niên chui ra, bên ngoài sắc trời hơi hơi ửng sáng, đại kê đã cất tiếng gáy đầu tiên.

“Ta..... Ta đi lên.” Thần Khê từ trên giường đi lên, bất đắc dĩ thiếu niên ngủ ở bên ngoài, căn bản không thể đi ra ngoài.

Thần Khê thần tình quần bách, thiếu niên rốt cục từ trên giường đứng dậy, tao nhã cầm lấy ngoại bào mặc vào, mà Thần Khê rốt cục có thể rời giường.

“Cám ơn người.” Thần Khê chuẩn bị rời đi đối với thiếu niên nói.

Thiếu niên vẫn chưa quay đầu lại, vẫn đang cầm cái chén sấu khẩu (súc miệng), Thần Khê cũng không sinh khí, nói tạ lúc sau, liền mở cửa đi ra ngoài

Đi xuống lầu, Thần Khê thấy Mặc Trần đang ăn điểm tâm.

Hắn đi về phía bàn, chuẩn bị nghênh đón sự trêu đùa của kẻ này, bất ngờ chính là, Mặc Trần nhìn hắn một cái, liền tiếp tục cắn bánh bao.

Thần Khê rốt cục có thể ăn thoải mái, có lẽ đây là buổi sáng an tĩnh đầu tiên kể từ khi đi với tên này.

Lúc sau tính tiền, hai người ra cửa, làm cho Thần Khê cảm thấy được sự kỳ quái chính là tư thế Mặc Trần đi đường, khắp khiêng, dường như giống bị cái gì dả thương.

“Uy! Người làm sao vậy?” Thần Khê hỏi hắn.

“Mông đau.”

“A? Làm sao vậy? Ngày hôm qua không phải hoàn hảo sao? Tối hôm qua chuyện gì xảy ra sao?”

Vừa nói đến tối hôm qua, Mặc Trần liền nghiêng rằng nghiêng lợi đứng lên, “Cái tên kia suốt một đêm đem ta đá xuống dưới sáu lần! Sáu lần!! Mông của ta đều nhanh nở hoa!”

Nghe xong, Đông Phương Thần Khê ôm bụng cười to, rốt cục tìm được một người thể làm cho Mặc Trần thảm bại, chuyển đi này không tệ a!

“Hừ! Thiếu gia vui sướng khi người gặp họa, tối hôm qua cùng mỹ nhân núi băng kia thế nào?”

Nghĩ đến tối hôm qua, Đông Phương Thần Khê mặt không thể ức chế đỏ lên, chứng kiến Thần Khê đỏ mặt, Mặc Trần cười càng âm hiểm, “Thiếu gia, thật sự có phát sinh cái gì nga?”

“Làm gì có chuyện gì.”

“Được rồi, không liên quan đến ta, thiếu gia tự mình chậm rãi trở về chỗ cũ đi.”

“Người.....” Thần Khê chán nản.

8. Chương 8: Tối Thiên Sơn

Ra khỏi trấn nhỏ, hai người tốc độ bỗng nhiên nhanh hẳn lên, Mặc Trần không hề ồn ào hô to đói bụng, Đông Phương Thần Khê cũng vui vẻ thanh tĩnh.

An an ổn ổn chạy ước chừng một tháng bộ hành, rốt cục tới một trấn nhỏ dưới chân Thiên Sơn.

Mặc dù là một trấn nhỏ, lại rất phồn hoa.

Nhìn thấy người đến người đi trên đường, thậm chí còn có một ít người trong võ lâm cầm đao kiếm, Đông Phương Thần Khê có chút nghi hoặc hỏi, “Hoàn cảnh nơi này tồi tệ như vậy, vì cái gì trấn trên này lại phồn vinh như thế?”

“Nếu ta nói này thôn trấn phồn vinh tất cả đều bởi vì một người người tin không?”

“Là..... Bằng Diễm?”

Mặc Trần gật gật đầu, “Người kia đã nhanh ra khỏi chốn giang hồ, người có thể nhìn thấy hắn có thể nói ít càng thêm ít.”

“Kia, phụ hoàng là như thế nào biết được hắn?”

“Phụ hoàng người trước kia tìm hắn xem bệnh, cụ thể ta cũng không rõ ràng.”

“Chúng ta như thế nào tìm được hắn?”

“Trời, người mới là ông chủ, như thế nào cái gì cũng đều hỏi ta a!”

“Ở trấn này một đêm, ngày mai lên núi đi.”

Hai người đi tới một cái khách sạn, thuê hai gian phòng hảo hạng, lúc sau trở về phòng nghỉ ngơi.

Hôm sau, hai người đang từ trên lầu đi xuống, chuẩn bị ăn xong điểm tâm rồi rời đi.

“Uy! Nghe nói không, lại có một người tơ tưởng xông vào, kết quả toàn thân đầy sâu a! Bộ dáng kia có bao nhiêu dọa người.”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Có việc cầu người còn bị đối xử như vậy!”

“Chính là, cho dù cố gắng cắn bản cũng không thấy được người a!”

“Ai..... Thật sự là Vô Ảnh thần y a.”

Nghe bàn bên kia nói đúng người, Mặc Trần cùng Thần Khê liếc mắt nhìn nhau, “Xem ra thật là một cổ quái nhân.”

Thần Khê gật gật đầu, “Ngay cả khi cầu cứu người còn bị vậy, huống chi ta còn muốn hấn thu ta làm đồ đệ.”

“Bất quá, nếu Hoàng Thượng cho người đi tìm hấn, ta nghĩ hấn là có thể nắm chắc phần thắng.”

“Ân, chúng ta đây lên núi đi.”

Điểm tâm ăn xong rồi, hai người hướng Thiên Sơn đi tới.

Thiên Sơn hàng năm băng tuyết bao trùm, liếc mắt một cái nhìn một mảnh tuyết trắng lộ vẻ mờ mịt, càng đi lên cao, nhiệt độ không khí càng thấp, thân mình Thần Khê nho nhỏ có chút ăn không tiêu.

“Ta ôm người đi.” Đi ở một bên Mặc Trần bỗng nhiên nói.

“Ân?”

“Người chống đỡ không được, lại không có võ công.”

“Không cần.” Thần Khê lắc đầu.

“Tốt lắm, không cần cậy mạnh, phía trước còn có một đoạn đường thật dài phải đi mà.” Nói xong, ôm lấy Thần Khê.

“Uy!” Thần Khê giãy dụa, cũng không cần giống công chúa ôm đi.

“Tái động sẽ ngã xuống.”

Thần Khê cúi đầu nhìn nhìn bên chân vách núi Huyền Nhai thẳng đứng, quyết định buông tha không dám giãy dụa.

Đi ước chừng hai canh giờ, Thần Khê tình tường thấy được Mặc Trần thân đầy mồ hôi, Thiên sơn này vốn liền dốc đứng, hơn nữa trên người còn ôm một người, cho dù hấn có võ công, đối thể lực tiêu hao cũng rất lớn.

“Uy! Ta có thể xuống dưới đi.”

“Như thế nào? Không tin ta?” Mặc Trần nhú mày.

“Ai ya đừng nhúc nhích là đến nơi.” Nói xong lại vận khởi khinh công rất nhanh tiêu sái.

Kỳ thật hấn trừ bỏ miệng độc một chút, vẫn là cái người rất tốt đi. Thần Khê nghĩ thầm.

“Tới.” Đang lúc thời điểm Thần Khê ở trong lòng Mặc Trần mơ màng ngủ, Mặc Trần bỗng nhiên nói.

Thần Khê mở to mắt lập tức bị cảnh sắc rung động trước mắt mê hoặc, mây núi ẩn hiện bay lượn tỏa ánh sáng bao quanh Thiên trì, cây Bạch dương, cây dương và cây liễu, tây ngạn xây dựng đình đài lầu các lả lướt tinh xảo, hồ Thanh Minh yên tĩnh phản chiếu tuyết phong thanh sơn, phong cảnh kiêu diễm, giống như tiên cảnh.

“Nơi này..... Đẹp quá a!” Thần Khê cảm thán.

“Ân.” Mặc Trần đồng ý gật đầu.

Dọc theo tây ngạn đi về phía trước, nhãn giới hiện lên, cảnh sắc như họa hiện ra trong mắt từng người.

Đi thật lâu, lại chỉ thấy hoa hoa thảo thảo, vẫn chưa nhìn thấy cái gọi là thần y.

“Người nói, người nọ rốt cuộc đang ở nơi nào? Nơi này có nhiều nhà như vậy.”

“Nơi này cổ quái, có người ở nơi này bố trí trận pháp, hiện tại trước cửa như nhích.” Mặc Trần khó được nghiêm túc nói.

Mặc Trần hướng bốn phía nhìn nhìn, “Có thể đem hành trận làm như thế quỷ dị lại phong phú biến hóa, quả nhiên là thần tiên.”

Nói xong, đi tới phía trước, nhặt lên một cành cây khô, bỏ vào một gốc cây hoa bên cạnh.

“Nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, xem ra là như vậy.”

Thần Khê một bên nhìn Mặc Trần ở bốn phía đi tới đi lui, đầu đầy mờ mịt.

Bỗng nhiên chung quanh cảnh sắc toàn bộ biến mất, bốn phía lại biến thành một mảnh tuyết trắng.

“Này.....” Thần Khê cả kinh nói không ra lời, chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết cửu cung bát quái thuật?

“Cái tên Băng Diễm ở nơi này thiết một trận pháp, nếu phá không đứt liền không tìm thấy lối ra, chỉ có thể xuống núi, trận pháp này phỏng chừng chặn không ít người.”

“Bất quá hiện tại chúng ta có thể đi rồi.”

“Nga.” Xem ra đem theo Mặc Trần vẫn là có không ít tác dụng, cổ đại này có vài thứ uyên thâm gì đó, lối suy nghĩ của người hiện đại quả nhiên là lý giải không được.

Đang lúc hai người đạp tuyết trắng mà đi về phía trước, bỗng nhiên nghe được một tia thanh âm quỷ dị, Mặc Trần cảnh giác bốn phía nhìn nhìn, chỉ thấy tầng sâu lớn đỏ như máu hướng chung quanh bọn hắn tiến tới.

Mặc Trần xuất ra phối kiếm mang bên mình, hướng sâu trên người chém tới, chính là vẫn có sâu cuộn cuộn không ngừng bò lại, sâu bị giết trong thân thể chảy ra chất lỏng hồng sắc nhỏ lên tuyết trắng, trên mặt tuyết phá lệ quỷ dị.

Thần Khê cầm Uyển Vân kiếm trên mặt đất quơ, chính là sâu một chút không có dấu hiệu giảm bớt.

“Như vậy không phải biện pháp, nhất định là có cái gì chỉ dẫn mấy thứ này.” Thần Khê nói.

Hắn hướng bốn phía nhìn, phát hiện trừ bỏ tuyết trắng ngoài ra cái gì cũng không có, bỗng nhiên một cỗ hương có chút giống như vô mùi truyền vào trong mũi.

Thần Khê bỗng nhiên cười, “Ta nghĩ ta có biện pháp.”

Hắn xoay tay. Uyển vân kiếm bay vòng, ở cổ tay của mình chém một đao, máu chảy ra.

“Người điên ư!” Đang vội, đầu óc choáng váng Mặc Trần chứng kiến động tác Thần Khê khiến hắn xém nữa ngã ngựa, tức chết.

Thần Khê không đáp lời, chính là thần nhiên cười, bỗng nhiên sâu này từ trên người bọn họ tản ra, bơi đi, dần dần biến mất.

“Người.....” Mặc Trần nhú mày.

“Vừa rồi ta ngửi được nơi này có một cỗ mùi tràn ngập, cho nên ta nhận định có người dùng mùi này khống chế bọn sâu, cho nên để trừ đi, ta liền dùng một loại khác mùi lẫn vào bên trong mùi này.”

“Cái đó và người tự mình hại mình có quan hệ gì.”

“Ta thời điểm ở cùng lão sư học y, có dùng một ít dược vật cường thân kiện thể, cho nên máu liền mang theo hương vị thảo dược, tự nhiên có thể mê hoặc sâu này.”

“Tốt lắm, nhanh xử lý miệng vết thương đi.” Mặc Trần trong cái bọc xuất ra thuốc trị thương, đồ ở miệng vết thương Thần Khê.

“Xem ra, người này thật sự không thích người khác quấy rầy a! Trận pháp lại là độc trùng.” Thần Khê cảm thán.

“Người là đứa con Đông Phương Hạo?” Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng bỗng nhiên đánh gãy hai người.

Mặc Trần cùng Thần Khê ngẩng đầu nhìn người mới tới, một thanh lam nam tử đứng ở trước mặt bọn hắn, đang dùng ánh mắt đánh giá Thần Khê.

“Băng Diễm?” Mặc Trần hỏi.

Người nọ không để ý tới hắn, chính là nhìn thấy Thần Khê, lại nhìn miệng vết thương, nhúu nhúu mảy. Bỗng nhiên, hắn theo ống tay áo lấy xuất ra một cái bình nhỏ, ngã xuống miệng vết thương Thần Khê, dùng mắt thường cũng có thể thấy tốc độ miệng vết thương khép lại nhanh chóng

Mặc Trần cùng Thần Khê đều sợ ngây người.

“Quý xuống.” Người nọ đối Thần Khê nói.

Thần Khê lẳng lặng nhìn nam tử trước mắt, bỗng nhiên phản ứng lại, quỳ xuống.

“Đông Phương Thần Khê bái kiến sư phụ.”

Băng Diễm hơi hơi gật đầu, “Đi theo ta.” Nói xong liền xoay người đi thẳng về phía trước.

Thần Khê vội vàng đi theo, Mặc Trần theo sát sau đó.

“Thật sự là người ở tại núi tuyết a, tính tình hảo lãnh như tuyết.” Mặc Trần nén giận nói.

“Cao nhân thôi, đều là dạng này, chúng ta vượt qua kiểm tra rồi, chạy nhanh đi thôi.”

9. Chương 9: Cuộc Sống Trên Núi

Hai người theo Băng Diễm hướng phía trước đi đến, trong chốc lát, một nhà gỗ đập vào mắt.

“Trận pháp biến thành hoa lệ như thế, chỗ ở lại sơ sài.” Mặc Trần nói thầm.

Theo Băng Diễm vào trong phòng, trong ngoài đều giống nhau, mộc mạc, đúng là Thần Khê thích phong cách này.

“Tìm phòng trống mà trụ. Ngày mai ta dạy cho người y thuật.” Nói xong Băng Diễm liền đi thẳng vào phòng.

“Thật sự là quái nhân a!” Mặc Trần nhìn thấy Băng Diễm rời đi cảm thán.

Thần Khê như có suy nghĩ gì đánh giá bóng lưng hắn rời đi, “Hắn giống như không thích sinh ra, chính là vì cái gì hội đáp ứng thu ta làm đồ đệ, là bởi vì phụ hoàng sao?”

Mặc Trần nhún nhún vai, “Ai biết được, chạy nhanh tìm một chỗ ngủ một hồi đi, mệt chết đi được.” Nói xong liền ngáp hướng buồng trong đi đến.

Mặc Trần đi rồi, Đông Phương Thần Khê cũng đi theo trở về phòng, hành trình Thiên Sơn quả thật tiêu phí không ít thể lực, thân mình nhỏ nhỏ có chút ăn không tiêu.

Cảm giác sau khi ngủ dậy thật mỹ, Thần Khê sáng khoái tinh thần xuất hiện ở trước mặt Băng Diễm.

“Nói công dụng của các loại thảo dược.”

Đông Phương Thần Khê nhìn thấy các loại thảo dược bày ra trước mắt, biết Băng Diễm là muốn thử.

“Cây bối mẫu, tử thảo, Thiên tiên tử, hoàng tinh, cây kinh giới, cây bối mẫu trị tỳ âm hư, tử thảo chữa.....”

Đối với thảo dược trước mắt, Thần Khê nhất nhất trả lời câu hỏi.

Băng Diễm gật gật đầu, “Hảo, hôm nay ngươi đi giúp ta thu thập mấy vị thuốc.” Băng Diễm đưa cho hắn tờ giấy.

Thần Khê cúi đầu nhìn nhìn, mặt trên trán ngập được danh.

“Người một mình đi.”

Thần Khê gật gật đầu.

Thời điểm Mặc Trần rời giường phát hiện không thấy Đông Phương Thần Khê, chỉ thấy Băng Diễm tự tại ngồi ở bên cạnh bàn ẩm trà.

“Uy! Thiếu gia nhà ta đâu!”

“Hái thuốc.”

“Hái thuốc?” Mặc Trần cao tiếng nói, “Hắn là đến học y, không phải làm được đồng của người, huống chi hắn mới mười tuổi, người dám để hắn lên núi tuyết hái thuốc?”

Không để ý tới Mặc Trần rống to, Băng Diễm nhấp một miệng trà, “Học y thuật, hái thuốc là điều cơ bản.”

Mặc Trần còn muốn nói cái gì đó, bất đắc dĩ phát hiện âm tiết một giọng hát khiến hắn nói không nên lời.

Mặc Trần hờn hển chỉ chỉ Băng Diễm, lại chỉ chỉ giọng hát chính mình.

“Nhuận hầu được, ba ngày sau tự nhiên hóa giải.”

Mặc Trần không thể nề hà, chỉ có thể thở phì phì ra cửa, tìm kiếm Đông Phương Thần Khê đi ra ngoài hái thuốc.

Chuyện kể rằng Thần Khê khi ra khỏi cửa, liền căn cứ tập tính thực vật mà đi tìm thảo dược.

Ở Huyền Nhai biên, trong bụi hoa, tìm được thảo Băng Diễm cần đến.

Bởi vì hái thuốc, tay hắn bị nhánh cây cửa hiện mấy vết máu, thời tiết phá lệ rất lạnh, vì thân thể của chính mình, Đông Phương Thần Khê lựa chọn đứng ở dưới tàng cây nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên, hắn đã phát hiện dưới bụi cỏ tàng cây tựa hồ có cái gì lấp ló, hắn đi tới, vén bụi cỏ, quả nhiên thấy được một con chim điều bị thương ở trên cỏ giãy dụa.

Đông Phương Thần Khê thử đưa tay xem vết thương, chim điều kia lại hung ác theo dõi hắn.

Căn cứ tri thức kiếp trước sở học, chim điều hẳn là một cầm loại cực kỳ hung mãnh, chỉ là chim điều này tựa hồ cánh bị thương, mới có thể rơi xuống ở đây.

Nếu không cứu, tới buổi tối, nhiệt độ không khí lại hạ xuống, chim điều bị thương nhất định sẽ chết cồng ở trong này.

Nghĩ vậy, Thần Khê lấy ít thảo dược trong giỏ ra, đặt ở miệng nhai nhai, phun ở trên tay.

Thần Khê tận lực làm cho ánh mắt chính mình có vẻ dịu dàng cùng vô hại, sau đó bắt tay xoa thảo dược lên cánh của chim điều bị thương.

Chim điều khi bắt đầu còn hơi dùng lực vùng vẫy, đôi cánh vươn lên đánh trả, làm cho Thần Khê rất khó chịu, hoàn hảo khi chim điều sau liền an tĩnh lại, làm cho Thần Khê có thể giúp hắn trị thương.

Lúc này có người vỗ vỗ giỏ trúc hắn, Thần Khê quay đầu lại nhìn, Mặc Trần đứng ở phía sau thấy hắn.

“Người tới rồi, có thể giúp ta đem chim điều này mang về a?”

Mặc Trần nhìn chằm chằm chim điều kia một hồi, sau đó yên lặng đi qua, ôm lấy chim điều.

Dọc theo đường đi, Mặc Trần yên lặng đi, điều này làm cho Thần Khê có chút kỳ quái.

“Uy! Người làm sao vậy?”

Mặc Trần chỉ chỉ giọng hát chính mình, sau đó dùng thần ngữ nói một câu, Băng Diễm.

Nguyên lai là sư phụ, nhất định là hắn đã gây chuyện gì, thật không nghĩ tới sư phụ lợi hại như vậy! Thần Khê ở trong lòng thầm thở dài, việc Mặc Trần không thể nói chuyện nếu so với cả ngày Mặc Trần lú lú thư thái hơn.

“Sư phụ, người kiểm tra thảo dược.” Thần Khê cung kính đem giỏ trúc đưa cho Băng Diễm.

Băng Diễm tiếp nhận giỏ trúc, lại nhìn chim điều trong lòng Mặc Trần.

“Đây là ta ở trên đường cứu một con chim điều bị thương.” Thần Khê giải thích.

“Nuôi đi, nó rất hữu dụng.”

“Là.”

Ở trên núi ngậy người gần một tháng, không có việc gì trừ bỏ cùng Mặc Trần cãi nhau trong hiệu thuốc. Băng Diễm rất ít xuất hiện, ngẫu nhiên vài hôm dẫn dò gì đấy rồi trở lại phòng. Thần Khê phát hiện Băng Diễm tựa hồ có chứng bệnh rất nghiêm trọng, hần đôi khi cả đêm ho khan, sắc mặt cũng là tái nhợt.

Thầy thuốc không thể tự ý, quả thật làm nghề này bị ai quá lớn.

Về phần Mặc Trần, con chim điều từ khi được Thần Khê cứu về liền trở thành bạn thân của hần, Mặc Trần vì nó gọi là, Bạc Phơ, cho dù Thần Khê đôi lần kháng nghị một chút, chính là khi chim điều nghe xong Bạc Phơ lúc sau liền bay đến bên cạnh Mặc Trần, vì thế tên Bạc Phơ này đã được định như vậy.

“Hạ châm cân nhắc, thời điểm hạ châm phải ngay mạch tượng, khụ..... Khụ khụ.....”

“Sư phụ, người không sao chứ.” Chứng kiến bên môi Băng Diễm tràn ra tơ máu, Thần Khê lo lắng hỏi.

“Không ngại, người tiếp tục luyện đi.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Thần Khê nhìn thấy bóng lưng hần đi xa, nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhìn như thế nhân đã thoát khỏi hồng trần, lại thủy chung rồi rầm thế tục, thần y sống trên núi tuyết này, hần ốm đau lấy ai chăm sóc?

Ngoài sân, Mặc Trần đang huấn luyện Bạc Phơ.

Chứng kiến Băng Diễm xuất hiện ở trong viện, Mặc Trần chính là lãnh đạm liếc hần một cái lại tiếp tục dạy chim, hần còn nhớ trước kia bị tên này làm cho ba ngày không nói được.

“Hành trận của ta là người phá?”

“Đúng thì thế nào?” Mặc Trần khiêu khích nhìn hần.

“Người tư chất thông minh, cùng lúc ở đâu không có việc gì làm, chẳng thà tái học vài thứ.”

Nghe được trong lời nói Băng Diễm, Mặc Trần kinh ngạc ngẩng đầu lên, đây là câu dài nhất từ khi Băng Diễm gặp hần. Lại là khuyên hần học tập?

“Kho thuốc có rất nhiều tàng thư, Thần Khê học y, tự nhiên không dùng được, đối với người, hần là hữu dụng.”

Mặc Trần đứng ở tại chỗ như có suy nghĩ gì.

Lo lắng suốt một ngày, Mặc Trần quyết định, đi vào kho thuốc truyền thuyết này ngắm một phen.

Đi vào, một cỗ mùi thuốc đông y tràn ra, Mặc Trần bị nghẹn mà ho khan.

“Người tới làm gì?” Đang kiểm tra dược Thần Khê có chút nghi hoặc nhìn tên kia.

“Đọc sách.”

“Đọc sách?”

“Àn.” Nói xong, hần liền đi đến giá sách.

Thần Khê quay đầu, quyết định không hề để ý đến hần, tiếp tục nghiền dược.

Chứng kiến giá sách đầy tàng thư, Mặc Trần không khỏi đánh lười, ngay cả Cửu Cung đồ thất truyền đều có, khó trách người nọ có thể làm ra trận pháp tinh diệu như vậy, lần này đến núi này quả không uống công.

Cứ như vậy, trên núi tuyết mênh mông, một thần y bị bệnh, một tiểu đồng chuyên tâm học dược, một thiếu niên say mê trận pháp, một con chim điều tên là Bạc Phơ, cùng ở trong nhà gỗ trên núi tuyết vượt qua thời gian ba năm.

10. Chương 10: Cổ Nhân Rời Đi

“Thần Khê, người..... Khụ khụ..... Lại đây.....” Băng Diễm hướng Đông Phương Thần Khê đang nghiên tập sách thuốc nói.

Thần Khê buông sách thuốc, đi đến bên người Băng Diễm.

“Sư phụ.”

“Khụ... Khụ.....” Băng Diễm lau đi miệng vết máu, “Người tư chất hơn người, đường đời còn dài, ba năm này, ta ta mang những gì mình biết truyền cho người, coi như là có người kế nghiệp.”

“Sư phụ, người.....” Thấy bộ dáng sư phụ như đang nói di ngôn, “Là muốn đồ nhi xuống núi?”

Băng Diễm gật đầu, “Chuyện ta đáp ứng phụ thân người đã làm xong, người nếu công thành viên mãn cần gì phải tái tiếp tục tại núi tuyết này tốn thời gian?”

Thần Khê không nói gì, nhìn thấy Băng Diễm đứng dậy, thẳng đến khi thân ảnh của hắn chậm rãi biến mất trong tuyết.

“Uy! Làm sao vậy? Sao đứng ở đây như tượng thê!” Mặc Trần bỗng nhiên nhảy đi ra.

Thần Khê khẽ thở dài một cái, “Ta nghĩ chúng ta lập tức có thể xuống núi.”

“Xuống núi? Vậy sao bộ dáng người nhìn khổ não như vậy?”

“Sư phụ hử..... Sợ là thân thể không chống cự được bao lâu”

“Người nói cái gì?” Mặc Trần bỗng nhiên đề cao thanh âm, “Người nói Băng Diễm không lâu sẽ.....!”

Thần Khê gật đầu, “Trước kia hử một mực uống thuốc, hiện tại được đã lâu không dùng qua, huống hồ hử đem y thuật suốt đời truyền cho ta, cũng đem sở học võ nghệ cùng trận pháp truyền thụ cho người, khó trách hử muốn nói có người kế tục, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện cuối cùng đi.”

Mặc Trần ngơ ngác đứng ở nơi đó, tuy rằng có điểm không thích Băng Diễm, chính là ba năm nay, đối với việc tên kia không ngừng chỉ dạy võ công cùng trận pháp cũng khiến hử có ít nhiều tình cảm, hiện tại, người kia lại có thể muốn chết?

“Ta nghĩ, chết có lẽ đối hử là một loại giải thoát.”

Không để ý tới Mặc Trần như cũ vẫn đứng ngây người, Thần Khê ra cửa.

Ngoài cửa là tuyết mờ mịn, trắng tinh nhiều mắt, ba năm nay hử cũng sớm trở thành thói quen mỗi sáng ngắm tuyết rơi.

Phía trên Huyền Nhai, thấp thoáng thân ảnh màu lam, sợi tóc của hử bị gió lạnh thổi rối rắm trên mặt, diễn cảm kia lãnh đạm giống như là muốn cùng băng tuyết lạnh lẽo nơi này hòa thành một khối.

“Sư phụ.” Thần Khê nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Băng Diễm cũng không có quay đầu lại, ánh mắt của hử như trước nhìn cánh đồng tuyết mênh mông vô bờ.

“Tan mất Quỳnh Hoa Thiên không tiếc, phong mai nhị ngọc tỏa vô hương.” Người nọ ngâm nói.

“Thiên Sơn cách biệt với thế nhân, ta lại bị tơ hồng thế tục dây dưa. Người kia dạy ta y thuật ngay cả tên cũng chưa cho ta, tên của ta là ở lần đầu tiên xuống núi, hử giúp ta đặt.”

“Bề ngoài như băng, nội tâm giống như diễm.”

Băng Diễm nhẹ nhàng xoay người, nhìn thấy Thần Khê, thần nhiên nở nụ cười một chút, “Đúng vậy, đây là ta.”

Thần Khê sợ ngây người, ba năm hử chưa bao giờ thấy qua Băng Diễm tươi cười, hử chỉ biết là bệnh nhân này diện mạo thanh tú, lại không nghĩ rằng khi hử cười khuôn mặt khuynh thành kinh diễm.

“Thiên sơn này cũng là cội cuối cùng ta đi về, sau khi ta chết, người sẽ đem tro cốt của ta thả trên núi tuyết này.”

“Sư phụ.....” Chứng kiến bộ dáng Băng Diễm vẻ mặt hồ hững, Thần Khê có cảm giác muốn khóc.

“Không ai có thể chân chính đào thoát trần thế, cái gọi là thế ngoại cao nhân bất quá là chúng sinh tưởng tượng thôi.”

“Chính là.....” Thần Khê dừng một chút, “Đôi khi rồi rắm không sai, không bằng buông tay, khoái ý ân cừ, hồng trần hàng trăm vạn năm, rồi rắm kia cũng là một cổ tơ hồng, nếu không mang theo, không bằng một kiếm chặt đứt thôi.”

Băng Diễm đối với Thần Khê khẽ cười, “Ngày đó, người đã trải qua hai thế tục sao??”

“Này.....” Thần Khê mở to hai mắt nhìn, “Sư phụ như thế nào.....”

“Bất quáai cừu cung, biểu hiện người khác hẳn với số mệnh thường nhân, kiếp trước số mệnh người đã bị người thay đổi, cho nên tùy ý ta cũng tính ra mạng của người.”

“Dù có tính ra cũng không có việc gì? Một cuộc sống hoàn toàn mới, nghênh đón không bằng khiêu chiến, mặc kệ phía trước là sung sướng, bi thương, đều dũng cảm tiến về phía trước, lúc này mới không uổng công trời ban cho ta sinh mệnh thứ hai.”

“Có lẽ, người nói đúng.” Băng Diễm nói xong ánh mắt hướng về phía dưới Huyền Nhai một mảnh cánh đồng tuyết, Thần Khê theo ánh mắt của hắn nhìn lại, Huyền Nhai kia phía trên nở đầy liên hoa tuyết, trên vách núi thẳng đứng nở ra ngạo nghễ.

Một tháng lúc sau, Băng Diễm ở nhà gỗ bình yên ngủ, trên mặt của hắn mang theo tươi cười thản nhiên, giống như tuyết liên nở rộ ở Huyền Nhai, diễm mà mỹ.

Thần Khê đem tro cốt của hắn thả rơi tại cánh đồng tuyết nở đầy tuyết liên, theo gió lạnh, phiêu tán khắp Thiên Sơn.

Mặc Trần yên lặng đứng một bên, nhìn theo gió mang đi tro cốt người kia, một tia bi thương theo đáy lòng xẹt qua.

“Chúng ta ngày mai xuống núi đi.”

“Hảo.”

Trở lại nhà gỗ, hai người đều không nói chuyện, yên lặng thu thập đồ vật, Thần Khê lần đầu tiên biết cảm thụ mất đi thân nhân, có cái gì tắc nghẽn dưới đáy lòng, sau đó dưới đáy lòng bi thương tản ra, hắn bắt đầu nghĩ lại chính mình năm đó có phải hay không rất tùy hứng! Đối Liên Thần có phải hay không rất không công bằng, cái thế giới kia, hiện tại chỉ có hắn một người mới chứ? Nghĩ vậy, Thần Khê tâm hơi đau đớn một chút.

Ở trong phòng Băng Diễm, Thần Khê phát hiện bức họa, người nọ đứng cạnh Phi Dương, mi gian mang theo nhất lượt phong lưu, kinh dương tiêu sái.

Này theo như lời Băng Diễm chẳng lẽ là “Hắn”?

“A? Vô tích?” Mặc Trần nhìn thấy bức họa, kinh ngạc nói một tiếng.

“Người biết người trong tranh?”

“Ân, đây là cung chủ tiền nhiệm Thiên Xu cung, Vân Vô Tích.”

“Là người phụ hoàng nhắc tới?”

Mặc Trần gật gật đầu.

“Thật không biết phụ hoàng lần đó ra cung gặp sự tình gì, như thế nào biết được quái nhân, lại có nhiều vương mặc như vậy.”

“Phụ hoàng người nha vốn chính là người hay gây chuyện! E sợ cho thiên hạ không loạn!”

“Vũ nhục thiên tử là muốn mất đầu.” Thần Khê đe dọa.

“Ai? Ai nghe thấy ta vũ nhục hân?” Mặc Trần vẻ mặt chẳng hề để ý.

Không hề cùng Mặc Trần vui đùa âm ỉ, Thần Khê thu hồi họa, đem nó bỏ vào bọc hành lý.

“Tốt lắm, đều chuẩn bị cho tốt, chúng ta xuống núi đi, ba năm không thấy phụ hoàng mẫu hậu cùng hoàng huynh, không biết bọn họ thế nào?”

“Đúng vậy! Nhìn người ba năm qua cao lên như vậy, rất đẹp đẽ, bọn họ sẽ rất vui vẻ.”

“Người nói cái gì?” Thần Khê giận trừng mắt Mặc Trần, “Cái gì đẹp đẽ?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Thiếu gia, người cũng không nhìn lại gương, làn da người vốn đã tốt rồi, hơn nữa núi tuyết này ánh sáng mặt trời lại không mạnh, da của người quả thực có thể xưng tụng là trắng mịn a! Còn có, còn có ánh mắt của người, một màu đen nhánh, nhất là cái thần trong mắt, quả thực là chọc người mơ màng a!”

“Người.....” Thần Khê chán nản, hân nguyện ý cái dạng này sao? Vốn kiếp trước bởi vì bị bệnh đã bị quản gia cười xưng là nhược mỹ nhân, không nghĩ tới đời này, tuy rằng không có chứng bệnh nghiêm trọng, lại vẫn là thoát không khỏi bị người gọi giống nữ nhân!

Chứng kiến Thần Khê tức giận đến thần tình đỏ bừng, Mặc Trần cười mở, “Tốt lắm tốt lắm, ta không nói, chạy nhanh đi thôi, bằng không bầu trời tối đen chúng ta chưa kịp xuống núi, không tìm được nơi ngủ trọ a!”

Thần Khê dậm chân, “Hừ!” Liền quay đầu lỵ khai.

Mặc Trần cười lắc đầu, “Ba năm, cũng không có chuyển biến gì.” Mặc Trần quay đầu lại nhìn nhà gỗ trong lòng luyến tiếc, nhẹ nhàng nói một câu, “Tái kiến.” Liền cũng không quay đầu lại rời đi.

Bên ngoài bông tuyết bay bay, nhưng là Thần Khê cùng Mặc Trần biết, cuộc sống mới, vừa muốn bắt đầu rồi.

11. Chương 11: Xuống Núi, Cứu Người

Tuy nói lên núi dễ dàng xuống núi nan, mà Mặc Trần bởi vì thường xuyên xuống núi mua đồ ăn, đối với xuống núi đã sớm dễ dàng. Rất nhanh, hai người trở về tới cái trấn nhỏ ba năm trước.

“Uy! Người thấy thế nào, cũng không thay đổi gì lắm? Nhĩ hảo giống ba năm trước?”

Đồng Phương Thần Khê thản nhiên liếc Mặc Trần liếc mắt một cái, “Hưng phần cái gì? Lãng phí diễn cảm.”

Lúc này đây, Mặc Trần thực không nói gì.

Vẫn là khách *** trước kia đến, vẫn là kín người hết chỗ.

Nhìn thấy đám người lui tới, Thần Khê nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Bọn hân không biết cái gọi là Vô Ảnh thần y đã phi thiên, lại vẫn mang hy vọng tới nơi này.”

“Nhưng là, này ba năm qua cũng không thấy Băng Diễm trị liệu cho người nào a!”

“Đó là bởi vì không muốn có người quấy rầy hân, hân muốn chuyên tâm dạy ta y thuật, cho nên ba năm này không ai có thể qua được trận pháp của hân.”

Mặc Trần ảm đạm, kỳ thật người kia, vắng vẻ vô cùng, có lẽ ba năm này có Thần Khê làm bạn, hân mới chẳng phải cô độc, cho nên có thể bình yên qua đời.

“Đi thôi, đi nghỉ ngơi một đêm, ngày mai còn muốn đi mà!”

Hai người đều tự trở lại phòng, chuẩn bị nghỉ ngơi.

“Hàn Cách ca ca, người không có việc gì, chúng ta nhất định sẽ tìm được Vô Ảnh thần y!”

“Khụ khụ..... Khụ..... Ta không sao.....”

“Hàn Cách ca ca.....” Nữ tử khóc nức nở.

Đông Phương Thần Khê ở trong phòng thông thả đi, kỹ thuật cách âm của người cổ đại phi thường kém a! Có cần phải vào buổi tối trình diễn tiệc mục tình cảnh sinh ly tử biệt sao? Thật muốn ngủ cho tốt, đều bị tiếng khóc của nữ tử quấy rầy.

“Khuynh Vân, ta..... Khụ khụ..... Không phải sẽ..... chết..... Sao?”

“Không! Hàn cách ca ca ngươi sẽ không chết! Ngày mai chúng ta liền lên núi!”

Được rồi, người biểu đạt quyết tâm cũng không cần lớn đến vậy đi! Thần Khê ở trong lòng kêu khổ, lên núi cũng vô dụng, Thiên Sơn hiện tại ngay cả nhân ảnh đều không có!

“Khụ khụ khụ.....”

Bỗng nhiên, Thần Khê nghe được thanh âm nam tử kia khắc ra máu, tiếp theo tiếng nữ tử thét chói tai!

“Hàn Cách ca ca, hàn Cách ca ca! Ngươi thế nào!”

Ngọn nến trong phòng vẫn sáng lập lờ, cách vách phòng tiếng khóc vẫn không có đình chỉ, chẳng qua không có thanh âm của nam tử, Thần Khê phán đoán hẳn là hôn mê bất tỉnh, hoặc là trực tiếp là..... Đã chết? Không thể nhìn được nữa, Thần Khê rút cục đẩy cửa ra, đi qua phòng bên.

Cốc cốc cốc —

Cửa mở, một khuôn mặt nữ tử đầy nước mắt hiện ra.

“Xin hỏi, có chuyện gì sao?” Nữ tử xoa xoa nước mắt, hỏi.

Vừa rồi còn khóc thê lương, nữ tử trong nháy mắt liền biến thành tiểu thư khuê các ôn hòa, Thần Khê không khỏi âm thầm bội phục nữ tử cổ đại công lực biến sắc mặt.

“Ta là ở tại cách vách phòng người thuê, xin hỏi tướng công nhà người bị bệnh nghiêm trọng?”

Nàng kia nghe được lời Thần Khê nói, lúc sau mặt đỏ lên, “Hắn..... Không phải tướng công của ta.”

Nga, nguyên lai đang trong giai đoạn thăm mền a! Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình a..... Thần Khê ở trong lòng thầm nghĩ.

“Hắn là con của thế bá ta, hắn hiện tại bệnh nặng, chúng ta là tới tìm Thiên Sơn Vô Ảnh thần y.”

“Không biết cô nương có thể cho tại hạ nhìn xem?”

Nữ tử hoài nghi đánh giá Đông Phương Thần Khê, trong mắt lộ ra bộ dáng không tin.

“Ngươi.....”

Quả nhiên a! Vì tuổi còn trẻ mà không được người tin tưởng, cho dù là ai cũng sẽ không thể tin một tiểu hài tử mười ba tuổi có thể chữa bệnh đi! Ta sinh khí nha!

“Khuynh vân, là ai ở bên ngoài?” Nam tử bên trong tựa hồ là tỉnh.

“Là một người thuê phòng cùng vách.”

“Khụ khụ..... cho hắn vào đi.”

“Nga.”

Thần Khê đi vào phòng, một cảm y nam tử ở trên giường, một bộ dáng yếu ớt.

Nam tử thấy hắn đến, ôn hòa cười, “Nhĩ hảo, có chuyện gì sao?”

“Ngươi trúng độc?”

Nam tử kia sững sốt, sau đó gật gật đầu.

“Ngươi có biết hắn trúng độc gì?” Thanh âm nữ tử vọt vào, “Chúng ta tìm rất nhiều thầy thuốc đều nói là gió lạnh khiến cho âm hư chi chứng, hơn nữa căn bản tìm không thấy dấu hiệu trúng độc.”

“Loại độc chất này thực kỳ diệu, nó sẽ không đưa người vào chỗ chết, nhưng là làm người trúng độc thân thể không chịu nổi mà suy yếu, không kềm chế được, giống như phế nhân.”

“Người nói..... Độc này, sẽ không đưa người vào chỗ chết?” Nam tử diễn cảm trở nên có chút kỳ quái.

Thần Khê gật gật đầu.

“Người nếu biết đây là trúng độc gì, vậy người có thể giải?” Khuynh Văn sốt ruột hỏi.

Hừ! Vừa mới còn chưa tin ta, hiện tại mới bày ra một bộ dáng sốt ruột!

“Có thể! Bất quá các người lại tin tưởng một hài tử mười ba tuổi giải được độc?”

Nam tử kia ôn nhu cười, “Tự nhiên tin tưởng người.”

“Ta gọi là Giang Hàn Cách, xin hỏi tiểu huynh đệ tên là?”

“Ta gọi là Phương Thần.”

“Nguyên lai là Phương huynh đệ.”

“Hiện tại người nằm xuống, coi như ta làm từ thiện.”

Giang Hàn Cách nằm thẳng ở trên giường, Đông Phương Thần Khê lấy túi mang bên mình, xuất ra kim khâu.

Đây là lần đầu tiên thí nghiệm ở trên thân người, đến Thiên Sơn tập thuật châm cứu tất cả đều dùng động vật làm thực nghiệm, lúc này cứu người này coi như là thực tập một chút đi.

Thần Khê hít sâu một hơi, đem một cây kim khâu chui vào làn da, rất nhanh, người nọ trên người che kín kim khâu.

Bỗng nhiên, Giang Hàn Cách nôn khan một tiếng, trong miệng phun ra một ngụm máu đen.

“Hàn Cách ca ca!” Khuynh Văn vội vàng đi qua dìu hần.

“Người tiểu quỷ này! Nếu người làm hần chết, ta nhất định sẽ giết người!”

Thần Khê bình yên đứng ở nơi đó, trong chốc lát, đi qua, gỡ kim khâu xuống.

“Khuynh Văn! Không được vô lễ! Ta hiện tại tốt hơn nhiều.”

“Hàn Cách ca ca.....”

Giang Hàn Cách hồ hững cười, nhìn thấy Thần Khê nói, “Phương huynh đệ, cảm ơn người.”

“Không cần, người đem độc huyết thải ra, trừ bỏ thân thể có điểm hư, ngoài ra là vô sự. Người nghỉ ngơi đi, ta đi trước.”

“Ai..... Từ từ.....” Giang Hàn Cách hô.

Thần Khê xoay người, “Như thế nào, còn có việc?”

“Xin hỏi, tiểu huynh đệ vừa mới khám bệnh, thủ pháp chính là Yển Nguyệt châm pháp?”

Thần Khê cả kinh, hần vừa mới khám bệnh dùng thủ pháp mà Băng Diễm sở giáo, chính là kêu Yển Nguyệt châm pháp, người nọ làm sao mà biết được?

“Tiểu huynh đệ không cần kinh hoảng, tại hạ chính là đã từng thấy qua bộ châm pháp này, không nghĩ tới tiểu huynh đệ tuổi còn trẻ đã biết.”

“Đúng thật là Yển Nguyệt châm pháp.” Thần Khê thừa nhận.

“Nguyên lai trên đời trừ bỏ hần còn có những người khác biết bộ châm pháp này a.....” Giang Hàn Cách giống như tự nhủ.

“Hần?” Thần Khê nhíu mày, hần hỏi qua sư phụ, Yển Nguyệt châm pháp trên đời này có người biết được chỉ đếm trên đầu ngón tay, người này trong miệng “Hần” là ai vậy?

“Người cùng Vân Thanh Minh là quan hệ gì?” Nữ tử đứng cạnh mở miệng hỏi.

“Vân Thanh Minh?” Giống như ở nơi nào nghe qua.

“Người không biết?” Nữ tử hỏi lại, “Hừ! Yển Nguyệt châm pháp này trong chốn giang hồ chỉ có hai người biết, một là Thiên Sơn thượng Vô Ảnh thần y, một là cung chủ Thiên Xu cung Vân Thanh Minh, người dám nói người không biết hử!”

Thiên xu cung? Thần Khê tỉnh ngộ, không phải là thủ hạ của phụ hoàng, tổ chức trên giang hồ sao? Vân Thanh Minh này cùng người trước mắt có quan hệ gì?

“Ta quả thật không biết người này.”

“Ta tin tưởng người. Bất quá là muốn cảm ơn người, bằng không chúng ta còn muốn lên Thiên Sơn, cũng không biết thu được kết quả gì.”

Thần Khê đối với nam tử trước mắt có chút thiện cảm, không chỉ là vì hần thái độ ôn hòa có lễ, còn vì hần tin tưởng người khác không vì bất cứ nguyên do nào.

“Sư phụ của ta là Vô Ảnh thần y Băng Diễm.” Thần Khê nói cho hần sự thật.

“Cái gì?” Nàng kia mở miệng trước, “Người là đồ đệ, Vô Ảnh thần y có thể nào có thể có đồ đệ?”

“Không tin quên đi.”

“Kia, Vô Ảnh thần y còn tại Thiên Sơn sao?” Giang Hàn Cách hỏi.

“Sư phụ ta hử..... trước vài ngày đã..... Qua đời.”

Khuyên Vân trừng lớn ánh mắt một bộ dáng không tin, Giang Hàn Cách cũng là vẻ mặt ngạc nhiên.

“Hiện tại không có khả năng có người ở Thiên Sơn, sư phụ đã đặt trận pháp trên đó, mà trong thiên hạ có thể cởi bỏ trận pháp chỉ có một người mà thôi. Sở hữu người đi Thiên Sơn, đều thất vọng mà về.”

“Xin hỏi, Vô Ảnh tiên bối là chết như thế nào?”

“Nhân bệnh qua đời.”

“Nguyên lai là như vậy.....”

“Còn thỉnh công tử không nên cho người ngoài biết, sư phụ chết ta không muốn cho nhiều người biết.”

Giang Hàn Cách gật gù đầu, “Ta nhất định sẽ.”

“Cáo từ.”

Thần Khê mở cửa chuẩn bị rời đi.

“Phương huynh đệ, về sau nếu có cái gì khó khăn, có thể qua Thiên Nhai Môn tìm ta.” tiếng nói Giang Hàn Cách phía sau ầm ập.

Thiên Nhai môn? Tựa hồ là cứu đại nhân vật mà..... Thần Khê nghĩ đến. Tiện đà lại nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, mới canh ba, còn có thể thoáng nghỉ ngơi một hồi, vì thế lết cái lưng mỏi, trở về phòng đi ngủ đây.

12. Chương 12: Thanh Phong Thành

Gây sức ép hơn phân nửa, lúc sau, Thần Khê ngủ đủ giấc, vì thế buổi sáng liền sáng khoái tinh thần bước ra khỏi phòng.

Theo khách *** lần hai đi xuống, thấy được hai người tới hôm qua.

Nam tử kia nhìn thấy hần ôn nhu cười, đối hần gật gù đầu, “Phương huynh đệ.”

Thần Khê cũng hơi hơi đáp lễ.

“Phương huynh đệ muốn đi đâu?” Giang Hàn Cách hỏi.

“Ta học nghệ trở về, phải về gia, nhà của ta ở tại kinh thành.”

“Khỏe!” Bạn đường một trận hô, Thần Khê cảm giác trên lưng bị người kia hung hăng vỗ một chút.

“Sớm như vậy liền dậy rồi! Thật sự là nhi đồng cần cù a!” Mặc Trần khoa trương cười lớn.

Mà ngồi ở trên bàn, Giang Hàn Cách cùng Khuynh Văn lúc này kỳ quái nhìn Mặc Trần đang động kinh.

“A? Bọn họ là ai? Mới một đêm không thấy, người liền thông đồng tìm một mỹ nữ để nhìn rồi!”

Thần Khê đè nén cảm giác muốn giết hấn, quyết định không để ý tới hấn.

Lúc này, Giang Hàn mở miệng, “Vị tiểu huynh đệ này tối hôm qua trị bệnh cho ta.”

“Nga ” Mặc Trần kéo dài thanh âm, “Nguyên lai là đi cứu người bệnh rồi!”

“Tại hạ Giang Hàn Cách.” Giang Hàn Cách tự giới thiệu.

Nghe được tên Giang Hàn Cách, sắc mặt Mặc Trần thay đổi một chút, rất nhanh lại khôi phục bình thường, “Ta gọi là Phương Phương, như người chứng kiến, ta là người hầu gia thiếu gia.”

Phương phương..... Thần Khê vẻ mặt hắc tuyến, chỉ sợ cũng chỉ có hấn mới có thể nghĩ ra cái tên biến thái như thế.

Giang Hàn Cách dù sao cũng là người kiến thức rộng rãi, thời điểm hấn nghe qua tên mình thoáng sửng sốt một chút liền khôi phục trạng thái bình thường, mà vị kia Khuynh Văn cô nương lại không có thị nhãn tinh tường như vậy.

“Ha ha ha ha!” Khuynh Văn cười ngả vào trên bàn, “Một đại nam nhân, lại có thể kêu Phương Phương, ha ha ha.....”

“Khuynh Văn, không được vô lễ!” Giang Hàn Cách khẽ nhắc nhở.

Khuynh Văn thật vất vả ngừng cười, trấn định xuống.

“Tốt lắm, thiếu gia, chúng ta còn phải đi xa, mau ăn điểm tâm rồi lên đường đi.”

Thần Khê gật gật đầu, dù sao hấn sớm đói bụng.

Thời điểm ăn điểm tâm, Mặc Trần mang một bộ bộ dáng tâm sự nặng nề, ngay cả khi ăn mà thiếu này nọ cũng không so đo.

Trên đường đi, Mặc Trần nãy giờ không nói gì, Thần Khê cũng vui vẻ thanh tĩnh.

“Người như thế nào cứu cái tên Giang Hàn Cách?” Mặc Trần bỗng nhiên mở miệng.

Bị Mặc Trần đột nhiên phát ra tiếng khiến Thần Khê nhảy dựng lên, trong chốc lát, nói, “Tối hôm qua hấn trụ cách vách ta, có tiếng học máu, ta nghe không vô, bỏ chạy đến phòng kế bên thuận tiện cứu hấn.”

“Người có biết hấn bệnh gì?”

“Hấn trúng độc.”

“Người nói cho hấn biết Băng Diễm đã chết?”

Thần Khê gật đầu, “Nói.”

“Người rất tin tưởng hấn?” Mặc Trần nhíu mày.

“Uy! Người có nhãn tâm nhìn người ta chết hay sao, người này tao nhả, cũng không giống loại người tà ác, huống chi hấn đã đáp ứng giúp ta giữ bí mật!”

“Kia, hấn có nói cho người hấn là ai không!”

Thần Khê suy nghĩ một hồi, sau đó nói, “Không có, bất quá hấn nói nếu có chuyện có thể đến Chân Trời môn tìm hấn. Như thế nào, người biết hấn?”

“Giang Hàn Cách, năm nay hắc là hai mươi tuổi, cho hai năm trước kế thừa ngôi vị minh chủ Chân Trời môn, phụ thân hắc Giang Sơn là tiền nhiệm minh chủ võ lâm, Giang gia coi như là võ lâm thế gia, Giang gia độc môn tâm pháp, lại có thể lực trong võ lâm. Chân trời môn, gần trăm năm nay vẫn là kẻ đứng đầu võ lâm. Người đàn bà kia bên cạnh hắc nếu ta không đoán sai kêu là Hiệp Khuynh Vân, là con gái một của Hiệp Thường cùng Giang Sơn là anh em kết nghĩa, cũng là thanh mai trúc mã, phỏng chừng trở thành lão bà của hắc.”

“Dựa vào điều tra hộ khẩu còn muốn kể lại.” Thần Khê nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

“Thật không nghĩ tới thiếu gia người tùy tiện ra tay, liền cứu cái cừu nhân a!”

“Cừu nhân?”

“Thiếu gia, chẳng lẽ người đã quên Hoàng Thượng đem Ánh Dương cùng Thiên Xu cung giao cho người sao? Ánh Dương cùng Thiên Xu cung là cái địa phương gì? Võ lâm tà đạo, nhất là Thiên Xu cung, lại có thể cùng Chân Trời môn so sánh hắc đạo đứng đầu, lần này Giang Hàn Cách trúng độc, ta không đoán sai trong lời nói, hắc là chính là Thiên Xu cung cung chủ Vân Thanh Minh ở phía sau.”

“Vân Thanh Minh?” Thần Khê kêu lên, “Đúng rồi, tối hôm qua người nọ đề cập qua, người này còn biết Yến Nguyệt châm pháp!”

“Hắc biết Yến Nguyệt châm pháp có cái gì kỳ quái, hắc là đồ đệ Vân Vô Tích, mà Vân Vô Tích chính là sư phụ của sư phụ người, nghĩ như vậy, hắc biết cũng không kỳ quái a! Thiếu gia, người thật đúng là bồng bột!”

Trực tiếp xem nhẹ Mặc Trần ngữ khí trào phúng, Thần Khê đã phát hiện một vấn đề, “Ta biết người biết nhiều chuyện như vậy là bởi vì người là lão Đại của Ánh Dương, chính là! Ba năm nay người cùng ta ở trên núi, Ánh Dương cũng giao cho lão sư Sở Ninh Du, người là làm sao biết Giang Hàn Cách hai năm trước lên làm môn chủ?”

Mặc Trần cười một tiếng, “Thiếu gia, ta tuy ở trên núi cũng sớm biết dưới núi xảy ra chuyện gì a! Người đã quên ta còn có Bạc Phơ sao?”

“Người dùng Bạc Phơ truyền tin tức!”

“Trả lời!”

“Thiết..... Tính người lợi hại!”

“Không phải tính ta lợi hại, ta vốn cũng rất lợi hại a!”

Thần Khê nhàn thần bạch đi, sau đó hỏi, “Vân Thanh Minh vì cái gì lại hạ độc, cho dù là đánh địch cũng có thể hạ độc được chí mạng a, hắc hạ độc căn bản là thuần túy khiến người yếu đi.”

“Nga? Nguyên lai là như vậy.” Mặc Trần diễn cảm bỗng nhiên trở nên rất kỳ quái, “Cũng khó vì hắc.”

“Người nói cái gì?”

“Chuyện này đề cập việc tư người khác, ta khó mà nói, về sau người nhìn thấy hắc không cứu là tốt rồi! Tốt lắm, thiếu gia, chúng ta nên đi nhanh thôi!”

Mặc Trần rẽ đề tài khác, Thần Khê chỉ có thể bất mãn đồ đồ miệng, tiếp tục chạy đi.

Ước chừng nửa tháng đi đường, Mặc Trần cùng Thần Khê rốt cục tới mỹ cảnh “Chi Thành hoa sen” của Thanh Phong thành.

“Oa! Nơi này hảo phen hoa a!” Nhìn thấy đám người rộn ràng nhốn nháo, Thần Khê không khỏi cảm thán nói.

“Tại sao thời điểm trước kia chúng ta không đi qua nơi này?” Thần Khê kỳ quái hỏi.

“Này thôi.....” Mặc Trần ấp úng, “Bởi vì trốn một người.”

“Kia hiện tại vì cái gì lại đi nơi này?”

“Bởi vì muốn gặp một người.”

Bị Mặc Trần làm đầu óc nhiều loạn Thần Khê rốt cục có điểm phát hỏa, “Rốt cuộc là tới làm gì!”

“Thiếu gia, ta nói người không nên tức giận nga.”

“Nói!”

“Kỳ thật..... Chúng ta bạc không đủ.”

“Cái gì?”

“Chuẩn xác mà nói, chúng ta hiện tại bạc chống đỡ không qua hai ngày, cho nên chúng ta đến nơi này vay tiền.”

Thần Khê nhú mày, “Vay ai?”

“Thiếu gia, người có nhớ hay không lão sư người từng tặng người cái ngọc bội.”

Thần Khê suy nghĩ trong chốc lát, sau đó gật gật đầu, “Kia, thì thế nào?”

“Cái kia ngọc bội chính tài chủ của chúng ta a, có cái kia khi đến Thanh Phong thành, có thể tùy tiện đến một ngân hàng mà vay tiền.”

“Cái ngọc bội kia lợi hại như vậy!”

“Đây chính là vật phẩm bên người thành chủ nga.”

“Kia..... Hiện tại phải đi ngân hàng tư nhân?”

“Ân.”

Xuyên qua ngã tư đường phồn hoa, hai người rốt cục tìm được một ngân hàng tư nhân.

Đi đến trước quầy, Mặc Trần đem ngọc bội Thần Khê lấy trong bao quần áo đưa cho lão bản.

Lão bản nhìn một chút, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, “Đây là Thanh Phong làm!” Sau đó bắt đầu đánh giá cẩn thận Mặc Trần cùng Thần Khê.

“Xin hỏi nhị vị là muốn dùng nó lấy tiền sao?”

“Đúng vậy!” Mặc Trần trả lời.

Lão bản mang tới một xấp ngân phiếu, đưa cho Mặc Trần.

Mặc Trần tiếp nhận ngân phiếu, để vào túi tiền, lôi kéo Thần Khê đi khỏi ngân hàng tư nhân.

“Ta có một vấn đề.”

“Nói.”

“Nơi này hẳn là thổ địa Đông Hải, hơn nữa cách kinh thành còn không xa, như thế nào trong thành này chỉ nghe lệnh thành chủ, không phải đã vượt quá chức quan của mình a?”

Mặc Trần cười cười, “Nơi này, có thể gọi là đất phong đi, thành này thuộc về một người.”

“Đất phong?” Thần Khê bộ dáng nghi hoặc.

“Tốt lắm, chúng ta chạy nhanh đi, rời đi trước khi có chuyện tới.”

“A? Vì cái gì a! Không ở trọ một đêm?”

“Người không biết lão bản kia nhìn chúng ta ánh mắt rất kỳ quái sao, lão sư người cùng Thanh Phong kia không biết sẽ ra sao, huống chi cầm tiền còn không chạy nhanh thoát thân.”

Mặc Trần còn chưa nói hết, Thần Khê bỗng nhiên đâm phải người hẳn.

“Gì chứ?”

Thần Khê chỉ chỉ phía trước.

Mặc Trần nhìn bốn phía, rất nhiều võ sĩ mặc hắc y đem bọn họ vây quanh.

Mặc Trần cúi đầu mắng một tiếng.

“Thỉnh hai vị theo chúng ta một chuyến, chủ nhân nhà ta muốn gặp các người.”

“Ai thêm gặp hần!”

“Uy! Người không đánh thắng được những người này.” Thần Khê thấp giọng hỏi.

“Đánh không lại.” (thể đánh lại thì sao)

“Vậy chỉ có thể theo chân bọn họ đi rồi, huống chi ta cũng muốn trông thấy bộ dáng thành chủ này.”

“Chúng ta đi theo người.”

“Uy!” Mặc Trần dắt quần áo Thần Khê.

“Đừng vô nghĩa, đi rồi!” Thần Khê túm mớ y phục của mình, theo đầu lĩnh đi thẳng về phía trước.

Ở thời điểm tiến vào một gian tòa nhà rất lớn, Thần Khê ngẩng đầu nhìn trên cửa bằng hiệu.

— Bích Lạc sơn trang.

Như thế nào có vẻ rất quen.

Đi theo Hắc y nam tử đi vào sơn trang, bên trong đình đài lầu các, rất phồn hoa, quả thực cùng hoàng cung rất giống.

Đi vào trong đại đường, một thân lam y nam tử đang ngồi ở trong đại đường.

Thần Khê đánh giá nam tử trước mắt, tuấn dật bất phàm, trên vầng trán mang theo một tia phong lưu, hảo ca nhẹ nhàng giai công tử.

Mà Mặc Trần đứng ở bên cạnh Thần Khê tự vào cửa không nói tiếng nào, hiện tại lại cái đầu dài khoái cuối thấp trên mặt đất.

“Trần Trần, người cho là người cúi đầu ta sẽ không nhận thức người sao?” Nam tử kia mang theo ý cười nói.

..... Trần..... Trần?

Thần Khê vắng lặng.

Nghe nói như thế, Mặc Trần đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt tức giận trừng mắt ngồi trên nhân, “Đem chúng ta kêu lên nơi này làm gì!”

Nam tử kia lần này không có đáp lời của hần, mà là nhìn chằm chằm Thần Khê, trong chớp lát, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Là..... Thần Khê sao?”

Thần Khê sững sốt, người này như thế nào sẽ biết tên của hần.

“Chẳng lẽ phụ hoàng người không nói cho người biết về ta sao?”

“Này.....”

“Xem ra ta phải giới thiệu một chút, tại hạ Diệp Cảnh, là Thanh Phong thành chủ, đồng dạng cũng là trang chủ Bích Lạc sơn, còn từng là sư phụ phó Trần Trần. Ta còn có một tên, Đông Phương Cảnh.”

“Cái gì?” Thần Khê ánh mắt trừng lớn, “Người là hoàng tộc?”

“Chiếu vai vế, người phải gọi ta một tiếng hoàng thúc.” Diệp Cảnh cười nói.

“Uy! Người đã sớm biết là gặp chuyện!” Thần Khê nghiêng đầu sang chỗ khác hỏi Mặc Trần.

“Tốt lắm, đừng trách hần, thật không nghĩ tới hôm nay có thể nhìn thấy đồ đệ đã lâu không gặp, cùng đứa cháu chưa từng gặp mặt..”

Thần Khê nhìn chăm chăm nam nhân trước mắt tự xưng là hoàng thúc hấn, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, vì cái gì phụ hoàng chưa bao giờ đề cập qua hấn?

“Ta hỏi các người, khối ngọc kia các người từ nơi nào có được?”

“Hừ! Vì cái gì muốn nói cho người biết!” Mặc Trần hừ một tiếng.

“Các người là không biết một người tên Sở Ninh Du?”

“Người biết lão sư ta?” Thần Khê kêu lên.

“Hấn là lão sư người?” Diệp Cảnh hí mắt, bỗng nhiên nở nụ cười, “Nguyên lai là như vậy, khó trách ta tìm không thấy hấn, có hoàng huynh ta bảo hộ, khó trách dựa vào năng lực Bích Lạc sơn trang tìm khắp nơi cũng không thấy người.”

Chẳng lẽ người này là cừu nhân của lão sư? Chính mình sẽ không làm chuyện gì sai đi. Thần Khê nghĩ thầm.

“Hôm nay mời ở đây nghỉ ngơi, ngày mai ta tái cùng đồ đệ và tiểu chất đang yêu của ta gặp mặt, ôn chuyện.” Nói xong, người nọ bước đi.

13. Chương 13: Trở Lại Kinh Thành

Diệp Cảnh đi rồi, Thần Khê trừng mắt nhìn người bên cạnh.

“Người rốt cuộc còn có bao nhiêu sự tình không nói cho ta biết?”

“Người cũng không có hỏi thôi.”

“Vậy người hiện tại có thể nói chứ.” Thần Khê tức giận nói.

“Kỳ thật, ta là cô nhi, bị phụ hoàng người nhận nuôi, sau đó là hấn dạy ta võ công.”

“Sau đó thì sao, ta hỏi chính là hấn, vì cái gì phụ hoàng cho tới bây giờ không đề cập qua.”

“Hấn là con riêng của tiên hoàng, hưởng chi, phụ hoàng người cũng bị hấn làm cho không ít đau khổ đi. Thanh Phong thành này chính là địa bàn của hấn, Bích Lạc sơn trang trên giang hồ là đệ nhất đại trang.”

“Nga.” Thần Khê kéo dài quá thanh âm, khẳng định không đơn giản như vậy, nhưng hấn cũng không chuẩn bị tinh thần biết tất cả, “Ai người không phải ở trong tay hấn cũng ném qua không ít đau khổ a?”

Mặc Trần nghiêng đầu sang chỗ khác.

Có thể đem phụ hoàng cùng Mặc Trần hai đại ma đầu chế trụ, xem ra hoàng thúc quả nhiên bất phàm a!(con với cái, nói cha mình như thế sao)

Ở sơn trang nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau, Diệp Cảnh thỉnh bọn hấn tới tiền đình.

“Thần Khê, người cũng nên biết ta vì sao sẽ tìm người?”

“Là vì chuyện tình lão sư ta?” Cảm thấy sự tình của lão sư cùng hấn có ít nhiều quan hệ.

“Khối ngọc quyết này là một đôi.” Nói xong, Diệp Cảnh trên người xuất ra một khối khác, vừa lúc hợp lại cùng nhau.

Không thể nào? Hấn là người yêu của lão sư? Như thế nào lại thế?

Nhìn thấy diễn cảm Thần Khê ngu ngơ, Diệp Cảnh cười khê, “Đúng vậy, Sở Ninh Du là người yêu Diệp Cảnh ta.”

Diễn cảm kiêu ngạo như vậy, quả nhiên là người Đông Phương gia.

“Chính là lão sư ta chưa từng có vui vẻ, người dám nói người yêu hấn?”

Chỉ cần vừa nghĩ tới người này khiến lão sư không vui, Thần Khê bụng liền phát hỏa.

“Hắn..... Vẫn không vui sao?”

“Hừ!”

Diệp Cảnh diễn cảm tựa hồ có điểm bi ai, rất nhanh lại khôi phục thành bộ dáng tự tin tràn đầy, “Phụ hoàng ngươi coi như đã giấu hắn nhiều năm như vậy, món nợ này, ta sẽ tìm hắn tính, về phần ta thực xin lỗi chuyện tình của Du nhi, hắn cho dù mất đi ít nhiều tiếng cười, ta liền giúp hắn tìm trở về!”

Người này..... Lão sư yêu thương hắn rốt cuộc là đúng là sai?

“Thần Khê, Du nhi dạy ngươi cái gì?”

“Lão sư dạy ta y thuật, còn có kiếm thuật.”

“Nga? Hắn là chắc đã dạy ngươi một bộ kiếm pháp, tên là Lưu vân bảy thức à.”

Thần Khê gật gật đầu.

“Có thể hay không để cho ta nhìn xem.”

Thần Khê xuất ra thanh Uyển Vân kiếm, nhẹ nhàng người, tóc đen chói mắt ở trong gió loạn vũ, gió nhẹ nhấc lên góc áo, chỉ thấy một thân ảnh nho nhỏ ở trước mắt phiêu dật, mộng ảo.

Trong nháy mắt, Diệp Cảnh tựa hồ thấy thân ảnh huyền sắc dưới ánh trăng, phiên Nhược kinh hồng, uyển Nhược du long.

“Du nhi, rất nhớ ngươi.....” Diệp Cảnh lẩm bẩm nói.

Hôm sau, Diệp Cảnh giúp bọn hắn chuẩn bị đủ ngân lượng cùng thức ăn, tiễn bọn hắn ly khai Thanh Phong thành.

“Trần trần, nhớ rõ phải về thăm sư phụ ngươi a.” Diệp Cảnh đối với Mặc Trần hô.

Mặc Trần cũng không quay đầu lại chạy trốn.

“Ngươi nói..... Lão sư như thế nào hội cùng hoàng thúc ta lại cùng nhau?” Đi ở trên đường, Thần Khê hỏi Mặc Trần bên cạnh.

“Ta làm sao biết? Lão sư ngươi chắc có gì thu hút, mới khiến cho trúng ý cái tên kia!”

“Ngươi sao có thể nói như vậy, hắn chính là sư phụ của ngươi a!”

“Hừ!” Mặc Trần hừ một tiếng, “Bất quá, xem ra hắn sợ dĩ không tìm được lão sư ngươi, đều là bởi vì có Hoàng Thượng âm thầm cản trở, cho nên, phụ hoàng ngươi cũng không hay ho gì”

“.....” Đây hoàng thúc thực sự đáng sợ như vậy? Bất quá hắn như vậy xem, phỏng chừng chính là thuộc loại cái loại này nhân vật hắc ám.

“Tốt lắm, thiếu gia, đi nhanh đi thôi, Thanh Phong thành rất gần kinh thành, Hoàng Thượng cùng hoàng hậu nhìn thấy ngươi còn không chừng bộ dáng cao hứng nữa mà.”

Ước chừng đi hai ngày, hai người tới kinh thành.

Mặc Trần nhìn nhìn sắc trời, “Hiện tại đã trễ thế này, chúng ta trước tìm khách *** ngủ trọ đi, ngày mai tiến cung.”

Tìm một cái khách ***, hai người đi vào, tìm bàn trống ngồi xuống.

“Nghe nói không, Hoàng Thượng hướng thái tử trưởng thành lễ thoái vị.”

“Nghe nói, Hoàng Thượng làm tốt như vậy, vì cái gì thoái vị mà?”

“Ngươi nghe đã không hiểu chuyện, Hoàng Thượng thoái vị để bồi hoàng hậu nha! Huống chi, thái tử chúng ta cũng là nhất đẳng nhất nhân tài a!”

“Ừ, phải.”

Nghe mọi người nói chuyện phiếm không xa, Mặc Trần cùng Thần Khê nhìn nhau.

“Phụ hoàng thoái vị?”

“Hắn đã sớm mong vứt bỏ giang sơn này, hiện tại đại ca ngươi đã trưởng thành, hắn còn không nhanh đưa gánh nặng này ném đi.” (thì ra để con là dùng vào lúc này)

“Hoàn hảo hoàng huynh đến lúc làm lễ trưởng thành. Cũng không biết hắn thế nào”

“Ngày mai không phải có thể gặp được sao. Hơn nữa, theo tin tình báo, khi thái tử làm lễ, Bắc Đường quốc cũng sẽ phái người đến.”

“Bắc đường quốc?” Không phải là cùng Đông Hải hai cường đại quốc gia sao.

“Ân, đừng quên, mẹ ngươi chính là Bắc Đường công chúa, lại nói tiếp, cùng ngươi còn có quan hệ thân thích mà.”

“Bất quá..... Hoàng tộc Bắc đường quốc cũng chẳng phải thái bình.”

“Như thế nào lại không yên ổn?” Thần Khê vẽ mặt tò mò hỏi.

“Vua Bắc đường có ba đứa con, hơn nữa đến nay không có lập thái tử, Đại hoàng tử Bắc Thần Lưu Quang tuy nói rất có năng lực, chính là hoàng đế Bắc Đường rất có ý với tiểu nhi tử hơn, Bắc Thần Mộ Dạ. Nghe nói hoàng tử này cả ngày lạnh như băng, nhưng mưu trí vô song, hắn đưa ra cải cách cùng luật pháp cơ hồ khiến thực lực Bắc Đường tăng thêm nhiều. Hiện tại triều đình Bắc Đường chia làm hai phái, nhất phái ủng hộ Bắc Thần lưu quang, nhất phái ủng hộ Bắc Thần Mộ Dạ, chính đấu nhau tui bụi à.”

“Xem ra muốn làm một nhi đồng cũng không được!” Thần Khê cảm thán.

Ăn cơm xong, hai người đều tự trở về phòng.

Thần Khê trở lại phòng sửa sang lại hạ đồ đạc của mình, bỗng nhiên nghĩ đến đồ vật nợ còn bên Mặc Trần, liền đi qua phòng Mặc Trần.

Cửa khép, Thần Khê đẩy cửa đi vào.

Sau đó — sững sốt —

Ai có thể nói cho hắn trước mắt xảy ra cái gì? Một thiếu niên hồng y xinh đẹp ngồi ở trên người Mặc Trần, ôm cổ hắn, nhìn thấy Thần Khê thậm chí hướng hắn dễ thương cười cười.

Mặc Trần mặt “Ủng” đỏ, vội vàng đứng lên.

Vân Thanh Minh theo trên người Mặc Trần xuống dưới, đến bên cạnh Thần Khê, “Ngươi chính là Đông Phương Thần Khê? Thật là một nhi đồng xinh đẹp a!” Nói xong néo néo khuôn mặt Thần Khê.

Thần Khê còn ngơ ngác đứng ở nơi đó, bị người ăn đậu hũ.

“Vân Thanh Minh, về sau không cần ghé vào trên người của ta.”

“Ngươi ta không cần thôi, Trần Trần trên người ngươi thật thoải mái.” Thiếu niên mềm mại nói.

“Ngươi là..... Vân Thanh Minh?”

“Đúng vậy.”

“Thiên xu cung, cung chủ Vân Thanh Minh?” Thần Khê không xác định hỏi.

“Chính là ta a.”

Thần Khê vẽ mặt hắc tuyến, như thế nào thủ hạ phụ hoàng đều là người không bình thường.

“Thuộc hạ cung chủ Thiên Xu cung Vân Thanh Minh bái kiến chủ nhân.” Vân Thanh Minh bỗng nhiên quỳ xuống.

Thần Khê đứng ở đằng kia không biết phải làm sao.

Trong chốc lát, Vân Thanh Minh đứng lên, đối với Thần Khê cười cười, “Nghe nói, chủ nhân giải độc ta đã hạ?”

“Là độc Giang Hàn Cách?”

“Đúng vậy, chủ nhân thật sự là lợi hại mà.”

Thấy thế nào thì, thiếu niên này diễn cảm đều thực quý dị.

“Uy! Người nháo đủ chưa.” Mặc Trần bỗng nhiên lên tiếng.

“Trần Trần, người như thế nào có thể đối với người ta mà hung dữ như vậy!” Vân Thanh Minh quyết miệng.

“Được rồi, chính sự nói xong còn không chạy nhanh đi!”

“Người..... Người đuổi người ta đi.....” Vân Thanh Minh vẻ mặt ủy khuất, sau đó lại đối với Thần Khê cười một tiếng, “Tiểu chủ nhân, ta đi rồi nga! Tái kiến!”

Nói xong, mở ra cửa sổ, liền không gặp nhân ảnh.

“Người đừng để ý đến hắn, hắn chính là như vậy.” Mặc Trần đối với Thần Khê đã muốn hóa đá nói.

“Này.....”

“Hắn đến đây là vì nói cho ta biết một sự tình, Bắc Đường quốc đã cho gian tế vào tìm hiểu sự tình Đông Hải.”

, “Người nói cái gì?”

“Xem ra lần này Thái Tử làm lễ trưởng thành sẽ không thái bình” Mặc Trần lo lắng lo lắng nói, “Ngay cả Vân Thanh Minh cũng tự mình xuất hiện.”

Hắn đang nói bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, “Đúng rồi, người tìm ta làm gì?”

“Tôi lấy đồ vật còn ở chỗ người.” Nói xong lập tức đi đến giải toả nỗi lo âu trên bàn, cầm đồ vật liền trở về phòng.

Mặc Trần nhìn thấy cái bóng người kia nho nhỏ, ngáp một cái, tiếp tục trở lại trên giường cùng chu công kiểm chuyện.

14. Chương 14: Hồi Cung

Thanh Phong thành là dưới chân thiên tử, cho nên rất nhanh, hai người trở về tới kinh thành ly biệt ba năm.

“A! Ba năm không thấy, kinh thành vẫn phồn hoa như vậy a!” Vừa mới tiến vào bên trong thành Mặc Trần cảm thán.

“Vô nghĩa.” Thần Khê cho hắn một cái xem thường, “Nếu một quốc gia ngay cả kinh thành cũng không phồn hoa, như vậy quốc gia này nhất định không bao lâu sẽ gặp diệt quốc.”

“Nhờ, thiếu gia, Đông Hải này chính là thiên hạ của Đông Phương gia, người có cần phải nguyên rửa nó bị diệt vong không.”

“Thiên hạ của người trong thiên hạ, không phải thiên hạ của một người, vua chính là thay thiên hạ quản lý mà thôi, kỳ thật quân vương căn bản không như bọn hắn tưởng tượng ra.”

Mặc Trần vẻ mặt nghi hoặc, “Như thế nào thiếu gia nói lời ta đều không hiểu a, thật không hổ là thiếu gia a!”

Tư tưởng hiện đại dân chủ ngang hàng, cổ nhân người sao biết được! Thần Khê nghĩ thầm.

“Được rồi, nhanh tiến cung đi, không biết phụ hoàng mẫu hậu thế nào.”

“Thiếu gia sẽ không phải là có tâm tư khác đi.” Mặc Trần trêu chọc.

Tự động xem nhẹ lời nói Mặc Trần, Thần Khê hướng về Ương cung điện đi đến.

Mặc Trần nhún nhún vai, đi theo.

Đi qua trùng điệp thủ vệ kiểm tra, hai người rút cục tới trong cung.

“Như thế nào cảm giác thủ vệ trong cung so với ba năm trước đây rất nhiều a!” Bị tăng lớp thị vệ kiểm tra đến phát điên Thần Khê oán hận.

“Người quen rồi, gần đây thiên tử thoái vị, thái tử đăng cơ, có bao nhiêu người nương cơ hội này rục rịch, nếu không tăng cường thủ vệ, trong cung không được bảo vệ, huống chi còn có rất nhiều sứ giả khách quý từ bên ngoài đến, hiện tại kinh thành biến động âm thầm mãnh liệt! Còn có, thiếu gia ngươi lại không trực tiếp nói cho người ta Nhị hoàng tử đương triều đã trở lại, mượn cái lệnh bài, người ta không hỏi rõ ràng chính là không làm tròn trách nhiệm.”

“Thiết nếu bọn hần biết ta trở về, khẳng định có bận rộn đại thanh thế, chỉ sự cả thế giới này cũng biết ta đã trở về, ta mới không cần!”

“Ai ” Mặc Trần kéo dài thanh âm, “Ta còn nghĩ đến người cấp Hoàng Thượng một cái kinh hỉ. Nếu Hoàng Thượng hiện tại thấy ngươi, nhất định sẽ khóc rống nước mắt.”

Nghe được Mặc Trần nói, Thần Khê trong đầu tự động tưởng tượng hần bị phụ hoàng ôm hần gất gao, một phen nước mắt nước mũi cho cả ba năm chắc nhấn chìm hần. Nghĩ vậy, Thần Khê không khỏi một trận ác hàn.

“Chúng ta trước đến chỗ mẫu hậu đi.”

Mặc Trần đồng ý gật đầu, “Ân, chủ ý này hảo.”

Phượng Nghi cung, trước sau như một, khí thế tao nhã ung dung.

Tiến đến trong cung, Thần Khê bỗng nhiên trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn.

Mẹ của hần đang khảy đàn, nữ tử ôn nhu vỗ về cầm, đối với người trong phòng mỉm cười ôn hòa, tình cảnh này đẹp giống như một bức họa.

“Thiếu gia, kế hoạch của ngài bị thay đổi, Hoàng Thượng ở bên trong a!”

“Không cần người nói, ta biết.”

Bỗng nhiên tiếng đàn ngừng, chỉ nghe nàng kia nói, “Là Thần Khê đã trở lại sao?”

Thần Khê sững sờ, sau đó lên tiếng, “Mẫu hậu.”

Duy trưởng bị rút ra, hai người hần vô cùng quen thuộc đang ngồi ở trước mặt hần.

Thần Khê quỳ một cái, “Con tham kiến phụ hoàng mẫu hậu.”

“Cáp, Thần Khê, ba năm không thấy, người càng ngày càng tuấn tú, thật sự là một thiếu niên tiêu sái a!” Nam tử mặc long bào đại diện cho người trong thiên hạ tươi cười.

“Đúng vậy, Thần Khê thật sự là càng ngày càng mị hoặc.” Nữ tử đi theo Ứng Hoà nói.

A? Thần Khê cùng Mặc Trần liếc mắt nhìn nhau, trao đổi một cái ánh mắt nghi hoặc, phụ hoàng mẫu hậu như thế nào phản ứng cùng bọn họ dự liệu hoàn toàn không giống với a! Như thế nào lại như thế Nhấn định?

“Phụ hoàng, mẫu hậu là..... Đã sớm biết con về đến.....?”

Đông Phương Hạo thần bí cười cười.

“Thiết.” Mặc Trần bĩu môi, “Phỏng chừng là chúng ta vừa tới kinh thành hần đã biết chúng ta đã trở lại, “Ánh Dương” Thật đúng là Hoàng Thượng ngài có thủ hạ thật tốt, hảo nanh vuốt a!”

“Ánh Dương? Lão sư cũng biết ta đã trở về?”

“Cái kia.....” Bị Mặc Trần một phen sắc mặt chuyển biến khiến Đông Phương Hạo vội vàng rẽ đề tài, “Hần đương nhiên biết, bất quá hiện tại hần đang chuẩn bị cho Ưu nhi làm đại lễ trưởng thành, nhất thời không đến. Còn có, ta không phải cố ý tìm hiểu tin tức của ngươi, là sư phụ ngươi Băng Diễm viết thư cho ta.”

“Sư phụ viết thư đưa cho người? Vậy người biết sư phụ hẩn.....” Nghĩ đến Bằng Diễm, Thần Khê cảm thấy sóng mũi có chút cay.

Đông Phương Hạo gật gật đầu, “Hẩn bệnh ta đã sớm biết, bất quá hẩn đối với người cùng Mặc Trần hai đồ đệ rất lấy làm vừa lòng.”

“Tốt lắm, đi nhiều ngày như vậy, hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi, buổi tối có mời khách từ phương xa đến dùng yến tiệc, ta phái người đi gọi người.”

Thần Khê gật gật đầu, “Phụ hoàng, mẫu hậu, con cáo lui.”

Ra khỏi Phượng Nghi cung, Thần Khê về tới cung điện của mình—Ánh Dương cung.

Trong cung điện thực sạch sẽ, bài trí cũng không có thay đổi, hết thấy đều giống ba năm trước, Thần Khê tiểu ý cười cười,

— về nhà, cái gì cũng không thay đổi, thật tốt.

Mặc Trần ra khỏi Phượng Nghi cung cũng không còn thấy bóng dáng, Thần Khê an tĩnh mà nằm trên cái giường từ biệt ba năm trước mà thoải mái ngủ.

Tĩnh, sáng khoái tinh thần, Đông Phương Hạo sai người đến thỉnh Thần Khê đi dùng bữa.

Trong ngự hoa viên đèn đuốc sáng trưng.

Đi đến trung tâm hoa viên, ánh sáng chiếu vào gương mặt quen thuộc ở dưới trướng trước mắt Thần Khê, ngồi trên là Đông Phương Hạo cùng Bắc Thần yến, phía dưới là hoàng huynh, thấy hoàng huynh, Thần Khê cười khê, quả nhiên là đã trưởng thành a, càng ngày càng có khí chất của quân vương, không còn tính trẻ con, trên vầng trán là một cổ khí thái anh hùng, cho người khác cảm giác một đấng minh quân.

Sau đó là lão sư hẩn, Sở Ninh Du, vẫn tươi cười ôn nhu ấm áp, giờ phút này dung vẻ mặt ôn nhu nhìn hẩn.

Đương nhiên, ngồi cạnh Sở Ninh Du là lão già trẻ con bướng bỉnh Thừa tướng sở nham, còn có cô gái lạ mặt.

“Thần Khê, đến đây a!” Đông Phương Hạo phát tay.

Thần Khê đi tới, tìm chỗ ngồi xuống.

“Thần Khê, oa! Rất nhớ người a!” Ngồi ở một bên Đông Phương Ưu đánh hét to một tiếng ôm lấy hẩn.

Thần Khê không nói gì, quyết định thu hồi đánh giá mới này, rõ ràng vẫn là tiểu hài tử ngây thơ thôi, quả nhiên chân truyền của phụ hoàng.

“Oa! Thần Khê trưởng thành mà làn da vẫn là tốt như vậy, vẫn là đáng yêu như vậy a!” Đông Phương Ưu nắm tay sờ sờ.

“Ai..... Nhị hoàng tử chính là thiên sinh lệ chất thôi, từ khi hẩn còn nhỏ ta đã biết, nhất định là giai nhân khuynh thành a!” Đối diện với lão Thừa tướng già mà không thêm chút này nói một câu.

Thần Khê không nói gì cúi đầu, vì cái gì người hẩn quen biết không có ai bình thường hết vậy!

“Tốt lắm, đừng trêu chọc Thần Khê nữa, đều lâu như vậy không gặp.”

Vẫn là lão sư tốt, Thần Khê hướng Sở Ninh Du ánh mắt cảm kích.

“Như vậy liền khai yến.” Thanh âm của Hoàng hậu rất cục cựa cứu Thần Khê một mạng.

“Thần Khê a, người đã học thành tài trở về, trăm vừa muốn thoái vị, người liền phụ trợ hoàng huynh người thống trị quốc gia, như thế nào?”

“Nhị thân linh mệnh.”|

“Bất quá, phụ hoàng là đợi hoàng huynh làm lễ Trưởng thành rồi tuyên bố thoái vị sao?”

“Ân, sau lễ Trưởng thành nữa tháng, khi đó ta sẽ tuyên bố thoái vị, hoàng huynh người đăng cơ lên làm Hoàng Đế.”

Thần Khê hiểu ý gật đầu.

“Thần Khê a, ở Thiên Sơn ba năm ngươi đều học những thứ gì? Nếu hiện tại cao hứng như thế, không bằng liền làm chút thi phú, để cho ta nhìn xem thực lực Đông Hải Nhị hoàng tử đi.” Sở Nham tiểu ý nói, râu bạc cũng run lên.

Chỉ biết cáo già này sẽ không dễ dàng buông tha hắn, bất quá hắn cũng không phải ngồi không, không nói đến hiện tại, chính là kiếp trước hắn chịu qua tình anh huấn luyện cũng đủ ứng phó rồi.

“Tốt lắm, tối nay có hoa có rượu, liền coi đây là chủ đề!”

Thần Khê thoáng trầm ngâm,

“Hoa tiền nguyệt hạ nhất bầu rượu, nâng chén yêu nguyệt túy bình minh.

Du tình diễn đấu lộng nhật nguyệt, đám mây túy nằm cười nhân gian.”

(còn nói nữa ta chém hết)

“Hảo một cái túy nằm đám mây cười nhân gian!” Sở Nham nhin không được lấy ra nhâm nhi, ngay cả Sở Ninh Du cũng cười gật gật đầu.

“Tiểu tử này ba năm nay quả nhiên tiến bộ rồi không ít!” Đông Phương Hạo vui vẻ nói.

“Ân.” Hoàng hậu đồng ý gật đầu, “Câu thơ dịu dàng lại hào phóng, Thần Khê tuổi còn trẻ mà có ý chí như thế thật sự là khó tìm được a!”

Đang lúc bọn người kia còn đang bận tán chuyện, một bên Đông Phương Ưu chọc vào người hắn.

“Ân? Hoàng huynh, gì chứ??”

Đông Phương Ưu đem ánh mắt hướng đối diện, Đông Phương Thần Khê cũng nhìn theo, chỉ thấy cô gái lạ kia dung ánh mắt chăm chú nhìn hắn.

“Dựa vào cái gì ngươi vừa nói hắn liền nhìn ngươi a!” Đông Phương Ưu thì thảo tự nói.

“Cái kia..... Là ai?”

“Là sở cháu gái Thừa tướng, cũng là thân muội muội lão sư ngươi, Sở Ninh Tích.”

“Muội muội Lão sư?”

Đông Phương Ưu gật đầu.

Ánh mắt Thần Khê nhìn Sở Ninh Tích cùng Đông Phương Ưu lưu luyến trong chốc lát, bỗng nhiên bật cười, “Ca, ngươi thăm mến người ta?”

Đông Phương Ưu mặt lập tức đỏ một mảnh.

“Sẽ không, ca, cô gái kia giống như ta không sai biệt lắm, ngươi không phải là thích luyến đồng đi.....”

“Ai nói.” Đông Phương Ưu lập tức phản bác, “Nàng so với tuổi còn thành thực hơn, nàng tuổi còn nhỏ mà thông kim bác cổ, lại không ý cao ngạo, cũng coi là một tài nữ thiếu niên.”

Nhìn thấy bộ dáng hoàng huynh thao thao bất tuyệt mặt đầy hồng quang, Thần Khê không có khỏi lòng hiếu kỳ với cô gái này.

Gia yến đã được mấy giờ, hoan thanh tiểu ngữ đã tới giữa đêm, ánh trăng mờ lung, trên bàn một đồng hỗn độn, rốt cục đã xong yến tiệc mừng Thần Khê trở về.

Ở trên đường quay về Ánh Dương cung, Thần Khê gặp nữ tử hoàng huynh ái mộ không thôi— Sở Ninh Tích.

Tựa hồ là cố ý chờ hắn tại đây, thấy hắn đến, liền gắt gao theo dõi hắn.

Thần Khê cho tùy tùng nhân đi, đi đến bên cạnh cô gái.

“Liên Khê.” Cô gái bỗng nhiên mở miệng.

Thần Khê sững sốt, nàng..... Nàng gọi hần..... Liên Khê..... Nàng như thế nào sẽ biết tên hần kiếp trước? Thần Khê không thể tin nhìn cô gái trước mắt.

“Người quả nhiên là Liên Khê.”

“Người..... Người là ai?” Thần Khê đã muốn khiếp sợ nói không ra lời.

“Chu Nhược Hi.”

“Cái gì? Người là Chu Nhược Hi!” Thần Khê thiếu chút nữa nhảy ra, Chu Nhược Hi chính là nam a! Hiện tại như thế nào biến thành nữ tử, hơn nữa cùng hần xuyên không??

“Ta một mực tìm người, vốn ta nghĩ đến Bắc Thần Mộ Dạ của Bắc Đường danh chấn thiên hạ chính là người, lại không nghĩ rằng [xa tận chân trời, gần ngay trước mắt], người ngay tại Đông Hải này, đêm nay nghe được người ngâm thơ, ta mới biết được người nguyên lai cũng là xuyên không. Chính mình nói bữa hai câu, làm bộ dạng ngâm thơ, Liên Khê người thật đúng là lợi hại a!”

Thần Khê quần trí, quả thật câu thơ kia là do hần đạo văn, không nghĩ tới dựa vào hai câu thơ này mà cũng có người thích. Nói thật ra có quan hệ thân thích với tên này cũng không sai, mẫu thân kiếp trước cùng mẫu thân Chu Nhược Hi t là thân tỷ muội, cho nên hai người bọn họ có thể xem như anh em bà con, không nghĩ tới ngay cả xuyên không cũng cùng nhau, chính là vì cái gì hần biến thành nữ nhân??

“Ta biết người có rất nhiều vấn đề, kỳ thật rất đơn giản, gia tộc mẫu thân chúng ta là một Gia tộc cổ đại, tổ tiên là đạo sĩ pháp sư, phụ thân người Liên Thần vốn là vô tử (không có con), chính là mẫu thân người vì được hần chú ý, làm trái mệnh trời, đem người từ thời không mà kéo đến đây, phải bị trừng phạt, cho nên mẫu thân người thân thể suy yếu cuối cùng qua đời, mà người là kết quả của việc trái mệnh trời ấy, cho nên sau khi có điều kiện phải trở lại nguyên lai thời không, đây là nguyên nhân người xuyên không.”

Thần Khê lẳng lặng nghe xong hết thấy, nguyên lai chính mình là người của thế giới này, kiếp trước hết thấy đều là ảo giác?

“Vậy người.....”

“Ta vì cái gì biến thành nữ nhân có phải hay không? Mẫu thân của ta tính nàng chỉ có thể sinh hạ một cô gái, vì để địa vị kiên cố nàng cũng vận dụng cấm thuật, mạnh mẽ cải biến giới tính của ta, cho nên thời điểm người xảy ra vấn đề, ta cũng tới khởi điểm, vì thế theo người đến nơi đây.”

Đây là sự việc khiến hần xuyên không?? Thần Khê ngơ ngác đứng ở nơi đó, nhất thời không thể tiếp nhận.

“Ninh Tích, vẫn tốt chứ?” Một thanh âm quen thuộc bỗng nhiên truyền tới.

Sở Ninh Tích gật gật đầu, sau đó lại xoay người đối Thần Khê nói, “Chân tướng ta đã nói cho người, cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, người đã sống nhiều năm nay, cũng nên thích ứng chứ.”

“Thần Khê, chúng ta đi nga.” Sở Ninh Du mỉm cười cùng Thần Khê nói.

Thần Khê một mình trở về Ánh Dương cung, lời nói của Sở Ninh Tích còn quanh quẩn lỗ tai hần, một mình ngồi trên giường ngẫm nghĩ về hai cuộc sống của hần, cuộc sống đầu hần chỉ có Liên Thần, về sau cả hần cũng mất đi, mà hiện tại, hần có lão sư, lại cha mẹ, huynh đệ, còn có toàn thể bá quan quan tâm hần, chính mình còn có gì rối rắm. Nghĩ vậy, Thần Khê có chút bình thường trở lại, bất quá hần phải cảm tạ mẹ của hần, đem hần đưa đến bên người Liên Thần, tuy rằng từng hận hần, chính là dù sao vẫn có nhiều hồi ức tốt đẹp, là người không con, nếu như không có mình hần nhất định sẽ cô độc cả đời đi.

Hiện tại, hần đang làm những gì, là ở dưới đèn phê duyệt văn kiện, vẫn là xem báo cáo, hoặc là có chút nhớ thương đứa con đã chết của mình?

Thần Khê trong lòng bỗng nhiên liên tràn đầy bi thương, trên bàn ngón nắn chậm rãi thiêu đốt, sáng lập lòe, trên mặt có lệ lướt qua, từng giọt rơi xuống, lạnh lẽo vô cùng.

15. Chương 15: Bữa Sáng

Lau sạch nước mắt, Thần Khê tự giễu cười cười, vì người kia mà rơi nước mắt không phải đã quá bi quan sao? Không nghĩ tới Sở Ninh Tích nói mà khiến hấn nhớ lại.

Hắn dĩ nhiên sinh ra trong Gia tộc cổ, mẹ của hắn lại có thể lợi hại như vậy, có thể làm cho một nam tử đã định là vô tử lại có con, có thể làm cho một cô gái biến thành nam hài. Nghĩ vừa mới nhìn thấy Sở Ninh Tích, Thần Khê khoe miệng giật giật, kiếp trước hai người tuy là quan hệ an hem bà con, kỳ thật rất ít lui tới, cũng chỉ tới khi thời điểm gia tộc tụ họp mới thấy mặt, này biểu ca đối với người khác lãnh đạm vô cùng, với ai cũng mang bộ dạng xa cách, không nghĩ tới đến nơi này chẳng những biến thành nữ tử, còn hấp dẫn đại ca hấn? Thật là thú vị mà, xem ra đại ca về sau đường không dễ đi a! Nghĩ vậy, Thần Khê tâm tình tốt hẳn lên, không nghĩ tới xuyên không lại còn gặp bạn cũ, vắn cái lưng mỏi, cố gắng lắc lắc đầu, chấn chỉnh lại suy nghĩ miên man trong đầu, đến cái giường yêu dấu, cùng chu công chơi cờ.

“Thiếu gia thiếu gia rời giường rồi!” Một thanh âm quen thuộc vô cùng chán ghét phá giấc ngủ.

Nơi này là Ánh Dương cung, như thế nào lại nghe được thanh âm Mặc Trần, ăn, ta nhất định là đang nằm mơ, thực đáng giận! Đúng là cái thứ âm hồn! Miệng một bên vô ý thức thì thảo tự nói, một bên trở cái thân, tiếp tục nằm mơ. Thực đáng tiếc Thần Khê mộng còn chưa gặp, thân mình liền chột biến lãnh, vì thế phản xạ tính mở to mắt, chỉ thấy gương mặt phóng đại của Mặc Trần đập vào mắt.

Sững sốt.....

“Thiếu gia, nên rời giường.” Mặc Trần âm trầm nói.

Mơ màng.....

Mặc Trần lấy tay ở trước mặt hấn quơ quơ, “Như thế nào, ngốc rồi hả!”

“A a a a!!! Vì cái gì người lại ở chỗ này a! Cùng nhân trong Ánh Dương cung đi đâu hết rồi! Như thế nào cho người tiến vào!” Thần Khê tức giận oa oa kêu to!

Mặc Trần tiêu sái giơ giơ lên đầu, “Ta là Mặc Trần, ai dám chặn ta?”

Thần Khê bĩu môi, túm lấy cái mền trong tay hấn, cảm giác ấm áp lại trở về.

“Thiếu gia còn muốn ngủ sao?” Mặc Trần lắc lắc đầu, “Nhị hoàng tử thật sự là không có thuốc nào cứu được, điện hạ a!”

Bị hấn nhất nháo như vậy, Thần Khê hoàn toàn không có chút buồn ngủ nữa, dứt khoát kéo mền ra đứng lên, một bên mặc ngoại sam một bên hỏi Mặc Trần, “Mới sáng sớm tìm ta làm gì, còn có người tới hôm qua đi chỗ nào, tiệc tối cũng không đến?”

Mặc Trần không có lập tức trả lời vấn đề, theo dõi hấn hồi lâu, bỗng nhiên kéo dài thanh âm bắt đầu ngâm thơ,

“Hoa tiền nguyệt hạ nhất bầu rượu, nâng chén yêu nguyệt túy bình minh.

Du tình diễn đấu lộng nhật nguyệt, đám mây túy nằm cười nhân gian.”

Thần Khê sững sốt, bật người phản ứng lại, đây là câu thơ tối qua hấn ngâm, “Ngay cả người cũng biết a!”

“Kia đương nhiên, câu thơ này hiện tại đã truyền khắp kinh thành, tất cả phố lớn ngõ nhỏ đều biết, vô số văn nhân tranh nhau cùng học tập, hiện tại Đông Hải Nhị hoàng tử biến mất ba năm lại học nghệ trở về chính là đề tài mọi người bàn tán a.”

“Không thể nào?” Nghe được Mặc Trần nói khoa trương, Thần Khê có chút không thể tin được, bất quá tùy tiện trả bài, lại có thể lưu truyền từ đầu đường tới cuối ngõ, nếu sẽ đem tất cả thơ mà hấn học ra không phải sẽ trở thành làm một đại thánh nhân?

“Thiếu gia thật đúng là làm cho thuộc hạ kinh hỉ vô cùng a!” Lại là Mặc Trần quen thuộc khích lệ, làm cho người ta căn bản nghe không ra ngữ khí khích lệ.

Quyết định không hề thảo luận đề tài nhảm chán này, Thần Khê xoay chuyển lời nói, “Người còn chưa nói người ngày hôm qua đi chỗ nào mà?”

Nghe Thần Khê hỏi, Mặc Trần bỗng nhiên nghiêm túc đứng lên, “Theo tin tình báo, Bắc Đường sứ giả đã đi tới Đông Hải, chính là tựa hồ không chỉ một đội nhân mã, hiện tại là thời kì mẫn cảm, chúng ta nên phá lệ cẩn thận.”

“Bắc Đường sứ giả? Là ai a?” Thần Khê thật sự là đối với cổ quốc của mẫu thân có chút tò mò, cũng Đông Hải giống nhau đều là quốc gia cường đại, chính là như thế nào mà?

“Từ VUa Bắc Đường phái tiểu nhi tử đi, chắc người cũng biết là Bắc Thần Mộ Dạ.”

“Bắc Thần..... Mộ Dạ?” Thần Khê niệm một lần, cau mày suy nghĩ trong chốc lát, người này tựa hồ nổi danh vô cùng, thật là có chút khấn trương muốn gặp hấn mà.

“Nga, đúng rồi, người nói còn có một đôi nhân mã nữa, là chuyện gì xảy ra?”

“Nếu ta không có đoán sai, hấn là nhân mã của Đại hoàng tử, cái này đề cập đến cung đình Bắc Đường bên trong đấu tranh.”

“Vì cái gì nha, Hoàng đế Bắc Đường không phải phái Bắc Thần Mộ Dạ tới đây chúc mừng sao?” Thần Khê nghi hoặc hỏi.

“Thiếu gia, ngài phải kêu Hoàng đế Bắc Đường là cậu, mà Bắc Thần Mộ Dạ kia tựa hồ cũng là biểu huynh của ngài.”

“Ta không quen họ.”

Chứng kiến Thần Khê bủi môi bộ dáng đáng yêu, Mặc Trần bất đắc dĩ lắc đầu, “Hoàng Thượng cho người đi đón họ, dù không quen cũng không thể làm gì!”

“Phụ hoàng để cho ta đón họ?”

Mặc Trần gật gù đầu, “Thuận tiện cho người đi dùng điểm tâm.”

“Nga? Muốn ăn điểm tâm rồi, đi thôi, Trần Trần ” Trêu đùa Mặc Trần một chút, Thần Khê vui vẻ nhảy ra khỏi Ánh Dương cung.

Tầm cung Hoàng hậu, Đông Phương gia bốn người thêm Mặc Trần đang ở hưởng thụ bữa sáng ngự trù làm với sắc hương ngon lành.

Thần Khê có chút buồn bực nhìn cục diện trước mắt, chế độ cấp bậc cổ đại không phải thực nghiêm sao, vì cái gì Hoàng đế có thể cùng thần tử ngồi cùng bàn mà dùng cơm, nghĩ vậy Thần Khê theo bản năng ngẩng đầu nhìn sang hoàng đế Đông Phương Hạo đang cười híp mắt vẻ mặt lấy lòng gấp đồ ăn ụy lên miệng của Hoàng hậu, vì thế ngăn cấm chính mình suy nghĩ miên man, có Hoàng đế như vậy, sẽ có thần tử như vậy, cũng không kỳ quái.

Bất quá, hấn thật sự có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, không bằng hỏi chuyện người tự xưng hoàng thúc hấn Diệp Cảnh.

“Phụ hoàng?” Thần Khê hô thanh.

Đông Phương Hạo đang ăn ngẩn đầu lên hỏi, “Thần Khê có chuyện gì sao?”

“Phụ hoàng biết người tên Diệp Cảnh sao?”

Quả nhiên những lời này vừa nói ra, ba vị ở đây trừ bỏ thái tử Đông Phương Ưu ra đều thay đổi sắc mặt.

“Khụ khụ khụ.....” Đông Phương Hạo tựa hồ là bị sắc, nhin không được ho khan, mà Mặc Trần cũng dùng ánh mắt lạ nhìn Thần Khê.

“Diệp Cảnh..... Không phải hoàng thúc sao?” Thái tử điện hạ rót cục xen vào một câu nói.

“Hấn thật ra là huynh đệ phụ hoàng, hoàng thúc của ta sao?”

Bên kia Đông Phương Hạo thật vất vả mới nuốt khối điểm tâm đang nghẹn ở cổ xuống, vì thế có chút vội vàng hỏi, “Thần Khê người đã gặp tên kia sao?”

Cái tên kia? Thần Khê nhíu nhíu mày, nghe khẩu khí phụ hoàng là lạ, như thế nào nói đến hoàng thúc này, mọi người diễn cảm đều là lạ, đương nhiên, Đông Phương Ưu vẫn ngơ ngác cắn bánh mì không tính.

“Đúng vậy, thời điểm đi qua Thanh Phong thành, chỉ thấy trang chủ gọi là Bích Lạc sơn trang, hẳn tự xưng Diệp Cảnh, nói là hoàng thúc của ta.”

Đông Phương Hạo nghe được Thần Khê nói, bật người dùng ánh mắt hung tợn trừng lên nhìn người ngồi bên cạnh, Mặc Trần, “Ai cho người đi Thanh Phong thành, người không biết cái tên kia khó chơi bao nhiêu sao?”

Mặc Trần cúi đầu, im hơi lặng tiếng, sau đó lấy bánh bao thật to cắn một cái.

“Còn có, phụ hoàng, hoàng thúc cùng..... Lão sư.....” So với vấn đề phía trước, vấn đề này hẳn càng muốn hỏi, lão sư hẳn chẳng những muốn làm BL, còn cùng hoàng thúc mình làm, làm cho người ta không thể không tưởng tượng được chuyện đang xảy ra, hơn nữa xem bộ dáng bọn hắn, nhất định có chuyện xưa ở bên trong.

Nhìn Đông Phương Hạo bong thả hai tay xuống nhìn Thần Khê, người sẽ không nói cho ta, cho hắn biết sự phụ của người chính là Sở Ninh Du chứ.”

Thần Khê thành thực gật đầu.

Không khí im lặng đến quỷ dị.....

Ngay cả Đông Hải hoàng hậu vẫn tao nhã thông dong cũng ngậm cả người.

Hắn là không phải đã làm chuyện gì sai chứ?

Bỗng nhiên, Đông Phương Hạo ôm cổ Bắc Thần Yến bên cạnh, “Yến nhi nha, chúng ta hiện tại liền thoái vị đi, rời đi Đông Hải!”

Chứng kiến bộ dáng Đông Phương Hạo, trong óc Thần Khê tất cả đều là nghi hoặc, hoàng thúc này có đáng sợ như vậy sao? Hơn nữa hắn vừa mới nói gì đó, làm cho phụ hoàng hắn biến thành cái dạng này?”

Hắn chọc vào người bên cạnh, Mặc Trần, thấp giọng hỏi, “Làm sao vậy?”

Mặc Trần liếc mắt u oán nhìn hắn một cái, “Hoàng thúc của người hiện tại đã biết là phụ hoàng người trợ giúp giấu tình nhân của hắn, mà hắn lại là người tính toán chi li, đặc tội người của hắn, nhất định sẽ bị chinh vô cùng thảm.”

“Không thể nào?” Thần Khê không tin hỏi, hắn chứng kiến Diệp Cảnh rõ ràng là một giai công tử nhẹ nhàng a.

“Thảm!” Đông Phương Hạo gào thét nói, “Ta lúc nhỏ không biết ném qua bao nhiêu thủ đoạn của hắn, cơ hồ mỗi lần hắn gặp rắc rối, người gánh chịu đều là ta!” Thời điểm nói chuyện, Đông Phương Hạo vẻ mặt diễn cảm đau lòng, “Có một lần ta chỉ bất quá nhỏ nhỏ trả thù hắn một chút, kết quả..... Kết quả.....”

Nhìn thấy diễn cảm Đông Phương Hạo, Thần Khê cũng không nhẫn tâm hỏi tiếp, có thể cho phụ hoàng cùng Mặc Trần khi nhắc tới thì thay đổi sắc mặt, tuyệt đối không phải kẻ đầu đường xó chợ.

“Hiện tại hắn đã biết Ninh Du ở hoàng cung, lấy tính cách của hắn nhất định sẽ chuẩn bị kế hoạch thật tốt, chờ chúng ta nhảy vào cạm bẫy.”

“Sở tiên sinh hiện tại là thủ lĩnh Ánh Dương, chỉ cần hắn muốn giấu, không dễ dàng bị tìm được như vậy.” Mặc Trần bỗng nhiên mở miệng.

Đông Phương Hạo tắc thở dài, “Xem ra không dùng được bao lâu, ta còn muốn sống an ổn, không muốn gặp đệ đệ này.”

Trên bàn lại yên tĩnh trở lại.

Bỗng nhiên Bắc Thần Yến nhìn thấy Đông Phương Ưu như ăn phải hoàng liên có chút kỳ quái hỏi, “Ưu nhi hôm nay là làm sao vậy, thân thể không thoải mái sao?”

Thốt ra lời này, ánh mắt mọi người đều dời người đang cầm bát chúc.

Chuyện kể rằng hôm nay Đông Phương Ưu có điểm quý dị, chẳng những ăn nhiều, nói còn thiếu nữa.

Đông Phương Ưu tựa hồ là không có nghe Bắc Thần Yến nói, như cũ câu được câu chăng uống chúc.

“Ưu nhi!” Đông Phương Hạo hô to.

Đông Phương Ưu chấn động, tựa hồ là tỉnh táo lại, vô ý thức thì thảo tự nói, “Làm sao bây giờ? Lập tức muốn đi phủ Thừa tướng, nên làm cái gì bây giờ?”

Nghe được Đông Phương Ưu lầm bầm lầu bầu, mọi người trên bàn ngây ngẩn cả người, bỗng nhiên, Thần Khê phản ứng lại, xì một tiếng, bật cười, “Hoàng huynh đây là vì tình mà khổ sở mà!”

Bên kia Đông Phương Ưu đã hoàn toàn tỉnh táo ý nghĩ lại, nghe được Thần Khê trêu chọc, mặt đỏ giống trái táo.

“Nga? Là cháu gái Sở Thừa tướng, muội muội Ninh Du, Sở Ninh Tích sao?” Bắc Thần yến hỏi.

“Thừa tướng là có sự tìm người thương nghị, người như thế nào lại ngắm mỹ nhân nhà người ta!” Đông Phương Hạo thêm một câu.

Mặc Trần cũng nâng cằm, như có suy nghĩ gì, “Mỹ nữ đích xác so với lão huynh càng thú vị một chút.”

Bị bọn hấn mấy luân phiên trêu chọc, Đông Phương Ưu xấu hổ đến không nói được, chỉ có thể uống chúc cắn bánh mỳ.

Hoàn hảo Thần Khê có chút lương tâm, đi ra thay hấn giải vây, “Lập tức ta cùng hoàng huynh cùng đi đi, vừa lúc ta tìm lão sư có một số việc.”

Đông Phương Ưu gật đầu.

“Được rồi, các người cùng đi, Thần Khê cũng nên cùng lão sư hấn ôn chuyện.”

Vì thế, bữa sáng ngay vừa quý dị vừa nguy hiểm, kì thú lại trào tiếu, đã xong.

16. Chương 16: Thấy Lại Lão Sư

Dùng xong đồ ăn sáng, lúc sau, Mặc Trần bị Hoàng đế lão cha kêu đi nói chuyện, hấn cùng Đông Phương Ưu ra cung, đi vào phủ Thừa tướng.

“Ca, người không cần phải thực khẩn trương a?” Nhìn thấy Đông Phương Ưu một mực yên lặng không lên tiếng, Thần Khê hỏi.

Đông Phương Ưu ngẩng đầu nhìn Thần Khê, có chút không xác định hỏi, “Người nói, đây là không phải không bình thường a, kỳ thật ta cùng nàng chưa thấy qua vài lần.”

“Nga? Vậy người là như thế nào thích nàng?” Không nghĩ tới kiếp trước bộ mặt bài tú-lơ-khơ của Chu Nhược Hi đến nơi này liền biến thành mỹ nhân núi băng Sở Ninh Tích.

“Là trong một lần yến hội, triều thần gia quyến cơ hồ đều đến đây, ta đối những người đó không có hứng thú gì liền rời, đi vào ngự hoa viên nhân tản, không nghĩ tới chứng kiến một cái cô gái ngồi trên hồ nước ở ngự trong hoa viên, nhìn xa xuất thần, nàng ngay lúc đó diễn cảm tựa như một tiên tử hạ phàm, trong hồ thanh liên, u quạnh.” Đông Phương Ưu ánh mắt hơi hơi nheo lại, tựa hồ nhớ lại sự tình lúc đó.

Lại có thể là nhất kiến chung tình? Chính là lấy Sở Ninh Tích thân phận kỳ quái như vậy, lại nhận một người nam nhân sao, sự tình rối loạn thật là một vấn đề đau đầu a! Xem ra đại ca hấn con đường này không dễ đi a!

“Ai nha, dù sao hấn là cháu gái Thừa tướng, lại là hậu nhân của danh môn, người tương lai là Hoàng đế, tùy tiện ban thưởng hôn nhân, hấn là không có việc gì đi.”

“Ta sẽ không bắt buộc nàng, ta muốn nàng đường đường chính chính làm thái tử phi của ta cũng là hoàng hậu!”

Chúng kiến Đông Phương Ưu trên mặt diễn cảm kiên nghị, Thần Khê có chút cảm động, quả nhiên là người của Đông Phương gia? Si tình lại chuyên nhất.

Bất tri bất giác xe ngựa chạy tới phủ Thừa tướng, hai người xuống xe, một bên Thừa tướng cùng Sở Ninh Du đã sớm chờ.

“Thần tham kiến Thái tử, Nhị diện hạ.”

“Tốt lắm, đứng lên đi.”

Thần Khê âm thầm hướng lão sư mở trừng hai mắt, Sở Ninh Du chứng kiến vẻ mặt đáng yêu của hắn như vậy, nhẹ nhàng bật cười. Kia khuôn mặt tươi cười ôn hòa sáng rực rỡ, hạ chiếu hé ra xinh đẹp động lòng người, trên da thịt tuyết trắng hơi hơi lộ ra phần, Thần Khê không khỏi âm thầm đánh lười, thật là một người xinh đẹp vô song a, khó trách bị hoàng thúc trúng ý. A? Hoàng thúc? Chính mình hôm nay có nên hay không hỏi cái này sự kiện này? Tựa hồ là chuyện thương tâm của lão sư, chính là, hắn đã muốn ghen lâu rồi. Đang muốn chờ thời điểm thích hợp, bỗng nhiên cảm giác có người vỗ hắn, ngẩng đầu quay lại, lão sư hắn đang đối hắn ôn nhu cười, “Tưởng cái gì? Nhanh lên vào đi thôi!”

Quả nhiên, Đông Phương Ưu cùng Sở Nham đều đi vào, Thần Khê ngượng ngừng cười cười, theo Sở Ninh Du cùng nhau đi vào.

Phủ Thừa tướng bố cục cùng mấy năm trước so sánh cơ hồ không có gì biến hóa, Đông Phương Ưu cùng Sở Nham vào thư phòng, Đông Phương Thần Khê cùng Sở Ninh Du ở hoa viên tản bộ.

“Thần Khê, ba năm này ngươi thật là trưởng thành.” Sở Ninh Du diễn cảm có chút vui mừng.

“Ra ngoài, ngươi thật sự học được không ít.”

“Ân, đích thật là ba năm được ích lợi không nhỏ, không chỉ là y thuật, mặt khác, cũng cho ta đã hiểu không ít.” Bằng Diễm vô hình chung cũng ảnh hưởng tới tính cách của hắn, ở trên núi không tranh sự đời ba năm làm cho tim của hắn càng thêm yên lặng đậm bạc, thế sự vô thường, chỉ có dùng một tâm bình tĩnh nhìn mọi thứ.

“Lão sư? Ba năm nay, có khỏe không?”

Sở Ninh Du thói quen cười cười, “Chưởng quân ‘Ánh Dương’ cũng cho ta được ích lợi không nhỏ, hướng chỉ ba năm nay cũng cho ta lịch lãm không ít.”

“Phụ hoàng có phải hay không chuẩn bị đem Ánh Dương giao cho ngươi rồi!”

“Ân.”

“A!!” Thần Khê nhảy dựng lên, “Kia Mặc Trần, cái tên kia thì sao?”

“Hội trở thành hộ vệ bên người của ngươi.”

Thần Khê ngây người, hộ vệ, vẫn là bên người

Chúng kiến bộ dáng Thần Khê, Sở Ninh Du buồn cười, “Hắn cùng ngươi ngây người ba năm, hướng chỉ võ công của hắn cao cường, tất nhiên có thể bảo hộ ngươi không bị thương tổn.”

Thần Khê đáng yêu mân mê miệng, “Ta mới không cần mà, cái kia là cái thứ ác độc.”

“A.....” Sở Ninh Du bật cười, “Ngươi hiện tại chính là Đông Hải Nhị hoàng tử, tương lai uy chấn nhất phương Đông Hải Vương gia, lại mang tính trẻ con như vậy!”

“Nga.” Thần Khê thụ giáo đạo lý cúi đầu, sau đó lại trộm ngẩng đầu, nhìn lên diễn cảm Sở Ninh Du, nội tâm rối rắm, có nên hay không hỏi? Vấn đề riêng tư như vậy, chính là khiến hắn...quả thật muốn biết a!

“Thần Khê.” Sở Ninh nhàn rồi, gọi hắn.

“A? Nga, ta ở.”

“Ngươi ra gặp hắn chứ?”

“Hắn?”

Sở Ninh Du đem ánh mắt hướng mặt hồ, trên mặt hồ có gió nhẹ thổi qua, hoa sen ở trong gió nhẹ Diêu Duệ, hồi lâu, hắt nhẹ nhàng phun ra một cái tên, “Diệp Cảnh.”

Thần Khê sững sốt, lão sư lại có thể chính mình nhắc tới vấn đề này?

“Ân, đã ra mắt.”

“Hắn và ta trước kia là tình nhân.”

Thần Khê im hơi lặng tiếng, chờ Sở Ninh Du nói lời kế tiếp.

“Người biết không? Mười bảy tuổi, ta vẫn là đang ở trên núi, cùng sư phụ học tập kiếm thuật cùng y thuật, sau ta học thành tài trở về, ở Thanh Phong thành, gặp hắn. Hắn là bằng hữu đầu tiên kể từ khi ta xuống núi, hắn thông kim bác cổ, phong độ nhẹ nhàng để cho ta thực dễ dàng thương yêu hắn.”

Nói đến này, Sở Ninh Du dừng lại, Thần Khê ở trong lòng thầm mắng hoàng thúc kia, thực rõ ràng là tay giã đời lừa gạt người không rành thế sự, thuần khiết giống lão sư của hắn thôi.

“Sau lại chính là lúc song gió, hắn nói hắn muốn kết hôn với một nữ nhân khác, thậm chí ngay cả nguyên nhân cũng không nói cho ta biết, cứ như vậy, ta đã trở về, thiếu niên mười bảy tuổi đột nhiên từ lúc đó liền trưởng thành.”

Thần Khê nhìn thấy Sở Ninh Du, trong ánh mắt của hắn là như sắp tràn ra bi thương. Bất quá, hoàng thúc hắn lại có thể thú thê, chính là thời điểm hắn đi Bích Lạc sơn trang, căn bản là không phát hiện, thậm chí cũng chưa nghe nói qua chuyện tình trong sơn trang có nữ chủ nhân a.

“Sau lại ta mới biết được, hắn là thân đệ đệ của Hoàng thượng, vì thế ta đi cầu Hoàng Thượng, làm cho hắn giúp ta giấu diếm hành tung, trong thế gian, có thể tránh Bích Lạc sơn trang truy lùng người, cũng chỉ có Hoàng Thượng.”

Hiện tại chuyện tình trong lúc mình lỡ miệng mà nói ra, người kia chẳng phải là rất nhanh tìm đến?

“Lão sư, hắn..... Hắn giống như đã muốn đã biết hành tung của ngươi.”

Sở Ninh Du giữ im lặng, thật lâu sau, hắn nói, “Thôi, ta cùng hắn, cũng nên có cái giải quyết.”

Hoa viên lý bỗng nhiên an tĩnh lại, chỉ nghe đến hoa sen ở trong gió Diêu Duệ thanh âm, có mùi hoa thảo nhiên theo trên mặt hồ bay tới.

Bỗng nhiên, hồ đối diện truyền đến thanh âm của đại ca Đông Phương Ưu, Sở Ninh Du cùng Thần Khê liếc mắt nhìn nhau, ăn ý hướng đối diện đi đến.

“Ta muốn người tương lai là Hoàng hậu của ta.”

Vừa tới đối diện, chợt nghe đến đại ca hắn kinh thiên động địa thông báo.

Sở Ninh Du cùng Thần Khê đồng thời sững sốt, ngay cả người diễn viên chính Sở Ninh Tích cũng không khỏi sững sốt.

“Ta sẽ giống phụ hoàng cả đời một đời chỉ đối với ngươi một người hảo.”

Thần Khê nhìn thấy Đông Phương Ưu đứng ở chòi nghỉ mát, trong lòng không khỏi âm thầm bội phục, hắn đã muốn không phải là Đông Phương Ưu đáng tiêu không đầu óc, hắn như thế nào trở thành một Đại đế của một nước, ngay cả tình yêu cũng là mạnh mẽ như vậy.

Lúc này, nữ diễn viên rất cục có phản ứng, chỉ thấy nàng thần nhiên nhìn Đông Phương Ưu liếc mắt một cái, “Người muốn kết hôn một cô gái chỉ có mười ba tuổi làm hoàng hậu? Thái tử điện hạ, ngươi mười tám, ta mới mười tam, thân thể phát dục cũng chưa hoàn hảo, ngươi rốt cuộc thế nào trúng ý ta?”

Những lời này vừa ra, dừng nói là Sở Ninh Du cùng Đông Phương Ưu không nghĩ tới, Liên Thần Khê cũng mở to hai mắt nhìn, đây là núi băng Chu Nhược Hi nói ra sao? Dậy thì..... Không tốt?

Bất quá, nam diễn viên rất nhanh định thần, “Ta đây đem ngươi mười sáu tuổi lập ngươi làm hậu, ba năm này, ta đem sẽ không lập phi, ta chờ ngươi ba năm.”

Lúc này Sở Ninh Tích cuối cùng có diễn cảm, “Chờ ta..... Ba năm.....”

Thần Khê ở trong lòng khen ngợi Đông Phương Ưu, không nghĩ tới đại ca bình thường ngờ ngác, lại có thể là một cao thủ tình trường, nói mấy câu khiến cho đại nãi tử có diễn cảm, xem bộ dáng Sở Ninh Tích, rõ ràng có hi vọng.

“Hảo, ta chờ ngươi ba năm sau đến thú ta.”

Im lặng..... Im lặng..... Không khí phi thường im lặng.....

Chẳng lẽ là thông báo thành công? Đơn giản thành công như vậy? Ba người ở đây, cũng không tin tin nhìn Sở Ninh Tích.

“Như thế nào, không tin? Ngay cả ca ca cũng không tin tưởng lời ta nói?”

Bị điểm đến tên Sở Ninh Du vội vàng tỏ thái độ, “Ta tin tưởng.”

“Tốt lắm, các người có thể đi rồi, Nhị điện hạ lưu lại, ta có lời cùng hắc hắc nói.”

Chủ nhân hạ lệnh trực khách, Sở Ninh Du cùng Đông Phương Ưu cũng không không biết xấu hổ ngượng người, Thái tử điện hạ đáng thương vừa mới thổ lộ thành công lập tức đã bị đuổi đi, trước khi đi, cho Thần Khê một cái ánh mắt u oán.

“Ta nói, ngươi lại có thể đáp ứng lời cầu hôn của đại ca ta?”

Sở Ninh Tích thay đổi cái tư thế thoải mái, “Vì sao không?”

“Chính là..... Hắc hắc là..... Nam?”

“Hắc hắc là nam, ta là nữ, âm dương vốn là đúng đạo thiên địa. (thể ta làm Đam mỹ không đúng đạo thiên địa sao)

“Chính là.....” Vốn Thần Khê muốn nói ngươi là nữ nhân thôi, sau lại chứng kiến Sở Ninh Tích diễn cảm biến đổi, là nên đem những lời này đè ép đi xuống.

“Chẳng lẽ ngươi muốn cho ta ôm cái nữ nhân, như thế nào ôm, lấy cái gì để ôm?” (có cần nói thẳng thế không hở)

Thần Khê không nói gì, đúng vậy, lấy cái gì để ôm, cái nên có đều không có.

“Đông Phương Ưu là một người có thể thành đại sự, ta cũng không phải khuê trung nữ tử, gả cho Hoàng đế mới có thể không mai một ta, huống chi, một Hoàng đế chuyên tình, đây chính là điều khiến nữ nhân trên đời này tha thiết ước mơ.”

“Chính là..... Ngươi không thương hắc hắc?” Nói như vậy, đối với đại ca mà nói thật sự là rất không công bằng.

Sở Ninh Tích gờ gờ lên khóe miệng, “Ai nói ta không thích hắc hắc?”

“Ngươi..... Thích đại ca của ta?”

Sở Ninh Tích mặt không thể khổng chế đỏ lên.

Thật không nghĩ tới có thể đã khiến nàng diễn cảm như vậy a! Đại ca quả nhiên lợi hại a.

“Vậy còn ngươi? Về sau chuẩn bị làm sao bây giờ?”

“Ta?” Thần Khê chỉ chỉ chính mình, “Cái gì làm sao bây giờ?”

“Coi như một cái Vương gia nhân tử?”

“Ân.....” Thần Khê gãi gãi đầu, “Có lẽ sẽ ra ngoài đi, ta không quá thích triều đình, huống chi hiện tại hoàng huynh hắc hắc có người hỗ trợ, cũng không cần ta vội lo chuyện khác đi.”

“Bước chân vào giang hồ?”

“Ân, dù sao phụ hoàng cũng đem thế lực trên giang hồ giao cho ta.”

“Này không nghĩ tới, trước kia thiếu gia bệnh tật cả ngày, hiện tại biến thành một người mang đầy tuyệt kỹ mà.”

“Bệnh gì có thể làm méo mó bản thiếu gia? Không phải là ta?” Thần Khê phản bác.

“Ha ha.....” Sở Ninh Tích cười khẽ, “Đã không có Liên Thần bảo hộ, người cũng có thể sống rất khá mà.”

Nghe được cái tên đã mười ba năm không nhắc bị người đưa ra, Thần Khê sửng sốt một chút, “Ta vốn sẽ không cần người bảo hộ!”

“Hảo hảo hảo, ta không sao, người mau trở về đi thôi, ca ca người chỉ sợ sốt ruột chờ.”

Thần Khê hướng bốn phía nhìn, quả nhiên Đông Phương Ưu đang đứng ở đối diện lo lắng nhìn hắn, “Hừ, ta xem chỉ sợ ta đoạt mỹ nhân thiếu nữ xinh đẹp của hắn đi.” Hắn còn tặng riêng thêm ba chữ mỹ nhân thiếu nữ xinh đẹp, để tạm biệt.

“Ta đi, tái kiến.”

“Không tiễn.”

Nhìn thấy bóng lưng Thần Khê rời đi, Sở Ninh Tích khé miệng loan loan, xem ra, cuộc sống không sai mà.

17. Chương 17: Mới Gặp

Trên đường trở về, bên trong xe Đông Phương Ưu nhiều lần muốn nói lại thôi.

Nhìn thấy bộ dáng Đông Phương Ưu, Thần Khê không khỏi bật cười, “Ca, muốn hỏi liên hỏi đi.”

Bị vạch trần tâm sự Đông Phương Ưu mặt đỏ lên, cúi đầu.

“Kỳ thật, ta cùng Sở tiểu thư cái gì cũng không còn chuyện trò, nói đúng là một ít thi từ linh tinh, hắn thực thích thi từ của ta.”

“A! Nàng, nàng thích thi từ? Ai..... Thi từ của ta rồi mù a, thái phó có biết chuyện này không a!”

Nhìn thấy bộ dáng Đông Phương Ưu sốt ruột, Thần Khê thật sự là không đành lòng lừa hắn, chính là chẳng lẽ nói với hắn, thê tử tương lai của hắn chẳng những nhớ rõ chuyện kiếp trước hơn nửa kiếp trước là một nam nhân, cũng là biểu ca đệ đệ người, nếu biết, Đông Phương Ưu phỏng chừng sẽ bị hù chết.

“Được rồi, đừng lo lắng, hắn không phải đã đáp ứng gả cho người sao? Ca, chuyện kể rằng người vừa rồi biểu hiện thật đúng là bất ngờ a!”

“Cái kia..... Đó là phụ hoàng cùng Mặc Trần dạy ta rồi!”

“Phụ hoàng cùng..... Mặc Trần?”

“Đúng vậy, Mặc Trần nói nếu muốn nói thích với một nữ nhân thì phải nói thẳng người đó, phụ hoàng cũng nói thời điểm năm đó cầu hôn mẫu hậu, cũng là một câu ta muốn người làm Hoàng hậu của ta, mới đem nàng kéo về.”

Thần Khê không nói gì, quả nhiên là đại ca thiện lương a, ngay cả lời nói của Mặc Trần hắn cũng dám tin, phụ hoàng đừng nói, lão Đại dạng gì sẽ có thuộc hạ dạng đó.

“Thật là có dùng biện pháp, nàng thật sự đáp ứng gả cho ta!” Đông Phương Ưu kích động hoa chân múa tay vui sướng.

Đây là tình yêu sao? Nhìn thấy Đông Phương Ưu hưng phấn mặt đỏ bừng, Thần Khê như có suy nghĩ gì, cho tới nay hắn nhìn thấy là khuôn mặt Băng Diễm thâm đậm, Sở Ninh Du đôi mắt ưu thương, đều là vì tình gây thương tích, lại không nghĩ rằng, tình, nhưng cũng làm cho người ta cao hứng đến tận đây.

Trải qua hai thế, lại cũng chưa nói qua yêu đương, chuyện kể rằng cũng là lão nhân ba mươi tuổi, chẳng lẽ thật sự phải làm lão xử nam! Nghĩ đến yêu đương Thần Khê không biết như thế nào, thế nhưng nghĩ đến ba năm trước đây cùng thiếu niên kia hắn đồng giường cộng chằm, không thể nào, chính mình chẳng lẽ thật

sự bị lây bệnh, chẳng lẽ mình giống hai lão sư kia đều là thích nam, chẳng lẽ mình đã học tập triệt để, đem tất cả những gì lão sư có đều học tập hết.

“Thần Khê, nghĩ cái gì?”

“A? Không nghĩ cái gì? Chính là ta lập tức có đại tẩu.”

“Ha ha, về sau Thần Khê cũng sẽ có người yêu a!”

Dọc theo đường đi, Đông Phương Ưu đều đắm chìm trong tâm tình được ôm ấp nhân, làm cho Thần Khê tâm tình cũng rối rắm không kém.

Trở lại Ánh Dương cung, Mặc Trần đang ngồi ở trên bàn đối hán cười.

“Tìm ta gì chứ?”

“Ta hiện tại chính thị vệ bên người của Đông Hải Nhị hoàng tử, chẳng lẽ không có việc gì sẽ không có thể tìm người sao?”

Thị vệ? Thần Khê nhìn thoáng qua chỗ chủ thượng ngồi có kẻ nào đang ngồi nhâm nhi trà, người này có điểm nào giống thị vệ?

“Thiếu gia, Bắc Đường sứ giả đã đến kinh thành, bọn hần ngày mai bái kiến Hoàng Thượng, hiện tại chính lúc tân Hoàng sắp sửa đăng cơ, trong kinh thành tai mắt hỗn tạp, cho nên, ta muốn bảo hộ bên người thiếu gia ngài.”

“Bọn hần ngày mai tới bái kiến phụ hoàng? Là Bắc Thần Mộ Dạ sao?”

“Ân, đúng vậy.” Mặc Trần uống một miệng trà, “Chính là Tam hoàng tử.”

“Ta đây phải đi sao?”

“Người cũng không phải đi! Dù sao chỉ cần có Hoàng Thượng cùng Thái tử tham dự là được.”

Dù sao hần đối với lễ nghi phức tạp cùng các quốc gia kết giao cũng không còn hứng thú gì.

“Chẳng lẽ thiếu gia đối với Bắc Đường hoàng tử không có hứng thú sao? Nghe nói người này chẳng những kinh tài tuyệt diệu, hơn nữa diện mạo cũng là nhất đẳng?”

“Hần bộ dạng dài ngắn liên quan gì đến ta?” (chồng em đó)

“Ha ha, ta khuyên thiếu gia người ngày mai vẫn đi xem thì tốt hơn, nhất định sẽ có kinh hỉ.” Thời điểm nói lời này, Mặc Trần diễn cảm có chút quỷ dị.

Nhìn thấy diễn cảm Mặc Trần, Thần Khê có chút cảnh giác hỏi, “Cái gì kinh hỉ a!” Mặc Trần nói kinh hỉ, tuyệt đối không có chuyện tốt lành gì!

“Dù sao người đi thì biết. Nga, đúng rồi, còn có, lần này Bắc Đường trên danh nghĩa phái Tam hoàng tử đến, Trên thực tế còn có một đội nhân mã nữa.”

“Còn có một đội?”

“Ân, theo Ánh dương tình hình thực tế báo lại, Trên thực tế, Bắc đường Nhị hoàng tử cũng đi tới Đông Hải.”

“Bắc Thần Lưu Quang? Vua Bắc đường không phải chỉ phái Bắc Thần Mộ Dạ một người tới sao?”

Mặc Trần cho hần ánh mắt khinh bỉ, “Hần không phải không có chân, hần sẽ không vụng trộm chạy tới a!”

“Nhị hoàng tử Bắc Thần Lưu Quang này có ý gì, lấy hần lần này đến, chẳng lẽ là cùng vương vị kế thừa có quan hệ?”

“Thiếu gia còn không có gốc đến trình độ bất trị, Đông Hải hoàng hậu là bác bọn hần, có Đông Hải ủng hộ, ngôi vị Hoàng đế sẽ ngồi lên thật dễ dàng, Bắc Đường hoàng đế lần này phái Bắc Thần Mộ Dạ tới đây, rõ ràng là ủng hộ hần, cũng làm cho hần giành được ủng hộ của phụ hoàng người, chính là Bắc Thần Lưu Quang kia cũng sẽ không ngồi không, hần đương nhiên cũng muốn có động tác rồi!”

“Nhị so với nhất, Bắc Thần Mộ Dạ kia không phải nhỏ nhất.”

Mặc Trần lắc đầu, “Kia phải xem lại a. Theo tư liệu, Bắc Thần Mộ Dạ là một người rất có thủ đoạn, chẳng những thiên phú hơn người, hơn nữa thường xuyên làm cho người ta bất ngờ, quả thực sẽ không giống thiếu niên chỉ có mười tám tuổi!”

Thiết chẳng lẽ hắn cũng là xuyên không tới được? Thần Khê nghĩ thầm.

“Kia thiếu gia ngày mai muốn đi hay không?”

“Người đều nói đến trình độ này, ta không đi chẳng phải là thực đáng tiếc! Kia, phụ hoàng ủng hộ chính là ai?”

“Ai.....” Mặc Trần thở dài, “Thực rõ ràng thôi, hiện tại phụ hoàng người ủng hộ ai đã muốn không trọng yếu, quan trọng là ... thái tử ủng hộ chính là ai, hắn mới là hoàng đế tương lai của Đông Hải.”

“Ân, cung đình đấu tranh ta vốn không biết a!”

“May mắn người không phải Thái tử, bằng không Đông Hải còn không mất nước a!”

“Hừ! Người là không phải đã gặp Bắc Thần Mộ Dạ a!”

Mặc Trần bỗng nhiên cười, “Đã gặp, ta xen lẫn trong đám người tiếp đãi, thấy một mặt.”

“Nga? Cái dạng gì a? Có hay không khí chất hoàng đế a, cùng đại ca của ta so thế nào a?”

“Ta chỉ nói hắn sẽ cho người một kinh hỉ, mặt khác, giữ bí mật.”

“Thiết ” Chỉ biết người thừa nước đục thả câu.

“Nga, đúng rồi, nghe nói thái tử điện hạ, ôm mỹ nhân về rồi! Thật không nghĩ tới kế sách của ta hữu dụng như vậy!” Mặc Trần đắc chí.

Thần Khê nhin không được đã cho hắn cái xem thường, may mắn người kia là Sở Ninh Tích, nếu khuê trung nữ tử bình thường, còn không sớm bị dọa chạy, cái loại phương pháp này, nào có một chút bao hàm về đẹp cổ nhân.

Cùng Mặc Trần câu được câu chẳng loạn dất, uống buổi chiều trà, một ngày ngày liền như vậy lẩn lộn qua đi.

Ngày nhảy tới ngày hôm sau.

Một đám đầy tớ gái quýnh lên ở bên cạnh Thần Khê chuyển.

Thần Khê bất đắc dĩ đứng ở nơi đó, giống cái rối gỗ bị an bài.

Thần Khê bởi vì thói quen thanh tịnh, Ánh dương cũng không có nhiều hạ nhân hầu hạ, cũng chỉ có vài đầy tớ gái quét dọn, về phần thái giám chẳng hạn, căn bản không có, có trời mới biết Thần Khê có bao nhiêu chán ghét.

Bất quá hôm nay, người nhiều hơn thường ngày, bởi vì, Thần Khê lấy thân phận Đông Hải Nhị hoàng tử đi tiếp kiến sứ đoàn nước ngoài.

Không giống bình thường, hoàng tộc quần áo phức tạp khiến Thần Khê căn bản không tự mặc được, chỉ có thể cho đám nữ nhân vì hắn bận rộn.

Tơ lụa đẹp đẽ quý giá, áo màu lam, bên ngoài đeo một món đồ tượng trưng hoàng tộc tôn quý, áo khoác màu tím, bên hông bàn long ngọc bội, trên đầu cũng không tái tùy ý dung sa tanh cột lại, mà là tỉ mỉ xử lý, dùng ngọc quan buộc chặt lên, phía trước có một nhánh tóc tùy ý hạ xuống, tăng thêm mấy phần phong lưu, hảo một cái thiếu niên thân thái Phi Dương.

“Nhị điện hạ chúng ta thật sự là đẹp rồi!” Đầy tớ gái nhìn tỉ mỉ kiệt tác của mình, cảm thán nói.

“Ân ân, giống như trong tranh.”

Thần Khê bất đắc dĩ nhìn bọn này lú lú, chẳng qua là đi ra ngoài gặp người khác, có cần phải long trọng như vậy sao?

Cách ăn mặc xong Thần Khê đi ra Ánh Dương cung, hướng về đại điện đi đến.

Trong đại điện, thần tử đứng ở hai bên, ở giữa là sứ giả của Bắc Đường.

Thần Khê để ý y bào, hít sâu một hơi, đi vào.

Một bước vào đại điện, mọi ánh mắt đều tập trung ở trên người hắn, Thần Khê ưỡn ngực, chậm rãi đi tới.

“Tam điện hạ, đây là Đông Hải Nhị hoàng tử, tiểu nhi tử của trẫm, Đông Phương Thần Khê.” Trên long ý Đông Phương Hạo nói đến.

Người nọ xoay người, bốn mắt nhìn nhau, Thần Khê ngây ngẩn cả người, người này, không phải là thiếu niên ba năm trước đây cùng hắn đồng giường cộng chăn sao! Tuy rằng qua ba năm, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không nhận sai, hắn so với ba năm cao lớn, chính là lãnh liệt diễn cảm cùng ánh mắt như vậy, đều không có biến.

Chứng kiến Thần Khê, ánh mắt của hắn hiện lên một tia kinh ngạc, bất quá rất nhanh liền khôi phục lại, đối với Thần Khê gật gật đầu, “Tại hạ Bắc Thần Mộ Dạ.”

“A? Người không phải là tiểu hài tử kia sao?” Đứng ở bên cạnh Bắc Thần Mộ Dạ một người nhướng đầu kêu lên.

Thần Khê nhìn hắn một cái, quả nhiên, là thiếu niên ngày đó đi cùng Bắc Thần Mộ Dạ.

Bắc Thần Mộ Dạ trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, hắn lập tức cầm khẩu.

Mà Mặc Trần đứng ở đội ngũ thần tử, đối diện hắn nháy mắt.

Người kia, nhất định đã sớm biết Bắc Thần Mộ Dạ này chính là thiếu niên ngày ấy nhìn thấy, cái gì kinh hãi, làm cho hắn một chút chuẩn bị tâm lý đều không có!

Triều đình không khí có chút quỷ dị, ai cũng chưa nghĩ đến Đông Hải Nhị hoàng tử đã từng thấy qua Bắc Thần Mộ Dạ.

“Tốt lắm, Thần Khê, chạy nhanh lại đây đi.” Vẫn là hoàng hậu giải vây.

Thần Khê đi tới, đi qua bên cạnh Bắc Thần Mộ Dạ, hắn thật sâu nhìn Thần Khê một cái, ánh mắt phức tạp.

“Hôm nay, ta đại diện phụ hoàng cùng Bắc Đường đến chúc mừng Đông Hải tân hoàng đăng cơ, cũng đại diện cho phụ hoàng ta đến thăm hỏi bác.” Bắc Thần Mộ Dạ đứng mực nói.

Bắc Thần Yến cười, “Mộ Dạ có tâm, ta cũng rất nhiều năm chưa thấy hoàng huynh.” Nói đến này, Bắc Thần yến có chút sầu não.

Một bên Đông Phương Hạo vội vàng an ủi, “Tốt lắm, lập tức không phải có thể gặp được sao, huống chi người cũng gặp được cháu của người, có người cháu vĩ đại như vậy không đáng cho người cao hứng a!”

“Ân.”

“Tốt lắm, cũng đừng đứng mãi ở đây, trẫm chuẩn bị một hồi yến hội, Mộ Dạ, còn có người của người, vào trong điện nghỉ ngơi trong chốc lát, sau đó đến nếm thử mỹ vị Đông Hải ta đi!”

“Tạ Hoàng Thượng.”

Hạ hướng lúc sau, Mặc Trần trộm chạy đến bên cạnh Thần Khê, Thần Khê thấy hắn, hừ lạnh một tiếng.

“Thiếu gia hôm nay thật sự là đẹp a!”

“Hừ!” Thần Khê nghiêng đầu đi.

“Thiếu gia đừng nóng giận, dù sao đều đã nhìn thấy, chính là không biết ba năm trước đây cái tên kia đến lãnh thổ Đông Hải làm gì?”

Lần này Thần Khê cuối cùng có điểm phản ứng, “Không phải là đến đào trộm cơ mật cấp cao nước tôi đi?”

“Không biết, ta hỏi qua Sở tiên sinh, ngay lúc đó Ánh Dương một chút tin tức cũng không có, thật sự là quý dị, Bắc Thần Mộ Dạ này quả nhiên không đơn giản!”

“Đi nhanh ngấm lại buổi tối yến hội nên làm thế nào chứ! Có thể sinh hoạt trong cung đình, nếu như không có một chút tâm cơ, sớm bị người gặm hết xương cốt rồi.”

Mặc Trần đuổi theo, “Chính là thiếu gia người chẳng những có xương cốt, hơn nữa bộ dạng còn không còn non nớt mà!”

Thần Khê không để ý tới hắn, tiếp tục đi.

“Yến hội buổi tối thôi, chỉ cần thiếu gia đến, ‘Đám mây tụy nằm cười nhân gian’, cam đoan làm cho Bắc Đường những người đó cười ngất.”

Thần Khê không thể thua được, luôn đạo văn cổ nhân thơ từ, dùng loại sự tình này, nhắc tới chính là hạ thấp giá trị con người, hắn Đông Phương Thần Khê khinh thường không làm, chẳng lẽ một người sống hai kiếp, chỉ có bản lĩnh như thế sao, hừ! Hắn mới không sợ, hắn chính là Đông Phương Thần Khê, Đông Phương dâng lên tia nắng ban mai!

18. Chương 18: Tiệc Tối

Đã trải qua buổi sáng cái gọi là “Kinh hỉ”, Đông Phương Thần Khê nhàm chán đứng ở Ánh Dương cung, nâng cằm, suy nghĩ sâu xa.

Cái tên kia tên là Bắc Thần Mộ Dạ? Tuy rằng chính mình ở trên núi ngậy người ba năm, chính là thời điểm xuống núi cũng nghe nhiều đến đại danh Bắc Đường Tam hoàng tử, cái gì thông minh tuyệt đỉnh, lỗ lú tâm tư, tuyệt thế vô công, cảm tình này vẫn là một người sao? Hoàn mỹ như vậy, vạn nhất người kia đáng cơ, không phải sẽ tạo thành uy hiếp rất lớn cho ca ca sao?

Ba năm trước đây..... Ân, ba năm trước đây, từng cùng hắn..... Đồng giường cộng chằm? Nghĩ đến đây, Thần Khê mặt lại có thể lạnh lẽo, rõ ràng cái gì cũng không còn phát sinh a, ta sao có thể mặt đỏ a! Hắn mạnh mẽ lắc đầu, cố gắng vứt đi tâm tư nhàm chán, chính là trong đầu không thể tránh khỏi sự xuất hiện của cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, cùng ba năm trước đây không có bao nhiêu biến hóa, giống như mặt biển mênh mông vô bờ, không có...chút nào gợn sóng làm cho người khác nắm lấy không được.

Đúng rồi, kiếp trước tình anh giáo dục cho hắn giảng chính là cái gì? Làm một người lãnh đạo cái xí nghiệp cao nhất, cho dù hoàn cảnh nguy hiểm tuyệt vọng nhất cũng không có thể toát ra chút khẩn trương hoặc là sợ hãi, biểu tình mặt của người nhất định không thể cấp đổi phương lấy thời cơ lợi dụng, cho nên tốt nhất vĩnh viễn là bảo trì cùng diện cảm.

Đây là kiếp trước lão sư cho hắn thượng khóa, ngay lúc đó hắn đối với việc này dè bủ, nếu ngay cả cảm xúc cơ bản cũng không có thể có, như vậy người còn sống còn có ý tứ gì? Hiện tại ngấm lại, chẳng lẽ cái tên kia cũng là chịu qua tình anh giáo dục? Vẫn là hoàng thất Bắc Đường giáo dục chính là cái dạng này? Xem ra hắn còn may mắn, sinh ra tại gia đình mỹ mãn có hài hoà như vậy.

Chuyện kể rằng thời gian thơ thẩn ngắn người trôi qua rất nhanh, Ánh Dương cung im lặng, không ai quấy rầy Đông Phương Thần Khê rất nhanh liền quá trưa.

“Thần Khê.” Một thân ảnh như sắc trắng non hết sức nhỏ theo cánh cửa tiến vào.

Thần Khê ngẩng đầu, thấy được Sở Ninh Du khuôn mặt âm áp.

“Như thế nào còn ở nơi này, Hoàng Thượng vì hoàng tử Bắc Đường tổ chức yến hội muốn bắt đầu rồi, như thế nào còn không chuẩn bị?”

Thần Khê hướng tới bên ngoài nhìn nhìn, “Sớm như vậy, trời còn chưa tối mà, nói tiệc tối cái gì.”

Sở Ninh Du nở nụ cười một chút, “Nói là tiệc tối, yến hội đương nhiên là ở buổi tối rồi, chẳng qua dùng giờ cơm phía trước cấp cho vương công quý tộc cũng đủ thời gian liên hệ cùng kết giao! Đây là yến hội cung đình lệ thường a!”

“Phiền người chết cái lệ thường này!”

“Tốt lắm, đừng phát cáu, theo ta đi đi, ta nghĩ các đại thần hẳn là đều đến đây, người là Đông Hải hoàng tử, tương lai nắm xã tắc, bây giờ còn không thừa dịp cùng giúp các đại thần làm quen một chút.”

“Nga.” Thần Khê lên tiếng, theo trên bàn đứng lên, theo Sở Ninh Du đi ra Ánh Dương cung.

Ngự hoa viên một góc đã bị sửa sang lại, bố trí cái bàn cùng dụng cụ tinh mỹ, lộ trình ngự hoa viên tiêu sái, nơi nơi là vương công đại thần thân trực hoa phục, hoặc nịnh bợ, hoặc nâng chén, tóm lại hoạt động ở mỗi địa phương.

Chứng kiến cảnh tình hình thực tế như vậy, Thần Khê khinh thường theo lỗ mũi hừ một tiếng, chỉ biết là tình cảnh như vậy, nơi nơi đều là diện mạo không thật, theo như lời mỗi một câu đều là vì lợi ích của mình.

Sở Ninh Du an ủi vỗ vỗ bả vai Thần Khê, lôi kéo hẳn, đi vào đám người.

Chứng kiến Đông Phương Thần Khê đến, này tốp ba tốp năm tụ cùng một chỗ, không hẹn mà cùng tiêu sái tới bên hẳn.

“Nguyên lai là Nhị hoàng tử điện hạ cùng Sở tiên sinh.”

“Vị này là Nhị hoàng tử?”

“Quả nhiên là tuần tú lịch sự, không hổ là đứa con Đông Hải minh dương để ta a!”

Nghe này những người đó nịnh hót, Thần Khê ở trong lòng đem bọn họ hung hăng chữa bới một phen, chính là trên mặt vẫn là không thể không phát ra một khuôn mặt tươi cười bộ dáng nghênh nhân.

Lúc sau ứng phó lũ ngoại nhân, Sở Ninh Du lôi kéo hẳn đi chỗ ngồi riêng của hoàng tộc.

Nhìn chung quanh, Thần Khê thấy được đại ca hẳn đáng thương đang bị người vây chặt như nêm cối.

Hoàng đế thay đổi, quả nhiên là chạm đến lợi ích một số người. Cho nên hiện tại mới chịu hảo hảo nịnh bợ tân hoàng tương lai sao? Thần Khê ở trong lòng cười lạnh một tiếng.

Nhìn hoàng huynh, đứng giữa mọi người, chuyện trò vui vẻ, một chút cũng không có diễn cảm thẹn thùng ngơ ngác khi ở trước mặt phụ hoàng cùng mẫu hậu, hẳn hiện tại, thần thái Phi Dương, toàn thân, tản mát ra một loại kim quang không có gì sánh bằng, ca ca của hẳn, thật sự sắp trở thành một đấng vương giả mà.

“Thái tử điện hạ thật sự là hảo bộ dạng mà.” Sở Ninh Du không khỏi cảm thán.

Thần Khê đồng ý gật đầu, “Àn, ca ca hiện tại càng ngày càng có bộ dáng hoàng đế.”

Bên kia, Đông Phương Ưu đang đàm tiếu thấy Đông Phương Thần Khê đứng một bên, liền đi lại đây.

“Thần Khê, đến đây a!”

“Vị này là Nhị hoàng tử điện hạ sao?” Một người bên cạnh Đông Phương Ưu hỏi.

“Tại hạ Đông Phương Thần Khê.” Sử dụng chiêu bài khuôn mặt tươi cười, mang theo khí thế hoàng tộc.

Người nọ tựa hồ có chút được sung ái mà lo sợ, vội vàng nói, “Trăm nghe không bằng mắt thấy, điện hạ quả nhiên danh bất hư truyền.”

Thần Khê mỉm cười gật đầu, ánh mắt không tự giác hướng chung quanh nhìn lại, quả nhiên, ở một đám người khác, thấy được Bắc Thần Mộ Dạ buổi sáng gặp mặt.

Vẫn là diễn cảm trong trẻo nhưng lạnh lùng, cùng người chung quanh khuôn mặt tươi cười có vẻ không hợp nhau, thần nhiên cùng người chung quanh nói chuyện. Tựa hồ là đã nhận ra ánh mắt Thần Khê, hẳn hướng về bên này nhìn thoáng qua, sau đó lảng lạng nhìn chằm chằm Thần Khê trong chốc lát, chuyển khai tâm mắt.

Bên kia Thần Khê sớm đầu đổ mồ hôi lạnh, vì cái gì nhìn mình đang khinh như vậy, thời điểm nhìn lên người ta, chính mình cũng không lập tức quay đầu đi chỗ khác, ngược lại đón nhận ánh mắt của hẳn, bất quá mặc kệ như thế nào, bị ánh mắt như vậy nhìn vài lần, cảm giác đầu toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Làm cho Thần Khê vô cùng chán ghét tiếng nói thái giám trong truyền thuyết vang lên.

Lúc này đám người tụ tập, bất người tách ra, đem tầm mắt dời về phía thân trứ long bào Đông Phương Hạo.

“Tham kiến Hoàng Thượng.”

“Đứng dậy đi.”

“Tạ Hoàng Thượng.”

Nhìn mọi người, Thần Khê ở trong lòng tư tưởng, ngoài miệng hô to, trong lòng còn không biết là nghĩ như thế nào mà!

Trở lại chỗ ngồi, vừa rồi còn lộn xộn lập tức ngay ngắn có thứ tự.

“Hôm nay yến hội là trầm vì Bắc Đường Tam hoàng tử Bắc Thần Mộ Dạ chuẩn bị riêng, cho nên hẳn mới là người chính a! Đêm nay các vị ái khanh có thể không cần để ý lễ nghi, trầm chính là đem tất cả mỹ vị trân quý thiết đãi ma! Nhất là Mộ Dạ, người cần phải hảo hảo ném thử đặc sản Đông Hải ta nga!”

Bắc Thần Mộ Dạ theo chỗ ngồi thượng đứng lên, hơi hơi làm một cái lễ, “Tạ Hoàng Thượng, ta đây cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Hảo! Kia trầm tuyên bố, yến hội bắt đầu!”

Trong nháy mắt, đàn sáo vang lên, một đám mỹ nhân thướt tha thân lụa mỏng đi ra, đàn sáo quân huyền chi nhạc, chậm rãi khởi vũ.

Ăn uống linh đình, nơi nơi là nâng chén cùng cười vui.

“Đông Hải Nhị hoàng tử, ta muốn cùng người uống một ly.” Thiếu niên bên cạnh Bắc Thần Mộ Dạ bỗng nhiên đứng lên, giơ chén rượu đối với Đông Phương Thần Khê nói.

Thần Khê hơi hơi nhíu nhíu mày, người kia không phải là ba năm trước đây muốn ngủ cùng hắn sao? Tình cảnh này, nhiều xấu hổ a, huống chi lúc ấy hắn cùng người ta nói cái tên giả a.

Chính là bất đắc dĩ, hắn vẫn đứng lên, bưng chén rượu lên.

“Ta đầu tiên giới thiệu một chút, ta gọi là Tư Hạo Nguyệt, là con trai độc nhất của người đứng đầu gia tộc, đại tộc đứng đầu Bắc Đường quốc.”

Lời này vừa ra, toàn bộ ồ lên, Tư gia là đại tộc đứng thứ nhất Bắc Đường, địa vị ở Bắc Đường có thể nói có hết sức quan trọng, lần này Bắc Thần Mộ Dạ đến lại có thể mang theo Tư gia thiếu gia, có phải hay không ý nghĩa người Tư gia ủng hộ chính là Tam hoàng tử?

“Ta là Đông Phương Thần Khê.”

Tư Hạo Nguyệt cười, “Ta biết, người vẫn là tốt nhất nói như thế!”

Ngữ khí ngả ngón như thế làm cho sắc mặt Thần Khê thật không tốt, toàn bộ bỗng nhiên lạnh xuống.

Lúc này, Bắc Thần Mộ Dạ ngồi ở một bên đứng lên, “Là hẳn đường đột, tại hạ kính Nhị điện hạ một ly, lấy rượu bồi tội.” Nói xong, bưng lên chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Bắc Thần Mộ Dạ thanh âm không giống như người khác, trong trẻo nhưng lạnh lùng lại phá lệ từ tính.

Thần Khê cũng không phụng phịu, vì thế cũng nâng chén, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Âm nhạc còn đang tiếp tục, lúc này, một đại thần Bắc Đường bỗng nhiên đứng lên, “Tối nghe thấy Đông Hải Nhị hoàng tử đẹp đẽ hơn người, từng làm nhất thủ hoa túy thiên hạ khiếp sợ, ta ngàn dặm xa xôi tới đây may mắn diện kiến Nhị hoàng tử, hôm nay, không tái thỉnh hoàng tử cho tại hạ mở rộng tầm mắt.”

Ngồi ở chỗ thượng, từ lúc Đông Phương Thần Khê trong lòng đem hấn mắng thiên biến vạn biến, quả nhiên bị miệng quạ của Mặc Trần nói trúng, thế nào cũng tại yến hội phải làm thơ, có trời mới biết hấn căn bản không biết làm thơ!

Nhìn toàn bộ tầm mắt đều nhìn vào trên người hấn.

Không thể nào, ta chẳng lẽ đạo thơ cổ nhân nữa, chính là, ai nói cho hấn biết tại sao bây giờ trong đầu hấn bỗng nhiên rỗng tuếch.

“Đông Hải nhị hoàng tử chúng ta không chỉ biết có thi từ mà chuyện khác đều biết a!” Thừa tướng rất cục lên tiếng.

“Tam hoàng tử từng xuất môn bá sự học nghệ, không bằng hôm nay liền cho chúng ta thưởng thức đi.”

Hướng Sở Nham ánh mắt cảm kích, Thần Khê đứng lên, “Thi từ đều là văn nhân chi dùng, hôm nay, nếu mọi người tận hứng như thế, không bằng Thần Khê liền múa kiếm, phải biết rằng người Đông Hải ta trên đều là văn võ giai tinh, như thế nào?”

Dứt lời, hấn đi vào trung tâm, vũ nữ thuận thế lui xuống, xuất ra trên người Uyển Vân kiếm, dừng một chút thần, múa lên.

Buổi sáng mặc cẩm y màu tím theo động tác sắc bén hơi hơi đong đưa, sắc trời đã muốn tối, ánh trăng cùng đèn đuốc chiếu vào làm nổi bật khuôn mặt của thiếu niên, hảo một cái thiếu niên khuyên thành tuyệt sắc.

Đại khái là bởi vì động tác biên độ quá lớn, lại là buổi sáng tóc không có cột hảo, kia lúc ngọc quan rơi xuống dưới. Mái tóc đen như thác nước đổ xuống, cấp khuôn mặt nguyên bản thêm một tia dễ thương cùng diễm lệ.

Chứng kiến ngọc quan rơi xuống đất,, Thần Khê ngừng lại, quả nhiên thật không hay ho a! Múa kiếm, ngay cả trên đầu cái gì cũng rơi xuống, bởi vì tức giận, Thần Khê có thói quen nhức đầu, lại quên lẽ nghi, liền trở về lại chỗ ngồi.

Thần Khê không biết diễm cảm của hấn lúc này làm cho bao nhiêu chư vị già trẻ rung động, hoa phục thiếu niên, rơi tóc, trên mặt có chút diễm cảm tức giận lại u oán, này là phúc hay họa, cảnh tượng đáng giá trăm vạn lần phải xem.

Trở lại chỗ ngồi, chứng kiến chỗ bên cạnh trống không, lão sư hấn lại không thấy, làm cho hấn thất lạc.

“Hoàng huynh, lão sư đâu?”

Đông Phương Ưu còn bị cảnh tượng mỹ nhân ảnh hưởng chưa phục hồi lại tinh thần, bị Thần Khê lay bùng tỉnh, “Nga, Sở tiên sinh nói hấn đi trước một chút.”

“Nga.”

“Thần Khê a.....” Đông Phương Ưu bỗng nhiên dựa vào.

“Gì chứ?”

“Kỳ thật là..... Vi huynh cảm thấy được, ngươi vừa mới biểu hiện có phải hay không rất.....” Đông Phương Ưu muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.”

Nhìn thấy Đông Phương Ưu có chút kỳ quái, Thần Khê bắt đắc dĩ, bưng chén rượu lên, uống hết, chuyện kể rằng phụ hoàng trên quý còn đang ngây người. (con ông nha...mĩ)

19. Chương 19: Sự Kiện Ngự Hoa Viên

Chuyện kể rằng mọi người tại kinh thành còn kinh diễm sự kiện Đông Hải Nhị hoàng tử múa kiếm, chuẩn xác mà nói là sắc đẹp diễm lệ. Vì thế, vị Đông Hải Nhị hoàng tử này lập tức nổi danh ở hai quốc gia. Đêm

nay mỹ nhân múa kiếm trở thành đề tài dân chúng phố phường bàn luận say sưa, mà sau này hãy nói, tạm thời không đề cập tới.

“Ca ca, ta rời đi một chút.” Thấy chỗ ngồi còn trống Thần Khê đợi một hồi Sở Ninh Du còn chưa về, thấy hẳn sẽ không đến, liền đi kiếm.

Đông Phương Ưu nghe vậy, ngẩng đầu, “Cũng tốt, trường hợp hiện tại này cũng không thích hợp người.”

Trên ghế thượng Đông Phương Hạo vợ chồng đối với Thần Khê gật gật đầu, ý bảo hẳn có thể ly khai.

Trên chiếu mọi người còn bưng chén rượu ồn ào, mà tiêu điểm là Thần Khê đang lặng lẽ rời đi.

Hắn thật ra không chú ý, thời điểm hắn rời đi không phát hiện, có một ánh mắt đang nhìn bóng lưng hắn, đến khi không thấy người đâu.

Ra khỏi ngự hoa viên huyền ảo, Thần Khê sâu hít một hơi, vẫn là không khí bên ngoài tươi mát hơn. Trường hợp này, nếu chính hắn nhớ không lầm, hẳn là lần đầu tiên xuất hiện nhiều người như vậy, lại là yến hội mang ý nghĩa chính trị.

Mặc kệ kiếp trước hay sau này, hẳn đều không có tham dự, thứ nhất, chính mình có bệnh nghiêm trọng, Liên Thần cần bản lo lắng làm cho hắn đi ra ngoài, về phần hiện tại, xem ra là cơ hội hắn phát huy hết tinh anh giáo dục.

Buổi tối ngự hoa viên, không khí trầm xuống, tái hít một hơi, tựa hồ còn có thể nghe thấy mùi hoa cỏ ẩm ướt, vẫn thích hoàn cảnh như vậy a, ba năm trên núi cuộc sống làm cho hắn đối với hoàn cảnh im lặng và tĩnh mịch có chút tình ý.

Đi tản bộ trong ngự hoa viên, Thần Khê tâm tình bỗng nhiên sáng lên.

“Buông!”

Bỗng nhiên có thanh âm quen thuộc truyền vào bên tai, Thần Khê hướng thanh âm truyền vào nhìn đến, có cây che chắn, thấy không rõ ràng, chính là thanh âm vừa rồi, đó là..... Lão sư??

Nghĩ vậy, hắn bước nhanh tiêu sái đi.

Tới thời điểm, chứng kiến sự kiện, hắn ngây dại.

Cái kia bị người ôm vào trong ngực hôn môi chính là lão sư hắn, mà bên vị kia hoàn toàn không để ý người trong lòng phản kháng, vẫn như cũ rất mạnh mẽ hôn người là..... Hoàng thúc..... Diệp Cảnh.....

Chứng kiến người tới, Diệp Cảnh buông Sở Ninh Du ra, đối với Thần Khê cười cười, “Ha, người tới rồi!” Ngửi khí chút không thấy bị người khác bắt gặp mà e lệ rụt rè, thật giống như chuyện thường tình.

Bên kia Sở Ninh Du chứng kiến Thần Khê, mặt hồng rồi tỉnh rồi mù, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Cảnh liếc mắt một cái, xoay người thoát khỏi hiện trường.

Nhìn thấy thân ảnh Sở Ninh Du bước nhanh rời đi, Diệp Cảnh bên môi thoáng hiện lên một nét tà cười quen thuộc.

Không biết vì cái gì, chứng kiến Diệp Cảnh môi tươi cười, Thần Khê lại không thể tự khống chế run lên, giống như người thợ săn nhìn thấy con mồi. Chẳng lẽ lão sư thành con mồi của hắn?

“Tốt lắm, có việc sao?”

Nhìn thấy ở dưới ánh trăng có chút tà khí chính là Diệp Cảnh, Thần Khê ở trong lòng cảm thán, quả nhiên không hổ là là người có thể khống chế phụ hoàng.

“Người tại sao lại ở chỗ này?”

Diệp Cảnh nhìn chằm chằm Thần Khê trong chốc lát, xem thời điểm Thần Khê trong lòng sợ hãi, bỗng nhiên mở miệng nói, “Phụ hoàng người trộm dấu Du nhi của ta bốn năm, chẳng lẽ không cho ta tìm hắn nữa sao? Huống chi, hoàng cung này chính là địa phương ta từ nhỏ ngoạn đến lớn, nơi này có bao nhiêu lỗi ta cũng biết, đi vào tìm người còn không phải dễ như trở bàn tay.”

Trong hoàng cung có lỗi, ta như thế nào không biết. Thần Khê thăm suy nghĩ, hưởng hồ hiện tại lão sư bị hấn tìm được rồi, xem với tình hình hiện tại, không chừng sẽ như thế nào.

Chứng kiến mặt Thần Khê lo lắng, Diệp Cảnh nở nụ cười, “Người là sợ lão sư người bị ta lừa đi, đừng quên, ta cũng là người Đông Phương gia, Đông Phương gia chuyên tình, ta chính là chân chính học tập.”

“Vậy người như thế còn lấy thê, còn làm cho lão sư bộ đáng thương tâm!” Thần Khê buột miệng nói ra.

Diệp Cảnh sắc mặt thay đổi một chút, sau đó nghiêm mặt nói, “Du nhĩ nói cho người chuyện này?”

Thần Khê nhìn thấy hấn sắc mặt có chút ảm đạm, im hơi lặng tiếng, chẳng lẽ chuyện này còn có hiểu lầm cái gì.

“Ta sẽ cùng hấn nói rõ ràng.” Bỗng nhiên hấn lại treo lên nụ cười tà khí, đối với Thần Khê nói, “Về phần lễ vật cho phụ hoàng người, kêu hấn đừng lo lắng, ta đã cầm lại đây.” Nói xong, liền vận khởi khinh công, biến mất ở ngự hoa viên.

Lễ vật hấn đưa phụ hoàng? Hấn đưa phụ hoàng cái gì? Hoàng thúc này thật đúng là giống nhân vật kỳ bí.

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình ảnh hai người vừa mới hôn môi, hấn lại có thể cảm thấy mỹ dị thường!

Hấn chẳng lẽ không biết đây là yêu đương cấm kỵ sao! Chẳng lẽ hấn là gay, không thể nào! Nghĩ vậy cái có thể tính, Thần Khê sắp phát điên, với, kiếp trước cơ hồ không tiếp xúc qua nữ nhân, mà tiếp xúc cũng chỉ là Liên Thần cùng quản gia, nhiều nhất cũng là một nữ y tá, mà cái nữ y tá kia đã muốn hơn bốn mươi, kiếp này càng khỏi nói, chính mình trong cung có rất ít cung nữ, lúc nhỏ cả ngày cùng mình cùng một chỗ chính là phụ hoàng cùng hoàng huynh, sau đó là lão sư, to hơn một chút, chính là cả ngày cùng Mặc Trần cùng một chỗ, căn bản không cơ hội cùng nữ nhân một chỗ, càng khỏi nói hấn còn có hai sự phụ.

Có phải hay không nên tìm một cô gái đàm yêu đương a! Một bên đá cục đá dưới chân, một bên nghĩ. Chính là mình niên kỷ có thể hay không còn nhỏ. Cho dù kiếp trước cộng lại hấn đã muốn ba mươi, chính là dù sao thân thể là một tiểu hài tử mười ba tuổi a, chẳng lẽ một tiểu hài tử mười ba tuổi nói hấn muốn tìm nữ nhân. Nếu lời hấn nói, nhất định sẽ bị người hiểu lầm, phụ hoàng hấn cùng hoàng huynh nhất định sẽ tìm một đồng lớn nữ nhân lại, muốn làm không tốt về Ánh Dương cung, vừa lên giường có thể chứng kiến một đồng nữ nhân, nghĩ vậy, Thần Khê một trận ác hàn.

Cúi đầu tự hỏi, nhân sinh đại sự Thần Khê căn bản không chú ý tới, hấn chạy tới bên cạnh ao hoa sen, bỗng nhiên, hấn dưới chân trượt, nguyên lai là ao hoa sen bùn đất ẩm ướt, hơn nữa quan trọng nhất là phía trước là ao hoa sen.

Phanh!

Đây là thanh âm người nào đó rơi vào ao hoa sen.

May mắn ao hoa sen không phải quá sâu, lội vài cái, từ dưới nước có thể lên rồi, chính là đáng tiếc thân xiêm y xinh đẹp kia. Dính đầy nước bùn.

Mà mái đầu tóc đen nháy cũng dính bùn, muốn dùng ống tay áo lau đi, làm ống tay áo thượng cũng tràn đầy bùn, nhìn thấy một thân chật vật, Thần Khê bất đắc dĩ thở dài.

Bỗng nhiên, một khối khăn lụa đưa tới trước mắt.

Thần Khê ngẩng đầu nhìn, lại có thể là Bắc Thần Mộ Dạ.

Một thân chật vật bị hấn nhìn được! May mắn trên mặt cũng không sạch sẽ, bằng không nhất định có thể chứng kiến Thần Khê đỏ thắm mặt.

“Cám ơn.”

Tiếp nhận khăn lụa Bắc Thần Mộ Dạ, ở trên mặt xoa xoa, thời điểm chuẩn bị trả lại cho hấn, bỗng nhiên phát hiện khăn lụa vốn sạch sẽ trắng tinh tất cả đều là nước bùn, cười cười xấu hổ, lại thu trở về.

“Ta rửa sạch sẽ.....”

“Không cần trả.” Bắc Thần Mộ Dạ đánh gãy lời nói Thần Khê.

“Nga.” Thu hồi khăn lụa, Thần Khê có chút chột dạ cúi đầu.

“Người như thế nào đã ra rồi?” Là diễn viên chính của yến hội, hần hiện tại không nên xuất hiện ở nơi này a.

“Bên trong thực buồn.”

“Người vừa mới.....” Thần Khê thật sự là rất muốn biết hần sao lại xuất hiện ở nơi này, chính là thấy một màn hần ngã vào ao sen.

Bắc Thần Mộ Dạ thản nhiên nhìn hần liếc mắt một cái, “Ta vốn đã ở bên ao sen lâu rồi.”

Hần..... Ở tại đây?? Nói cách khác, hần hoàn toàn có thể nhắc nhở mình cẩn thận, hoặc là ở thời điểm mình bị ngã có thể cứu một phen, từ lúc ngã xuống đến giờ chỉ có một khối khăn lụa! Thật sự là ác chất a!

Tựa hồ là nhìn thấu ý nghĩa Thần Khê, Bắc Thần Mộ Dạ mở miệng nói, “Nếu như không có giáo huấn lần này, về sau người còn có thể vừa đi ven đường ngăn người, lần này rơi vào ao sen, về sau sẽ gặp cẩn thận một chút.”

Lần đầu tiên nghe được hần nói nhiều lời như thế, Thần Khê nhìn thấy Bắc Thần Mộ Dạ mặt như cũ không chút thay đổi, trong lòng là lạ, chẳng lẽ vừa rồi hần cho mình một chút giáo huấn? Thật đúng là phương thức giáo dục phong cách riêng a!

Hiện trường bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

Thần Khê chịu không nổi không khí như vậy, chính mình cùng hần cũng không quen thân, nếu nói một chút, chính là kinh nghiệm lần đó đồng giường cộng chằm.

“Người.....”

Bắc Thần Mộ Dạ theo dõi hần.

“Người lần đó đến Đông Hải là làm gì a?” Mới vừa nói xong Thần Khê đã nghĩ cắn đầu lưỡi chính mình, người hỏi như vậy hỏi người ta làm sao nói cho người.

“Có việc.”

Trường hợp lại một lần nữa an tĩnh, lần này Thần Khê ngay cả dục vọng muốn nói chuyện cũng không có.

Thật sự nhớ... nói qua, ta và người không quen, người có thể hay không không cần đứng ở bên cạnh ta a!

Trong lòng siêu khó chịu Thần Khê nhàm chán túm ống tay áo chính mình ngoan.

Bắc Thần Mộ Dạ nhíu nhíu mày, bỗng nhiên đưa tay, ở trên mặt của hần nhẹ nhàng lau một chút.

Thần Khê mặt đỏ lên, lùi về sau từng bước.

Bắc Thần Mộ Dạ mặt không đổi sắc, “Trên mặt không lau sạch, còn dính bùn.”

Thần Khê hướng lên trên tay hần, quả nhiên thấy được một khối bùn.

“Trở về thay quần áo đi.”

“Nga.” Thần Khê ai ya lên tiếng, không biết vì cái gì, tại...khi gặp người này, hần luôn luôn một loại cảm giác khó ở, rõ ràng là địa bàn của mình, vì cái gì hần có loại cảm giác này a.

“Kia..... Tái kiến.....” Liếc mắt nhìn thiếu niên lãnh liệt anh tuấn, Thần Khê xoay người, hướng Ánh Dương cung đi đến.

Bắc Thần Mộ Dạ như cũ đứng ở bên ao sen, vẫn là ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhiễm thương một tia bi thương.

“Này bại hoại, chứng kiến Thần Khê ngã xuống ao sen cũng không cứu! Chỉ biết người không phải thứ tốt gì!”

Ngự hoa viên góc sáng sủa, nương hoa cỏ che dấu, một cái bóng đen nói.

Mà đứng ở bên cạnh hắn một vị khác, ôm ngực, một bộ dáng không liên quan đến mình nói, “Ta cảm thấy được hắn làm không sai, thật là một nhân tài!”

“Hừ! Người không phải nhi đồng, đương nhiên không hiểu tâm tình của ta!”

“Nga?” Nam tử kia kéo dài quá thanh âm, “Nguyên lai người là nhi đồng?”

Nghe được nam tử kia thay đổi ngữ khí, vừa mới còn thực hung hăng càn quấy, dáng vẻ bệ vệ bạt người đi xuống, “Ta nói, chúng ta có quan hệ huyết thống.”

“Vậy người đừng quên kiếp trước bọn hắn là cái gì quan hệ? Người có tư cách nói lời này cũng không phải là người nga?”

“Thiết kia không tính!”

Kia ôm ngực nam tử, nhìn thấy Bắc Thần Mộ Dạ đứng ở bên ao hoa sen ha ha cười lên tiếng, “Ta chờ mong các người biểu diễn.”

“Đi thôi!”

Nam tử kia kéo người ngồi xổm trong bụi cỏ, xoay người, sau đó hai người đều quỷ dị biến mất ở trong bóng đêm.

20. Chương 20: Thăm Đáp Lễ

Đã trải qua sự kiện buổi tối ao hoa sen, làm cho Thần Khê dị thường buồn bực, lúc sau hồi cung liền sớm thoát y đi ngủ.

Sáng sớm, ánh sáng đầu tiên chiếu qua khe cửa, Thần Khê chậm rãi mở mắt, thấy một khuôn mặt phóng đại ra trước mắt, hẳn cả kinh, sợ tới mức từ trên giường nhảy dựng lên.

“Ca, sáng sớm, làm gì?” Thấy rõ người tới, Thần Khê bất đắc dĩ nói.

Đông Phương Ưu ha ha cười cười, “Gọi người rời giường a, nhanh lên đi rửa mặt một chút, sau đó cùng ta đi ngự thư phòng, phụ hoàng có chuyện tìm chúng ta.”

Thần Khê ngáp một cái, “Phụ hoàng? Tìm chúng ta có chuyện gì?”

“Không biết, nhanh chuẩn bị một chút chạy đi thôi.” Đông Phương Ưu thúc giục.

“Nga.”

Đơn giản rửa mặt chải đầu một chút, Thần Khê cùng Đông Phương Ưu liền ra Ánh Dương cung, đi tới ngự thư phòng.

“Tham kiến phụ hoàng.”

“Thần Khê, Ưu nhi, các người tới rồi!”

“Phụ hoàng tìm chúng ta có chuyện gì?” Thần Khê hỏi.

“Là như vậy, tối hôm qua yến hội rất là thành công, Bắc Thần sứ giả Tư Hạo Nguyệt mời người cùng Ưu nhi đến dinh thự bọn hắn trụ, bọn hắn nói thân nhau hảo chiêu đãi người.”

“Gọi ta đi?” Thần Khê chỉ chỉ chính mình, “Vì cái gì muốn đi a?” Hắn là thật sự rất không muốn tái kiến cái Bắc Thần mộ kia, mặc kệ thấy thế nào đều là một cái quái nhân!

“Người có biết, khi Ưu nhi đăng cơ, vấn đề hàng đầu chính là muốn cùng Bắc Đường quốc hảo quan hệ. Vốn mẹ người sau là Bắc Đường quốc công chúa, Đông Hải cùng Bắc Đường ít nhất ở mặt ngoài giao hảo. Hiện giờ ta thoái vị, là hoàng huynh người đăng cơ, lần này ngay cả một chút huyết thống quan hệ cũng không có, cho nên người vua Bắc Đường chọn thừa kế tiếp theo đối với ta mà nói tới quan trọng.”

“Phụ hoàng là ủng hộ Bắc Thần Mộ Dạ?” Thần Khê khó hiểu.

Đông Phương Hạo cười lên tiếng, sau đó lắc lắc đầu, “Thần Khê a, người vẫn rất đơn thuần, người thừa kế Bắc Đường là ai cùng chúng ta không quan hệ, mấu chốt là người nào đăng cơ đối với nước ta mà nói có lợi gì.”

Có đề cập đến vấn đề chính trị, Thần Khê hơi hơi bĩu môi, phức tạp như vậy, may mắn hắn không làm hoàng đế!

“Bất quá, Bắc Thần Mộ Dạ rất có thể sẽ lên ngôi vị, nhìn ra được hắn là người không cam lòng ở dưới chân người khác, hơn nữa tuổi còn nhỏ mà đã có một cỗ khí thế hồn nhiên thiên thành, người như vậy không đơn giản.” Đông Phương Hạo ngắt lời.

Nghe được trong lời nói Đông Phương Hạo, Thần Khê trong đầu lại hiện ra cặp đôi mắt kia lạnh liệt, ánh mắt như vậy tựa hồ cùng người trong trí nhớ trùng hợp, sau đó lại mơ hồ quên đi.

“Thần Khê, Thần Khê!” Chứng kiến Thần Khê vô duyên vô cớ lại vào cõi thần tiên, Đông Phương Ưu vẫn đứng ở một bên vỗ vỗ vai hắn.

“A?”

“Phụ hoàng nói lời vô nghĩa đã xong rồi, chúng ta cần phải đi!”

“Hảo cái tiểu tử nguoi, dám nói lời nói phụ hoàng nguoi đều là vô nghĩa!” Ghế trên Đông Phương Hạo đe dọa nói.

Đông Phương Ưu đối với Đông Phương Hạo làm cái mặt quỷ, sau đó lôi kéo Đông Phương Thần Khê ra khỏi ngự thư phòng.

Đi hướng dinh thự Sứ giả trụ, Đông Phương Ưu hỏi Thần Khê, “Cái kia Tư Hạo Nguyệt có phải hay không biết người a?”

Thần Khê gật gật đầu, “Cùng Mặc Trần đi Thiên Sơn trên đường gặp được, lúc ấy hắn cùng Bắc Thần Mộ Dạ ở cùng một chỗ.”

“Nói cách khác ba năm trước đây Bắc Thần Mộ Dạ từng đến hướng nước ta?”

“Àn.”

Đông Phương Ưu diễn cảm bỗng nhiên nghiêm túc, “Ba năm trước đây bọn hắn đến nơi này, chúng ta lại một chút tin tức đều không có, vấn đề này quả nghiêm trọng.”

Chứng kiến Đông Phương Ưu bỗng nhiên nghiêm túc, Thần Khê cũng không thể không lo lắng vấn đề này, giống như thời điểm Mặc Trần đang nói đến chuyện này, cũng là bộ dáng thực nghiêm túc, chẳng lẽ vấn đề này thực sự nghiêm trọng như vậy sao?

“Chuyện này trở về nhất định phải hảo hảo tra ra, tốt nhất lần này đi có thể tìm hiểu tin tức.”

Xe ngựa xa hoa rất nhanh tới dinh thự, hai người xuống xe, vừa hay nhìn thấy Tư Hạo Nguyệt đứng ở ngoài cửa nghênh đón.

“Chào, lại gặp mặt.” Thiếu niên thân mặc hoa phục cười dài hướng Thần Khê chào hỏi.

Thần Khê mất tự nhiên cùng hắn cười cười.

“Thái tử điện hạ, Nhị hoàng tử điện hạ, thỉnh.”

Tư Hạo Nguyệt làm cái tư thế thỉnh, mời bọn hắn đi vào.

Đoàn người liền đi vào.

Thần Khê vẫn là lần đầu tiên đến cái chỗ này, dinh thự kỳ thật là một tòa cung điện, chuyên môn dùng tiếp đãi sứ đoàn nước ngoài, bởi vì Đông Hải có rất nhiều nước phụ thuộc, hàng năm đều có rất nhiều tiểu quốc tới triều cống, cho nên xây riêng một dinh thự dùng cho chiêu đãi.

Đây là một tòa cung điện thực tình xảo, từ tiểu viện một độc lập hình thành, đình đài lầu các, trường cột chạm trổ, tiểu kiều nước chảy, rất độc đáo!

“Biết nhị vị vội đến, chúng ta vì riêng nhị vị điện hạ chuẩn bị bữa sáng phong phú, đều là đặc sản Bắc Đường nga!”

Nói bữa sáng, Thần Khê mới phát hiện hắn còn chưa có ăn điểm tâm, vừa nói như thế, thật thật sự là đói bụng.

Tư Hạo Nguyệt đem hai người tiến vào một tòa đại sảnh, trên bàn trong phòng đã bày đầy thực vật.

Bắc Thần Mộ Dạ ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn nhìn thấy hai người đến, bật người đứng lên, đối với bọn hắn cất giọng tiếp đón, “Hoan nghênh nhị vị điện hạ.”

Ngữ khí đúng mức, sắc mặt cũng không có một chút ý tứ hoan nghênh. Mặt như trước không chút thay đổi.

Ở địa bàn người khác còn dám kiêu ngạo như vậy, Thần Khê ở trong lòng âm thầm nói.

“Được rồi, khai tịch đi, ta đều đói chết!” Tư Hạo Nguyệt kêu lên.

Bắc Thần Mộ Dạ gật gật đầu, ngồi vào bên cạnh bàn, Thần Khê cùng Đông Phương Ưu cũng theo thứ tự nhập tiệc.

Dùng thìa đưa chút vào trong miệng, một cổ mùi dược thảo tràn ngập, không đợi Thần Khê đặt câu hỏi, Đông Phương Ưu một bên đã muốn cảm thán, “Hảo hương vị đặc biệt, chút này có cái gì a? Ngọt lành như vậy lại có mùi thơm ngát.”

Nghe được khích lệ, Tư Hạo Nguyệt nở nụ cười mở miệng, “Chúc Bắc Đường ta dùng đặc sản thảo dược Ri-ga, loại thảo dược này đối với nhuận hầu cùng thanh nhiệt trừ hỏa phi thường hữu hiệu, hơn nữa đặc sản gạo kê Bắc Đường, đương nhiên là thiên hạ nhất tuyệt rồi!”

“Là bỏ thêm Trạch phong lan đi.”

“A?” Tư Hạo Nguyệt trừng lớn hai mắt nhìn thấy danh Thần Khê thuận miệng nói ra được, “Người lại có thể biết?”

“Chỉ có Trạch phong lan mới có loại mùi vị thanh nhã này, hơn nữa khí hậu Bắc Đường cũng thích hợp cây Trạch lan này sinh trưởng.”

“Thật không nghĩ tới, Đông Hải Nhị hoàng tử lại có thể biết nhiều như vậy, chẳng những biết ngâm thi múa kiếm, ngay cả thảo dược cũng tinh thông a!” Tư Hạo Nguyệt cảm thán.

“Quá khen.”

Thần Khê lại nhớ tới kiếp trước bệnh tật, mùi thanh nhã thơm ngát, đều là loại hình hần thích, hơn nữa hồi trước hay bệnh phải dùng dược vật phụ trợ, không nghĩ tới cổ nhân biết dùng dược thiện. Nhớ rõ thời điểm kiếp trước, cơ hồ mỗi bữa cơm ăn đều là dược thiện, khi đó Liên Thần cũng biến đổi phương pháp, cho hắn ăn dược thiện có khẩu vị rất ngon lại có lợi cho bệnh tình của hắn, cho dù quan hệ bọn hắn về sau xấu đi, dược thiện trên bàn cũng vẫn trước sau tinh xảo như một.

“Không nghĩ tới Bắc Đường có thể nghĩ dùng dược thảo làm thức ăn, như vậy vừa có thể chữa bệnh lại có hữu ích tăng cường năng lực, thật sự là tốt a!” Đông Phương Ưu khen không dứt miệng.

“Kia đương nhiên! Đây chính là Đông Hải Tam hoàng tử chúng ta sáng tạo độc đáo nga!” Tư Hạo Nguyệt kiêu ngạo nói.

“Là sáng tạo độc đáo của Tam hoàng tử?” Không đợi Đông Phương Ưu lên tiếng, Thần Khê liền xen vào một câu, dược thiện này không phải cổ đại lựa truyền, mà là Bắc Thần Mộ Dạ sáng tạo ra?

“Đúng vậy! Hoàng Thượng thân thể không tốt, lại không thích uống dược, cho nên điện hạ chúng ta liền thử dùng dược thảo làm thức ăn, không nghĩ tới Hoàng Thượng rất là thích!”

Thần Khê chấn động nhìn Bắc Thần Mộ Dạ, người nọ không nhanh không chậm uống chút, tao nhã giống thân sĩ.

“Tam hoàng tử điện hạ thật sự là mọi thứ đều tinh thông!” Đông Phương Ưu ở một bên khen một câu.

“Thái tử điện hạ quá khen, Mộ Dạ bất quá là muốn cho điện hạ nếm thử đặc sản Bắc Đường mà thôi.”

“Đi một chuyến này thật sự là không uống công a!”

“Bắc Đường chúng ta mọi thứ đều rất tốt, nếu về sau có cơ hội đi Bắc Đường, còn có thể ăn nhiều thứ hơn a!” Tư Hạo Nguyệt giống tiểu hài tử khoe ra.

Thần Khê loan loan khoe miệng, người này đại khái là cùng niên kỉ Mặc Trần, cũng là độ tuổi hần chết đi, thật thật sự giống thiếu niên mười bảy tuổi như tỏa sáng như ánh mặt trời.

Lúc này, Đông Phương Ưu ngồi bên cạnh Thần Khê bỗng nhiên cau chặt mày, rồi sau đó bưng bụng, trên đầu toát ra mồ hôi lạnh, vẻ mặt thống khổ.

Chứng kiến người bên cạnh không khỏe, Thần Khê vội vàng nâng Đông Phương Ưu sắp ngã xuống, “Ca, người làm sao vậy?”

Bên kia Bắc Thần Mộ Dạ cùng Tư Hạo Nguyệt cũng thay đổi sắc mặt, vội vàng đi tới.

“Bụng đau quá.....”

Thần Khê cầm tay Đông Phương Ưu lên, vì hần bắt mạch, ánh mắt hần ngưng trọng hội suy nghĩ, trong miệng phun ra một câu, “Là trúng độc.”

“Như thế nào có thể, chúng ta cũng ăn không có khả năng là có độc!” Bên kia Tư Hạo Nguyệt đã kêu lên.

Bắc Thần Mộ Dạ ngăn cấm Tư Hạo Nguyệt sắp phát điên, chỉ thấy sắc mặt hần cứ như lẽ thường, dị thường bình tĩnh nói, “Hạo Nguyệt, nhanh đi tìm đại phu.”

“Không cần, có ta ở đây.” Thần Khê nói.

Đem Đông Phương Ưu đã muốn hôn mê dịu tới nhuyễn tháp, Thần Khê xuất ra ngân châm mang bên mình, ở mấy đại huyệt Đông Phương Ưu đâm mấy châm, sau đó đối Bắc Thần Mộ Dạ đứng ở phía sau nói, “Cho ta giấy bút, ta viết phương thuốc.”

Bắc Thần Mộ Dạ phân phó người đi lấy giấy bút, sau đó đưa cho Thần Khê.

Viết xuống mấy vị thuốc, sau đó đem phương thuốc đưa cho Bắc Thần Mộ Dạ, “Chiều này bốc thuốc, còn có ca ta hần hiện tại không nên di chuyển, cho nên làm phiên chuẩn bị một gian.”

Làm xong này đó, Thần Khê lại nhớ tới bữa ăn trên bàn, bưng lên đồ ăn còn dư, cẩn thận nhìn một chút, lại phóng tới chớp mũi người, sau đó vẻ mặt rõ ràng.

“Xin hỏi Nhị hoàng tử điện hạ chính là biết những thứ này?” Bắc Thần Mộ Dạ hỏi.

“Là có người hạ độc, nhưng là rất kỳ quái, người này cũng không tưởng đưa người vào chỗ chết, loại độc chất này ăn chút ít, cũng không lo ngại, chỉ đồ thừa hoàng huynh ta hần rất tham ăn, ăn được nhiều lắm, cho nên trúng độc.” Thời điểm nói lời này, trên mặt của hần tràn đầy diễn cảm trào phúng.

“Chúng ta tuyệt đối.....” Tư Hạo Nguyệt há mồm muốn phản bác, Bắc Thần Mộ Dạ lại đánh gãy lời của hần.

“Chuyện này chúng ta nhất định sẽ cấp Nhị hoàng tử một cái công đạo.”

“Chỉ hy vọng như thế.”

Độc Đông Phương Ưu rất nhanh liền giải, chỉ có chuyện này lại không dễ dàng chấm dứt như vậy, phát sinh ở thời kỳ mẫn cảm Thái tử sắp đang cơ, chuyện này không thể không làm người khác chú ý.

21. Chương 21: Ánh Dương Cung

Mặc Trần nhàm chán nằm dài trên bàn.

“Ta là lại đây tìm ngươi hỏi chuyện, không phải tìm ngươi lại đây uống trà!” Thần Khê tức giận nói.

“Có cái gì hảo hảo, Bắc Thần Mộ Dạ kia cũng không phải đồ đàn, cho dù độc chết Thái tử gia, cũng sẽ không dùng phương pháp ngu xuẩn như vậy đi!”

“Ta biết là bọn hắc không làm, đại khái ta hỏi là ai làm, người trong tổ chức tình báo tìm người là hợp lý, đừng nói người không không biết đi!”

“Thật có lỗi, thiếu gia, ta hiện tại là thị vệ bên người ngài, hiện tại lão đại Ánh Dương là Sở tiên sinh.”

“Người.....” Thần Khê chán nản.

“Tốt, người đã nói người là thị vệ bên người ta, ta đây ngày hôm qua khi đi dinh thự người ở đâu?”

“Ta có chuyện gấp.”

“Xin hỏi Mặc Đại thị vệ có chuyện gì gấp?”

“Bí mật.”

Thần Khê hít sâu một hơi, ở trong lòng an ủi chính mình ngàn vạn lần không cần cùng người như thế chấp nhặt, vì thế lại khôi phục về mặt thần thái ôn hoà.

Ăn lót dạ xong rồi, uống một ngụm trà, Mặc Trần lúc này mới chậm rì rì bắt đầu nói chuyện.

“Căn cứ ý tưởng người bình thường, đầu tiên Bắc Thần Mộ Dạ sẽ không xuẩn như vậy, trắng trợn như vậy đầu độc Đông Hải Thái tử, tái tưởng tượng hơi chút, lần này đến kinh thành trong đội nhân mã trừ bỏ Bắc Thần Mộ Dạ còn có một đội là Bắc đường Nhị hoàng tử Bắc Thần Ngọc Lưu Ly (QT nó nói thế), cho nên có lối suy nghĩ bình thường sẽ lo lắng, người lớn nhất bị hiềm nghi chính là Bắc Thần Ngọc Lưu Ly. Bắc Thần Mộ Dạ ở địa bàn này mà làm Thái tử Đông Hải trúng độc, Bắc Thần Mộ Dạ nhất định sẽ không làm, nếu làm hắc sẽ mất đi sự ủng hộ của Đông Hải, như vậy cơ hội hoàng huynh hắc Bắc Thần Lưu Quang lên làm thái tử sẽ gia tăng.”

“Người là nói là Bắc Thần Ngọc Lưu Ly hạ độc?”

“Không nhất định, ta chỉ là nói ý tưởng người bình thường, từ vài sự kiện có thể suy đoán ra, phỏng chừng Bắc Thần Ngọc Lưu Ly kia không xuẩn như vậy, nếu đúng như suy đoán thì hắc giúp ca ca hắc cướp lấy ngôi vị hoàng đế, cho nên, hắc là một người khác.”

“Lại có một người khác?”

Mặc Trần gật đầu, “Hiện tại đúng là thời kì mẫn cảm, tùy tiện nói ra vài cơ sự đều có thể làm cho thiên hạ long trời lở đất, cho nên người của mọi tầng lớp đều phải cẩn trọng.”

“Ca ta chẳng phải rất nguy hiểm?”

“Thân là người hoàng gia nào có không nguy hiểm?”

“Vậy người mấy ngày nay đều tra việc này?”

“Đúng vậy, hoàn hảo cái tên Vân Thanh Minh kia cũng đến đây, bằng không ta một chết đi được, Sở tiên sinh không biết sao lại đột nhiên biến mất thế này.”

“Cái gì?” Thần Khê kêu to, “Người nói lão sư ta không thấy!”

“Đúng vậy, Sở tiên sinh nói với ta hắc phải rời khỏi đây vài ngày, muốn ta thay chương quần Ánh Dương.”

“Không thể nào!” Thần Khê thở dài một tiếng, “Như thế nào mọi mấu chốt phá sự đều có a!”

“Cho nên, thiếu gia người nên mau lớn lên đi!”

Nghe được trong lời nói Mặc Trần, Thần Khê nhìn Mặc Trần đối diện hắc nháy mắt, nguyên lai trong mắt hắc ta vẫn là nhi đồng, hắc rõ ràng ba mươi tuổi a, vì cái gì vẫn là tiểu hài tử mười ba tuổi, cho dù giả dạng thành thực cũng vẫn là tiểu hài tử không lớn a!

Có lẽ hắc thực nên trưởng thành một chút, một đời này, hắc không cần người bảo hộ, hắc còn muốn mình có khả năng, bảo hộ chính mình và bảo hộ người, bởi vì hắc sớm không phải là tên bệnh nhược Liên Khê, hắc hiện tại là Đông Phương Thần Khê, là một con người hoàn toàn mới, như vậy mới có thể nắm chắc sinh mệnh trong lòng bàn tay, hắc cũng mong mình có thể theo đuổi lý tưởng nào đó, mọi thứ hết thấy lần nữa bắt đầu.

22. Chương 22: Đêm Trước Đăng Cơ

Kinh thành nơi nào đó.

Một người mặc áo khoác màu xám đang ngồi ở trên ghế phẩm trà, tái nhin kỹ, thậm chí còn có thể chứng kiến miệng hắn có chút biến giống như vô ý cười.

“Người nói, Đông Phương Ưu ở địa bàn Bắc Thần Mộ Dạ bị trúng độc?” Nam tử áo xám kia hỏi người bên cạnh.

Người bên cạnh cung kính nói, “Là, chính là không phải độc chí mạng.”

Nghe nói như thế, nam tử kia bên miệng ý cười u tối, “Chuyện ngu xuẩn như vậy tên kia nhất định không làm, ta lại càng không hội làm, như vậy rốt cuộc là ai làm? Hành trình Đông Hải lần này, nhất định sẽ càng thú vị.”

“Người hạ độc kia có cần điều tra không?” Nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, hắn hỏi.

“Không, đợi cho thời điểm dựa theo manh mối tìm được người hạ độc, người kia đã muốn tự vận.”

“Nga?” Nam tử kia nhíu mi lại, dừng trong chốc lát, “A kinh thành hiện tại thật đúng là ngọa hổ tàng long a, ta đã muốn bắt đầu chờ mong ngày Đông Phương Ưu đăng cơ.”

Ngự thư phòng, Thần Khê Mặc Trần cùng với Đông Phương Hạo ngồi ở thượng vị đang thảo luận về chuyện tình Đông Phương Ưu.

“Về chuyện Ưu nhi, manh mối đều bị chặt đứt, hướng chi, hắn trúng độc rất ly kỳ, đầu độc không nghĩ hại tánh mạng hắn, tựa hồ giống trò đùa dai bình thường, thật sự làm kẻ khác khó hiểu.” Đông Phương Hạo cau mày nói.

Thần Khê đồng ý gật đầu, “Thật là rất kỳ quái mà.”

“Kỳ quái nhất chính là, người này làm không chê vào đâu được, làm cho nhón ta hiện tại không biết đường mà lần.” Mặc Trần bất đắc dĩ nói.

“Tốt lắm.” Đông Phương Hạo tựa hồ là nghĩ tới điều gì bỗng nhiên theo long ý đứng lên, “Mặc Trần, người tiếp tục điều tra chuyện này, có tình hống gì phải báo ta ngay.”

Mặc Trần nghi hoặc nhìn Đông Phương Hạo, lời này của hắn chính là muốn mình biến đi, bắt quá xem diễn cảm Đông Phương Hạo thúc giục, Mặc Trần rất cục tiêu sai cút đi.

Mặc Trần vừa đi, Đông Phương Hạo liền vội vàng chạy đến bên người con của hắn, muốn nói lại thôi.

“Phụ hoàng, còn có chuyện gì sao?”

“Ách..... Cái kia.....” Đông Phương Hạo ấp úng.

Thần Khê nghi hoặc nhìn Đông Phương Hạo muốn nói lại thôi.

“Chính là, phụ hoàng người.... thân thể ta gần đây có vấn đề.”

“Phụ hoàng người sinh bệnh?” Thần Khê vội vàng cao thấp đánh giá hắn một chút, chính là, căn cứ thần sắc, sắc mặt thực khỏe mạnh a.

“Không phải vấn đề này..... Chính là.....” Đông Phương Hạo tựa hồ suy nghĩ từ để so sánh trường hợp này.

“Rốt cuộc là vấn đề gì a!”

“Chính là ta gần đây bỗng nhiên không “lên”!” Đông Phương Hạo dứt khoát một cổ khổ não nói ra.

Thần Khê nghe vậy ngây người.

“Phụ hoàng, người.....”

Nếu đã nói ra, động tác của Đông Phương Hạo cũng hào phóng lên, “Không biết sao lại thế này, dù sao gần đây đều như vậy, ai mất đều mất hết, lại không thể tìm nự y, Thần Khê nhĩ hảo, dù sao cũng cùng Băng Diễm học qua, có thể hay không xem cho ta.”

Rốc cuộc Thần Khê vừa mới khiếp sợ chuẩn bị tinh thần, vì Đông Phương Hạo bắt mạch.

Chỉ thấy hần nhúu mày suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên lại trong sáng rộng mở.

“Phụ hoàng ngươi không “lên”, là bởi vì được vật, không phải bởi vì thân thể ngươi.” Nói xong, hần chạy đến một bàn gỗ trong nự thư phòng, vạch lư hương đặt lên bàn, sau đó nhẹ nhàng dùng cái mũi ngửi.

“Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, phụ hoàng bình thường thích uống Quân Sơn, lá trà này cùng huân hương ngươi dùng hỗn hợp lại, nếu ở cùng một chỗ liền biến thành một loại được liệu kỳ lạ, mà người sử dụng, nam nhân sẽ không “lên”. Bất quá, kỳ quái chính là, nự thư phòng phụ hoàng ngươi trước kia dùng không phải loại hương này a!”

“Ngươi là nói, có người cố ý hại ta? Bất quá, ai có lá gan lén vào hoàng cung chỉ vì làm cho hoàng đế.....” Nói đến này, Đông Phương Hạo bỗng nhiên dừng lại, hần giống như là nghĩ tới điều gì. Mà Thần Khê lúc này cũng có chút rõ ràng.

— Về phần lễ vật cho phụ hoàng ngươi, kêu hần đừng lo lắng, ta đã cầm lại đây.”

Thần Khê bỗng nhiên nghĩ đến đêm hôm trước Diệp Cảnh nói, loại trò chơi ác chất này sẽ không là hần đùa đi.....

Bất quá, hần tựa hồ quên chuyện đã nhìn thấy hoàng thúc nói cho phụ hoàng.

“Phụ hoàng.” Thần Khê kêu Đông Phương Hạo một tiếng, “Cái kia..... Ta hôm trước gặp Dạ..... Ở nự hoa viên gặp được hoàng thúc.....”

Đông Phương Hạo diễn cảm thực nghiêm túc, “Ta chỉ biết ngày này sớm hay muộn cũng tới, khó trách gần đây Sở Ninh nhàn rồi đột nhiên biến mất, này tiểu tử thú, hần một ngày không chỉnh ta phế dương, được biến thái như vậy cũng chỉ có hần mới nghĩ đến.”

“Bất quá.” Đông Phương Hạo lời nói xoay chuyển, “Thần Khê ngươi lợi hại như vậy hần là có thể giải đi.”

“Ân, đích thật có thể giải, đều là được liệu thực bình thường, bất quá nó cần cánh hoa sen làm thuốc dẫn, để cho ta ngấm lại, loại hoa sen này hần chỉ Thanh Phong thành mới có.....”

Ngẩng đầu, hần dùng ánh mắt sáng ngời nhìn phụ hoàng hần.

Hần như thế nào đã quên Thanh Phong thành là đất phong của Diệp Cảnh, hoàng thúc hần quả nhiên gian trá, ngay cả điểm này đều tính toán chu toàn.

“Thần Khê, ngươi nói cho ta nghe một chút đi, không chữa trị sẽ như thế nào?”

“Kỳ thật cũng sẽ không như thế nào, chính là cấm dục ba tháng, tự nhiên được tính liền biến mất.”

“Cấm dục..... Ba tháng?”

Thần Khê kiên định gật đầu.

“.....”

Đông Phương Hạo sắc mặt vô cùng khó coi, sau đó nự thư phòng bộc phát ra một tiếng rống:

“Đông Phương Cảnh, ngươi chờ đó cho trẫm!”

Triều đình, quần thần xì xào bàn tán.

Không biết tại sao, gần đây Hoàng Thượng bọn hần tính tình bỗng nhiên trở nên rất kém, đương nhiên mặt cũng suốt ngày là màu đen, đây có lẽ là biểu cảm sau khi thoái vị?

“Hoàng Thượng.” Thừa tướng Sở Nham đang nhìn Đông Phương Hạo mặt siêu hắc, không đổi sắc khi nói chuyện.

“Thái tử diện hạ còn vài ngày sẽ đăng cơ, hết thảy mọi chuyện chúng ta cũng đã chuẩn bị tốt, chính là gần đây kinh thành tai mắt hỗn tạp, cho nên khẩn cầu Hoàng Thượng tăng cường canh gác, phòng ngừa kẻ không cần thiết quấy nhiễu.”

Hoàng đế ngồi trên tà tà nhìn Sở Nham liếc mắt một cái, sau đó theo một câu trong miệng nói ra, “Chuẩn, người đi làm đi.”

Kết quả là, buổi lâm triều đã xong như vậy.

Lui về, quần thần đều đi theo bên người Sở Nham, “Lão Thừa tướng, người nói một chút Hoàng Thượng gần đây làm sao vậy a?”

“Giống như bộ dáng cảm xúc không ổn định?”

“Đúng vậy đúng vậy, khiến chúng ta đều không dám mở miệng.” Tất cả đại thần đều đi theo kể khổ.

Chỉ thấy Sở Thừa tướng suy nghĩ trong chốc lát, “Như thế nào ta cảm thấy được Hoàng Thượng như là..... Muốn tìm bất mãn a.....”

Ngự thư phòng.

“Hoàng Thượng, ta cùng Vân Thanh Minh tra xét vài ngày, điều động tất cả người ngựa có liên quan, lại ngay cả các điểm lân cận đều không điều tra ra, cho nên cho tới bây giờ, chúng ta còn không biết người hạ độc có cùng hoàng thất Bắc Thần có quan hệ.” Lúc này Mặc Trần cuối cùng có bộ dáng thần tử, nghiêm túc cùng Hoàng đế thừa bẩm đại sự.

Làm Mặc Trần thật vất vả an ổn một lần, Đông Phương Hạo lại tựa hồ có điểm không ưu tiên kia, chỉ thấy hần diễn cảm thối thối nhìn Mặc Trần liếc mắt một cái, “Người nói, đồ đệ Vô Tích cũng đến đây?”

“Ân, bởi vì gần đây đúng là thời kì mẫn cảm, cho nên ta kêu hần lại đây giúp ta.”

“Nga, ta đã biết, người đi xuống trước đi.” Đông Phương Hạo phát tay đuổi người.

Mặc Trần nghi hoặc nhìn Hoàng đế lão cáo già, thật sự là rất kỳ quái mà, hôm nay Hoàng Thượng như thế nào trầm mặc như thế? Bất quá, nghi hoặc vẫn là nghi hoặc, hần không muốn mình chết, vì thế ai ya nghe theo mệnh lệnh Đông Phương Hạo, rời khỏi ngự thư phòng.

Mới ra ngự thư phòng, chỉ thấy một thiếu niên hồng y trên nóc nhà nhảy xuống, vừa lúc dừng ở bên cạnh hần.

“Cáp, hoàng cung thật sự là không sai a!”

“Cho nên mới kêu hoàng cung.” (huề vốn quá...)

Hồng y thiếu niên nhẹ nhàng nở nụ cười, đưa tay thắt lưng ôm Mặc Trần, “Đi thôi, đi gặp tiểu chủ nhân chúng ta đi.”

Mặc Trần tức giận lấy tay ly khai người nọ, “Vân Thanh Minh, người không có điểm nào bình thường sao?” (anh bình thường quá ha? =’=)

Vân Thanh Minh cười hắc hắc, “Nếu người bình thường, ta cũng sẽ thực bình thường.” (hay)

Mặc Trần hừ một tiếng, đi nhanh đi về phía trước.

Vân Thanh Minh cười hì hì theo ở phía sau.

Thần Khê đang theo dương trong cung “trêu ghẹo” được liệu. (tại QT)

Chỉ thấy một thiếu niên hồng y nhô đầu vào, híp mắt đối hần cười.

Thần Khê sững sốt một chút, bỗng nhiên nhớ tới hần chính là cung chủ Thiên Xu cung Vân Thanh Minh, bọn hần trước kia ở khách *** có gặp qua.

Mặc Trần ngoài cửa tiến vào, thuận tiện túm Vân Thanh Minh đá vào.

“Chào! Còn nhớ rõ ta sao?” Thiếu niên mở to hai mắt nhìn hần.

“Đương nhiên, Vân Thanh Minh đúng không.”

“Ừ.” Thiếu niên mạnh mẽ gật đầu.

“Được rồi, đừng dung bộ dáng đáng yêu nữa, còn chính sự muốn nói mà!” Mặc Trần châm chọc nói.

“Thiết người ta nào có bộ dáng đáng yêu, người ta vốn đã đáng yêu thôi!” Vân Thanh Minh đỏ mặt nhìn Mặc Trần.

Thần Khê cười lên tiếng, thật đúng là nhi đồng đáng yêu mà.

“Oa!” Chứng kiến Thần Khê bật cười, Vân Thanh Minh sợ hãi than, “Đáng yêu nhất chính là chủ nhân mới đúng, thật cười khuynh thành a!”

“Thiếu gia không cần người nịnh nọt, một nhi đồng mười ba tuổi đã cười khuynh thành rồi!” Mặc Trần lạnh lùng nói.

Vân Thanh Minh đối với hắn làm một cái mặt quỷ, “Lúc nhỏ là cười khuynh thành, trưởng thành là có thể khuynh quốc rồi!”

“Được rồi, đừng làm loạn.” Thần Khê đứng lúc đi ra ngăn cấm, “Không phải có chuyện tình gấp gáp sao, nhanh nói đi.”

“Nga, là như vậy, chuyện người hạ độc kia ta không thu hoạch được gì, hơn nữa cũng không tra ra là hoàng thất Bắc Thần làm loạn, ba ngày sau chính là ngày Thái tử đăng cơ, cho nên hai ngày này ta cùng người này bảo hộ thiếu gia an toàn.”

“Không phải là bảo hộ đại ca của ta an toàn sao?”

“Thái tử bên kia Hoàng Thượng tự do an bài, cũng là Hoàng Thượng để cho ta cùng Vân Thanh Minh đến bảo vệ người.”

“Nga, là như thế này a.” Thần Khê rõ ràng gật gù.

“Bất quá.....” Mặc Trần nghĩ nghĩ, “Ta nghĩ hỏi một chút, gần đây Hoàng Thượng làm sao vậy, giống như có chút bộ dáng kỳ quái.”

“Này.....” Thần Khê cười cười xấu hổ, loại chuyện này nếu nói ra phỏng chừng phụ hoàng tức chết, “Ta cũng không biết, phỏng chừng là gần đây sự tình nhiều, phụ hoàng tâm tình buồn bực đi.”

“Phải không?” Mặc Trần hoài nghi nhìn Thần Khê liếc mắt một cái.

“Đúng vậy.”

“Được rồi! Từ hôm nay trở đi ta muốn hưởng thụ sinh sống hoàng cung của ta.” Vân Thanh Minh bỗng nhiên hô một câu, sau đó bỏ nhào vào một cái ghế thượng, tùy tay cầm thức ăn lót dạ trên bàn ăn.

Mặc Trần đầu qua đi một cái xem thường, Thần Khê tắc hiểu ý cười.

Ánh Dương cung, từ nay về sau không hề thanh tĩnh. (tội em quá)

23. Chương 23: Thái Tử Đăng Cơ

Năm Hi Ninh, như thế nào được nhập vào sử sách Đông Hải, bởi vì thiên cổ nhất đế Minh Dương để thoái vị, đem ngôi vị Hoàng đế nhường cho đứa con không hề thua kém mình — Đông Phương Ưu. Sự thật chứng minh, quyết định này là đúng, bởi vì sau khi Đông Phương Ưu tiếp quản cơ hồ đem quốc gia này phát triển tới cực hạn, đây là sau này hãy nói, tạm thời không nói.

Ánh Dương cung, hiện tại là rối tinh rối mù, đủ loại cung nữ chạy tới chạy lui không ngừng, đánh vỡ bầu không khí dĩ vãng im lặng mịch mịch.

Thần Khê bất đắc dĩ nhìn các cung nữ đang đùa nghịch ở trên người mình. Vì cái gì cổ đại, người có thân phận phải mặc cái bộ dạng này, trang phục rườm rà cùng trang sức phẩm không hề có tác dụng thực tế, quả thực là rườm rà!

Thời điểm Thần Khê nhú mào, bên cạnh Mặc Trần cùng Vân Thanh Minh rất có hứng thú nhìn chăm chăm Thần Khê bị đùa nghịch giống như búp bê vải.

“Chuyện kể rằng, tiểu chủ nhân thiên sinh lệ chất, một bộ quần áo mặc vào, thật đúng là toát lên vẻ đẹp ung dung cùng tôn quý a!” Vân Thanh Minh tán thưởng.

“Kia đương nhiên, hôm nay chẳng những là lễ Thái tử đăng cơ, cũng là thời điểm thiếu gia được phong vương a!”

“Kia, sau này phải kêu là tiểu chủ nhân Vương gia rồi!”

Nghe được bọn hắn nói, Thần Khê bắt đầu liếc mắt xem thường, “Thanh Minh, nhờ người không cần tái hô to ta cái gì chủ nhân được không, nghe thực khó chịu a! Còn có cái gì Vương gia, về sau cũng không muốn hét a, không bằng theo Mặc Trần kêu thiếu gia đi!”

Vương gia? Nghĩ cái loại xưng hô này hắn liền ác hàn, nghe đứng lên giống như là lão nhân xưng hô mỡ ta, tuy rằng hắn cũng đã trung niên, chính là hắn còn không muốn một dung nhan thanh xuân đã bị người gọi là gia, nghe liền cảm thấy không thoải mái.

“Là, thiếu gia.” Vân Thanh Minh cười híp mắt trả lời.

Thần Khê cũng tâm cười, nhớ tới đến hồng y thiếu niên này tuy rằng thân trang phục nữ tử tươi đẹp lại làm cho người cảm thấy được phi thường thoải mái, một chút cũng không có cái loại cảm giác kỳ quái, ngược lại càng làm người cảm thấy mỹ cảm xinh đẹp, thời điểm nhất là cười lộ lên, có hai lúm đồng tiền, làm cho người ta cảm thấy được hắn ngay cả ánh mắt đều cười. Thật không nghĩ tới thiên hạ tươi ngon mọng nước như vậy, phụ hoàng như thế nào đem hắn thu vào trong túi. (lão biến thái)

“Điện hạ, tốt lắm!” Thời điểm bên này đang nói chuyện, này các cung nữ đã xử lý xong.

Thần Khê cúi đầu nhìn trên người vô số trang sức hoa lệ, nhin không được ở trong lòng thở dài, thân quần áo này ít nhất so với quần áo mặc bình thường trọng thượng hơn mấy cân, thật không rõ, mọi người có thân phận sao thích ngược đãi chính mình như thế a!

“Oa ” Chứng kiến ngay mặt Thần Khê, Vân Thanh Minh lại một lần sợ hãi than, “Thật khá a!”

Đứng giữa làm cho hắn tập hợp tất cả ưu điểm của hai kẻ kia, thiếu niên xinh đẹp cùng nhi đồng tươi ngon mọng nước, nhất là cặp ánh mắt đen láy, nguyên nhân lúc này là vì tâm tình khó chịu mà không cam lòng ngược lên, lại thêm vài phần mỉa mai.

Mặc Trần cũng ứng đối nói, “Tuy rằng theo thiếu gia nhiều năm như vậy, nhưng quả nhiên mỗi một lần thiếu gia người xuất ra bản lĩnh đều có làm cho người ta kinh diễm a!”

Thần Khê tức giận trừng mắt nhìn hai người kẻ xướng người hoạ, “Được rồi! Vô nghĩa nhiều như vậy, nhanh đi Thánh đàn đi, lễ đăng cơ sắp bắt đầu!”

Chứng kiến Thần Khê thần tình mất hứng đi ra ngoài, Mặc Trần nhún nhún vai, “Xem ra thiếu gia không thích người khác thảo luận dung mạo của hắn a, tốt lắm, đuổi kịp đi!”

Tuy rằng quốc gia này rất cường đại, nhưng chế độ phong kiến Trung Quốc cổ đại vương triều giống nhau, tín ngưỡng vua là thần vẫn rất cao, cho nên, tân Hoàng đăng cơ, lễ lớn vẫn cử hành ở nơi gọi là Thánh đàn, Thánh đàn là địa phương Đông Hải hiến tế cùng cử hành nghi thức trọng đại, chuyện kể rằng Thần Khê ở cái địa phương này sống mười ba năm cũng không đi qua Thánh đàn trong truyền thuyết, cho nên lễ lớn hôm nay hắn phi thường chờ mong.

Ở dưới sự dẫn dắt của Mặc Trần, một hàng ba người rốt cục đi vào Thánh đàn.

Thánh đàn trên thực tế là một tòa cung điện, bên ngoài có một tòa lầu tương tự cho hiến tế, thực đồ sộ, nhưng là nói trắng ra là nơi hoạt động mê tín của chế độ phong kiến mê tín thôi! Thần Khê ở trong lòng nghĩ.

“Điện hạ, người như thế nào còn ở nơi này, lễ lớn bắt đầu rồi!” Sở Thừa tướng đã chạy tới nói.

“Nga, ta biết. Chúng ta vào đi thôi.” Hắn quay đầu hướng mặt hai người sau nói.

Tiến vào đại điện mới phát hiện cơ hồ tất cả mọi người đến đông đủ, Đại điện hạ đứng cùng văn võ bá quan, bên kia là sứ thần các quốc gia đứng, mà hoàng huynh cùng phụ hoàng hần đang đứng ở đại điện chỗ ngai vàng cao nhất.

Thần Khê tìm được chỗ chính mình, đi qua đứng, bởi vì là dựa theo thân phận mà sắp xếp vị trí, cho nên Thần Khê đứng ở phía trước nhất, mà bên kia Bắc Thần Mộ Dạ đứng phía trước.

Thấy Thần Khê đã đi tới, Bắc Thần Mộ Dạ hướng hần nhìn thoáng qua, sau đó lại dời đi ánh mắt, tiếp tục nhìn phía trước.

Từ ngày Đông Phương Ưu trúng độc về sau này, Thần Khê đều không có gặp Bắc Thần Mộ Dạ, người nọ thật vẫn là một thân lạnh lùng.

Nhìn thấy lễ đã bắt đầu, bên kia Thánh đàn thầy tế đặt vương miện người thừa kế Đông Hải lên đầu Đông Phương Ưu, sau đó Đông Phương Ưu hai tay nâng lên, tiếp nhận ngọc tể Đại Tế Ti đưa qua.

Chứng kiến cảnh này, Thần Khê nhin không được trộm nở nụ cười, Đông Phương Ưu trên đầu đội cái mũ kia mà nhìn không giống cái mũ, còn có động tác vừa mới nhận ngọc tể, thật sự là rất buồn cười, không nghĩ tới cổ nhân sắc phong đều là như vậy a! Thật sự là rất trào tiếu!

Hần đang ở một bên cao hứng, bên kia Đông Phương Hạo đã muốn gọi vào hần.

“Lễ xong, hiện tại Đông Phương Ưu chính là đại Hoàng đế thứ chín Đông Hải ta, hy vọng cự thần có thể tiếp tục ủng hộ cùng phụ trợ con ta, giống như thời gian ta trị vì.”

Đông Phương Hạo vừa mới nói xong, người bên kia đã quỳ xuống.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Thần Khê cả kinh, ở lạng lẽ nhìn đại điện một chút, không có quỳ xuống tựa hồ cũng chỉ có hần cùng Bắc Thần Mộ Dạ.

Nhưng ngay cả Bắc Thần Mộ Dạ đều hơi hơi cúi người, cung kính bái.

Bắc Thần Mộ Dạ không quỳ là tất nhiên, bởi vì hần là hoàng tử Bắc Thần, trên thực tế là ngang hàng, cho nên cúi người là đủ rồi, hiện tại đại ca hần là hoàng đế, có vẻ hần phải lạy xuống đi, chính là hiện tại, là tình huống nào?

Mặt sau đã muốn có người cười lên tiếng.

Thần Khê nhìn lại, thấy hé ra khuôn mặt quen thuộc vô cùng.

— hoàng thúc, Diệp Cảnh, không, là Đông Phương Cảnh.

Chỉ thấy Diệp Cảnh đối hần mở tròng hai mắt, thần tình ý cười nhìn hần.

Người này như thế nào sẽ xuất hiện ở trong này?

Không đợi hần nghĩ kỹ, thượng vị đã muốn nói, “Chúng ái khanh bình thân.”

Đây là thanh âm của đại ca hần, Đông Phương Ưu hướng nhìn thoáng qua về bên này, sau đó đánh một cái ánh mắt bất đắc dĩ.

Thần Khê cười cười xấu hổ.

“Nhị hoàng tử điện hạ, mời lên đài.” Bên kia uy vũ Đại Tế Ti nói.

“Nga.” Thần Khê đi hướng bậc thang.

“Mời tân hoàng Đông Hải tiến lên phong Vương gia.”

Chỉ thấy Đông Phương Ưu lấy từ trong tay thầy tế bưng lên mũ miện so với vương miện Hoàng đế có chút tương tự.

Thần Khê ngơ ngác nhìn cái mũ kia mới bị hần cười nhạo không thôi..

Trước mặt Đông Phương Ưu theo dõi hẩn, Thần Khê vẻ mặt nghi hoặc, không phải muốn đội cho hẩn sao? Như thế nào lại bất động?

Trong đại điện phi thường im lặng.

“Quý xuống a!” Đông Phương Ưu dùng hình dáng của miệng khi phát âm nói.

Thần Khê tỉnh ngộ, nguyên lai là phải lạy nhận, hẩn lại là con rồng. Vì thế nhanh chóng quỳ xuống.

Đông Phương Ưu đem vương miện mang ở trên đầu Đông Phương Thần Khê. Sau đó lại đem vương ấn đưa cho Đông Phương Thần Khê.

“Trẫm hiện tại phong hoàng đệ trẫm Đông Phương Thần Khê là Đông Trữ vương Đông Hải.”

Nhận đồ vật này nọ, Thần Khê trên mặt đất đứng lên.

Bỗng nhiên phát hiện, trước mặt hẩn Đông Phương Ưu cùng phụ hoàng Đông Phương Hạo diễn cảm trên mặt là dở khóc dở cười, mà tên Đại Tể Ti kia cái mặt hắc tuyệt.

Hẩn lại làm sai chuyện gì sao?

Đông Phương Ưu tiếp tục dùng hình dáng của miệng khi phát âm nói, “Nên tạ ơn, tạ xong mới có thể đứng lên.”

Thần Khê vội vàng lại quỳ xuống, thần tình đỏ bừng, nghĩ trước mặt mọi người lại làm vở kịch này, “Tạ Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Bình thân.”

Thần Khê lúc này mới từ trên mặt đất đứng lên.

“Tham kiến Đông Trữ vương, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Trong điện lại thêm một tràng âm điệu long trọng.

“Lễ hoàn tất. Trước thỉnh Hoàng Thượng di giá ngự thư phòng.”

Vì thế đại đội ngũ chậm rãi bắt đầu hướng ngự thư phòng tiến quân.

Trên đường, Thần Khê thấp giọng hỏi Sở Nham, “Vì cái gì muốn đi ngự thư phòng a!”

“Ngự thư phòng là địa phương Hoàng đế xử lý chính sự, rất nhiều đại sự quốc gia đều là từ ngự thư phòng mà ra, cho nên ngự thư phòng là một nơi tượng trưng cho Hoàng đế, mỗi khi Tân hoàng đăng cơ, ngày đầu tiên cũng phải đi ngự thư phòng, sau đó buổi tối mới là yến hội cùng nghi thức chúc mừng tân Hoàng đăng cơ.” Sở Nham khó được kiên nhẫn nói.

Thần Khê như có suy nghĩ gì gật đầu.

Bỗng nhiên, Sở Nham lại bồi thêm một câu, “Như thế nào, Ninh Du cũng chưa giáo người sao?”

Thần Khê xấu hổ cười, hẩn cũng không thể nói là hẩn không cho lão sư giáo đi, kết quả, bởi vì không hiểu lễ nghi, trong một nghi lễ đăng cơ trang trọng đã đánh mất cái mặt thật to!

Nói Sở Ninh Du, Thần Khê bỗng nhiên nhớ tới từ ngày đó ở ngự hoa viên gặp được hẩn cũng đã thật lâu không phát hiện lão sư. Nghĩ vậy, hẩn hướng ra sau, tìm kiếm tên đầu sỏ gây nên chuyện Diệp Cảnh, bóng dáng người nọ đã biến mất.

“Thừa tướng, lão sư hẩn gần đây làm cái gì?”

“Xử lý vấn đề tình cảm.”

Thần Khê kinh ngạc đến ngây người, có thể nào Thừa tướng lại có thể biết chuyện tình lão sư cùng hoàng thúc hẩn?

“Thừa tướng, người.....”

“Gì chứ? Người không phải là muốn hỏi tư tình của Ninh Du cùng Diệp Cảnh sao? Ninh Du nơi cần đi đã đi.”

Diệp Cảnh kia tư..... Thừa tướng biểu hiện thật đúng là ngoài dự liệu của hần.

“Tên kia trước đây là đệ tử ta, ta là thái phó hần.”

“Cái gì! Người trước kia là lão sư hoàng thúc ta!!”

Sở Nham nhìn hần một cái, “Tên kia cùng ta đối lập, không nghĩ tới hai năm này thật vất vả thanh tĩnh, hần lại lừa gạt cháu của ta chạy đi mất, thật sự là tức chết ta!!”

“.....”

Tới ngự thư phòng, Đông Phương Ưu phát tay cho Thần Khê đi tới, vì thế Thần Khê đi theo Đông Phương Ưu vào ngự thư phòng.

“Thần Khê, người hôm nay áo liền quần thật đẹp a!” Vừa vào cửa, Đông Phương Ưu liền nhìn ... từ trên xuống dưới ... hần nói.

“Hoàng huynh ” Thần Khê bất đắc dĩ kêu lên.

“Bất quá, đại thần ở bên ngoài quỳ sao?” Thần Khê hỏi.

Đông Phương Ưu điểm gật đầu, “Quỳ đến khi tar a khỏi ngự thư phòng.”

“Kia, Thừa tướng lớn tuổi như vậy chịu được thế nào?”

“Người yên tâm, Sở lão Thừa tướng không cần quỳ, hần còn có việc phải làm mà.”

“Nga, như vậy a! Bất quá, hoàng huynh người vừa rồi có gặp một người?”

“Ai?”

“Chúng ta Hoàng thúc.....?”

“Người nói Cảnh hoàng thúc, thấy được, như thế nào rồi, hần cũng là người hoàng tộc, hôm nay nên xuất hiện a!”

“Cảnh hoàng thúc..... Hoàng huynh, người cùng hần rất thân sao?”

“Như thế nào rồi, lúc nhỏ hần còn mang ta chơi đùa mà, sau hần bị sắc phong đã đi vào đất phong, hình như là Thanh Phong thành dưới chân kinh thành.”

“Nga, ta đã biết.”

“Thần Khê, người cùng hoàng thúc này là không quen, với lại, người như thế nào gặp hần.”

Không quen?? Xem ta là đứa ngốc đi, hoàng thúc này cùng người bên cạnh mình đều sâu xa thâm hậu, đừng nói lão sư hần, ngay cả Mặc Trần đều tựa hồ là đồ đệ của hần, càng khỏi nói phụ hoàng bị hần ác chính, thật đúng là hoàng thúc lợi hại a.

“Tốt lắm, hiện tại, Thần Khê người liền theo ta tại đây ngốc một ngày đi, đợi cho đến tối, tới lễ mừng, nghe nói có pháo hoa siêu xinh đẹp nga!”

“Pháo hoa?” Không thể nào, thời đại này đã muốn có pháo hoa!!

“Đúng vậy, trong lễ mừng, là thiết yếu, pháo hoa thoát nhìn thực vui a! Hơn nữa phi thường xinh đẹp nga, nếu còn có thể cùng nàng xem.....” Tân hoàng tựa hồ lâm vào trong ảo tưởng tuyệt vời.

“Hoàng huynh có phải hay không muốn cùng Sở Ninh Tích xem cùng nhau a!”

“Kia đương nhiên.” Đông Phương Ưu trả lời đúng lý hợp tình, “ Pháo hoa xinh đẹp như vậy đương nhiên cùng với người mình thích chia nhau hưởng lợi a!”

“Chính là pháo hoa tuy đẹp, lại giấy lát lướt qua a!”

“Thần Khê vì cái gì hội nghĩ như vậy a, có thể cùng người mình thích cùng nhau thưởng thức pháo hoa xinh đẹp chính là một loại hạnh phúc a. Huống chi, trên thế giới vốn là không có chuyện gì là vĩnh hằng, lại không nên chỉ vì giây lát mà bỏ mặc.” (lâu lâu nói hay ghê)

“Này.....” Đúng vậy, nếu nói cái gì vĩnh hằng, kia hẳn đi vào cái chỗ này thế nào giải thích.

“Thần Khê.” Đông Phương Ưu tìm cái ghế dựa ngồi xuống, “Người biết không, mới trước đây thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy người, liền cảm thấy được nhi đồng này thanh minh linh động lại có thể là đệ đệ của ta, khi đó ánh mắt của người tựa hồ còn có một loại cảm giác xuyên thấu vạn vật. Lúc ấy, ta tưởng niệm, cảm tạ trời, ban thưởng ta một đệ đệ có cùng cốt nhục với ta.”

“Ca ca.....”

“Ta biết, kỳ thật Thần Khê người sống cũng không vui vẻ, tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng là Thần Khê người có biết hay không, ánh mắt của người đôi khi thực..... Nói như thế nào mà, thực u buồn, không giống như là ánh mắt nhi đồng mười ba tuổi nên có.”

“Ta.....” Thần Khê cúi đầu.

“Cho nên làm ca ca ta còn là hy vọng chính mình có thể khiến người vui vẻ! Tốt lắm, không thảo luận vấn đề thương cảm này, ta ở trong này giấu một ít rượu, Thần Khê có cần một ít?” Đông Phương Ưu cười theo bên trong cái bàn xuất ra một bình rượu.

“Hảo, nhất tỳ giải thiên sầu!” Thần Khê cũng bình thường trở lại, nguyên lai lòng mình ca ca đã sớm biết, vẫn nghĩ đến ca ca là người mơ hồ, nhưng là Đông Phương gia lại nào có một người chân chính mơ hồ ni.

“Đến, cạn ly, đông Trữ vương.”

“Hảo, cạn ly, Hoàng Thượng.”

“Ha ha ha.....” Đông Phương Ưu cười to.

“Khá lắm Đông Hải đông Trữ vương a!”

“Người cũng là tương lai thiên cổ nhất đế a!”

Hai người liếc nhau, cười ha hả, giờ khắc này, Thần Khê thật sự bình thường trở lại, chính là cuộc sống tốt đẹp như thế, mình còn có gì luyến tiếc, tuy rằng không có Liên Thần, nhưng hẳn có ca ca, có phụ hoàng, cho nên, hẳn hẳn là hưởng thụ cuộc sống khoái hoạt mà không phải giống Lâm muội muội ai thán hối tiếc, hôm nay nếu là vương, vậy chân chính là vương đi!

Lâm muội muội: một nhân vật của Tào Tuyết Cầm, trong truyện Hồng Lâu Mộng. Là một người ăn nhờ ở đậu gia đình Bảo Ngọc, nên cô luôn mang một mặc cảm tội lỗi cho thân phận mình. Cho tới khi cô chết, vẫn mang sự tự ti và đau khổ.

Đây là mẫu nhân vật điển hình cho phong trào mà của cải ta ghét nhất, phong trào chịu đầu hàng số phận, không muốn thoát khỏi nó, mà suốt ngày chỉ biết làm thơ than trách về số phận bạc đãi mình.

24. Chương 24: Trên Đồi Là Vương

“Tốt lắm, Thần Khê, đã cạn rượu, chúng ta nên đi ra ngoài!” Uống xong rượu trong vò, Đông Phương Ưu nói.

“Ca, người rượu này là cái gì a!” Hẳn rõ ràng là uống rượu sẽ say, hôm nay uống nhiều như vậy, lại một chút say ngà ngà đều không có.

“A, đây là rượu trái cây, sẽ không say người, ta biết người không thể uống rượu, cho nên phân phó người làm riêng. Được rồi, đi ra ngoài thôi, ta sợ bên ngoài có người quỳ gối té đến xỉu.”

“Ân.”

Hai người mở cửa ngự thư phòng, chứng kiến chúng thần tử quỳ gối bên ngoài.

Thấy tân hoàng, các đại thần tiếp tục nói, “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Ái khanh bình thân.”

“Tạ Hoàng Thượng.”

“Thừa tướng phân phó thỉnh Hoàng Thượng di giá Khánh Dương điện, hết thấy đều chuẩn bị tốt.” Một thái giám tổng quản đối với Đông Phương Ưu nói.

“Tốt lắm, trẫm đã biết.”

“Thần Khê, đi thôi, đi Khánh Dương điện.”

Đi theo Đông Phương Ưu cùng quần thần, mọi người đi tới Khánh Dương điện.

Cung điện xanh vàng rực rỡ là cung điện hoàng gia chuyên dùng để cử hành lễ mừng, trong điện quý giá ung dung đẹp đẽ, phi thường có khí thế hoàng gia.

“Ca ca, chuyện đó, phụ hoàng đi tìm người nào vậy?” Thần Khê hỏi Đông Phương Ưu bên cạnh.

“Phụ hoàng? Phụ hoàng nói đi tìm hoàng thúc có chút việc.”

Phụ hoàng đi tìm hần? Cũng không biết sự kiện kia có thể giải quyết hay không.

“Thần Khê, nhập tọa đi, hôm nay rất trọng yếu, cho nên không thể trốn đi chỗ khác nga.”

“Nga, đã biết.” Nếu thân là người hoàng gia, loại chuyện này là không thể tránh miễn.

Chính là cùng lần yến hội trước bất đồng, lần này không chỉ có quan lớn, sứ thần các quốc gia, còn có một ít nhân vật dân gian.

“Thần Khê, hôm nay giới thiệu với ngươi một người, người nhất định thích thú.” Tọa thượng tôn Hoàng nói.

“Vị này chính là đầu sỏ buôn bán nước ta, đứng đầu Nạp Lan gia đương gia Nạp Lan Phi.” Đông Phương Ưu hướng ngón tay về phía người đang ngồi.

Thần Khê theo phương hướng nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy một công tử thân áo trắng nhẹ nhàng ngồi ở một bên, vẻ mặt ôn nhu hướng hần cười.

“Nạp Lan Phi tham kiến đông Trữ vương.” Kia công tử ôm quyền hành lễ.

“Nga, Nạp Lan công tử thật sự là tuấn tú lịch sự a.” Ngôn ngữ xã giao Thần Khê vẫn là biết một ít.

“Đông Trữ vương khen sai rồi, Vương gia mới là phong hoa tuyệt đại, kinh tài tuyệt diệu a!”

Thần Khê cười cười, phải ngừng đề tài này lại..

Đông Hải là một nước chú trọng nông nghiệp quốc gia, cùng thời Trung Quốc cổ đại vương triều giống nhau, nhưng bất đồng chính là, Đông Hải chỉ trọng nông cũng không bỏ thương, ngược lại có điểm cổ vũ công thương nghiệp phát triển, cho nên thương nhân tại... quốc gia này cũng có được địa vị hết sức quan trọng.

Nạp Lan gia tộc Thần Khê có nghe thấy, Nạp Lan gia là một gia tộc buôn bán ở Đông Hải, gia chủ Nạp Lan Phi một đời khôn ngoan, ngăn ngừa vài năm đem của cải Nạp Lan gia lại mở rộng vài phần. Tình huống cùng Liên Thân có điểm giống, đều là thiên tài buôn bán, cao thủ kiếm tiền a!

Mà đầu năm nay nhân thật niên thiếu hữu vi đúng là không ít, Thần Khê ở trong lòng yên lặng thâm nghĩ, vì cái gì hần là xuyên không tới lại không phải là người mang danh hiệu niên thiếu hữu vi mà? Ngược lại đều bị gán khuyh quốc khuyh thành phong hoa tuyệt đại linh tinh, chẳng lẽ hần là cái bình hoa?

“Hôm nay chính là ngày đầu trẫm đăng cơ, hy vọng có thể thuận buồm xuôi gió, các vị khanh gia đều thoải mái tận hưởng đi. Trẫm trước kính các vị ái khanh một ly.” Nói xong, Đông Phương Ưu giơ chén rượu lên.

Dưới mọi người cũng theo giơ lên chén rượu trong tay, uống một hơi cạn sạch.

Bởi vì không nghĩ tới rượu này lạt như vậy, lại uống quá mau, Thần Khê bất người bị sắc rượu, khụ không ngừng.

Ngồi đối diện hần Bắc Thần Mộ Dạ chứng kiến cảnh này, nhú nhú mày, nhìn thấy Thần Khê đang ho khan.

Vị công tử áo trắng kia đã đứng dậy đi tới, đưa cho Thần Khê một cái khăn tay.

Thần Khê tiếp nhận, xoa xoa rượu bên miệng, “Cám ơn.”

Nạp Lan Phi ôn hòa cười, “Không cần.”

Này tươi cười thật ra cùng lão sư giống nhau, âm áp lại tỏa sáng, người như vậy thế nào thích ứng thương trường người lừa ta gạt.

Bỗng nhiên nghĩ đến kiếp trước lão sư giáo gì đó, trên thương trường có hai loại người, một loại là giống phụ thân người Liên Thần lãnh khốc vô tình như vậy, không để cho địch nhân có thừa cơ hội, còn có một loại chính là phần trư ăn lão hổ, cả ngày cười híp mắt, lại ở thời khắc mấu chốt cho người một nhát trí mạng, nhân tài như vậy là đáng sợ nhất. Bởi vì phía sau che dấu tâm tình của mình, người khác đoán không ra hẳn suy nghĩ cái gì.

Kia Nạp Lan Phi chuẩn bị trở về chỗ ngồi, ngoài cửa cung điện lại đi tới một người.

“Bái kiến Hoàng Thượng, thần đến chậm.”

Thần Khê hướng cửa nhìn lại, nguyên lai là hoàng thúc Diệp Cảnh.

“Là hoàng thúc a! Mau vào, yến hội bắt đầu rồi!”

“Tạ Hoàng Thượng.”

Dựa theo thứ tự chỗ ngồi, Diệp Cảnh vừa lúc ngồi ở bên cạnh Thần Khê.

“Tiểu hoàng cháu, nhĩ hảo a!” Diệp Cảnh cười hì hì nói.

Hắn nhất định là cái thứ phần trư ăn lão hổ! Thần Khê ở trong lòng nghĩ, quả nhiên người sau so với người trước càng thêm lợi hại, người này có thể đem Mặc Trần, lão sư còn có phụ hoàng khuất phục đầu hàng, quả nhiên không phải cái thứ ngồi không.

“Ai..... Thần Khê, có muốn biết ta vừa mới đi làm cái gì?”

Thần Khê theo dõi hắn, không nói lời nào, hoàng huynh nói hắn vừa mới đi gặp phụ hoàng.

“Ta vừa mới đi gặp hoàng huynh, hơn nữa cùng hắn làm chút giao dịch.”

“Giao dịch? Giao dịch cái gì?”

“Lão sư người đối tượng lai ba tháng tình phúc phụ hoàng người.”

“Cái gì!” Thần Khê kêu lên, sau đó phát hiện chung quanh mọi người nhìn hắn, bật người liền đè thấp thanh âm, “Người đem lão sư giấu chỗ nào vậy, ta đã lâu cũng chưa gặp hắn!”

“Lão sư người hiện tại cùng ta hoà thuận, hắn hiện tại ở Thanh Phong thành.”

“Cùng người hoà thuận! Như thế nào có thể, lúc trước là người vứt bỏ hắn!” Nếu cứ như vậy tha thứ hắn, chẳng phải là quá tiện nghi!

Diệp Cảnh nhìn thấy Thần Khê tức giận thần tình đỏ bừng, khoe miệng loan loan, “Người phải biết rằng, trên thế giới có thể cho hắn hạnh phúc chỉ có ta, vắng ta vài năm nay hắn có vui vẻ sao?”

“Này.....”

“Yên tâm, người về sau nhìn thấy lão sư người nhất định sẽ chứng kiến hắn khuôn mặt tươi cười không lo âu.”

Thần Khê cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, nói một câu, “Chỉ hy vọng như thế.”

Bỗng nhiên, trong đại điện phát ra một tiếng sợ hãi.

Thần Khê thói quen tính nhìn qua, quả nhiên chứng kiến một tuyệt sắc mỹ nhân quần áo hở hang đang múa.

“Đây chính là trăm ngàn chọn vạn tuyển ra một mỹ nhân, nghe nói thân nhẹ như yến, tài múa vô song, hôm nay chư vị cần phải mở rộng tầm mắt!”

Chỉ thấy mỹ nhân kia một bên vũ một bên dùng ánh mắt câu dẫn mọi người, da thịt mịn màng cùng vòng eo mảnh khảnh, thời điểm xoay lên, thật sự là nhân gian tuyệt sắc a.

Trong truyền thuyết triệu Phi Yến cũng bắt quá như thế đi. Thần Khê tán thưởng.

Ở đối với mọi người nhất nhất nhìn, đại bộ phận mọi người si mê bên trong điệu múa, có chút ánh mắt lại như lang như hổ.

Trừ bỏ Bắc Thần Mộ Dạ đối diện, người này diễn cảm có thể nói mặt không chút thay đổi, thậm chí có chút không yên lòng. Còn có một chỗ khác Nạp Lan Phi, tuy rằng ánh mắt nhìn mỹ nữ lại như trước trong sáng. Quả nhiên đều là nhân trung chi long.

“Dù cho xem cũng không có đẹp bằng Du nhi của ta.” Diệp Cảnh bỗng nhiên nói.

Cấp hoàng thúc một cái xem thường, “Người cái này gọi là tình nhân trong mắt ra Tây Thi.”

“Tây Thi? Cái gì vậy?”

“Ta cũng không biết. Dù sao chính là tình nhân trong mắt đối phương đều là tốt nhất.”

“Kia nhưng thật ra đúng vậy.”

Đại diện t mỹ nhân như cũ lượn lơ múa, bỗng nhiên chỉ thấy mỹ nhân biến sắc, tựa hồ trong tay áo ẩn dấu cơ quan, một tên nhỏ liền bắn về phía Đông Phương Ưu.

Đông Phương Thần Khê tay mắt lanh lẹ, rút ra bên hông Uyển Vân kiếm, bắn về phía mũi tên kia, cố gắng đỡ nó.

Uyển Vân cũng không có ngăn được mũi tên, chính là Đông Phương Ưu từ nhỏ cần cù luyện võ nghiêng người tránh được mũi tên.

“Người tới a! Bắt lấy nàng!” Phụ trách thị vệ thị vệ trưởng nói.

Chỉ thấy mỹ nữ kia dễ thương cười, ném một đồ vật, vật kia vừa rơi xuống đất liền tản ra đặc hơn sương khói, bị ghen mọi người nước mắt chảy ròng.

Chờ sương mù đã tan, mỹ nhân cũng đã sớm biến mất.

Nghe hương vị này, Thần Khê bỗng nhiên như nhớ tới cái gì giống như, hô to một tiếng, “Sương khói này, mọi người nhìn thử mau!”

Nghe vậy, mọi người bật người che miệng mũi chính mình.

Tựa hồ thời điểm nói đã muộn, có người đã ngã trên mặt đất.

Thần Khê vội vàng tìm được một lư hương, trên người xuất ra viên thuốc mang bên mình, nghiền nát bỏ vào lư hương.

“Được của ta có thể trung hoà độc tính, còn có, hoàng thúc.” Thần Khê đối với Diệp Cảnh bên cạnh nói, “Nhanh đi giúp ta tìm Mặc Trần cùng Vân Thanh Minh, ta cần bọn hắn hỗ trợ.”

Hiện khuôn mặt thân nhìn Thần Khê liếc mắt một cái, sau đó đi ra ngoài.

Đi đến bên cạnh người ngã xuống, Thần Khê xuất ra kim khâu, tại nơi huyết đạo đâm một chút.

Bên kia hoàng đế sớm phân phó Sở Nham phong tỏa hoàng cung cùng kinh thành, tìm kiếm tên nữ tử thích khách kia.

Trong chốc lát, Mặc Trần cùng Vân Thanh Minh chạy lại.

“Thiếu gia.”

“Thanh Minh, người giúp ta đem những người này giải độc.”

“Vâng, thiếu gia.”

Bên kia, thủ hạ Bắc Thần chính là Tư Hạo Nguyệt cũng trúng độc, ngã xuống đất ngất đi, Thần Khê đi tới.

Dùng kim khâu đâm một lúc sau, Tư Hạo Nguyệt tỉnh.

“Sao lại thế này?”

“Người trúng độc, ta chỉ là tạm thời cho người tỉnh lại, lập tức còn có phương thuốc, người chiếu theo uống được.”

“Cái gì?” Tư Hạo Nguyệt đột nhiên ngồi dậy, “Ta không cần uống được, ghim kim, ghim kim được không!”

Bị lời nói Tư Hạo Nguyệt biến thành dở khóc dở cười, Thần Khê đành phải nói, “Nhất định phải uống được, ghim kim không được.”

“A ”

“Thần Khê, thế nào, độc này có phải hay không chí mạng?” Đông Phương Ưu hỏi.

Thần Khê lắc đầu, “Không phải chí mạng, cùng lúc trước người trúng độc không sai biệt lắm, chính là làm cho người ta té xỉu, sau đó cả người nhũn ra mà thôi, tương tự như Nhuyễn cốt tán linh tinh gì đó.”

“Như thế nào lại là như vậy!”

“Không biết.”

“Thiếu gia, cơ bản đã giải quyết xong.” Vân Thanh Minh lại đây nói.

“Giải quyết là tốt rồi. Cũng chưa xảy ra sự gì.”

“Hoàng Thượng.” Lúc này, một thái giám chạy tới, đối với bên tai Đông Phương Ưu nói vài câu.

“Yếu! Như thế nào không cần a! Sự tình nho nhỏ có thể nào ảnh hưởng trăm cùng dân đồng nhạc! Ái khanh, lập tức sẽ có sự kiện pháo hoa, mọi người cùng nhau đi ngự hoa viên a, thích khách nho nhỏ này không làm gì được trăm!”

“Vâng, Hoàng Thượng.”

Kết quả là, một đám người chậm rãi hướng ngự hoa viên đi đến.

Ngự hoa viên sớm bố trí tốt, chỉ còn chờ Hoàng Thượng hạ mệnh lệnh liền bắt đầu phóng Pháo hoa.

“Đêm nay không cần giữ lễ tiết, các vị ái khanh có thể cùng vợ hoặc là người nhà cùng nhau thưởng thức, về phần người nhà các khanh gia, ta nghĩ Sở Thừa tướng hẳn là đều mời đến đây đi.”

Nghe được lời nói Đông Phương Ưu, Thần Khê làm cái xem thường, ta xem không có ý trong lời nói, muốn cho Sở Ninh Tích đến mới là thật.

Trong chốc lát, Đông Phương Ưu phát hiện tính đánh hấn cũng không dễ dàng như vậy.

Tân hoàng vừa mới đăng cơ, Đông Phương Ưu thời điểm làm Thái tử.

Không có thái tử phi, lúc này vừa mới đăng cơ hậu cung lại không có một vị giai nhân, buổi tối hôm nay thật ra cho chư vị khuê trung nữ tử một cơ hội, mỗi người đều trang điểm xinh đẹp hướng Đông Phương Ưu đi tới.

“Ca, người xong rồi!” Đông Phương Thần Khê nở nụ cười, đối Đông Phương Ưu nói.

Bên kia làn sóng mỹ nữ đã qua đến đây.

“Ca, hảo hảo hưởng thụ đi, đệ đệ ta đi trước.”

“Ừ ” Nhìn thấy các thiếu nữ chen chúc mà đến, Đông Phương Ưu nhu nhu cái trán.

Bên kia pháo hoa đã muốn bắt đầu thả, không có như hiện đại pháo hoa rực rỡ tươi đẹp nhiều màu, tuy rằng đơn điệu, nhưng lại có mùi vị khác.

Đang nhìn đám người bên kia, Bắc Thần Mộ Dạ cùng với tùy tùng hẳn Tư Hạo Nguyệt còn có Nạp Lan Phi đều bị các vị nữ thân vây quanh, những người đó đều là nhân trung chi long quả nhiên là đối tượng cho mọi người tranh đoạt.

Kỳ quái, hoàng huynh hẳn lại biến mất. Xem ra là có hẹn với Sở gia nữ tử.

Tránh qua một thân cây, nghe tiếng gầm rú của pháo hoa, nhìn thấy trên không trung pháo hoa hoa mỹ, chung quanh ồn ào náo động, Thần Khê bỗng nhiên có tịch mịch.

“Vương gia sao một mình ở đây?” Đang ngẩn người Thần Khê bỗng nhiên thấy một góc áo màu trắng. Ngẩng đầu, quả nhiên là giai công tử áo trắng Nạp Lan Phi.

Nạp Lan tìm địa phương sạch sẽ ngồi xuống, sau đó nhìn Thần Khê.

“Vương gia hôm nay biểu hiện thật sự làm cho tại hạ rất tán thưởng, chuyện xảy ra vừa rồi, Vương gia xử lý so với Hoàng Thượng còn hoàn hảo hơn, thật không dám tin Vương gia chỉ có mười ba tuổi.”

“Nạp Lan công tử quá khen.”

“Vương gia kêu tại hạ Thanh Dật thì tốt rồi, Thanh Dật là tên thường gọi.”

“Nga, Thanh Dật, người.....” Thần Khê nhìn thấy địa phương vừa rồi, nữ tử như trước rất nhiều.

“Muốn phương pháp chạy trốn cũng có.” Nạp Lan chế nhạo nói, “Nữ tử thật đúng là nhiệt tình a.”

“Ha ha.”

“Vương gia thích pháo hoa sao?”

“Thích a, thứ xinh đẹp ai lại không thích.”

“Chính là thứ xinh đẹp thường thường tồn tại không lâu.”

Thần Khê nhìn thấy thanh niên này phong độ nhẹ nhàng, ý nghĩ của hắn cũng giống chính mình.

“Nếu xinh đẹp quá cũng đủ rồi, cũng không uống kiếp này sinh ra.”

“Vương gia thật không giống nhi đồng mười ba tuổi mà, loại đạo lý này ta bây giờ mới biết.”

Ta mới không phải nhi đồng mười ba tuổi mà, ta năm nay đã muốn ba mươi tuổi!! Thần Khê ở trong lòng hô.

“Cùng Vương gia nói chuyện phiếm thật thú vị. Trí nhớ đêm nay, ta cả đời cũng sẽ không quên, có thể cùng Đông Hải đông Trữ vương cùng nhau xem pháo hoa.”

Trên bầu trời khói pháo hoa tán loạn, đêm nay, như thế nào một buổi tối đặc biệt.

Thần Khê lần đầu là vương, về sau, danh hào Đông Hải đông Trữ vương sẽ như pháo hoa này giống nhau ở trên đất nước này nở rộ ánh sáng.

25. Chương 25: Lớn Dần

Lễ đăng cơ đi qua, Đông Phương Ưu chân chính thành vua Đông Hải, Thần Khê cũng thế.

Ánh Dương cung, Thần Khê vô cùng buồn chán đùa bốn chén trà trên bàn.

Mặc Trần cũng không tán gẫu ngồi chỗ kia nâng cầm, một bộ bộ dáng không có việc gì.

“Ta nói, thiếu gia, hôm nay Bắc Thần Tam hoàng tử về nước, người như thế nào không đi đưa tiễn a?” Mặc Trần hỏi.

“Ta mới chẳng muốn đi, nhất định lại có đồng lớn lễ nghi phiền chết người cùng lời khách sáo, ta ở dọa người.” Vừa nghĩ tới chuyện phát sinh ở lễ đăng cơ, Thần Khê ngay cả tâm tư đều có.

“Vội, đứng ở bên cạnh một vị nhân như vậy, thiếu gia hội tự ti cũng là bình thường.”

“Uy! Hắn thực vĩ đại, chẳng lẽ ta rất kém cỏi sao! Hừ!”

“Rốt cuộc thiếu gia vẫn là nhi đồng thôi, có lẽ thiếu gia tới khi bằng tuổi hắn mới thực lợi hại.”

“Người nọ..... Năm nay thập cửu?”

Mặc Trần gật đầu, “Đúng vậy, Bắc Thần Mộ Dạ năm nay thập cửu, lớn hơn thiếu gia người sáu tuổi.”

Nghĩ đến cái người kia lạnh lùng, Thần Khê liền nhú mày, không biết tại sao, người kia cho hắn một loại cảm giác phi thường kỳ quái, nhưng lại không cách nào hình dung đó là loại cảm giác gì, muốn chạy trốn hắn, tưởng cách xa hắn một chút, rồi lại có một chút khát vọng nhìn thấy hắn, rõ ràng mình chỉ có gặp mặt một lần, không phải sao? Như thế nào sẽ có cảm giác như thế.

“Thiếu gia, thiếu gia?” Mặc Trần kêu một tiếng Thần Khê đang ngẩn người.

“Gì chứ?”

“Nghĩ cái gì mà? Nhập thần như thế, bất quá có chuyện nói cho người một chút, người hiện tại là đông Trữ vương, lý ra nên ra ngoài ở, Hoàng Thượng nói nếu người muốn dọn ra ngoài ở, hắn đã kêu người xây một tòa phủ đệ, không nghĩ tới, người vẫn tiếp tục ở tại Ánh Dương cung.”

“Đi ra ngoài ở? Người là nói, ở vương phủ?”

“Người là Vương gia, đương nhiên Hoàng Thượng ngự ban cho vương phủ.”

“Quên đi, vẫn là từ bỏ đi, một người ở trong một tòa nhà như vậy, ta mới không cần, dù sao ta cũng sẽ không tiếp tục ở nơi này a.”

Nghe nói như thế, Mặc Trần mi nhíu lại, “Nga? Thiếu gia có tính toán gì?”

“Hiện tại hoàng huynh làm Hoàng đế, phụ hoàng cùng mẫu hậu cũng xuất môn du lịch đã đi, vài năm sau, phỏng chừng hoàng huynh hội cưới Sở Ninh Tích, có nàng phụ tá, hoàng huynh nhất định như hổ thêm cánh. Ta đây đông Trữ vương cũng không tác dụng gì, một Vương gia hữu danh vô thực mà thôi. Bất quá, phụ hoàng đem Ánh Dương cùng Thiên Xu cung giao cho ta chăm quản, cho nên, ta quyết định, đi xông xáo giang hồ!”

Mặc Trần im hơi lặng tiếng, tựa hồ đang tự hỏi cái gì.

“Bất quá, người yên tâm, vì hoàng huynh, ta còn muốn ngốc ở Ánh Dương cung một thời gian.” Thần Khê cười cười, hắn hiện tại niên kỷ mười ba tuổi, đi ra ngoài lưu lạc giang hồ hiển nhiên không thích hợp, chẳng thà trước tiên ở trong cung ngốc vài năm, giúp hoàng huynh hắn, chờ Đông Phương Ưu đẳng cơ đã ổn, hắn lại đi tiêu dao khoái hoạt cũng không muộn.

“Nguyên lai thiếu gia có quyết định này, thật cũng không sai.”

“Đúng rồi.” Thần Khê còn nói thêm, “Thanh Minh cái Thiên xu kia cung là ở gần Bắc Đường đúng không?” Vân Thanh Minh ở mấy ngày trước bởi vì bận công vụ mà ly khai, đột nhiên thiếu một người, Thần Khê lại có chút không thói quen.

“Đúng vậy, Thiên xu cung chính là ẩn ở gần Bắc Đường, âm thầm rình thế lực tổ chức Bắc Đường.”

“Hắc hắc, ta liền quyết định, đi chỗ đó ngoạn!” (qua, em về nhà chồng)

Kinh thành đường rộng rãi, một chiếc xe ngựa hoa lệ đang chậm rãi chạy, khiến người đi đường sôi nổi ghé mắt.

Ngồi ở bên trong xe chính là thanh niên phong thần tuấn lãng, chính là mặt mày lúc ẩn lúc hiện lệ khí hơn người.

Thời điểm đi qua cửa thành, thủ vệ chứng kiến xe ngựa hoa lệ như thế cũng không dám mạo phạm, bật người liền mở cửa thành cho bọn họ đi ra ngoài.

Xe ngựa lặng lẽ ngừng lại, một thị vệ bộ dáng nhẹ nhàng xóc màn lên, thấy được ông chủ hắn đang nhắm mắt dưỡng thần.

“Điện hạ.” Hắn khẽ gọi một tiếng.

Người nọ chậm rãi mở mắt.

“Là..... Muốn trở về?”

“Bằng không, như thế nào? Ở đây lâu chung quy không tốt.”

“Chính là..... Ngài.....” Hấn muốn nói lại thôi.

“Ta chuyện gì cũng chưa làm, đúng hay không?”

“A.....” Người nọ cười khê một tiếng, “Đàm Phong a Đàm Phong, người theo ta nhiều năm như vậy, lại có thể xuẩn như vậy, ta tuy rằng tới kinh thành Đông Hải, nhưng Đông Hải vương cùng Bắc Thần Mộ Dạ kia hội không biết ta đến đây sao? Lần này đến nơi đây, không phải vì làm những thứ gì, mà là, chỉ là vì đến nơi đây.” (hthế đến làm chi)

Cái kia tên Đàm Phong thị vệ trên mặt xuất hiện diễn cảm nghi hoặc.

“Bất quá, cũng không phải một chút thu hoạch cũng không có, ít nhất, nguyên lai Đông Hải trừ bỏ hiện tại nhận chức tân Hoàng đế, còn có đông Trữ vương không để khinh thường.”

“Càng thêm thú vị chính là, cũng không biết chúng ta đối Đông Hải vương cùng bảo bối đệ đệ hấn có hứng thú nga.” Miệng hấn biên ý cười càng đậm.

Bên kia, một tòa nhà hoa lệ, một nữ tử xinh đẹp vô song hướng một vị thiếu niên trẻ tuổi thừa bầm cái gì. Nhược nhìn kỹ, liền cũng biết, cô gái này chính là người hiện tại bị Đông Hải truy nã, nữ nhân ngay ngày lễ đăng cơ mà ám sát Đông Phương Ưu.

“Chủ nhân, hôm nay Bắc Thần Mộ Dạ đã về nước.”

“Ta biết.” Bị gọi chủ nhân nhân miệng vẫn mỉm cười, sau đó nhấp một miệng trà.

“Kia..... Chúng ta cũng trở về sao?” Nàng kia chần chờ hỏi.

“Đương nhiên, nên làm đều đã làm, còn ở chỗ này làm chi. Huống chi, việc này thu hoạch cũng khá mà.” Nâng chén trà lên, tào nhĩ uống một hơi, phong lưu như vậy thực làm cho nàng cảm thấy ngẩn ngơ, chủ nhân của hấn thật đúng là thiên hạ vô song a. (em Khê nhà ta mới là bảo bối thiên hạ vô song)

Thời gian nhẹ nhàng trôi đi, có một người còn mang chút tính trẻ con nhi đồng mà chậm rãi lớn lên, khuôn mặt nhi đồng cũng dần biến đổi, biến thành kinh diễm thể nhân tuyệt sắc thiếu niên vương.

Theo Đông Hải sử sách ghi lại.

Năm Hi Ninh thứ nhất, minh dương đế Đông Phương Hạo thoái vị, Thái tử Đông Phương Ưu vào chỗ, Nhị hoàng tử Đông Phương Thần Khê phong làm đông Trữ vương.

Hi ninh hai năm, đông Trữ vương đưa ra cải cách thuế vụ, quyết định thực hiện một chế độ đồng ruộng mới, này nhằm tăng cường thực lực của Đông Hải, củng cố chính quyền tân đế. Đông Trữ vương thanh danh bắt đầu truyền khắp thiên hạ.

Hi ninh ba năm, đông Trữ vương đưa ra phương pháp sử dụng mới chọn lựa nhân tài, huỷ bỏ chế độ thừa kế, lời này vừa ra, vua và dân ồ lên. Nhưng là, Cảnh vương đế Đông Phương Ưu cùng Thừa tướng Sở Nham mạnh mẽ ủng hộ tận lòng trợ giúp, gian nan thực hiện. Tình huống này thiếu chút nữa dao động nền tảng lập quốc của Đông Hải, cải cách này chiếm được không ít lòng người, Đông Hải đạt tới thời kỳ cường thịnh. Mà lúc này đông Trữ vương cận mười lăm tuổi. Đến tận đây, Đông Hải đông Trữ vương thanh danh xâm nhập lòng người, ở trong lòng dân chúng trở thành một vị thánh sống, được người cúng bái. (em chưa chết mà lên bàn thờ sớm quá)

Sáng sớm, Ánh Dương cung, Thần Khê cầm bút nghĩ tấu chương tấu chương hôm nay cấp hoàng huynh.

Mặc Trần bưng một ly trà đi tới, “Thiếu gia, lại cố gắng a!”

Thần Khê ngay cả đầu cũng chưa nâng, tiếp tục nghĩ viết tấu chương.

Đặt chén trà xuống, Mặc Trần bưng cái ghế dựa ngồi ở bên cạnh Thần Khê, “Ta nói thiếu gia, ngài hiện tại công tích đã muốn đủ lưu danh thiên cổ, lưu danh sử sách, ngài còn tại cả ngày vội làm gì?”

Lúc này Thần Khê mới chậm rãi ngừng đầu, nhìn Mặc Trần liếc mắt một cái, bưng chén trà trên bàn lên, uống một ngụm trà.

“Xã hội là muốn tiến bộ, cho nên ta muốn xã hội này không ngừng tiến bộ, cũng là nâng cao hoạt động sản xuất phát triển, cải thiện cuộc sống và trình độ nhân dân, giữ gìn quốc gia yên ổn.”

Chứng kiến Mặc Trần một bộ bộ dáng không hiểu ra sao, Thần Khê mới phát hiện hắn nói sai, câu từ trong miệng hắn nói ra là thể hiện chủ nghĩa xã hội khoa học, Mặc Trần làm người cổ đại. Bởi vì gần đây hay nhớ tới kiến thức kiếp trước học chính trị cùng với lịch sử học, cho nên hiện tại đều thành quán tính, nên im lặng thì hay hơn.

“Chính là để cho quốc gia ta ngày càng thêm phồn vinh yên ổn.”

“Nga ” Mặc Trần kéo dài thanh âm nga lên, “Thiếu gia quả nhiên chí hướng rộng lớn a!”

“Nếu ở địa vị này, tất nhiên sẽ nghĩ nhiều chuyện lạ.”

“Ở địa vị này, nghĩ chuyện lạ.” Mặc Trần lập lại một lần, tựa hồ đang tự hỏi lời Thần Khê vừa mới nói.

“Nga, đúng rồi, Ninh Tích có tới không?” Thần Khê đột nhiên hỏi.

“Sở tiểu thư? Còn không có mà?”

“Ta đây đành phải tiếp tục chờ nàng.”

“Ta nói, thiếu gia ngươi cùng Sở gia tiểu thư có phải hay kết giao rất thường xuyên, Hoàng Thượng hẳn sẽ không ăn dấm chua sao?”

Đương nhiên hội ghen rồi! Thần Khê ở trong lòng kêu một tiếng, lúc trước hắn cùng Sở Ninh Tích thảo luận vấn đề, hoàng huynh hắn tất nhiên sẽ xuất hiện, ý đồ rõ ràng, chính là bọn hắn yếu thảo luận chuyện tình, lại là trăm triệu không thể để cho Đông Phương Ưu biết đến. May mắn cuối cùng Sở Ninh Tích phát hỏa, uy hiếp nói Đông Phương Ưu nếu như còn dám đến một bước, hắn dừng hòng mời nàng làm Hoàng Hậu! Đông Phương Ưu lúc này mới không dám tới quấy rầy bọn hắn.

“Hoàng huynh ta hắn.....” Thần Khê còn chưa nghĩ ra trả lời như thế nào, một cô gái diện mạo xinh đẹp đi đến.

Cô gái kia một thân màu lam nhạt, tóc dài thượng không có trang sức nhiều lắm, chỉ dùng một cây dây trâm vấn lên. Lại có một cơn gió thổi qua. Lại càng làm cho khuôn mặt nàng, xinh đẹp vô song, sắc nước hương trời.

“Ngươi tới rồi!” Thần Khê nhìn thấy người tới, vội vàng đứng lên, tiến lên nghênh đón.

Cô gái kia cũng không để ý, tìm cái địa phương liền ngồi xuống.

“Cái kia mở ra Chợ ý tưởng, ngươi nghĩ kỹ không?”

Thần Khê gãi gãi đầu, “Không có, ta đang tìm kiếm tư liệu. Rập khuôn chiếu bộ cũng không phù hợp tình hình trong nước.”

“Àn, đúng.” Cô gái đồng ý gật đầu, “Dù sao Tống triều cùng nơi này vẫn có điểm khác nhau.”

Một bên Mặc Trần chứng kiến hai người đang thương thảo vấn đề, thế nhưng cảm thấy được hai người bọn họ mặt mày trong lúc này có chút giống nhau, chẳng lẽ là vợ chồng? Nghĩ vậy, Mặc Trần ở trong lòng cười thầm một chút, nói hai người này mặc kệ là tuổi hoặc là bộ dạng đều giống nhau như thế, đứng chung một chỗ, đều là tuyệt sắc khuynh thành, quả thực là kim đồng ngọc nữ, bất quá đáng tiếc chính là Sở Ninh Tích sớm là của Hoàng đế.

Mặc Trần ra cửa, bên trong nhị vị thương thảo cái gì về kế sách yên ổn quốc gia. Ít có người biết, cải cách của đông Trữ vương này cơ hồ đều từ hắn cùng Sở Ninh Tích thương thảo mà ra, hắn nhưng thật không biết, một nữ nhân, lại có thể đối với chính trị chẳng hạn lại có kiến giải như thế, hắn có vẻ không phải người bình thường.

Phòng trong hai người thảo luận hoàn chính sự bắt đầu câu được câu chăng tán gẫu chuyện trời đất.

“Ta nói, kỳ hạn ba năm của ngươi sắp đến rồi, ngươi chuẩn bị khi nào thì gả cho anh của ta a?”

“Ngươi nghĩ như vậy để cho ta làm chị dâu ngươi.”

“Kia đương nhiên, thân càng thêm thân thôi, kiếp trước ngươi là biểu huynh ta, đời sau ngươi là đại tẩu ta, chúng ta có nhiều duyên a!”

Nghe được Thần Khê rõ ràng ngữ khí trêu chọc, Sở Ninh Tích cũng không sinh khí, “Vậy ngươi khi nào thì bước chân vào giang hồ a?”

“Này thôi, sau khi các ngươi thành thân ta liền rời đi.”

“Vậy ngươi là muốn đi Bắc Đường?”

“Có lẽ đi, tùy tiện đi chơi thôi.”

“A.....” Sở Ninh Tích bỗng nhiên bật cười, “Ta gần đây nghiên cứu chính trị của Bắc Đường đã phát hiện một ít chuyện thú vị mà.”

“Chuyện gì thú vị?” Thần Khê dừng cảm.

“Bắc đường cũng thực hiện cải cách nga.”

“Kia thì thế nào?” Đối với Bắc Đường, hắn không quá quen thuộc.

“Chẳng ra gì, đề nghị ngươi đi nhìn xem.”

“Dù sao sẽ đi.”

“Ha ha.....” Sở Ninh Tích vừa cười lên.

Thần Khê lông tơ dựng thẳng, mặc kệ kiếp trước, trước mắt mọi người là không thích cười, hôm nay người này cười vui vẻ như vậy, hắn như thế nào có loại cảm giác tai hoạ sắp xảy ra.

“Ta nghĩ Bắc Đường có giấu bí mật của ngươi.”

“Cái bí mật gì?”

“Nếu là bí mật, đương nhiên không thể nói, chính mình đi tìm đi, huống chi ta cũng không xác định.”

“Thiệt.”

Sở Ninh Tích chớp chớp ánh mắt thật to, không biết sự tình có thú vị hay không như chính nàng đoán, nếu đúng vậy nói, kia rất có thể thú vị.

Hi Ninh bốn năm cuối xuân, Đông Hải vương Đông Phương Ưu cưới cháu gái Thừa tướng Sở Nham, Sở Ninh Tích làm hậu. Cử quốc chúc mừng.

“Phụ hoàng! Nhờ, ta đã muốn mười sáu tuổi! Không phải trẻ em, ngươi có thể hay không không cần ôm ta!” Đối mặt đem hắn ôm vào trong ngực không chịu buông tay, Đông Phương Hạo ăn nhiều đậu hủ, Thần Khê bắt đắc dĩ nói.

Đông Phương Hạo vẻ mặt ủy khuất, “Thần Khê, chúng ta ba năm không gặp, ngươi lại có thể đối với ta như vậy!”

“Phụ hoàng, hoàng cung không thể tự mình chạy, là ngươi ba năm không trở về?”

“Ai nha nha! Ai làm cho Yến nhi nói thích cuộc sống phía Bắc Trường Thành mà, chúng ta ở một lát thôi!”

“Tốt lắm, đừng làm rộn, náo loạn vài ngày còn chưa đủ, hôn lễ Ưu nhi bắt đầu rồi, chạy nhanh chuẩn bị một chút đi.” Bắc Thần yến nói.

“Hoàng huynh một nhà quả nhiên hoà thuận vui vẻ a!” Một thân ảnh màu lam đã đi tới.

Người trong nhà toàn bộ ngây người.

Lúc này, theo phía sau người nọ đi tới một người.

“Lão sư!” Thần Khê kêu một tiếng, sau đó chạy tới.

Sở Ninh Du sờ sờ đầu Thần Khê, dịu dàng cười cười.

“Chào! Hoàng huynh, đã lâu không gặp.” Diệp Cảnh hướng về phía bên kia Đông Phương Hạo chào hỏi.

Thời điểm nhìn thấy Diệp Cảnh đến, Đông Phương Hạo mặt liền đen, hiện tại đã muốn diễn cảm cứng ngắt.

“Lão sư, lâu như vậy người cũng không đến xem ta?” Thần Khê quyết miệng nói.

“Người xem người hiện tại đều đã lớn. Người làm chuyện gì, ta cũng biết vô cùng rõ ràng a, Thần Khê thật sự là càng ngày càng lớn mà. Hơn nữa, cũng cao hơn, càng ngày càng xinh xắn.” Sở Ninh Du cười trêu chọc nói.

“Lão sư!”

Sở Ninh Du đi về phía trước đi, nhìn thấy Đông Phương Hạo cùng Bắc Thần Yến, hành lễ.

Đông Phương Hạo diễn cảm lúc này mới khôi phục lại, “Ninh du, ngày gần đây khỏe không?”

Không đợi Sở Ninh Du trả lời, Diệp Cảnh đã muốn đoạt trước nói, “Cùng ta một chỗ, Du nhi bộ không tốt sao?”

Đông Phương Hạo khinh thường trừng mắt nhìn Diệp Cảnh, “Còn không chừng như thế nào mà tốt?”

“Như thế nào, hoàng huynh có ý kiến?”

Chứng kiến ánh mắt chuyên thuộc loại Diệp Cảnh tính kể lại xuất hiện, Đông Phương Hạo vội vàng lắc lắc đầu, “Ta không ý kiến.”

Lúc này, Sở Nham ngoài cửa đi đến, “Thái thượng hoàng, Thái hậu, Vương gia, Lễ phong Hầu sắp bắt đầu rồi, Hoàng Thượng gọi ta kêu các người tới.”

“Ân, hảo, chạy nhanh đi thôi.” Đông Phương Hạo thúc giục nói.

Đông Phương Hạo cùng Bắc Thần Yến đi cùng một chỗ, vốn Thần Khê muốn cùng Sở Ninh Du đi cùng một chỗ, nào biết hoàng thúc hấn căn bản không để cho hấn cơ hội, hấn phải cùng Sở nham một chỗ.

“A? Như thế nào Thừa tướng nhìn thấy lão sư cũng không kinh ngạc?” Thần Khê hỏi.

“Bọn hấn trước có qua thăm ta.”

“Nga.” Thần Khê nghĩ nghĩ, lại hỏi, “Lão sư cùng hoàng thúc một chỗ, Thừa tướng không phản đối sao?”

“Như thế nào phản đối a, Du nhi đứa nhỏ này đơn thuần lại mất hết hy vọng, về phần Diệp Cảnh cái tên kia, năm đó ta là thái phó hấn chẳng lẽ không biết, quỷ kế đa đoan lại thâm sâu giấu diếm, hấn nhận thức đồ vật nào thì sẽ cướp đi cho bằng được.”

Quỷ kế đa đoan lại thâm sâu giấu diếm? Nói như vậy, lão sư chẳng phải là rất nguy hiểm?

Tựa hồ nhìn ra Thần Khê lo lắng, Sở Nham thở dài, “Chính là hấn nhận thức chuẩn đồ vật nào hấn sẽ cố gắng bảo hộ cho tới cùng.”

Ngừng trong chốc lát, Sở Nham lại bổ sung một câu, “Như thế nào con nói dối Sở gia ta chuyên môn bị Đông Phương gia cướp đi?”

Thần Khê dở khóc dở cười.

Lễ tấn phong, chứng kiến Đông Phương Ưu diễn cảm vui vẻ, Thần Khê bỗng nhiên có chút thương cảm.

Lão sư tìm được hạnh phúc của hấn, hoàng huynh cùng Sở Ninh Tích cũng tìm được rồi, như vậy còn hấn, hai kiếp hai hạnh phúc cùng cõi đi về lại ở nơi nào?

26. Chương 26: Mới Vào Giang Hồ

“Thiếu gia, không thể nào, người chỉ mang một ít đồ vật như vậy!” Mặc Trần nhìn thấy Thần Khê chỉ có một tay nải, kinh hô.

“Chính là đi ra ngoài thành thôi, cũng không phải chuyển nhà, mang nhiều đồ vật như vậy làm gì chứ!”

“Nơi đó là địa phương nào? Chỉ một tay nải như vậy, vài món quần áo a?” Mặc Trần đi tới, nhìn thấy tay nải kia. Sau đó hắn kinh ngạc phát hiện bên trong căn bản là không phải quần áo, mà toàn bộ đều là — ngân phiếu!!

“Thiếu gia, người là nhà giàu mới nổi a!”

“Còn không phải bởi vì người, người không nhớ rõ sự tình lần trước sao, nếu không có ngọc quyết của lão sư, chúng ta đã sớm đầu đường xó chợ.”

“Kia thiếu gia a, mang nhiều ngân phiếu như vậy, không sợ nửa đường bị người cướp a?”

Thần Khê mắt lé nhìn Mặc Trần, “Người không tín nhiệm chính người vẫn là không tín nhiệm ta?”

Mặc Trần nhất thời ghen lời.

“Lần này, chúng ta trước hết đi Bắc Đường, tìm Thanh Minh đi chơi, đã nhiều năm chưa thấy hắn.” Thần Khê một bên thu thập đồ vật, vừa nói, “Nửa đường còn có thể ngao du, thuận tiện thăm lão sư.”

Vì thế, Thần Khê mang theo một bao ngân phiếu, thêm một số thức ăn, Mặc Trần — lần thứ hai bước ra khỏi đại môn hoàng cung.

Lúc này đây, hắn không còn là Nhị hoàng tử điện hạ nữa, mà là Đông Hải đông Trữ vương, đã là thiếu niên mười sáu tuổi danh chấn thiên hạ.

Thần Khê hiện tại rất không thích, khó chịu tới cực điểm. Chuẩn xác mà nói là đúng này khuôn mặt khó chịu.

Theo ra hoàng cung đến bây giờ, đừng nói trên đường ánh mắt trắng trợn *** tà, mấy lời trêu chọc cũng có, ngay từ đầu, hắn còn muốn nhường nhịn, càng về sau, trực tiếp đầu độc được, làm cho những người đó chịu chút đau khổ.

Cho nên, hắn không thể không không nghe theo đề nghị của Mặc Trần, dịch dung!

Kỳ thật hắn là thực phản cảm điều này, rõ ràng chính là dung mạo mình thế nào lại phải thay đổi nó, hơn nữa còn là biến dạng, gần như biến thành người khác, nếu không thật sự là bị bắt đắc dĩ, hắn mới không cần mà!

“Thiếu gia, không có gì bất ngờ xảy ra, chúng ta ngày mai là có thể đến Thanh Phong thành.”

“Thật vậy chăng?” Thần Khê tròng lớn ánh mắt hỏi, hắn hiện tại khẩn cấp muốn gặp được sư phụ, tuy rằng hoàng huynh đại hôn có ra mắt, nhưng là hắn có rất nhiều vấn đề muốn thỉnh giáo lão sư a.

“Đối, đêm nay ở đây trọ một đêm, phỏng chừng buổi tối ngày mai là có thể đến Bích Lạc sơn trang.”

“Được rồi, kia nhanh đi thôi.”

Hai người tìm một cái khách ***.

“Uy! Nghe nói không, Thiên Nhai môn lão môn chủ trúng độc, hiện tại hôn mê bất tỉnh.”

“Sớm biết, đều nói là Thiên Xu cung chủ làm, thật không biết, Thiên Nhai môn làm sao đắc tội hắn, hắn lại hạ độc thủ như vậy.”

“Ai dù sao cũng là tà giáo, muốn làm gì chẳng thế.”

Người bên này nói lời này, bên kia Mặc Trần đã muốn thay đổi sắc mặt.

Thần Khê thói quen tính gãi gãi đầu, “Thiên Nhai môn, hình như có nghe nói qua.....”

“Nga! Đúng rồi! Mấy năm trước ta cứu người kia không phải là môn chủ Thiên Nhai!” Thần Khê tỉnh ngộ.

Mặc Trần túm Thần Khê đi lên lầu hai của khách ***.

“Uy uy!! Buông ra!” Thần Khê oa oa kêu to.

Mặc Trần buông hắn ra, “Thiếu gia, ta nghĩ Thanh Minh bên kia đã xảy ra chuyện, chúng ta có thể hay không trước không đi Bích Lạc sơn trang.”

“Không đi Bích Lạc sơn trang?”

“Ân, chúng ta nhanh tiến đến Bắc Đường, sự tình hẳn là sẽ không đơn giản như vậy, Thanh Minh cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy.”

Thần Khê cúi đầu nghĩ nghĩ, tuy rằng không thấy được lão sư thực đáng tiếc, nhưng là nếu còn có sự tình trọng yếu hơn, không thấy lão sư cũng không sao.”

“Được rồi, an nguy Thanh Minh quan trọng hơn, chúng ta trực tiếp đi Bắc Đường đi.”

Ban đêm tối đen, Mặc Trần đứng ở cửa sổ khách ***, bỗng nhiên một con chim điều bay tới, đứng ở cửa sổ. Mặc Trần cởi dây thừng dưới chân xuống, xuất ra tờ giấy bên trong.

Hắn thần sắc ngưng trọng nhìn trong chốc lát, sau đó dùng nội lực đem tờ giấy nghiền thành phần, theo gió bay đi.

Sau đó vỗ vỗ chim điều, “Bạc phơ, vất vả.”

Chim điều ở trên tay Mặc Trần nhẹ nhàng kêu một chút, phịch phịch cánh, biến mất ở trong bóng đêm.

Hôm sau, hai người khởi hành, thúc ngựa chầy nửa tháng, rốt cục tới Bắc Đường.

“Quả nhiên là một quốc gia cường đại, tuyệt không thua Đông Hải.” Thần Khê nhìn thấy chợ náo nhiệt nói.

“Đáng tiếc hiện tại đang nội loạn.”

“Nội loạn?”

“Người nhớ rõ ba năm trước đây thời điểm Bắc Thần Mộ Dạ đến Đông Hải, khi đó bọn hắn vì vấn đề vương vị càng đấu túi bụi, hiện tại vua Bắc Đường thân thể càng ngày càng kém, chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu, cho nên, Bắc Đường ở mặt ngoài bình tĩnh, kỳ thật thâm đánh nhau mãnh liệt.”

“Ai..... Con nhiều quả nhiên là không tốt a, chúng ta đây hiện tại ở địa phương là..... Bắc Đường đô thành?!” Thần Khê hỏi.

“Nơi này là Đại Thành Bắc Đường, chỉ không phải đô thành, tên là Lan Tuyền, tổng đà Thiên Nhai môn ở chỗ này.”

“Kia chuyện xảy ra với Thiên Nhai môn, tất cả đều biết?”

“Ân.” Mặc Trần thần sắc nghiêm túc, “Giang Sơn trúng độc chuyện này cơ hồ toàn giang hồ mọi người cho rằng là Thiên Xu cung làm, chính là ta dám khẳng định tuyệt đối không phải Thanh Minh làm, hẳn sẽ không ngu xuẩn đến vậy, cho nên ta phải biết rõ ràng chuyện này.”

“Người muốn điều tra ra! Người chính là đồng đảng, cũng là đối thủ một mất một còn với bọn họ a!”

Mặc Trần bỗng nhiên gian trá cười, sau đó nhìn chằm chằm Thần Khê nói, “Đúng vậy, ta cùng bọn hắn là đồng đảng, chính là, thiếu gia người không phải a!”

Thần Khê bỗng nhiên có loại dự cảm bất hảo.

“Thiếu gia đừng quên, người chính là ân nhân bọn hắn.”

“Người sẽ không muốn ta đi cứu tên Giang sơn kia đi.”

“Đúng thế. Nếu không chui vào đi, như thế nào biết rõ ràng chuyện này.”

Thần Khê suy nghĩ trong chốc lát, “Hảo, ta đáp ứng, thuận tiện nhìn xem y thuật sư phụ dạy ta có hoang phế hay không. Kia..... Chúng ta hiện tại đi Giang gia?”

“Không.” Mặc Trần thần bí nói, “Là muốn Giang gia chủ động tới tìm chúng ta.”

Trong khách ***, Thần Khê tẩy mỡ trên mặt, đó là dịch dung được vật hắn làm cho, hiện tại rốt cục có thể vứt xuống dưới.

“Muốn nói thiếu gia tuyệt sắc dung mạo thêm tuyệt thể y thuật, làm sao ai tin tưởng y thuật của thiếu gia.” Mặc Trần cảm thán.

Cái lỗ tai tự động lọc âm điệu hẳn gọi tuyệt sắc dung mạo, Thần Khê hỏi, “Vì cái gì phải rửa đi, không cần dịch dung?”

“Thiếu gia, tốt xấu gì Giang Hàn Cách mấy năm trước cũng thấy người, không có khả năng vài năm, lại giống như khi.”

“Khỉ, làm sao giống khi!!”

“Không có, ta chỉ là nói cho dù người phải thay đổi cũng không thể biến chuyển nhiều như vậy, hơn nữa, diện mạo của thiếu gia vừa xuất hiện, sẽ càng tăng thêm năng lực thuyết phục.”

“Hừ!”

Vì thế, rất nhanh, trong thành lan truyền khắp nơi Vân Lai khách sạn có một vị tuyệt sắc công tử.

Mà Vân Lai khách sạn, Thần Khê oán hận ngồi ở trong đại đường hưởng thụ ánh mắt của mọi người.

“Yên tâm, thiếu gia, Giang Hàn Cách rất nhanh liền tới tìm người.”

Thần Khê không trả lời, chính là trừng mắt nhìn Mặc Trần liếc mắt một cái, sau đó gấp một khối cà bở vào trong miệng hung hăng nhai.

Bỗng nhiên, đại đường vẫn ồn ào yên tĩnh trở lại, ánh mắt mọi người đều tập trung tới ngoài cửa.

Thần Khê cũng theo hướng ngoài cửa nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên phong độ nhẹ nhàng đi đến, hướng Thần Khê đi tới.

“Ha ha, ngư mắc câu.” Mặc Trần nhỏ giọng nói một câu.

Chỉ thấy người nọ đi đến trước mặt Thần Khê, hai tay ôm quyền, “Xin hỏi công tử chính là họ Phương tên Thần.”

Phương Thần? Hình như là dùng qua tên này gạt người. Vì thế, Thần Khê gật gật đầu.

Người nọ chứng kiến Thần Khê gật đầu, bật người cao hứng nở nụ cười, “Không biết Phương công tử còn nhớ rõ tại hạ, ba năm trước đây, dưới chân Thiên Sơn, người cứu một người tên là Giang Hàn Cách.”

“Đương nhiên nhớ rõ, không phải là người sao.”

“Đúng là tại hạ.”

“Kia không biết Giang công tử tìm ta chuyện gì?” Giở chiêu bài tươi cười, Thần Khê cố ý hỏi.

“Công tử y thuật tại hạ ba năm trước đây đã lĩnh giáo qua, ngày gần đây gia phụ sinh bệnh ở nhà, không biết Phương công tử có không xuất thủ cứu giúp?”

Thần Khê làm bộ như một bộ bộ đáng thực khó xử.

Giang Hàn Cách vừa thấy bộ dáng Thần Khê, vội vàng còn nói thêm, “Sau chúng ta nhất định sẽ cảm tạ công tử.”

Vẫn không lên tiếng Mặc Trần rốt cục nói, “Người xem công tử chúng ta có yêu cầu người tạ lễ không?”

Giang Hàn Cách rốt cục chú ý tới một người bên kia còn ngồi, lại nghe đến hắn nói lời này, trên mặt nhiễm thượng thân sắc thật có lỗi.

Thần Khê ở một bên quan sát cẩn thận, người này ba năm trước đây cho hắn ấn tượng không sai, chỉ xem ba năm sau, tại nơi Lan Tuyền này, Giang gia tại đây coi như là một tay che trời, hẳn hoàn toàn có thể trực tiếp đem hắn cường bắt về Giang phủ, kết quả hắn không những không làm như vậy, còn tự mình tới cửa thỉnh hắn, ngữ khí lại vô cùng cung kính, người này, là một quân tử. Thần Khê ở trong lòng hạ phán đoán.

“Ta đáp ứng.”

“A?” Giang Hàn Cách tựa hồ còn chưa phản ứng lại.

“Ta nói ta đáp ứng cùng Giang công tử hồi phủ, trị liệu phụ thân người.”

“Kia thật tốt quá.”

Đối diện Mặc Trần đối với Thần Khê mở tròng hai mắt, Thần Khê mi nhú lại, xoay người đi theo Giang Hàn Cách đi vào Giang phủ.

Thật không hổ là Lan Tuyền lão Đại, này tòa nhà cổ kính lại không mất đại khí, nhất khán giống như bộ dáng vô lâm thế gia.

“Phương công tử mời.”

Đoàn người đi ra một gian ngoài cửa.

“Gia phụ ngụ ở căn phòng này.”

Thần Khê đi vào, quả nhiên thấy trên giường nằm một người.

Đi đến bên cạnh người nọ, Thần Khê nhìn nhìn sắc mặt, lại cầm lấy cánh tay, chẩn bắt mạch.

Đây là..... Thanh Minh! Thần Khê trong lòng bỗng nhiên cả kinh, loại dược vật thể gian có rất ít người có, người này như thế nào trúng độc như vậy!

Chứng kiến sắc mặt Thần Khê ngưng trọng, Giang Hàn Cách nói, “Cho nên thầy thuốc đều nói là trúng độc, nhưng là còn nói không ra là loại độc gì, gia phụ vẫn hôn mê bất tỉnh, ta thật sự là lo lắng.”

“Đây là..... Thanh Minh.”

“Cái gì?” Giang Hàn Cách hỏi.

Mà Mặc Trần đứng ở một bên vừa nghe đến Thanh Minh hai chữ bật người thay đổi sắc mặt.

“Ta nói, hắn trúng độc tên là Thanh Minh.”

Nghe rõ trong lời nói Thần Khê lúc sau, Giang Hàn Cách cũng thay đổi sắc mặt, “Người nói, đây là..... Thanh Minh.”

Thần Khê gật gật đầu.

Thanh Minh, danh như ý nghĩa, chính là ở tết Thanh Minh ngày đó độc phát, trước đó người trúng độc vẫn hôn mê, nhưng thời điểm độc phát lại hội thanh tỉnh, tình trạng độc phát cực kỳ đáng sợ, toàn thân chảy máu, nhất đáng sợ chính là lúc người này phát độc luôn bảo trì trạng thái tối thanh tỉnh chứng kiến chính mình cả người chậm rãi đổ máu, sau đó chậm rãi chết đi.

“Ta nói đây là Thiên Xu cung làm, môn chủ người còn không tin, Thanh Minh này trừ bỏ Thiên Xu cung, làm sao có!” Một quần sự kêu lên.

Giang Hàn Cách đứng ở đó không nói lời nào.

Một lát sau, mới mở miệng hỏi, “Có thể cứu?”

“Có, nhưng là cần Thất tinh hoa làm thuốc dẫn.”

Thất tinh hoa cũng là chỉ có thiên xu cung mới có.

“Đây không phải vô nghĩa sao! Mặc kệ! Dẫn người đi săn bằng Thiên xu cung, bắt Vân Thanh Minh tiểu tử đó, làm cho hắn giao ra giải dược.” Người nọ lại quát.

“Hải thúc, người bình tĩnh một chút.”

“Người gọi ta như thế nào bình tĩnh! Còn có nửa tháng là đến tết thanh minh, người muốn cho ta nhìn lão môn chủ thống khổ chết như vậy sao!”

Giang Hàn Cách nhìn thấy Giang Sơn nằm ở trên giường, giữ im lặng.

“Phương công tử, người đi trước nghỉ ngơi đi, cảm ơn người.”

“Không cần, ta cũng không giúp đỡ được gì.”

“Không, ít nhất..... Người cho ta biết cha ta trúng độc gì.”

Giang gia đại trạch trong phòng khách, Thần Khê cùng Mặc Trần hai người đều thần sắc ngưng trọng.

“Người không phải nói chuyện này không có khả năng là Thiên Xu cung làm sao? Thanh Minh, Đoan Dương, Nguyên Tiêu, ba loại độc này thế gian này trừ bỏ hiện tại ta có thể đều chế chế, chỉ còn lại Thiên Xu cung!”

Mặc Trần buồn bực ở trong phòng thông thả đi.

“Sự tình so với ta tưởng tượng còn phức tạp hơn, xem ra chỉ có chờ Thanh Minh chạy tới.”

“Hắn đến? Nơi này mọi người hận không thể đem hắn giết đi cho thống khoái, hắn đi tìm cái chết sao!”

“Nếu Giang sơn chết, sự tình sẽ không thể giải quyết! Thiên Nhai môn nhất định cùng Thiên Xu cung hoàn toàn trở mặt, nói như vậy nhất định lương bại câu thương, cái người hạ độc kia sẽ như ngư ông được lợi.”

“Người cho Thanh Minh mang giải được tới đây?”

“Ân, làm cho người tới giải.”

“Nga, đúng rồi.” Thần Khê như là nhớ tới đến cái gì, “Vì cái gì Thanh Minh nhìn Thiên Nhai môn như vậy, bọn hắn có cừu hận gì?”

Mặc Trần đem ánh mắt dời về phía ngoài cửa sổ, lẩm bẩm nói, “Ai cũng không thể tránh khỏi số kiếp a.”

Cái gọi là ngoài ý muốn

Ở Giang gia giảng co một ngày, tới buổi tối, rốt cục tìm được địa phương an ổn ngủ.

Chuyện kể rằng nhà giàu khiến người bình thường không với tới, so với khi bọn hắn trụ ở khách *** tốt nhất cũng không thể sánh bằng.

Mẫu chốt là giường, vừa lớn vừa rộng, mặt trên trải tơ lụa hạng nhất, xúc cảm phi thường tốt. Làm cho người ta nằm trên đó sẽ không muốn rời đi.

Ngã vào trên giường, Thần Khê thoải mái thở dài một hơi, chạy nhiều bên ngoài, hắn không thể hảo hảo nghỉ ngơi, hiện tại có nơi thư thái như vậy, cơ hồ là nhất đỉnh giường, cơn buồn ngủ tràn đến.

Chính là thời điểm ngủ mơ mơ màng màng, bỗng nhiên cảm giác có đồ vật gì đó đè ép xuống, Thần Khê chậm rãi mở mắt.

Này trọn mắt khen ngược, hắn sợ tới mức thiếu chút nữa kêu lên, ngã vào trên người hắn không phải là cái gì, mà là một người. Chuẩn xác mà nói là một nam nhân bị thương.

Hắn thật sâu hít một hơi, ổn định một chút tâm tình, sau đó đứng dậy thấp đèn.

Khi nhìn thấy người nọ, Thần Khê thiếu chút nữa lại la lên.

Bởi vì nam nhân kia bị thương hôn mê mấy năm trước hắn thấy qua bắc đường Tam hoàng tử Bắc Thần Mộ Dạ!

Bất chấp kinh ngạc, Thần Khê vội vàng xem xét thương thế hắn.

Trên người có một chút vết thương của kiếm, trên thân kiếm tựa hồ còn dính một ít độc dược linh tinh gì đó, xem nguyên nhân hắn hôn mê tựa hồ bởi vì mất máu rất nhiều.

Thần Khê đi đến chậu nước, dùng khăn ướt giúp hắn rửa sạch miệng vết thương. Sau đó lau một ít thuốc mỡ mang bên mình. Cuối cùng, thay hắn cởi quần áo bị dính máu.

Thay quần áo xong Thần Khê mới phát hiện một vấn đề, một bộ quần áo được cởi, hắn mặc cái gì a, y phục của mình hắn khẳng định là không mặc vừa, chính là cũng không thể cho hắn mặc một thân quần áo đầy máu.

Suy nghĩ nửa ngày cũng không còn nghĩ đến phương pháp tốt nhất, vì thế trực tiếp cho hắn thân thể trần truồng nằm ở trên giường, sau đó dùng mền trụ thân thể hắn.

Vì thế, vấn đề càng nghiêm trọng cùng phiền lòng lại xuất hiện, giường hắn chiếm, mình ngủ thế nào?

Hắn buồn bực ở trong phòng đi lại nửa ngày, kết quả là, quyết định, trực tiếp cùng sà. Dù sao là hai đại nam nhân, huống chi cũng không phải lần đầu ngủ chung!

Nghĩ vậy, Thần Khê liền xốc mền lên, chen vào.

Vì tránh đụng chạm đến thân thể người nọ, Thần Khê vẫn bảo trì khoảng cách cùng thân thể Bắc Thần Mộ Dạ.

Ở trên giường nằm nửa ngày, Thần Khê một chút buồn ngủ cũng không có, người này tựa hồ so với ba năm trước đây cao lớn không ít, hắn năm nay tựa hồ hai mươi hai tuổi, lớn hơn mình sáu tuổi. Hắn như thế nào tới đây? Người này lợi hại như vậy, lại như thế nào làm bị thương chính mình? Đồng lớn nghi vấn quấy nhiễu Thần Khê.

Nhìn dáng vẻ của hắn, tựa hồ là từ phía sau rừng trúc trực tiếp xông ra đây. Giang Hàn Cách biết được Thần Khê thích thanh tĩnh, cho hắn ở tại một chỗ thanh nhã trong phủ, nơi này chẳng những đủ loại thảo dược, mấu chốt là mặt sau là một chỗ rừng trúc, thật là có điểm hương vị chốn yên vui.

Xoay cái thân, mặt hướng tới người nọ, Bắc Thần Mộ Dạ thở đã vững vàng, Thần Khê như vậy lẳng lẳng nhìn hắn. Bỗng nhiên nhớ tới đêm sáu năm trước, chính mình cũng như vậy ngủ ở bên cạnh hắn. Hơn nữa, khi đó, đối với hắn có một loại tín nhiệm rất sâu cùng cảm giác quen thuộc, giống như ở bên cạnh hắn đều gặp hết thấy bình an, đêm nay, loại cảm tình phức tạp này cũng đồng dạng xuất hiện.

“Vì cái gì..... Hội như thế..... Quen thuộc.....” Thần Khê nhẹ nhàng thở dài.

Bắc Thần Mộ Dạ tỉnh lại liền phát hiện một người đang trong lòng hắn ngủ say.

Cúi đầu nhìn, chứng kiến gương mặt tuyệt sắc kia vẫn là sững sốt một chút, so với ba năm trước đây càng thêm xinh đẹp, bộ dạng ngủ mơ diễn cảm thanh thuần vô tội lại làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Trong lòng người bỗng nhiên giật giật, lông mi nhẹ nhàng phấp phấp, sau đó chậm rãi mở mắt.

Tựa hồ còn chưa thanh tỉnh, chỉ thấy Thần Khê ngơ ngác đem tay che mặt Bắc Thần Mộ Dạ, tựa hồ còn chưa phản ứng chuyện gì xảy ra, phần nộn cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mân mê, tựa hồ tức giận như thế nào khiến mình thức dậy.

Mà Bắc Thần Mộ Dạ tựa hồ cũng bị Thần Khê bộ dạng mơ ngủ cấp sợ ngây người, thế nhưng nhất thời không hề động, khiến cho người trong lòng tiếp tục xoay người vào trong lòng mình.

Mấy chục giây sau, Thần Khê rốt cục hoàn toàn thanh tỉnh lại, làm phát hiện mình cùng Bắc Thần Mộ Dạ vẫn duy trì tư thế cực khả nghi, hơn nữa cái (...) của Bắc Thần Mộ Dạ đang đặt ở phía sau mình, mặt “Ừng” một chút liền đỏ, sau đó lập tức nhảy ra khỏi Bắc Thần Mộ Dạ.

“Người..... Cái kia..... Ta.....” Thần Khê đỏ mặt không biết nên nói những thứ gì.

Bắc Thần Mộ Dạ theo dõi hắn, không nói lời nào.

Không khí quỷ dị ở trong hai người lưu động.

Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng gọi.

“Công tử, công tử, rời giường chưa? Nô tì đưa nước đến cho ngài đây. Nô tì vào được không.”

Nghe được cửa có thanh âm người hầu, Thần Khê vội vàng chạy đến trên giường, cũng không quản Bắc Thần Mộ Dạ nghĩ như thế nào, đem hắn nhấc xuống trên giường, dùng mền che hắn lại, sau đó chính mình cũng lên giường, làm bộ dáng còn chưa thanh tỉnh.

“Công tử, nước đã đưa tới, môn chủ nói ngài rửa mặt xong lúc sau thỉnh đi vào đại đường dùng đồ ăn sáng.”

“Nga, cái kia..... Ta đã biết, ta lập tức đi, người đi xuống trước đi.” Thần Khê đỏ mặt, nói năng lộn xộn.

Người hầu kỳ quái nhìn Thần Khê, sau đó lui ra ngoài.

Thần Khê thật sâu thở dài nhẹ nhõm.

Đương nhiên, cơ hồ hấn lập tức dựng đứng lên, bởi vì ở trong mền Bắc Thần Mộ Dạ vừa góc đầu dậy, hơi thở liền phun lên lưng hấn, bên hông tê tê truyền đến cảm giác run rẩy.

“Cái kia..... Người..... Có thể đi ra.....”

Bắc Thần Mộ Dạ chậm rì theo mền lý chui ra, nhìn thấy Thần Khê mặt đỏ giống như cây táo.

Bị người như vậy nhìn chăm chăm, Thần Khê có chút chật hẹp, bất an túm góc áo mình.

Một hồi lâu, Bắc Thần Mộ Dạ mới mở miệng nói, “Người đã cứu ta, trị thương thể của ta?”

“Àn.”

Bỗng nhiên, Bắc Thần Mộ Dạ ho lên, tựa hồ là thương lại phát tác.

“Khụ khụ..... Khụ khụ..... Khụ.....” Hấn ôm ***g ngực của mình, nhú chặt mi.

Thần Khê vội vàng đi qua, thay hấn bắt mạch.

Dư độc chưa thanh, hơn nữa tối hôm qua ở mền lý che một đêm, miệng vết thương không có thông khí, cho nên mới khiến vết thương tái phát.

“Ta..... Người..... Thương thể của người còn không có hảo, cho nên phải một lần nữa đổi được.” Thần Khê hiện tại ngay cả nói đều nói không rõ ràng lắm.

Bắc Thần Mộ Dạ chính là nhìn thấy hấn không nói lời nào, trên trán lưu hải (mồ hôi) hạ xuống, dấu đi ánh mắt của hấn.

Thần Khê xuất ra thuốc mỡ trong bao, kiểm của hấn để phía sau, xem ra chỉ có thể chính mình hấn thay đồ.

Hàng năm chỉ dùng tay bắt mạch cho người khác, hôm nay lại ôn nhu ở phía sau lưng Bắc Thần Mộ Dạ trên da thịt tới tới lui lui, lực đạo vừa vặn. Bắc Thần Mộ Dạ nhắm mắt lại, cảm thụ được bàn tay tơ lụa kia nhu đề.

Trong chốc lát, thượng xong được rồi, Thần Khê lúc này mới nhớ tới Giang Hàn Cách vừa mới kêu hấn đi dùng bữa.

“Đúng rồi..... Ta phải đi ăn cơm? Người ở trong này, đợi lát nữa, ta trở về mang một chút thức ăn cho người.”

Nói xong, rời đi giống như trốn chỗ ở của hấn.

Không yên lòng uống chúc, Thần Khê tâm tư đã sớm không biết chạy đi nơi đâu.

“Phương công tử, đồ ăn sáng có phải hay không không hài lòng?” Ngồi ở bên cạnh bàn Giang Hàn Cách hỏi.

Thần Khê như cũ nghĩ đến người trong phòng hấn, căn bản không có nghe thấy Giang Hàn Cách nói.

Mặc Trần ở bàn hạ đá hấn, Thần Khê run lên, chúc đổ trên bàn.

“A! Thực xin lỗi! Thần Khê nhảy dựng lên.

“Người tới, thu thập một chút.”

Một cái nha hoàn chạy lại, lau chúc trên bàn.

“Phương công tử là làm sao vậy, tối hôm qua ngủ không tốt sao?” Giang Hàn Cách quan tâm hỏi.

“Không có, ngủ rất ngon.”

Mặc Trần hồ nghi nhìn Thần Khê liếc mắt một cái, hôm nay thiếu gia rất kỳ quái.

Đối với người trong phòng, Thần Khê không yên lòng, vì thế liền đối với Giang Hàn Cách nói, “Giang Môn chủ, tại hạ thân thể không khỏe, đi về trước nghỉ ngơi.”

“Thân thể không khỏe? Kia Phương công tử nhanh trở về nghỉ ngơi.”

Thần Khê nhìn Mặc Trần liếc mắt một cái, liền ra khỏi cửa. Mặc Trần đi theo.

“Thiếu gia, chuyện gì xảy ra sao?”

Thần Khê trong lòng giãy dụa không muốn Mặc Trần biết.

Lúc này, một con chim diều bay tới, đứng ở bên cạnh Mặc Trần.

“Bạc phơ!” Thần Khê kêu lên.

Mặc Trần kiên nhẫn bắt ống trúc dưới chân Bạc Phơ, xuất ra tờ giấy bên trong nhìn trong chốc lát, liền vội vàng vội đối Thần Khê nói, “Ta có việc, phải đi trước, ngươi chú ý một chút.” Nói xong, liền vận khinh công, ly khai.

Thần Khê hướng Mặc Trần rời đi, nhìn trong chốc lát, sau đó thở dài một hơi, quyết định trở về phòng.

Thời điểm trở lại phòng, Thần Khê cực kỳ hoảng sợ, trong phòng trống tuếch, không có Bắc Thần Mộ Dạ! Một loại cảm giác mất mát bắt đầu ăn mòn Thần Khê, hắn ngơ ngác đứng ở đằng kia, không biết làm gì.

Sau lưng tựa hồ là truyền đến tiếng bước chân, Thần Khê xoay người, thấy được đứng ở trước mặt hắn Bắc Thần Mộ Dạ.

“Ngươi..... Ta nghĩ..... Ngươi đi rồi.....” Không biết như thế nào, Thần Khê nghẹn ngào nói không ra lời.

“Ta chỉ phải đi lấy bộ quần áo.”

Thần Khê đột nhiên nhớ tới tối hôm qua hắn là thân thể trần truồng ngủ một đêm, vì thế mặt lại bắt đầu khôi phục trạng thái đỏ bừng.

Bắc Thần Mộ Dạ tìm cái đĩa phương ngồi xuống, uống một ngụm trà trên bàn nói chuyện.

Thần Khê dừng một chút, bình phục một chút tâm tình của mình, sau đó hỏi, “Ngươi như thế nào ở nơi này? Lại như thế nào bị thương?”

Bắc Thần Mộ Dạ chính là lạnh lùng nhìn hắn, vẫn chưa lập tức trả lời.

Thần Khê nhất thời cảm khẫu, hỏi cái loại vấn đề này, người ta sao lại nói cho người.

“Bị người đuổi giết, cho nên bị thương.” Bắc Thần Mộ Dạ bỗng nhiên trả lời.

Thần Khê ở trong lòng thở dài, cái này gọi là đáp án a!

Trong phòng rồi đột nhiên lại yên tĩnh trở lại, Thần Khê có chút không quen. Cùng người này một chỗ, hắn không thích nói chuyện, Thần Khê cũng không biết nên làm gì, loại không khí nặng nề này hắn không thể thích ứng.

Im lặng trong chốc lát lúc sau, Bắc Thần Mộ Dạ bỗng nhiên mở miệng.

“Đợi lát nữa ta rời đi.”

“Àn?” Thần Khê trừng lớn ánh mắt nhìn thấy hắn, “Chính là thương thế của ngươi còn chưa hoàn toàn tốt!”

“Có người đón ta.”

Thần Khê sửng sốt, đúng vậy, hắn chính là Bắc Đường hoàng tử, nhất định sẽ có người tiếp ứng, mình như thế nào sẽ không nghĩ đến.

Đứng ở đằng kia ngốc lăng trong chốc lát, lúc sau, Thần Khê đi ra trước bàn, bắt đầu lật tới lật lui tai nải mình.

Phiên nửa ngày, rốt cục tìm được một lọ được.

Trước mặt Bắc Thần, đem được bình đưa tới.

“Đây là ta tự mình phân phối, đối với vết thương của ngươi phi thường hữu hiệu, ngươi mang về dùng đi.”

Bắc Thần Mộ Dạ nhìn Thần Khê, sau đó tiếp nhận cái chai.

Thần Khê ngăn người, ánh mắt kia.....

Từ lúc sau mười tuổi Liên Thần chính là dùng cái ánh mắt này nhìn hần, phức tạp lại thâm sâu khắc làm cho hần không thể nắm lấy, Bắc Thần Mộ Dạ, hần..... Như thế nào.....

Bỗng nhiên có người theo cửa sổ tiến vào.

“Tham kiến chủ công, thuộc hạ làm cho chủ công bị sợ hãi.” Một Hắc y nhân quỳ gối trước mặt Bắc Thần Mộ Dạ nói.

Thần Khê lúc này mới phát giác chính mình thất thố, vội vàng xoay người, đi vào nội thất.

“Đứng lên, chúng ta đi thôi.”

Hắc y nhân hướng bên trong nhìn, tựa hồ đang hỏi Bắc Thần Mộ Dạ muốn hay không diệt khẩu.

Bắc Thần lạnh lùng nhìn hần, hắc y nhân kia bật người cúi đầu.

Trước khi đi, Bắc Thần Mộ Dạ hướng tới bên trong nói một tiếng, “Cám ơn.”

Sau đó theo người nọ ly khai.

27. Chương 27: Tử Tàn Mác

“Người nói cái gì! Thất tinh hoa toàn bộ bị hủy!”

“Ân.” Mặc Trần thần sắc ngưng trọng gật gật đầu, “Ngày hôm qua ta đi Thanh Minh, hần nói, Thiên Xu trong cung có nội gián, chẳng những trộm được, còn bị hủy Thất tinh hoa.”

“Xem ra đây là có mưu đồ gì, chính là, Thanh Minh chỉ còn nửa tháng, nếu không nửa giải được, Giang sơn phải chết không thể nghi ngờ.”

Trong lúc nhất thời, hai người đều không biết làm thế nào..

Bỗng nhiên, Thần Khê như là nghĩ đến cái gì, hét to một tiếng, “Có lẽ sự tình cũng không có như chúng ta tưởng tượng như vậy!”

Mặc Trần nghi hoặc nhìn hần.

“Trong độc Thanh Minh đích thật là cần Thất tinh hoa làm thuốc dẫn, nhưng là còn có một thứ có thể giải được độc Thanh Minh! Thì phải là Tử tàn mác!”

“Tử tàn mác?” Mặc Trần nhướng mày, “Đó là Bắc Đường hoàng thất trân quý, hướng chi nơi này cách hoàng đô Bắc Đường khá xa, căn bản là không thể thực hiện được!”

“Không nhất định!” Thần Khê cao hứng mặt đỏ lên, “Bởi vì Lan Tuyền nơi này có Bắc Đường hoàng thất!”

“Người nói cái gì? Người nói nơi này có thành viên hoàng thất Bắc Đường?”

“Ân.” Thần Khê gật gật đầu, “Đã quên nói cho người, ngày hôm qua ta cứu Bắc Đường Tam hoàng tử Bắc Thần Mộ Dạ!”

“Cái gì?” Mặc Trần đề cao tiếng nói, “Người nói Bắc Thần Mộ Dạ ở Lan Tuyền!”

“Đúng vậy, ngày hôm qua hần bị thương, vừa lúc chạy đến nơi này, ta thuận tay liền cứu hần.”

Mặc Trần cau mày, “Hần ở Lan Tuyền, Ánh Dương lại không có một tinh tức gì, xem ra hần lần này đi Lan Tuyền có bí mật, hướng chi, hần vì cái gì bị người đuổi giết còn bị thương, vừa lúc chạy tới Giang gia?”

“Ta không biết.”

“Người cái gì cũng không biết liền cứu bắc đường Tam hoàng tử?” Mặc Trần diễn cảm té xiu, “Người có biết hay không hiện tại là thời kỳ nguy hiểm, người giấu lại, Đông Hải Vương gia đột nhiên xuất hiện ở quốc gia khác, hơn nữa cái quốc gia kia còn đang xảy ra nội loạn, tranh đoạt ngôi vị Thái Tử, người hội nghĩ như thế nào? Mà Bắc Thần Mộ Dạ gặp người, người lại không có dịch dung, người nói, hần hội nghĩ như thế nào?”

“Này.....” Hoàn toàn không nghĩ nhiều như vậy, Thần Khê đương trường sững sốt.

“Ai.....” Mặc Trần sờ sờ cái trán, thở dài, “Quên đi, hấn xuất hiện ở này, coi như là sự tình có thể xoay chuyển, chính là làm thế nào hấn mới cho chúng ta Tử tảo máu?”

“Ta đã cứu hấn, ta nghĩ hấn hấn là.....”

“Người cho là người cứu hấn một mạng hấn liền cho người được, thiếu gia, người cũng quá đơn thuần chứ!”

“Chính là hấn là hy vọng duy nhất của chúng ta, nếu như không có Tử tảo máu, Giang Sơn hấn phải chết không thể nghi ngờ, như vậy Giang gia nhất định sẽ tìm Thiên Xu cung tính sổ, đến lúc đó, sẽ là ngư ông đắc lợi. Cho nên, mặc kệ như thế nào ta phải tìm Bắc Thần Mộ Dạ, không thử xem thử, làm sao biết có thành công hay không, nếu phụ hoàng đem Thiên Xu cung giao cho ta, ta phải bảo hộ nó, cho nên, chuyện này, ta khẳng định phải đi. Mặc Trần, đi giúp ta điều tra thêm hấn đang ở nơi nào đi.”

Mặc Trần thật sâu nhìn Thần Khê nhất khán, sau đó ôm quyền nói, “Vâng, thiếu gia, ta lập tức đi làm.”

Sắc trời đã tối, Mặc Trần còn không trở về, Thần Khê nhàm chán ngồi ở trước bàn. Suy nghĩ bỗng nhiên nghĩ tới đêm trước cứu Bắc Thần Mộ Dạ, buổi tối, hấn ngủ thật sự thoải mái, một đêm vô mộng.

Kỳ thật từ khi tới thế giới này, hấn buổi tối ngủ có cảm giác không an toàn, cho nên thời điểm ngủ hấn thường bao bọc bằng mền, có lẽ là kiếp trước ôm Liên Thần ngủ ngủ, một đời này, chính mình chỉ có thể ôm mền ngủ. Tựa như mấy năm trước nhìn thấy hấn, chính mình không tự giác liền ngủ thẳng trong ngực của hấn, hơn nữa ngủ rất ngon, quan trọng nhất là ..., nhìn thấy hấn liền khẩn trương, ngay cả nói đều nói lắp bắp! Nói như vậy, hấn làm sao kiếm người ta mà xin được!

Thần Khê buồn rầu như cũ.

“Đừng lắc, nếu lắc nữa, mái tóc xinh đẹp sẽ văng mất đó!” Một thanh âm cười khê đánh gãy Thần Khê.

Thần Khê ngẩng đầu nhìn xung quanh, lại có thể là Vân Thanh Minh, vẫn là một thân hồng y, dáng người nhỏ xinh, ánh mắt thông minh chính mẫn mang ý cười nhìn hấn.

“Thanh Minh! Người như thế nào trở về.” Thần Khê thanh âm lộ ra vài năm không thấy kinh hỉ.

“Đã xảy ra chuyện lớn như vậy, ta có thể không tới sao. Bất quá, thiếu gia thật càng ngày càng tuấn mã, so với ba năm trước đây cao lớn không ít.”

“Ha ha, lâu như vậy mà người vẫn lùn như thế!”

“Cho dù là lùn cũng là xinh đẹp giống búp bê a!” Vân Thanh Minh nói.

Người mới là xinh đẹp giống búp bê giống nhau đi. Thần Khê ở trong lòng nói, vĩnh viễn là một bộ dạng thiếu niên, ánh mắt như nước trong veo lộ ra giảo hoạt, hơn nữa một thân hồng y cùng tóc dài, thật sự là kiếp trước là búp bê Nhật Bản.

“Nga, đúng rồi, sự kiện kia thế nào. Mặc Trần nói Thiên Xu cung có nội gián, đây là có chuyện gì?”

Nói đến này, Vân Thanh Minh tươi cười nhất thời biến mất không thấy, “Tên kia, bị ta đả đến, nhất định sẽ giết hấn!”

Thần Khê bị vẻ mặt của hấn hoảng sợ, Vân Thanh Minh như vậy cả người tràn ngập lệ khí là hấn không quen thuộc, diễn cảm xúng cùng sa y màu đỏ rất giống búp bê Nhật Bản bị nguyên rửa. Búp bê? Như thế nào lại nghĩ như vậy chứ, Thần Khê nhất thời vì ý tưởng chính mình mà hắc tuyệt.

“Hấn gọi Phù Dịch, là ta Hữu hộ pháp Thiên Xu cung, cũng là tiền nhiệm lão hộ pháp, ta không nghĩ tới hấn lại dám phản bội ta! Chẳng những đánh cắp được, còn bị hử ta năm năm tân tân khổ khổ thất tình hoa!”

“Người có biết hấn vì cái gì lại làm như vậy, đối hấn không ưu đãi a, chẳng lẽ là có người sai khiến?” Thần Khê hỏi.

“Hừ!” Vân Thanh Minh hừ một tiếng, “Nếu sau lưng không có chỗ dựa vững chắc, chính là cho hấn ăn gan hùng, hấn cũng không dám cùng Thiên Xu cung đối lập! Đúng rồi, Mặc Trần đi đâu?”

“Mặc Trần đi giúp ta tra chỗ ở của Bắc Thần Mộ Dạ.”

“Bắc Thần Mộ Dạ, người..... Người là kiếm yếu tử tảo mạt?”

“Ân, hiện giờ chỉ có kí thác hy vọng cho Bắc Đường hoàng thất.”

“Hắn như thế nào sẽ cho người?”

“Ta đã cứu hắn, mà hiện giờ, cũng chỉ có phương pháp này, không phải sao? Nếu Giang Sơn đã chết, Thiên Xu cung nhất định sẽ đã bị liên lụy.”

Vân Thanh Minh cúi đầu không nói lời nào, tựa hồ đang tự hỏi cái gì.

Đô đô đô đô.....

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

“Phương công tử có đây không, ta là Giang Hàn Cách.”

Nghe thế thanh âm, Vân Thanh Minh biến sắc, lập tức đi vào nội thất, biến mất.

Xác định Vân Thanh Minh trốn tốt, Thần Khê mở cửa.

“Ngại quá, ta quấy rầy người nghỉ ngơi sao?”

“Không có, Giang Môn chủ tìm ta có việc sao?”

“Ta chỉ là muốn thỉnh giáo một chút về độc cha ta trúng.”

“Giang Môn chủ muốn hỏi cái gì?”

“Cái loại này độc trên đời này mấy người có thể chế ra?”

“Muốn nói trên đời chỉ có hai người, ta cùng Thiên Xu cung chủ Vân Thanh Minh.”

Giang Hàn Cách bỗng nhiên không nói, hần thần sắc ngưng trọng nghĩ nghĩ, khuôn mặt luôn luôn ôn hòa cũng nhíu mày.

“Ai.....” Hắn cúi đầu thở dài, trong chốc lát tựa hồ suy nghĩ sâu xa, lại khôi phục một bộ ôn hòa, “Đa tạ Phương công tử giải đáp nghi vấn, tại hạ cáo từ, Phương công tử hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Nói xong, xoay người liền phải rời khỏi.

“Ai! Từ từ!” Thần Khê gọi lại Giang Hàn Cách.

Giang Hàn Cách xoay người.

“Người cho rằng là Vân Thanh Minh làm sao?”

Giang Hàn Cách không có lập tức trả lời, hần suy nghĩ trong chốc lát, sau đó lắc đầu, “Ta tin tưởng không phải hắn làm.” Nói xong, liền xoay người ra cửa.

Xác định Giang Hàn Cách đã ly khai tiểu viện, Thần Khê lúc này mới kêu Vân Thanh Minh ra.

Vân Thanh Minh diễn cảm là lạ, tựa hồ là đã khóc.

“Thanh Minh, người làm sao vậy?” Thần Khê cúi đầu chứng kiến Vân Thanh Minh nắm tay siết chặt, tựa hồ ở ẩn nhẫn cái gì.

Trong chốc lát lúc sau, Vân Thanh Minh rốt cục mở miệng, “Thiếu gia, Mặc Trần cùng người nói qua chuyện của ta sao?”

“Chuyện của người?” Thần Khê không khỏi nghĩ đến vài lần hỏi Mặc Trần chuyện tình Vân Thanh Minh, Mặc Trần một bộ dáng muốn nói lại thôi, xem ra hắn là chuẩn bị chính mình nói, “Mặc Trần chưa nói với ta.”

Vân Thanh Minh thật sâu thở dài, bình ổn một chút tâm tình của mình, sau đó nói, “Kỳ thật ta vốn không phải họ Vân, Vân là theo họ sư phụ, ta vốn họ Giang, ta nguyên lai tên gọi là Giang Hàn Tuyết.”

“Giang Hàn Tuyết!” Thần Khê giật mình kêu lên, “VẬY NGƯỜI CÙNG GIANG HÀN CÁCH LÀ.....”

“Huỳnh đệ cùng cha khác mẹ.”

Thần Khê đã muốn giật mình nói không ra lời, con thứ hai Bắc Đường Giang gia lại vì Đông Hải mà cố gắng, rốt cuộc là sao lại thế này!

“Thực chuyện xưa, mẫu thân của ta chính là một nữ tử dân gian thân phận thấp kém, vì gặp Giang sơn, cho nên sinh ra ta, sau đó vào Giang gia, sau lại ở Giang gia bị chánh thất gạt bỏ, tủi nhục mà chết. Ta liền ly khai Giang gia, sau gặp được sư phụ, kế thừa Thiên Xu cung.”

Vân Thanh Minh nói thoải mái, Thần Khê lại có thể cảm nhận được giữa những lời nói ra càng lúc càng trầm trọng.

“Kia.....” Thần Khê muốn nói lại thôi, “Giang Hàn Cách biết không? Người là Thiên Xu cung cung chủ?”

Vân Thanh Minh cười khổ một chút, “Người nghĩ thế nào?”

Nghe hắn vừa mới nói, tựa hồ là biết.

“Thiếu gia, thiếu gia.” Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Mặc Trần.

Hai người hướng tới ngoài cửa nhìn ra, quả nhiên Mặc Trần vội vàng quýnh lên tiến vào, thời điểm nhìn đến Vân Thanh Minh thoáng sửng sốt một chút, bất quá rất nhanh lại khôi phục.

“Tra được hành tung Bắc Thần Mộ Dạ, mục tiêu hắn hiện giờ phỏng chừng là Giang gia.”

“Có ý tứ gì?”

“Lan tuyền là thành phố lớn thứ hai Bắc Đường, vận tải đường thủy phát đạt, mà Giang gia cơ hồ không chế được Lan tuyền sở hữu vận tải đường thủy, nếu hắn được Giang gia ủng hộ, như vậy cơ hội tiếp cận ngôi vị Hoàng Đế rất cao. Đáng tiếc làm sai ý nguyện, Bắc Thần Ngọc Lưu Ly tựa hồ phái người đuổi giết hắn, hắn hiện tại ẩn thân ở Tà Dương lâu lý.”

“Tà dương lâu, là Nạp Lan Phi gia sao?” Thần Khê hỏi.

“Đúng vậy.”

Lúc này, Vân Thanh Minh một mực yên lặng không lên tiếng, bỗng nhiên lên tiếng, “Phù dịch có lẽ là người của Bắc Thần Mộ Dạ, trước hạ độc hại Giang sơn, tái cố ý bại lộ hành tung, sau đó để cho ta tới cửa cầu Tử tảo mả, cuối cùng uy hiếp Giang gia.”

“Không có khả năng!” Thần Khê phản bác.

Mặc Trần cùng Vân Thanh Minh đều bị Thần Khê một tiếng phản bác không khỏi sửng sốt.

Thần Khê cũng ý thức được chính mình tựa hồ là không nên làm như vậy, mặt hơi hơi đỏ một chút, “Khụ khụ, ta là nói hắn bị thương không phải là giả.”

“Chúng ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Sắp tới tiết Thanh minh.”

“Chuyện tới hiện giờ, chỉ có thể đi tìm Bắc Thần mộ rồi.” Vân Thanh Minh nói.

Thần Khê đồng ý gật đầu, “Ngày mai chúng ta phải đi tìm hắn.”

“Nga, đúng rồi, đêm nay ta không đi, Trần Trần, ta và người cùng nhau ngủ.” Vân Thanh Minh bỗng nhiên chạy đến trước mặt Mặc Trần, nói.

Mặc Trần mặt nhất thời đen một nửa.

“Người bên ngoài không có chỗ ngủ sao?”

“Chính là.....” Vân Thanh Minh mân mê miệng, “Người ta hiện tại đi ra ngoài nếu như bị người của Giang gia bắt được, hội thực thảm.”

“Không phải có Giang Hàn Cách sao?” Mặc Trần vừa nói liền hối hận, bởi vì Vân Thanh Minh rõ ràng thay đổi sắc mặt.

Chúng kiến trường hợp không thích hợp, Thần Khê vội vàng đi ra hoà giải, “Tốt lắm, viện này tuy rằng không lớn, giường cũng rất rộng, Thanh Minh người liền ngủ một chút đi.”

Nghe được Thần Khê nói, Vân Thanh Minh cao hứng đánh tới, “Vẫn là thiếu gia tốt nhất!”

28. Chương 28: Ở Chung

Ngủ ngơi một đêm, Thần Khê mượn cơ mang theo Mặc Trần cùng Vân Thanh Minh đi xem đại trạch Giang gia.

Đi theo Mặc Trần đi ra phía sau thành Lan tuyền, Mặc Trần trước một tửu lâu thì dừng lại.

Tà Dương lâu.

Một trong những tửu lâu lớn nhất đại lục.

Đương nhiên đây cũng là một tửu lâu, chỉ cần có tiền mới có thể vào ở.

Chủ nhân chính là Nạp Lan Phi.

“Người xác định Bắc Thần Mộ Dạ ở chỗ này?” Thần Khê chỉ chỉ ngồi đầy khách nhân nói.

“Đương nhiên đi vắng, bọn hắc cho Tà Dương lâu giúp bọn hắc ẩn nấp hành tung, chúng ta tới nơi này chỉ là vì khiến cho Tà Dương lâu nói cho chúng ta biết bọn hắc ở đâu mà thôi.”

“Người xác định bọn hắc hội nói cho người?”

Bên cạnh Vân Thanh Minh cười mở, “Tà dương lâu là địa phương gì a, địa phương kiếm tiền a, có tiền có thể giải quyết hết thấy.”

“Tốt lắm, vào đi thôi.”

Một hàng ba người đi vào Tà Dương lâu.

Nhìn bao quanh, bên trong hết chỗ, vô cùng – náo nhiệt cùng tửu lâu bình thường giống nhau.

Mặc Trần lập tức đi hướng chưởng quầy.

Chưởng quầy kia ngừng đầu nhất khán, liền lại vui đầu vào bàn tính.

Mặc Trần đưa qua nhất đại xấp ngân phiếu, “Ta muốn một địa chỉ.”

Lần này chưởng quầy rốt cục ngừng đầu, nhìn thấy ngân phiếu trên bàn, lạnh lùng nói một câu, “Địa chỉ gì?”

Mặc Trần ghé sát lại, “Bắc đường Nhị hoàng tử, Bắc Thần Mộ Dạ chỗ ở ở Lan tuyền.”

Chưởng quầy sửng sốt, rất nhanh lại khôi phục lại, hắc nhận lấy ngân phiếu, đưa một tờ giấy lại.

Mặc Trần tiếp nhận tờ giấy, xoay người hướng tới ngoài cửa đi đến.

Dọc theo đường đi, Thần Khê kỳ quái hỏi, “Tà dương lâu cho chúng ta chỗ Bắc Thần Mộ Dạ ẩn thân, Tà Dương lâu lại thu tiền của hắc, nếu lấy tiền muốn làm việc, vì cái gì hắc cho người chỗ ở của hắc?”

“Ha ha, khả năng đàm phán của ta ở Ánh Dương rất lợi hại, nếu ta có thể tra được chỗ Bắc Thần Mộ Dạ ẩn thân, bọn hắc còn lý do gì không cho ta biết hắc hiện tại ẩn thân nơi nào?”

“Cái tờ giấy kia ghi chỗ nào?” Vân Thanh Minh hỏi.

“Ách..... Ta xem xem.....” Mặc Trần mở tờ giấy ra nhìn trong chốc lát, “Có thể là một Tà Dương lâu khác ở thành tây.”

“Được rồi, nhanh đi.”

Rất nhanh đi vào Tà Dương lâu lúc sau, Mặc Trần trực tiếp đem tờ giấy đưa cho chưởng quầy, chưởng quầy nhất khán, liền dẫn bọn hắc đi tới hậu viện Tà Dương lâu.

Đi vòng quanh một đoạn đường, rốt cục xuất hiện một cái tiểu viện.

“Chính là nơi này, các vị tự tiện.” Nói xong, chưởng quầy liền ly khai.

Mặc Trần nhìn nhìn chung quanh, “Tà dương lâu quả nhiên danh bất hư truyền, nếu không phải chưởng quầy mang chúng ta đến, chúng ta nên ở trong này lạc hướng.”

“Nơi này lại có thể bày trận pháp.” Vân Thanh Minh lấy làm kỳ.

“Người cho là Tà Dương lâu đang làm gì, hẳn bảo hộ rất cẩn thận, lần này nếu không phải Bắc Thần Mộ Dạ chính mình lộ ra tin tức, Ảnh Dương căn bản không có biện pháp.”

“Người nói, Bắc Thần Mộ Dạ chính mình lộ ra tin tức ư?” Thần Khê hỏi.

“Đúng vậy, cho nên ta mới nói chuyện này mới có thể là một tay hắc sếp đặt!”

Thần Khê im hơi lặng tiếng.

“A! Các người là ai a! Tại sao lại ở chỗ này?” Nhìn thấy ba người thanh niên kêu lên.

Thần Khê theo tiếng nhìn lại, đó là một cái dài ta búp bê mặt thanh niên, mặt mày gian có chút quen thuộc, giống như ở nơi nào ra mắt.

“A?” Khuôn mặt búp bê bỗng nhiên bính tới trước mặt Thần Khê, “Người..... Là cái kia..... Đông Hải tiểu hoàng tử, Đông Phương Thần Khê!”

“A!” Bị hắc đột nhiên xuất hiện trước mặt hoảng sợ, Thần Khê lui từng bước, đột nhiên nhớ tới người trước mắt, “Người là Tư Hạo Nguyệt!”

Tư Hạo Nguyệt ha ha nở nụ cười một tiếng, “Đúng vậy đúng vậy, ta chính là Tư Hạo Nguyệt, các người như thế nào tới đây?”

Không đợi Thần Khê nghĩ như thế nào trả lời, một thanh âm có chút lãnh đạm liền truyền tới, “Các người tiên tiến đến đây đi.”

Quả nhiên là Bắc Thần Mộ Dạ đột nhiên xuất hiện.

“A? Mộ Dạ, là người gọi bọn họ tới a, ta còn nghĩ đến Tà Dương lâu ra vấn đề mà.”

Bắc Thần Mộ Dạ quét mắt nhìn hắc một cái, không có đáp lời.

Năm người vào sân trong đại đường.

“Hôm nay tới tìm Tam hoàng tử điện hạ chính là có một chuyện muốn nhờ, nói vậy nếu Tam hoàng tử có thể dẫn chúng ta lại đây, cũng biết chúng ta là vì cái gì đi.”

“Tử tử mác sao.”

“Đúng vậy, đúng là tử tử mác, hiện tại Giang sơn mệnh sắp tàn, không có Tử tử mác, hẳn hẳn phải chết không nghi ngờ.”

Bắc Thần Mộ Dạ vẫn không nói chuyện, hắc cúi đầu, mái tóc đã che đi ánh mắt của hắc, làm cho người ta đoán không ra hắc suy nghĩ cái gì.

Cả trong đại đường cũng yên tĩnh trở lại.

“Kia..... Ta có thể được cái gì?” Bắc Thần Mộ Dạ hỏi.

“Điện hạ lần này tới nơi này mục đích không phải vì mượn sức Giang gia sao, nếu có thể cứu Giang Sơn, như vậy cũng không hư việc.”

“Người cho rằng chúng ta hạ độc?” Bên kia Tư Hạo nhin không được mở miệng.

Mặc Trần phiêu hắc liếc mắt một cái, “Ta cũng không có.”

“Người rõ ràng chính là ý tứ kia!” Tư Hạo Nguyệt, tiểu vũ trụ thiêu đốt, khuôn mặt tuần tú trưởng đỏ bừng.

“Ta có ý tứ gì a!” Mặc Trần bày ra một bộ ta nói người có thể làm gì ta.

“Người.....”

Lúc này, Bắc Thần Mộ Dạ bỗng nhiên mở miệng, “Tử tẩn mác có thể, nhưng cho ông chủ người ở chỗ này của ta ngốc một tháng.”

Lời này vừa nói ra, mọi người ngây ngẩn cả người, ngay cả Thần Khê không nói gì cũng là cả kinh.

Để ta ở lại chỗ này? Thần Khê không thể tin nhìn Bắc Thần Mộ Dạ vô diễn biểu cảm.

Phản ứng tới, Mặc Trần bật người liền phản đối, “Không được, ông chủ nhà của ta như thế nào có thể ở tại chỗ này.”

“Không muốn, xin cứ tự nhiên, Hạo Nguyệt, tiễn khách.” Bình thần thanh âm, nghe không ra phập phồng.

“Vì cái gì chúng ta phải để ông chủ ở tại chỗ này? Người muốn cái gì cũng có thể, vì cái gì đề nghị yêu cầu kỳ quái đó!!” Vân Thanh Minh hỏi.

“Lưu lại, đối Tử tẩn mác, bắt lưu, không bàn nữa.”

“Ta đáp ứng.” Thần Khê nói.

“Cái gì! Ta không đồng ý!” Mặc Trần lập tức phản đối.

“Thiếu gia.” Vân Thanh Minh cũng hiểu được lần này không ổn.

“Trừ bỏ tử tẩn mác không có cái gì có thể cứu Giang sơn, chẳng lẽ các người còn có biện pháp khác?”

“Này..... Kia cũng không có thể như vậy, cho người ở lại chỗ Bắc Đường hoàng tử!”

“Ta tin tưởng Tam hoàng tử điện hạ cam đoan an toàn của ta, đúng hay không?” Nói xong hần nhìn về phía Bắc Thần Mộ Dạ.

“Một tháng sau, hần hội bình an trở về.”

“Hừ!” Mặc Trần hừ một tiếng, rõ ràng không tin trong lời nói Bắc Thần Mộ Dạ.

“Ta ý đã quyết, hướng chi ta là chủ nhân các người, cứ làm như thế, còn thỉnh điện hạ tuân thủ hứa hẹn, cho chúng ta Tử tẩn mác.”

“Hạo Nguyệt, đi lấy đi.”

Một tiếng này rốt cục làm cho Tư Hạo Nguyệt hồi hồn, hần nghĩa không thông vì cái gì Mộ Dạ cho Đông Hải hoàng tử xinh đẹp kỳ cục lưu lại, a? Từ từ, xinh đẹp kỳ cục, chẳng lẽ là.....

“Thất thần làm cái gì?”

“Nga nga, ta đã biết, ta đây đi lấy.” Tư Hạo Nguyệt vội vàng đi ra ngoài.

“Nếu thiếu gia làm như vậy, ta cũng không còn biện pháp, bắt quá người cho chúng ta đến xem hần.”

“Không thể vượt qua ba lượt.” Bắc Thần Mộ Dạ lạnh lùng nói.

“Người.....”

“Tốt lắm, Mặc Trần, cứ dựa theo hần nói làm đi. Còn có, chờ có được Tử tẩn mác, việc trị liệu Giang sơn giao cho người, Thanh Minh, người dịch dung một chút, sau đó nói người là bằng hữu của ta.”

“Ân, ta đã biết.”

Trong chốc lát, Tư Hạo Nguyệt cầm một bình sứ nhỏ đi tới.

Thần Khê lấy bình sứ, mở ra đặt ở chóp mũi người, “Đúng vậy, là Tử tẩn mác.”

“Chẳng lẽ ta còn hội lừa người.” Tư Hạo Nguyệt nhỏ giọng hét lên.

“Tốt lắm, nhanh trở về đi.”

“Thiếu gia, người.....”

“Lo lắng cái gì, cũng không phải sinh li tử biệt, huống chi cũng không phải không thể thăm ta.”

Mặc Trần nhìn Bắc Thần Mộ Dạ vẫn ngồi ở ghế trên, “Uy! Thiếu gia nhà ta nếu có cái gì không hay xảy ra.....”

Mặc Trần uy hiếp còn chưa nói hoàn, đã bị Thần Khê hung hăng trừng, hần vội vàng ngậm miệng.

“Hạo Nguyệt, tiền khách.”

“Vâng.”

Vì thế, Tư Hạo Nguyệt mang theo Vân Thanh Minh cùng Mặc Trần đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Bắc Thần Mộ Dạ cùng Thần Khê.

Hai người trong vòng 3 ngày lần thứ hai gặp lại, người nọ thương tựa hồ đã tốt lên, sắc mặt cũng tốt rất nhiều.

“Không hỏi vì cái gì ta lưu lại người sao?”

“Ta không muốn biết.” Thần Khê thành thật trả lời.

Bắc Thần Mộ Dạ rốt cục ngẩng đầu lên, Thần Khê thấy được ánh mắt của hần, thâm thúy lóe lên giống như hắc diệu thạch bàn sáng bóng, trong nháy mắt, Thần Khê tâm cơ hồ là loạn nửa nhịp.

Hần theo dõi hần thật lâu sau, rốt cục, nói một câu, “Người chỗ ở ở phía sau, người đi nhìn xem đi.”

Nghe tiếng, Thần Khê kỳ quái nhìn Bắc Thần Mộ Dạ liếc mắt một cái, rồi đi ra ngoài.

Phía sau ánh mắt thật lâu theo dõi bóng lưng hần, đến khi thân mình mãnh mãnh kia biến mất không thấy.

Phòng ở hậu viện thực đẹp và tĩnh mịch, là phong cách hần thích, càng làm hần kinh hỉ chính là, phòng này hướng đến khoản không lớn, mặt sau là từng lớp cây cối.

Địa phương tốt như vậy, nhất định có rất nhiều trân quý dược liệu, cái chỗ này, là hần tuyển riêng sao.

Chứng kiến trên bàn có một cây cầm, Thần Khê đi tới, ngón tay nhẹ nhàng xoa cầm huyền.

Tài đánh đàn của hần là lão sư tự mình truyền thụ, nhưng thật ra thật lâu không đàn mà.

Tìm một chút điệu, Thần Khê bắt đầu lên cầm.

Âm nhạc du dương theo phòng trong bay ra, trần ngập ở trong viện tử.

Bắc Thần Mộ Dạ đứng ở ngoài cửa sổ, nhìn thấy cảnh sắc trong viện tử, tiếng đàn càng không ngừng bay vào trong tai, trần trực du dương, cùng người đánh đàn giống nhau.

Bé con năm đó còn ngủ ở bên cạnh hần rốt cục trưởng thành mà. Hôm nay đã trở thành làm thiếu niên cho người ta kinh diễm.

Nếu trời lại cho ta một lần cơ hội, như vậy lúc này đây, ta sẽ không tái buông tay, không từ một thủ đoạn nào cũng tốt, người sẽ không bị ta vì một chút sơ suất mà đánh mất.

Đứng ở bên cửa sổ, ngón tay Bắc Thần Mộ Dạ nắm vào cửa sổ linh thượng, để lại một đạo vết lõm lớn, lần này, tuyệt đối sẽ không buông tay.

Đang đánh đàn Thần Khê trong lòng bỗng nhiên luống cuống một chút, âm điệu cũng không còn tìm vũng, một đoạn khúc chậm lại, nhất thời cũng hết hưng phấn, liền buông cầm xuống.

Vừa rồi là chuyện gì xảy ra, tâm bỗng bất biến như vậy, bối rối đứng lên, lão sư từng nói đánh đàn chính là vì tĩnh tâm cùng dưỡng tính, như thế nào đột nhiên liền tĩnh tâm không được.

Bắc Thần Mộ Dạ, Thần Khê nhẹ nhàng nhớ kỹ tên này, Mộ Dạ, quả nhiên là sinh vật hắc ám mà, làm cho người ta đoán không ra, đoán không ra.

Muốn cùng hần ngốc một tháng sao? Sẽ như thế nào mà. Thần Khê nghĩ đến.

Nghĩ vậy, trong tim của hắn lại có thể sinh ra một ít chờ mong, có lẽ một tháng này cũng không có trong tưởng tượng không ổn đi.

29. Chương 29: Cầm Sắc Hải Hoà

Quả nhiên, sống ở chỗ này so với ở Giang gia đại trạch hảo hơn.

Bởi vì phía sau núi thực vật sinh trưởng tươi tốt, hắn thường xuyên phát hiện kinh hỉ.

Ngày cùng được vật và cầm làm bạn từng ngày trôi đi.

Hôm nay là ngày thứ sáu, mà Bắc Thần Mộ Dạ từ ngày đó về sau cũng không có xuất hiện qua.

Sửa sang lại được liệu vừa mới đem về, Thần Khê bỗng nhiên cảm thấy được có chút nhàm chán.

Mấy ngày nay trừ bỏ hạ nhân đưa cơm, cũng chỉ Tư Hạo Nguyệt kia thường hướng hắn chạy đến, cái tên kia thật ra thú vị vô cùng, tính cách ngay thẳng cùng gương mặt búp bê, vừa lúc cho hắn giải buồn, chính là hai ngày này tựa hồ cũng không thấy được bóng dáng của hắn, lập tức quạnh quẽ, hắn thật ra có chút không quen.

Bỗng nhiên, thủ phạm được bên hông nhuyển kiếm. Có rất nhiều lần chưa từng dùng nó, cũng không biết có mới lạ hay không, nghĩ vậy, hắn liền rút ra Uyển Vân kiếm bên hông, tùy tay vũ kiếm hoa.

Mùa xuân trong viện đã tràn ngập một mảnh xanh biếc, dưới tàng cây thiếu niên múa kiếm làm cho vạn điểm xanh biếc thêm một nét thoáng hiện sắc thái bất đồng. Chỉ thấy hắn linh hoạt vũ động, giống như là ở khiêu một khúc vũ, cùng thắt lưng, tóc dài theo thân thể nhẹ nhàng run run, thiếu niên như họa trên khuôn mặt còn thật sự thần sắc lại phá lệ động lòng người. Hắn rất chuyên tâm, thể cho nên không có nhìn thấy nam tử đứng ở viện ngoại.

Hắn không có thấy nam tử vẫn ánh mắt thâm thúy hóa thành một nét thoáng hiện ôn nhu, kia muôn đời núi băng trên mặt thậm chí có một tia ấm áp ý cười.

“Khê nhi của ta, quả nhiên là trưởng thành.” Hắn nhẹ nhàng nói. Ánh mắt đuổi theo mặt mảnh khảnh thân ảnh kia, thiếu niên dưới tàng cây múa kiếm, dưới ánh mặt trời cơ hồ chói mắt làm cho người ta không nhìn thấy.

“Vài ngày không luyện kiếm, quả nhiên mới lạ mà, ngay cả lão sư giáo Lưu vân bảy thức cũng không thuần thực như vậy.” Vũ xong thu kiếm lại, Thần Khê chán nản lẩm bẩm nói.

Đang chuẩn bị thu hồi thanh kiếm, thấy Bắc Thần Mộ Dạ ngênh diện đi tới.

“Tam hoàng tử.”

Nghe cái xưng hô, Bắc Thần Mộ Dạ nhướng mày, “Gọi ta Mộ Dạ.”

“A, Mộ..... Mộ Dạ?” Hắn cùng Bắc Đường hoàng tử còn chưa quen thuộc đến có thể trực tiếp xưng hô tên.

“Trụ quen chưa?”

“Ân.” Thần Khê gật gật đầu, “Nơi này tốt lắm a, ta thực thích.”

“Nhớ rõ mấy ngày hôm trước ta hỏi ngươi vấn đề sao?” Bắc Thần Mộ Dạ bỗng nhiên nhích lại gần.

“Cái gì vấn đề?”

Bắc Thần Mộ Dạ ảm đạm cười, “Nguyên nhân đem ngươi lưu lại.”

Chưa bao giờ nhìn thấy Bắc Thần Mộ Dạ tươi cười Thần Khê nhìn thấy diễn cảm hắn cơ hồ sợ ngây người, vốn là hé ra khuôn mặt hình dáng rõ ràng... tươi cười làm nổi bật, cơ hồ đột nhiên sinh động lên.

“Là vì áp chế Mặc Trần cùng Giang gia đi.” Thần Khê trả lời.

“Người là nghĩ như vậy?”

Chứng kiến hấn nháy mắt lãnh xuống, Thần Khê da đầu run lên, chẳng lẽ trừ bỏ nguyên nhân này ngoài ra còn có nguyên nhân khác sao.

“Không phải nguyên nhân này sao?”

Bắc Thần Mộ Dạ bỗng nhiên thở dài một hơi, “Quên đi, người cũng có thể trở thành là như thế này đi.”

Hắn đem ánh mắt nhìn thân ảnh phương xa, hắc diệu thạch bàn ánh mắt có chút mơ hồ.

Thần Khê nhìn thấy hấn quay mặt, bỗng nhiên có chút đau lòng, người như vậy tựa hồ là không có ai biết, sâu thẳm trong ánh mắt kia bao hàm những gì.

Bỗng nhiên, hấn xoay người lại, đối với Thần Khê nói, “Người biết đánh đàn sao, đàn một khúc cho ta nghe, như thế nào?”

“Hảo.”

Đi đến cầm ngồi xuống, ngón tay tự nhiên vuốt ve thượng cầm huyền, rất nhanh, du dương tiếng đàn liên truyền ra.

Bắc Thần Mộ Dạ đứng dưới tàng cây, con mắt híp lại, không biết hấn còn thật sự nghe cầm hay suy nghĩ cái gì, chính là, diễn cảm như vậy làm cho Thần Khê cảm giác — thực mê người.

Một khúc sau, Thần Khê đứng dậy, đứng dưới tàng cây Bắc Thần Mộ Dạ cũng mở mắt nhìn thấy thiên hạ trước mắt.

“Cầm sắc tự dừng năm mươi huyền, nhất huyền nhất trụ tư hoa năm.

Trang sinh hiếu mộng mê ong bướm, vọng đế tình duyên trai gái đợi chim quỳên.

Biển cả nguyệt minh châu có lệ, lam điền ngày ôn ngọc khói bay.

Này tình khả đãi thành hồi ức, chính là lúc ấy đã ngơ ngẩn.”

Thực tùy ý niệm ra câu thơ kiếp trước thời điểm hoan hỉ nhất, cùng hiện tại cảnh sắc đặc ý vừa lúc tương xứng.

Bắc Thần Mộ Dạ nhìn thấy Thần Khê chậm rãi nói ra câu thơ, ánh mặt trời chiếu vào trên mặt thiếu niên, tựa hồ cả người đều nhiễm thượng một tầng quang mang nhàn nhạt.

“Này tình khả đãi thành hồi ức, chính là lúc ấy đã ngơ ngẩn.” Bắc Thần Mộ Dạ niệm ra câu thi cuối cùng, sau đó tựa hồ giống như là đang tự hỏi cái gì.

Chứng kiến Bắc Thần Mộ Dạ diễn cảm thật sự, Thần Khê mới phát hiện mình lại nói câu thơ kiếp trước, vì thế vội vàng giải thích nói, “Này thủ thi không phải ta viết.”

Bắc Thần Mộ Dạ ngừng đầu nhìn thấy hấn, ánh mắt nghiền ngẫm, “Không phải người viết?”

“Ân, đối..... Là bằng hữu ta viết.” Hấn cùng Lí Thương Ân coi như là bạn tri kỷ.

“Kia.....” Bắc Thần Mộ Dạ đề thấp thanh âm, “Có hay không câu thơ nói lên kỷ niệm mất thê tử.”

Kỷ niệm mất thê tử? Thần Khê không thể tin nhìn người trước mắt, nhìn thấy Bắc Thần Mộ Dạ không có bao nhiêu diễn cảm biến hóa, câu thơ lại buột miệng nói ra,

“Mười năm sinh tử nay mờ mịt, không thể nhắc mà khó quên.

Ngàn dặm cô liêu, không tránh khỏi thê lương.”

Thì thâm nơi này, Thần Khê bỗng nhiên có chút ghen ngào, hấn nhìn xuống tâm tình của mình, tiếp tục thì thâm,

“Cho dù..... Gặp lại..... Không thấy được, mưa đầy mắt, tựa như sương.”

Gian nan niệm xong một câu, Thần Khê cảm giác trên mặt có nước mắt chảy xuống, không biết vì nguyên nhân gì, lệ tự nhiên rơi xuống,

“Hôm qua u mộng còn thoảng hương, tiểu hiên cửa sổ khê dựa vào.

Cùng..... Cố lặng thầm, duy nào biết.....

Ta nào đã.....Lệ tràn mi”

Niệm đến nơi đây, tâm tình của hần hoàn toàn không khống chế được, hần ngồi khụy xuống đất, đem mặt chôn vào góc áo. Chỉ thấy bả vai run nhẹ nhẹ.

Thật là khổ sở, thật sự thật là khổ sở, vì cái gì kỷ niệm này lại xuất hiện, là muốn nổi lên ai sao, mười năm sinh tử nay mờ mịt, hần nắm tay, móng tay hăm sâu tiến vào da thịt, nhưng không có chút cảm giác.

Thời điểm cảm xúc phục hồi lại, Thần Khê rốt cục ngẩng đầu đứng lên, vừa lúc ngay tầm mắt Bắc Thần Mộ Dạ.

Quả nhiên mất mặt, Thần Khê nghĩ, niệm thủ thi cũng có thể khóc thành cái dạng này.

“Nguyện ngàn năm đau đớn, đêm Minh Nguyệt, lại thấy nhau.” Niệm xong câu cuối cùng, Thần Khê thở phào nhẹ nhõm.

“Mười năm sinh tử nay mờ mịt.” Bắc Thần Mộ Dạ nhẹ nhàng niệm một câu, hơi hơi nhíu mi, “Cho dù gặp lại..... Nhìn nhau không nói, lệ tràn mi.”

Nghe hần trầm thấp ngữ điệu niệm thi, Thần Khê có chút hốt hoảng. Hần thế mới biết sinh ly tử biệt đối với loại tưởng niệm này đã khắc sâu.

Rõ ràng yêu khắc sâu, người kia dù không thấy, ngàn dặm cô liêu, không nói đến thê lương. Ngay cả tìm người tri kỷ cũng không có.

Hần rốt cục ý thức được khi rơi lệ bởi vì nhớ tới Liên Thần, kiếp trước hần không ý thức được mình khi rời đi đối với hần tạo thành thương tổn. Trên đời này không có phụ thân nào mà không thương con của mình. Đối mặt với hiện thực xa cách đứa con vĩnh viễn, hần trừ bỏ việc chấp nhận còn có thể làm cái gì?

Giờ phút này, nước mắt không ngừng chảy xuống, hần cúi đầu, răng nanh gắt gao cắn môi dưới, từng giọt nước mắt rơi trên mặt đất, chậm rãi thấm ướt một góc.

Bắc Thần Mộ Dạ bỗng nhiên đưa tay đem Thần Khê lâm vào lòng, trong nháy mắt, hần ngã vào một cái ôm rộng lớn mà ấm áp hoài bão.

Bắt đầu kinh ngạc một chút, Thần Khê liền ghé vào lòng hần mà cho trôi hết tâm tình.

Hoài bão hảo ấm áp này, không muốn rời đi. Không cần luôn cô đơn một mình, không cần hiện tại hai thế sự vướng mắc khắc chế, hần không cần người thừa nhận đều đó.

Bắc Thần Mộ Dạ trước ngực có vướng chút lệ, cho trôi hết hoàn tâm tình của mình, Thần Khê vội vàng từ trong lòng hần thoát ra.

Hần dùng ống tay áo lung tung xoa xoa mặt, sau đó thần tình đỏ bừng nhìn Bắc Thần Mộ Dạ, ngón tay gắt gao nắm góc áo, không biết làm gì.

“Cái kia..... Đối..... Đối..... thật ngại quá.....”

Nhưng nhìn không ra Bắc Thần Mộ Dạ diễn cảm có biến hóa nhiều hơn, “Nhớ tới vợ mình sao?”

Vợ? Như thế nào lại thế, là phụ thân mà thôi, Thần Khê lắc lắc đầu, “Không phải, chính là bị câu thơ cảm động mà thôi.”

“Quả là câu thơ tuyệt diệu, mười năm sinh tử nay mờ mịt, tính đến nay, ta cùng hần cũng chỉ mười năm.”

Thần Khê xác định, hần tại nơi đây trong một khắc thấy được Bắc Thần Mộ Dạ trong mắt chột lóe tia đau xót cùng hối hận, không biết tại sao nghĩ đến vợ Bắc Thần Mộ Dạ, Thần Khê trong lòng bỗng nhiên có loại cảm giác là lạ, nói không rõ cảm thụ kỳ quái.

Hai người lặng lẽ đứng dưới tàng cây, nhìn xa xa, giống như là một bức họa.

Hưởng thụ cảm giác gió thổi lướt qua mặt, Thần Khê bỗng nhiên nghĩ đến, cho dù không nói lời nào, cảm giác như thế cũng thực làm cho người ta thoải mái, đứng yên như vậy cũng không sai.

Thật lâu sau, Bắc Thần Mộ Dạ nói, “Đi nghỉ ngơi đi.” Nói xong, liền xoay người ly khai.

Nhìn thấy bóng lưng vĩ ngạn, Thần Khê có chút xuất thần.

Mười năm sinh tử nay mờ mịt, không nhớ đến, lại khó quên.

Ngơ ngác nhìn người li khai, phát hiện mình thương cảm quá mức, Thần Khê liền trở về phòng mình.

Nhìn thấy trên bàn bày măn ốc được liệu, đơn giản sửa sang lại một chút, phát hiện hần còn thiếu vài được liệu, nhìn xem sắc trời còn sớm, đeo giỏ trúc lên lưng, cầm tiểu xêng, đi về phía sau núi.

Vào thời điểm Tư Hạo Nguyệt tới, trong sân Thần Khê không có một bóng người.

Vốn nghĩ muốn cùng mỹ nhân nói chuyện phiếm, kế hoạch bị phá, Tư Hạo Nguyệt vô cùng buồn chán ở trong phòng hần nhìn xung quanh.

Đối với măn ốc được liệu ngáp một cái, Tư Hạo Nguyệt tưởng mỹ nhân tuổi còn trẻ lại nhàm chán như vậy, cả ngày cùng thảo được làm bạn, so với lão Đại hần còn nhàm chán.

Bỗng nhiên, ánh mắt của hần nhìn đến một chỗ. Đó là một cái rổ, bên trong đầy trái cây mê người, đồ rực hấp dẫn thị giác Tư Hạo Nguyệt.

Tư Hạo Nguyệt đi qua, cầm trái cây lên nhìn, do dự có muốn ăn hay không. Có độc hay không? Tư Hạo Nguyệt buồn rầu nghĩ. Bất quá, Thần Khê chọn hần là không có độc đi. Nghĩ vậy một chút, Tư Hạo Nguyệt liền dứt bỏ băn khoăn, cầm lấy trái cây liền cắn một hơi.

Dĩ nhiên là hương vị ngọt ngào ngoài ý muốn, ăn một trái quả nhiên không đủ, Tư Hạo Nguyệt tại đây, ăn luôn hơn phân nửa trái cây.

Đột nhiên phát hiện trong rổ trống không, Tư Hạo Nguyệt lúc này mới cảm giác đuối lý, tìm mảnh vải che khuất cái rổ, Tư Hạo Nguyệt lén lút tiêu sái đi ra ngoài.

Khi Thần Khê phát hiện rổ trái cây bị người đánh cắp ăn hết, chuyện tình về sau cũng đã xé chiều.

Hần vội vàng rời tiểu viện, đi tìm Bắc Thần Mộ Dạ.

Cuối cùng hần vào trong thư phòng thấy được Bắc Thần Mộ Dạ đang xem công văn. Không hề có tiếng động, từ bên ngoài có thể chứng kiến ánh mắt chuyên chú, vẻ mặt hần quen thuộc như vậy, bởi vì, mỗi lần chứng kiến Liên Thần thời điểm làm việc, cũng là diễn cảm như vậy. Còn thật sự mê người.

Hần nép ở bên cửa nhẹ nhàng gõ, Bắc Thần Mộ Dạ nghe tiếng ngẩng đầu lên.

“Có việc?”

Thần Khê đi vào thư phòng, “Người có biết hay không buổi chiều ai đã tới chỗ ta?”

“Buổi chiều.....” Hần nghĩ, “Việc ta giao cho Hạo Nguyệt hần đã xử lý xong, vậy hần là hần.”

“Kia hần hiện tại ở đâu?” Thần Khê vội vàng hỏi.

“Không biết.”

Nhìn thấy mặt Thần Khê sốt ruột, Bắc Thần Mộ Dạ lại hỏi một câu, “Xảy ra chuyện gì?”

“Buổi chiều có người ăn vụng Viêm quả ta đặt trong phòng. Viêm quả chỉ dùng để trị liệu hàn độc, nó được tính thực nhiệt, người bình thường ăn một hai trái không có vấn đề gì, mấu chốt là hần ăn hết cả rổ của ta.”

“Ăn hơn sẽ có hậu quả gì?”

“Hội biến thành được tính rất mạnh thúc tình.” Thần Khê từng chữ nói ra.

Giang gia

Vân Thanh Minh vì nam nhân trên giường châm mũi kim cuối cùng, lau mồ hôi trên trán, thở hắt ra.

“Trần thầy thuốc, thế nào, lão gia nhà ta khi nào thì hồi tỉnh?” Một người nam nhân hỏi.

Vân Thanh Minh hướng người nọ cười cười, “Yên tâm, còn có một lần thi châm cuối cùng cùng dùng được, đến lúc đó, Giang lão môn chủ nhất định sẽ tỉnh. Hắn nói chuyện ngữ khí ôn nhu, hắn bày ra khuôn mặt bình thản, luôn làm cho người ta không tự giác tin tưởng.

“Ân, thật không nghĩ tới bằng hữu Phương công tử đều tuổi trẻ tài cao như vậy.” Người nọ khen nói.

Vân Thanh Minh khiêm tốn cười, trong lòng lại thực chán ghét.

Năm đó chính là người này cũng từng nói hắn không xứng tập võ, không xứng đứng ở Giang gia, thậm chí không xứng họ Giang.

Hiện tại, hắn căn bản khinh thường họ Giang, nếu không phải vì xảy ra chuyện này hắn thậm chí căn bản không có khả năng đến nơi này.

Thu thập xong kim châm, Vân Thanh Minh cầm hòm thuốc, ra cửa, thời điểm xuất môn, vừa vặn gặp Giang Hàn Cách đi tới.

Vân Thanh Minh đối hắn khẽ cười một chút xem như tiếp đón, Giang Hàn Cách cũng gật đầu ý hảo, hai người đều tự hướng địa phương mình đi tới.

Hắn hiện tại ở tiểu viện chỗ Thần Khê trụ, khi Mặc Trần dẫn hắn về, cũng chỉ là tùy tiện nói dối nói mình là bằng hữu Thần Khê, có thể giúp Giang Sơn giải độc, đối với Thần Khê nơi đi cũng chỉ là hàm hồ trả lời một chút, hoàn hảo bọn hắn cũng không có hỏi nhiều.

Hắn dịch dung mới đến Giang gia, thời điểm Giang Hàn Cách ánh mắt dừng lại ở trên người hắn, nói không khấn trương là gạt người, chính là, sự thật chứng minh, hắn thành công, Giang Hàn Cách chính là nhìn hắn cười ôn hòa, đối người bình thường tươi cười không khác nhiều, thời điểm hắn dời tầm mắt, Vân Thanh Minh nói không nên lời trong lòng rốt cuộc là vui vẻ cùng mất mát.

Ngày mai là ngày cuối cùng. Giải độc cho Giang sơn là thì có thể ly khai nơi làm cho hắn ngột thở này.

Hắn từng ở trong này sinh sống mười một năm, sống mười một năm giống cẩu, bị sinh ra mà phụ thân coi trọng, không được bất luận kẻ nào thừa nhận.

Chính là vì mẫu thân, hắn có thể chịu được, thẳng đến có một ngày ngay cả mẫu thân cũng ly khai hắn. Hắn rốt cục không thể tái ở nơi làm cho hắn ngột thở được nữa, hắn trốn, hắn mang theo hận ý thoát khỏi nơi này, hủy diệt Giang gia hết thấy, thậm chí hủy diệt tên của hắn.

Hắn hận nơi này hết thấy, chính là người nơi này, từ khi mình có khả năng, hắn cũng làm qua rất nhiều chuyện, hắn hạ độc lên môn chủ Giang Hàn Cách, lại không nở xuống tay hạ chết hắn. Qua nhiều năm như vậy, kỳ thật cuộc sống Giang gia vẫn dây dưa hắn, lúc này đây, hắn thật sự không nghĩ tái cùng Giang gia quan hệ, chứng kiến Giang sơn ngủ ở trên giường thân hình khô héo, Vân Thanh Minh bỗng nhiên cảm thấy hận thù không trở dậy. Chuyện cũ đã qua, mặc cho hắn tái dây dưa như thế nào, cũng chỉ tăng thống khổ mà thôi.

“Thanh Minh.” Đang đứng ở trong sân ngăn người, Mặc Trần bỗng nhiên kêu hắn một tiếng.

Vân Thanh Minh quay đầu, “Ân, có việc?”

“Ngày mai độc Giang sơn có thể hoàn toàn thanh trừ.”

“Ân.”

“Người.....” Mặc Trần bỗng nhiên muốn nói lại thôi.

Chứng kiến Mặc Trần diễn cảm khó xử, Vân Thanh Minh bỗng nhiên nở nụ cười

“Làm sao vậy, Trần Trần có phải hay không có điểm lo lắng ta a!”

Mặc Trần khó được đỏ mặt một chút, “Ta sợ ngươi không thích ứng nơi này.”

“Ta sẽ không thích ứng một nơi từng sinh sống mười một năm sao?” Vân Thanh Minh hỏi lại.

Mặc Trần trong lúc nhất thời á khẩu không trả lời được.

Hôm sau, Vân Thanh Minh tiếp tục đi vào trong phòng Giang Sơn vì hẩn trị liệu cuối cùng.

Một lọ tử tửn mác rốt cục xài hết, Vân Thanh Minh cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nguy cơ Thiên Xu cung, miễn cưỡng xem như giải quyết.

“Cuối cùng trị liệu đã xong, ta nghĩ Giang lão môn chủ buổi chiều sẽ tỉnh lại.” Vân Thanh Minh chậm rãi nói.

Đứng ở bên giường Giang Sơn một đám người lập tức đổi hẩn cảm tạ, Vân Thanh Minh ở trong lòng cười lạnh.

Lúc này, vẫn đứng ở bên cạnh giữ im lặng Giang Hàn Cách bỗng nhiên mở miệng, “Các người về trước, ta có chuyện cùng với Trần thầy thuốc đàm một chút.”

Vân Thanh Minh sững sốt, nhìn Giang Hàn Cách liếc mắt một cái, nhưng hẩn trên mặt cái gì cũng đoán không ra.

Nghe được mệnh lệnh Giang Hàn Cách, người liên can cũng ra cửa, rất nhanh, trong phòng cũng chỉ còn lại hẩn cùng Giang Hàn Cách.

Trong phòng thực im lặng, im lặng tựa hồ có thể nghe được tiếng hít thở lẫn nhau.

Thật lâu sau, Giang Hàn Cách bỗng nhiên nhẹ nhàng hoán một tiếng, “Tuyệt Nhi.”

Vân Thanh Minh mạnh vừa nhấc đầu, thẳng tắp nhìn hướng Giang Hàn Cách, ánh mắt phức tạp.

“Ta không phải Tuyệt Nhi.” Hẩn một chữ một nói.

Giang Hàn Cách cũng không có lập tức ứng nói, chính là thật sâu nhìn thiên hạ trước mắt.

“Người vẫn là không bỏ xuống được đúng không, bằng không người sẽ không tới cứu phụ thân.”

Nghe nói như thế, Vân Thanh Minh cười lạnh một tiếng, “Thiếu tướng ai cũng ngu muội, nếu không phải vì Thiên Xu cung người nghĩ rằng ta và người hội cứu lão gia hỏa này, ta không thân thủ tặng hẩn về tuổi vàng cũng đã may cho hẩn.”

“Tuyệt Nhi.”

“Cút ngay!” Vân Thanh Minh hung tợn nói, “Ta là Vân Thanh Minh, không phải đệ đệ của người Giang Hàn Tuyệt.”

Giang Hàn Cách giữ im lặng, chính là dừng ở trước mắt.

Trong không khí tựa hồ có đồ vật gì đó đang lên men, làm cho Vân Thanh Minh không chịu nổi được.

“Ta đi.” Vân Thanh Minh yếu xoay người rời đi, bỗng nhiên bị một cỗ cường lực đạo túm trở về, hẩn thân mình mất đà, ngã vào lòng Giang Hàn Cách.

“Tuyệt Nhi.” Giang Hàn Cách ghé vào lỗ tai hẩn nói.

Ngữ điệu bi thương như vậy làm cho Vân Thanh Minh có một chút thất thần, một lát sau, Vân Thanh Minh trấn định từ trong ngực của hẩn đi ra, nhìn hẩn hỏi, “Như thế nào nhận ra ta?”

Giang Hàn Cách nhẹ nhàng cười, “Ánh mắt. Một người dung mạo cho dù thay đổi nhiều, ánh mắt của hẩn là sẽ không thay đổi. Tuyệt Nhi người có biết hay không ánh mắt của người vẫn là trong sang đến thế, cho dù người dẫu đi toàn thân trên dưới, ánh mắt của người lại như cũ nói lên bản chất của người, lần đầu tiên gặp lại người, ta chỉ biết người là Tuyệt Nhi.”

Vân Thanh Minh ngẩn ra, hẩn không nghĩ tới Giang Hàn Cách thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy hẩn liền nhận ra hẩn.

“Tuyệt Nhi, người còn muốn rời đi sao?”

Liên như vậy trong chốc lát, Vân Thanh Minh bỗng nhiên tỉnh táo lại, Giang gia vốn không phải địa phương hắn nên ở, cũng không có gọi là rời đi, hắn cho tới bây giờ cũng không từng họ Giang, từ đầu đến cuối.

Nghĩ vậy, Vân Thanh Minh bên miệng bỗng nhiên nở rộ ra một nét thoáng hiện lãnh diễm tươi cười, “Giang Hàn Cách, ngươi nghe, ta họ vân, không họ Giang, ta gọi là Vân Thanh Minh, Giang Hàn Tuyết từ chín năm trước không tồn tại rồi.” Nói xong liền dứt khoát kiên quyết rời đi.

Giang Hàn Cách nhìn bóng lưng hắn rời đi, có chút thất thần.

Trên giường lão nhân ở phía sau bỗng nhiên mở mắt.

“Cách nhi.” Hắn gian nan hô một tiếng.

“Cha.” Phát hiện người trên giường tỉnh, Giang Hàn Cách tràn đầy kinh hỉ.

“Vừa mới là..... Tuyết Nhi.....”

“Cha..... Ngươi đều..... Nghe được sao.....” Giang Hàn Cách có chút không được tự nhiên, không nghĩ tới phụ thân lại có thể tỉnh.

“Ngươi đã sớm biết hắn là Thiên Xu cung cung chủ đúng không?” Trên giường Giang Sơn hỏi.

Giang Hàn Cách gật gật đầu.

“Ai.....” Giang sơn bỗng nhiên thở dài một hơi, “Là ta hại đứa bé này a.....”

“Về sau, chuyện tình Thiên Nhai môn đều giao cho ngươi, chuyện giang hồ, ta không bao giờ ... quản nữa.” Năm đó người đứng đầu giang hồ đã lui trí.

“Cha..... Ngươi.....”

“Ta đây cả đời làm sai sự nhiều lắm, cũng nên tỉnh hạ tâm hảo hảo tưởng niệm, hiện giờ lại trúng độc, cho dù giải độc thân mình cũng không thể khôi phục như trước, còn không bằng hiện nay rảnh rồi.....”

“Cha, ta tôn trọng quyết định của ngươi.”

“Àn.” Giang sơn gật gật đầu, “Còn có, hảo hảo chiếu cố Hàn Tuyết, ta thiếu hắn nhiều lắm.”

Biệt viện, Mặc Trần nhìn thấy Vân Thanh Minh đang ở thu thập đồ vật, vẻ mặt khó hiểu.

“Uy! Ta không phải nói qua cho ngươi ta hôm nay đi Tà Dương lâu xem thiếu gia sao, ngươi hôm nay đi, có ý tứ gì a!”

“Không có gì ý tứ.” Thời điểm nói chuyện, Vân Thanh Minh tay nhưng không có rảnh rỗi, “Huống chi Bắc Thần Mộ Dạ kia cũng sẽ không xúc phạm tới thiếu gia, ta đi làm gì!”

“Vậy ngươi vì cái gì khuôn cấp như thế?”

“Ta có tin tức tên kia.”

“Cái tên kia?” Mặc Trần vẻ mặt nghi hoặc, “Ai?”

“Phù Dịch.” Vân Thanh Minh nói thật nhỏ.

Mặc Trần sửng sốt, tiện đà lại nghe thanh âm của Vân Thanh Minh, dám can đảm phản bội ta, trộm độc được lại dám hủy nhiều năm tâm huyết của ta, hừ, lần này, nếu bị ta tóm được, nhất định làm cho hắn.....” Vân Thanh Minh tạm dừng trong chốc lát, còn nói thêm, “Sống không bằng chết.”

Mặc Trần hoảng sợ nhìn miệng hắn biên nhuộm màu thị huyết mà tươi cười, nghĩ thâm quả nhiên là tà phái cung chủ, thật không hổ là hư danh.

Vân Thanh Minh thu thập xong hành lý, liền cùng Mặc Trần chính đại quang minh theo đại môn đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi, Giang gia mọi người đem lễ vật tặng hắn, bởi vì hắn cự tuyệt bọn hắn thâm tạ, trong ánh mắt đám người kia xem mình lại nhiều tia khâm phục.

Thật sự là cái thứ ghê tởm. Vân Thanh Minh ở trong lòng nghĩ.

Sắp đến thời điểm sắp ra khỏi cửa, Vân Thanh Minh thấy được Giang Hàn Cách, hắn đứng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn hắn.

Vân Thanh Minh nhìn lướt qua, lại xoay người, bước ra đại môn Giang gia.

“Người hiện tại đi chỗ nào?” Ra cửa lúc sau, Mặc Trần hỏi hắn.

“Kinh thành Bắc đường.”

Mặc Trần như có suy nghĩ gì gật đầu, “Tốt lắm, nhớ rõ giữa liên lạc.”

“Ân, ta đây đi trước.” Vân Thanh Minh đeo hành lý trên lưng, vận khinh công, trong chớp lát liền biến mất ở trước mặt Mặc Trần.

Mặc Trần nhìn thấy Vân Thanh Minh rời đi trong chớp lát thất thần, rồi đột nhiên nhớ tới mình còn muốn đi Tà Dương lâu, vì thế, vội vàng hướng Tà Dương lâu chạy đến.

Quả nhiên, người càng muốn vội vả làm chuyện gì liền đột nhiên gặp sự việc phát sinh dây dưa không dứt.

Chứng kiến đám người trước mắt vây quanh, Mặc Trần bỗng nhiên cảm thấy một tia vô lực.

Mỗi ngày đều xem náo nhiệt, bọn hắn không phiền lụy, náo nhiệt còn ngại mệt.

Kiên trì đi tới, Mặc Trần bỗng nhiên phát hiện diễn viên kia bị vây ở bên trong thoát nhìn có điểm quen mắt.

Đột nhiên, người nọ xoay người, hướng hắn nhìn thoáng qua, hắn kinh hãi, đây không phải Tư Hạo Nguyệt sao, hắn tại sao lại ở chỗ này!

Hắn vội vàng len đám người, mới phát hiện quần áo hắn không chỉnh tề cùng một người nam nhân dây dưa.

30. Chương 30: Trăng Sáng Nhô Cao

“Tiểu mỹ nhân, người theo ta đi, ta chính là tiền nga.” Nam tử kia ý xấu lời kéo quần áo Tư Hạo Nguyệt.

Chỉ thấy Tư Hạo Nguyệt sắc mặt đỏ bừng, miệng không biết ô ở nói cái gì đó, mặc cho cái kia nam tử đụng chạm.

Xem bộ dáng Tư Hạo Nguyệt tựa hồ không bình thường, hắn cũng không thể khoan tay đứng nhìn tiểu mỹ nhân mình năm đó kính yêu bị một nam nhân bên đường lợi dụng.

“Người sẽ theo ta về nhà đi.” Nam kia đã túm hắn kéo lên phía trước.

“Đứng lại.” Mặc Trần thanh âm lạnh lùng làm cho nam nhân kia quay đầu lại.

“Buông hắn ra.” Mặc Trần thần sắc lãnh liệt làm cho cái tên kia có chút sợ hãi, chỉ ngại cho mặt mũi, không có lập tức buông tay.

“Người là ai?”

“Người không nên xen vào, nhanh buông hắn ra!”

“Người có biết ta là ai hay không?” Nam kia nhân bỗng nhiên lại hỏi.

Mặc Trần phát hỏa, “Ta quản người là đầu heo!” Nói xong hắn bay nhanh đem Tư Hạo Nguyệt kéo về bên cạnh mình.

“Uy! Người.....” Nam kia hốt hển nhìn hắn, “Người có biết hay không ta là.....”

Còn chưa nói hoàn, Mặc Trần nắm tay đã muốn hạ xuống, “Biết người cái quỷ!”

Một quyền đi xuống, nam kia người đã quỳ rạp trên mặt đất, rầm rì không thể nhúc nhích.

“Hừ, lão tử đánh người vài ngày không nhúc nhích, vừa lúc trời còn sáng, bắt đầu heo người đánh cho chết.”

Nhìn thấy Tư Hạo Nguyệt trong ngực sắc mặt đỏ bừng, Mặc Trần bỗng nhiên có chút đỏ khốc đỏ cười.

Cái tên kia vừa mới thoát nhìn một bộ bộ đáng ngu dại, hiện tại lại có thể ở trong ngực của hắn không đứng dậy.

Vì thế, ở trên đường liền ôm cổ hắn, thành tâm điểm chú ý của mọi người trên đường.

Vì không cho người phá rối, Mặc Trần vội vàng ôm người trong lòng tiêu sái đi vào khác ***, thuê một gian, nhanh tiêu sái đi vào, đem Tư Hạo Nguyệt đặt ở trên giường.

Bị bỗng nhiên bị ném vào giường Tư Hạo Nguyệt có chút không quen, chỉ thấy hắn quyết miệng nhìn thấy Mặc Trần, tựa hồ là ở trách cứ hắn vì cái gì thô bạo như vậy, khuôn mặt cơ hồ làm cho Mặc Trần thất thần.

Trong chốc lát, chỉ thấy trên giường Tư Hạo Nguyệt bỗng nhiên ở trên giường quay cuồng.

“Ân..... Nóng quá..... Nhiệt a.....”

Nhìn thấy thần tình đỏ bừng Tư Hạo Nguyệt, Mặc Trần lúc này mới phát giác mới bắt đầu sẽ không thích hợp, tính khí tên kia, bị người bên đường trêu chọc lại không phản kháng mà tùy ý cho người khác đụng chạm, xem ra, thật là có vấn đề.

Mặc Trần cúi đầu, nhìn thấy Tư Hạo Nguyệt trên giường, muốn nhìn một chút xem có thể nhìn ra manh mối gì.

Mới vừa tới gần Tư Hạo Nguyệt, thân thể hắn liền tiến lại.

“Hô..... Hảo lạnh..... Thoải mái.....” Tư Hạo Nguyệt một bên ở trong lòng hắn cọ, một bên rên lên.

Mỹ nhân ở bên cạnh đối với mình khiêu khích, hắn cũng không phải Liễu Hạ Huệ, quả nhiên người liền nổi lên phản ứng.

Lúc này, Mặc Trần bỗng nhiên nghĩ đến, Tư Hạo Nguyệt chẳng lẽ là..... Trúng ??

Đang lúc hắn thất thần trong chốc lát, Tư Hạo Nguyệt hai tay đã muốn đặt lên cổ của hắn, mặt của hắn ở cổ nhẹ nhàng ma sát, mà Mặc Trần cả thân mình cũng bị đưa trên giường.

Tư Hạo Nguyệt động tác hoàn toàn khơi mào dục vọng Mặc Trần, vốn đi theo Thần Khê, hắn cũng rất ít phát tiết, ngay cả chính mình giải quyết cũng ít, hiện tại có một mỹ nhân ở trong này châm ngòi, còn không lập tức thiên lôi câu động địa hỏa. Khi hắn còn sót lại một tia lý trí nghĩ đến con Bắc Đường đại tộc không thể đụng vào, bất đắc dĩ cái tên kia lại hồn nhiên không biết, ở trên người của hắn cọ cọ, làm cho Mặc Trần lý trí cuối cùng cũng không cánh mà bay.

Giờ phút này Tư Hạo Nguyệt trên mặt ứng đỏ một mảnh, trong mắt ba quang lưu chuyển, nhìn thấy tình cảnh này, Mặc Trần làm sao còn cầm giữ được. Lúc này nâng cằm hắn lên, hung hăng hôn.....

Trong lòng hài tử kia tức giận bị người đụng tới đầu lưỡi cũng là lúc tìm được đồ chơi thú vị, thế nhưng vui thú vờ đầu lưỡi lên. Không nghĩ tới lúc này đáp lại, hoàn toàn gợi lên thú tính của Mặc Trần.

Hắn hiện tại thậm chí ăn luôn người dưới thân, tốt nhất ngay cả xương cốt bột phấn cũng không chừa, về phần được tính sau này, về sau rồi hãy nói.

Vạt áo trước sớm bị kéo ra, nụ hôn nóng bỏng dừng ở trên cổ, xương quai xanh thượng, trên ngực, vốn là ôn nhu khê xoa, sau đó là ben nhọn cắn niết lôi kéo, mút, cắn, đau, khoái cảm tràn vào đại não, Tư Hạo Nguyệt thở gấp, nói không được, theo bản năng thân thể, ý đồ thoát khỏi kích thích trước ngực. Bất đắc dĩ Mặc Trần nắm cánh tay hắn quá chặt, Tư Hạo Nguyệt chỉ có thể nằm ở dưới thân hắn bày ra một bộ đáng nhu nhược hãy muốn ta.

Mặc Trần ở trên mặt Tư Hạo Nguyệt hồ thân loạn cọ, một bên vén vạt áo hắn lên, xoa xoa chà sát chà sát, một lát công phu, đã hoàn toàn cứng rắn, cho dù còn cách một tầng tiết khố, cũng có thể thấy được hình dạng tuần tú.

“Thật sự là thượng hạng a!” Mặc Trần cảm thán, người dưới thân tựa hồ là bất mãn hắn bỗng nhiên ngừng lại, đỏ nổi lên miệng, ưm một tiếng.

“Rất muốn sao?” Mặc Trần giảo hoạt cười, ngữ khí tràn ngập khiêu khích.

Tư Hạo Nguyệt đối hấn bỗng nhiên ngừng lại biểu hiện ra bộ dáng rất bất mãn, chỉ thấy hấn trừng mắt nhìn trở về, tiếc rằng bộ dáng này nhu nhược, vài lần nhưng thật ra trở nên vô hạn.

Mặc Trần tay lại bắt đầu vuốt ve.

“Ách..... Đừng..... Không..... Không cần.....” Tư Hạo Nguyệt sắc mặt đỏ bừng, nói không nên lời một câu đầy đủ.

Không để ý tới Tư Hạo Nguyệt, Mặc Trần cúi đầu xuống phía dưới hôn tới, dùng đầu lưỡi để ở bụng dưới hôn lên da thịt mềm mại, không vội từ từ đã kích.

Nhiệt lực rất nhanh liền từ bụng rơi vào tay, cảm giác thủy triều từ từ đi lên ầm ập lại mềm yếu, Tư Hạo Nguyệt không còn sức chống cự, toàn bộ cảm giác đều ở chỗ tay Mặc Trần.

Theo động tác Mặc Trần, Tư Hạo Nguyệt càng ngày càng mãnh liệt, chính là lưu luyến thời khắc này, khoái cảm chung quanh khuấy động, bộ vị không chiếm được sự an ủi..... Thật là khó chịu.....

“Ấn.....” Tư Hạo Nguyệt vô ý thức xoay phần eo, hi vọng có được Mặc Trần từng bước yêu thương, chính là Mặc Trần lại ý định đùa hấn, ngăn chặn thất lưng, tách hai chân hấn ra, hướng đùi nội non mịn cắn xuống.

“A!” Cảm nhận sâu sắc mang theo kỳ dị như luồng điện tỏa khắp toàn thân, Tư Hạo Nguyệt nhịn không được, thấp giọng rên rỉ.

Mặc Trần vào lúc đó, tách hai chân hấn ra để trên lưng, cả thân thể che xuống, hai người ngực bụng dính sát vào nhau. Nói không nên lời cảm giác thoải mái khuây khoả.

Tư Hạo Nguyệt rốt cuộc nhịn không được, đem thân mình toàn bộ dán trên người Mặc Trần, đóng đưa thân mình cọ xát, ma sát khoái cảm làm cho Tư Hạo Nguyệt như si như say, không dừng được.

Mặc Trần bị thần thái của hấn khiến người như lửa đốt, kéo từng lớp áo ra, Tư Hạo Nguyệt thở phì phò, toàn lực ôm chặt cổ Mặc Trần, thấp giọng nói lời vô nghĩa.

Mặc Trần cúi đầu nhìn thấy người dưới thân, hé ra khuôn mặt tuần tú không biết là bởi vì được hiệu hay vì cái gì, đỏ bừng, trên trán lại thấm ra một tầng bạc nước, càng phát ra hồng sắc được yêu thích sắc như bông hoa đào kiều diễm ướt át, hơn nữa hơi thở gấp gấp rên rỉ, lại vô cùng thúc giục tình thú.

Mặc Trần rốt cuộc bắt chập nhiều như vậy, trực tiếp đưa hai chân hấn khai thượng, một tay nâng cao thất lưng một tay vội vàng khai phá hang động mê hồn chưa in dấu bất cứ ai.

Theo quần áo rơi rụng lấy ra một lọ thuốc trị thương mang bên mình, Mặc Trần tạo đà, chuẩn bị mang được Thần Khê tự mình cấp thuốc trị thương cho hấn thành một loại sử dụng khác.

Tư Hạo Nguyệt được hiệu tựa hồ phát tác càng ngày càng lợi hại.

Chỉ thấy hấn mang theo khóc nức nở hô,“..... Yếu..... Ta muốn..... Ấn.....”

Một mái đầu màu đen bị mồ hôi làm thành bộ dáng mê tình, thần tình diễm lệ, lộ ra phi sắc thân thể lại làm cho Mặc Trần thiếu chút nữa cầm giữ không được.

Hai người ở trong phòng giăng co hơn canh giờ.

Nhẹ nhàng cũng có thể nghe được bên trong thanh âm khiến kẻ khác mặt đỏ tai hồng.

Thẳng đến sắc trời chập tối, Mặc Trần nhìn thấy Tư Hạo Nguyệt bên cạnh ngất xỉu, dở khóc dở cười.

Chính mình lại có thể thượng người của Bắc Thần Mộ Dạ, ông chủ mình còn trong tay người ta mà. Quái chỉ đồ thừa chính mình định lực không đủ, chính là người nào có thể chịu được mỹ nhân không ngừng khiêu khích dục vọng.

“Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?” Mặc Trần ở trên giường thì thảo tự nói,“Hấn cũng không phải nữ nhân, chẳng lẽ muốn cho ta phụ trách sao? Thật muốn là muốn phụ trách cũng không phải không được.” Nghĩ đến vừa rồi vài lần mất hồn, Mặc Trần khẽ cười.

Bỗng nhiên người bên cạnh ưm một tiếng, xoay thân.

Nhìn thấy mái tóc dính mồ hôi cùng trên mặt còn chưa thối lui xuân sắc, Mặc Trần trong lòng bỗng nhiên trào ra một loại cảm xúc sùng nịch. Hắn cùng thiếu gia giống nhau, đều tính trẻ con a. Mặc Trần cảm thán. Rồi lại đột nhiên nhớ tới hắn đã quên một sự kiện tối trọng yếu, vì thế vội vàng từ trên giường nhảy xuống, phân phó tiểu nhị nấu nước.

31. Chương 31: Bắt Gian Tại Trận

Đem Tư Hạo Nguyệt trên giường ôm đến thùng gỗ đã đổ đầy nước ấm, Mặc Trần không khỏi đối với thân thể bạch ngọc như tuyết trắng kia nuốt một hơi nước miếng.

Cảm thấy vội vàng lấy lại bình tĩnh, xoa sạch ý tưởng không đúng đắn, giúp Tư Hạo Nguyệt sơ tẩy.

Ngón tay cầm khăn ướt lau từng chỗ trên thân thể, rốt cục đi vào nơi tư mật.

Nhẹ nhàng nhất lộng, dấu vết tối hôm qua liền chảy ra, Tư Hạo Nguyệt nhắm mắt lại hừ một tiếng.

Ngón tay tiến tiến xuất xuất vài lần, rốt cục rửa sạch sẽ thứ gì đó trong thân thể Tư Hạo Nguyệt, sau đó lại ôm lấy Tư Hạo Nguyệt, lau khô trên người hắn, cho hắn một lần nữa nằm trên giường.

Sắc trời đã hoàn toàn tối sầm, hắn hôm nay đi thăm Thần Khê cũng bị chuyện tình bất thành linh đánh gãy. Xem ra chỉ có chờ ngày mai.

Trên giường người ngủ vô cùng mỗi một, lông mi hơi hơi rung động, chợt liếc mắt một cái xem, chính là cái mặt này như hoa như ngọc. Không khỏi nghĩ đến tình hình hiện tại, tưởng tượng một chút, Mặc Trần bị ai phát hiện, hắn lại nổi lên phản ứng.

“Ai.....” Hắn thở dài một hơi, sau đó ở bên cạnh Tư Hạo Nguyệt nằm xuống, nghĩ chờ ngày mai hắn tỉnh táo lại nên thế nào giải thích, chuyện này, giải quyết không tốt, ngay cả thiếu gia cũng sẽ bị liên lụy.

Nam nhân thật sự là cảm thú a. Mặc Trần cảm thán, thật sự là thời khắc máu chốt liền hồng việc.

Nghĩ đi nghĩ lại, Mặc Trần đem hỗn loạn mà ngủ.

Thời điểm Tư Hạo Nguyệt mở to mắt phát hiện mình đang ở nơi xa lạ, càng kỳ quái chính là bên cạnh có một người đang ngủ.

Hắn không biết bên cạnh là ai. Hắn có thể cảm giác người bên cạnh không ngừng truyền đến nhiệt độ cơ thể.

Hắn định xoay người nhìn xem là ai, bất đắc dĩ thân mình mới vừa vừa động, cả người liền như là đau đớn giống như tan cái, hơn nữa có cái địa phương kia, đau muốn chết.

Chuyện gì xảy ra? Vì cái gì hoàn toàn không nhớ rõ?

Trí nhớ chỉ dừng ở việc hôm qua ăn vụng trái cây của Thần Khê, sau đó có việc phải đi ra ngoài một bận, sau cái gì cũng nhớ không được. Bỗng nhiên, trong đầu bính ra một cái hình ảnh, hắn nhất thời mặt đỏ tai hồng.

Chính mình như thế nào nghĩ tới! Hắn ở trong lòng xem thường mình.

“A! Người tỉnh rồi!” Mặc Trần mới vừa tỉnh, liền chứng kiến người bên cạnh cau mày nhìn chằm chằm phòng bộ dáng tầm tư suy nghĩ.

Đang nhìn đến mặt của Mặc Trần trong tit tắc, Tư Hạo Nguyệt có một chút thất thần.

“A a a a!” Tư Hạo Nguyệt hét rầm lên, “Người như thế nào ngủ ở bên cạnh ta!”

Bị thanh âm của Tư Hạo Nguyệt dọa, Mặc Trần trực tiếp đem mặt tỏ vẻ bi thương.

“Tư đại thiếu gia, người thật sự tuyệt không nhớ rõ sao?”

“Nhớ rõ cái gì?”

“Người.....” Mặc Trần bỗng nhiên bày ra một bộ diễn cảm u oán, “Người thật là xấu, lại có thể xong xuôi sự việc rồi phải mông mà đi.”

Tư Hạo Nguyệt vẫn là vẻ mặt nghi hoặc, “Làm việc? Chuyện gì a?”

Nghe được lời của hắn, Mặc Trần lập tức bày ra một bộ vẻ mặt bi thương, “Chính là ngày hôm qua, người..... Người bỗng nhiên thú tính quá..... Đem ta..... Ta.....” Vừa nói, một bên bày ra một trạng thái tiểu nữ nhân thẹn thùng.

Tư Hạo Nguyệt đang nghe hiểu được lời của hắn lúc sau sắc mặt ảm ảm liền đỏ bừng, “Người..... Người nói..... Ta đem người.....”

“Người lại có thể không nhớ rõ?” Mặc Trần vẻ mặt kinh ngạc, sau đó còn nói thêm, “Ngày hôm qua nhĩ hảo kỳ quái, đột nhiên đem người ta.....”

Tư Hạo Nguyệt nhớ lại hình ảnh vừa xuất hiện trong đầu, lại nghe Mặc Trần nói, bật người cho rằng chính mình đem người ta làm ra vậy, lại muốn đến mình ăn trái cây kia lúc sau có sự tình này, nghĩ thầm có thể trái cây kia có tác dụng thúc tỉnh đi.

Đang nhìn hướng Mặc Trần, Tư Hạo Nguyệt vẻ mặt áy náy, “Cái kia..... Người yên tâm, ta sẽ phụ trách.”

Mặc Trần thiếu chút nữa phun ra, hắn nhăn cười nhăn đến nội thương, người này quả nhiên đáng yêu, lại có thể cái gì cũng không biết, còn muốn phụ trách, rất trào tiếu.”

Đang lúc Tư Hạo Nguyệt không biết như thế nào đối mặt Mặc Trần, thời điểm Mặc Trần nhăn cười nhăn đến sắp bùng nổ, cửa phòng bỗng nhiên mở, ngoài cửa là hai người vô cùng quen.

Thần Khê cùng Bắc Thần Mộ Dạ.

Chứng kiến nằm ở trên giường Mặc Trần, Thần Khê hiển nhiên không nghĩ tới, liền ngăn người. Mặc Trần lại không nghĩ tới gặp hao người này, cũng đương trường sửng sốt ở trên giường.

Vẫn là Bắc Thần Mộ Dạ rất nhanh vừa tới khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, bỏ lại một câu, chạy nhanh mặc quần áo, xuất môn liền ra cửa đi. Thần Khê cũng không hảo ở tại chỗ này tăng xấu hổ, cũng ra cửa phòng.

“Ách.....” Thần Khê đối Bắc Thần Mộ Dạ nói cái gì đó, bất đắc dĩ không thể nào mở miệng.

“Người muốn nói cái gì?”

“Cái kia..... Người sẽ không đối Mặc Trần thế nào đi?”

Nghe câu hồ đồ, Bắc Thần Mộ Dạ nhíu nhíu mày, “Người thực để ý hắn?”

“Àn?”

“Ta nói người thực để ý hắn sao?” Bắc Thần Mộ Dạ nạt tính khí lại hỏi một lần.

“Hắn là bằng hữu ta từ nhỏ cùng nhau lớn, ta đương nhiên để ý hắn.”

Thần Khê có thể khẳng định, vừa mới ở trong mắt Bắc Thần Mộ Dạ hiện lên chính là sát ý.

Hắn muốn giết ta? Vẫn là muốn giết Mặc Trần?

Lúc này, hai vị đương sự theo cửa phòng đi ra, chứng kiến Tư Hạo Nguyệt đi lại tập tễnh, Thần Khê đỏ mặt lên.

“Thật sự là kỳ quái, vì cái gì toàn thân đều đau như vậy, cái tên kia nhưng thật ra không có chuyện gì, chẳng lẽ ta thật suy đến loại tình trạng này?” Tư Hạo Nguyệt vừa đi vừa lẩm bẩm.

Chứng kiến Bắc Thần Mộ Dạ vẻ mặt lãnh nghiêm mặt đứng ở nơi đó, Tư Hạo Nguyệt mới phát hiện chính mình tựa hồ là chọc cái gì không nên dây vào, bởi vì hiện tại Bắc Thần Mộ Dạ sắc mặt thật đáng sợ.

“Cái kia..... Mộ Dạ a.....” Tư Hạo Nguyệt thử tính kêu một tiếng.

Đổi lấy Bắc Thần Mộ Dạ lạnh lùng thoáng nhìn.

“Ách.....” Thần Khê lúc này mới vội chạy ra giải vây, “Người ngày hôm qua ăn trứng trái cây tên là Viêm quả, ăn nhiều sẽ có tác dụng thúc tình, cho nên.....”

“Ta biết, cho nên ta mới có thể thú tính quá, đem thủ hạ người làm.....” Tư Hạo Nguyệt vẻ mặt áy náy nhìn Thần Khê.

“A.....” Thần Khê nghi hoặc nhìn Mặc Trần liếc mắt một cái, sau xoay đầu hướng ngoài cửa sổ xem.

“Tốt lắm, sự tình đến đây chấm dứt.” Bắc Thần Mộ Dạ bỗng nhiên lên tiếng, “Về sau, không cho phép loại sự tình này phát sinh.”

“Nga, đã biết.” Tư Hạo Nguyệt cúi đầu.

“Chúng ta trở về đi.” Bắc Thần Mộ Dạ nói.

“Ai! Thiếu gia.” Mặc Trần nhìn thấy đoàn người vội vàng hô.

“Gì chứ?”

“Ta ngày hôm qua chuẩn bị đến xem người, hỏi thăm..... Nga, đúng rồi, còn có, Thanh Minh đi rồi.”

“Thanh Minh đi rồi? Vì cái gì a?”

Mặc Trần nhìn Bắc Thần Mộ Dạ liếc mắt một cái, xác định hần căn bản không hề nghe bọn hần nói chuyện, liền đối với Thần Khê nói một câu, “Hần tìm hiểu Thiên Nhai cung.”

“Nga, ta đã biết.”

Lúc này, Bắc Thần Mộ Dạ bỗng nhiên xoay người lạnh lùng nhìn chằm chằm Mặc Trần, khiến hần lưng lạnh cả người, mới mở miệng nói chuyện:

“Còn có hai lần cơ hội.”

“A? Cái gì hai lần?” Đột nhiên Mặc Trần phản ứng lại, như vậy cũng coi như thế sao!

Nói xong, hần quay đầu bước đi, Thần Khê nhìn hần một cái, thở dài, “Người người kia a! Ngay cả..... Ai.....” Thở dài, hần theo Bắc Thần Mộ Dạ đến khách ***.

Cuối cùng, Tư Hạo Nguyệt chạy đến bên cạnh hần trịnh trọng nói với hần một câu, “Mặc Trần tiểu bảo bối, người yên tâm, ta sẽ phụ trách.” Sau đó, khắp khiêng tiêu sai.

Mặc Trần đương trường hóa đá.

Dọc theo đường đi, không để ý tới Tư Hạo Nguyệt không ngừng kêu khổ, Bắc Thần Mộ Dạ lập tức đi về phía trước. Hần tựa hồ là có điểm sinh khí, nhưng là Thần Khê thật sự là không nghĩ ra hần rốt cuộc sinh khí cái gì? Chẳng lẽ là bởi vì Mặc Trần huých Tư Hạo Nguyệt?

“Người là không phải sinh khí?” Thần Khê lấy hết dũng khí hỏi.

Bắc Thần Mộ Dạ bỗng nhiên ngừng lại, “Vì cái gì sinh khí.”

“Không phải bởi vì Mặc Trần hần..... Hần đối Hạo Nguyệt.....” Cái loại này nói Thần Khê thật sự là nói không nên lời.

“Người là nghĩ như vậy?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Bắc Thần Mộ Dạ nhìn thoáng qua, không cùng hần nói tiếp vấn đề đi thẳng về phía trước.

Dọc theo đường đi, hai người đều không có nói nữa.

Cùng một chỗ

Thời điểm ba người trở lại Tà Dương lâu đã sắp giữa trưa, trở lại trong viện, Bắc Thần Mộ Dạ cũng không nói cái gì liền lập tức đi đến thư phòng. Lưu lại hai người không rõ chân tướng.

Tư Hạo Nguyệt vẻ mặt nghi hoặc hỏi, “Thần Khê, Mộ Dạ hần giống như..... Sinh khí?”

“Hắn là như vậy đi.” Thần Khê gãi gãi đầu, “Tuy rằng ta không biết vì cái gì.”

“Dù sao hắn khi không tức giận cũng bộ mặt đó, quên đi, không để ý tới hắn. Ta còn có việc cần nói cho người.”

“Chuyện gì a.” Chứng kiến Tư Hạo Nguyệt luôn luôn tỏ mặt đáng nghiêm trang, Thần Khê bỗng nhiên có chút không quen.

“Chính là, cho Mặc Trần theo ta đi.”

Thần Khê ngậy người, đứng ngậy người tiêu hoá lời nói vừa nói.

“Theo người, là..... Có ý tứ gì?”

“Ta ăn bậy đồ vật này nọ, kết quả không cẩn thận..... Ai..... Ta tuy rằng không biết hắn, ta xem hắn là loại người rất để ý đến danh dự, cho nên, ta nhất định phải đối hắn phụ trách!”

Nếu không phải Tư Hạo Nguyệt kia vẻ mặt diễn cảm đứng đắn, Thần Khê sẽ nghĩ hắn đang nói giỡn, phụ trách?? Hắn còn không có muốn làm rõ ràng rốt cuộc ai muốn đối ai phụ trách đi!!

“Ta nghĩ không cần, đều là nam nhân, hắn sẽ không.....”

“Không.” Tư Hạo Nguyệt đánh gãy lời của hắn, “Chúng ta là người Tư gia là phi thường có nguyên tắc, chuyện tình đã xảy ra, cho dù đối phương là nam nhân.”

“Chính là, nhà các người giải quyết làm sao, người không cần nói dối tông đường?” Thần Khê bắt đầu nói.

“Không phải còn có Đại ca ta sao, dù sao liền như vậy định rồi nga! Ta mệt mỏi quá, ta muốn đi ngủ một hồi.” Nói xong, Tư Hạo Nguyệt gấp một cái, hướng tới cửa phòng đi.

Thần Khê trầm tư, hắn còn không có đồng ý. Bất quá, Mặc Trần, người lúc này ngoạn lớn, gặp được Tư Hạo Nguyệt, người liền tự cầu nhiều phúc đi.

Thần Khê xoay người, nhìn thấy cửa phòng tên kia trước mắt, tuy rằng không muốn làm rõ ràng hắn vì cái gì sinh khí, nhưng là, cảm giác sẽ không có thể như vậy mà cho qua, cho nên, hắn hít sâu một hơi, gõ gõ cửa.

“Ai?” Bên trong truyền đến thanh âm trầm thấp.

“Là ta, Đông Phương Thần Khê.”

Trong phòng im lặng trong chốc lát, bỗng nhiên truyền đến thanh âm, “Vào đi.”

Thần Khê đẩy cửa đi vào, Bắc Thần Mộ Dạ đang ngồi ở bàn học nhìn công văn trong tay. Thấy Thần Khê trong nháy mắt định chỉ công tác.

Bé búp bê lặng lẽ đẩy cửa ra, đưa cái đầu nhỏ vào, vừa lúc thấy nam nhân ngồi ở trên ghế cúi đầu chăm chú nhìn tờ công văn. Búp bê xem xét liếc mắt một cái, tựa hồ là cảm thấy sẽ quấy rầy người đang công tác là không đúng, liền chuẩn bị lặng lẽ lui về, lúc này, nam nhân bỗng nhiên ngẩng đầu, tựa tiểu phi tiểu nhìn trước mắt tiểu oa nhi lên lút.

“Khê nhi, lại đây.”

Búp bê ai ya tiêu sái qua, nhào tới trên người nam nhân, khí thanh khí tức kêu ba ba.

Nam nhân sủng nịch ôm lấy hắn, dùng mặt cọ cọ búp bê, “Ân? Tìm ta có việc?”

Búp bê bị hắn làm cho ngứa, ở hắn trong lòng giãy dụa, “Ba ba, phá hư ” Búp bê bĩu môi.

“Ha ha.....” Nam nhân nở nụ cười, “Ba ba mới không xấu mà.”

“Tìm ta có việc?” Bên tai trầm thấp tiếng nói rõ rệt làm cho Thần Khê hoàn quá thần lai, ngẩng đầu nhìn, phát hiện người ngồi trên bàn là Bắc Thần Mộ Dạ.

Lúc ấy vừa mới vào phòng thời điểm ánh mắt thấy Bắc Thần Mộ Dạ, Thần Khê cơ hồ nghĩ đến mình lại xuyên qua.

Hắn lại có thể giữa lúc hoảng hốt đem người nọ nhận thức thành Liên Thần, hẳn khi công tác có diễn cảm giống đến như thế.

“Vừa mới suy nghĩ cái gì?” Bắc Thần Mộ Dạ hỏi.

Không thích ứng người đang tiến về phía mình, Thần Khê lại thoáng từ sau thối lui, chính là thì thào một tiếng, “Nghĩ đến cổ nhân.”

“Cổ nhân sao.....”

Thần Khê nhìn thấy Bắc Thần Mộ Dạ đôi mắt thuần đen, giống như màn đêm sâu thẳm.

“Đúng rồi, tìm ta có việc?”

“Ách..... Cũng không xem như có việc, chính là, Hạo Nguyệt cùng Mặc Trần.....”

“Chuyện của bọn họ, ta mặc kệ.” Bắc Thần Mộ Dạ nói xong lại đi tới bên cạnh bàn, ngồi xuống.

“Nga, ta đã biết, ta đây đi trước.” Thần Khê đẩy cửa, tiêu sái đi ra ngoài.

Trong phòng Bắc Thần Mộ Dạ thở dài một hơi, “Khê nhi, ta nên bắt người làm sao bây giờ.”

Trở lại hậu viện Thần Khê bỗng nhiên cảm giác có chút buồn bực, duyên cớ gì có thể lại nghĩ tới chuyện của kiếp trước, hẳn hiện tại tinh thần không được.

Mặc kệ dù có đọc sách, đánh đàn, hoặc là chế được đều không được.

Tâm lại có thể rối loạn.....

Bắc Thần Mộ Dạ cùng Liên Thần luân phiên xuất hiện ở trong đầu của hắn, hắn hừ một tiếng, quyết định không để ý tới ý tưởng hỗn loạn, trực tiếp trở về phòng nghỉ ngơi.

Đang lúc Thần Khê ngủ say, trong phòng xuất hiện hai bóng dáng như ẩn như hiện.

“Nếu cứ như vậy mà tiếp tục, tiểu Khê Khê của ta nhất định sẽ hỏng mất.” Một người lo lắng nói.

Mặt khác một vị vẻ mặt phong đạm vân khinh, “Hết thầy thuận theo tự nhiên thì tốt rồi!”

“Hừ! Hắn cùng người lại không sao, người làm người không lo lắng rồi!”

“A.....” Cái kia hắc y nam nhân bỗng nhiên tối cười cười, “Cùng người có quan hệ không phải là cùng ta có quan hệ sao?”

Người nọ đỏ mặt hồng, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

“Chiều tình huống hiện tại xem, Bắc Thần Mộ Dạ đã sớm biết Thần Khê kiếp trước là Liên Khê.”

“Ta chỉ biết người này so với hồ ly còn tinh hơn!”

“Thương nhân thôi, khó tránh, bất quá, hắn như không muốn làm rõ sự tình, xem ra, sự tình càng ngày càng thú vị.” Hắc y nam tử nghiêng ngả nhìn tuyệt sắc thiếu niên nằm ở trên giường, ôm lấy khoe miệng cười cười.

“Làm sao thú vị! Tái làm cho hắn biết Bắc Thần Mộ Dạ là cái tên kia, đến lúc đó, kiếp trước cùng đương đại trí nhớ cùng nhau xuất hiện, hai kiếp xuất hiện hỗn loạn, Thần Khê nhất định sẽ chịu không nổi! Ta nhất định phải cứu tiểu Khê Khê thoát ly bế khổ!”

“Người không tin hắn?”

“Ách?”

Nam tử kia cười nói, “Hắn chính là có được huyết thống Đoan Mộc Gia nga, nếu nói hắn vì thế mà không chịu nổi, cũng không phải là làm nhục người Đoan Mộc Gia, hãy để cho hắn thuận theo tự nhiên thật là tốt, hắn chuyện tình kiếp này, chúng ta không tiện cũng không có thể nhúng tay.”

“Thiết..... Không giúp sẽ không giúp, người là lão Đại, còn không phải theo người.”

“Tốt lắm, người cũng xem qua, cần phải đi.” Nói xong, túm ống tay áo người nọ liền biến mất.

Bắc Thần Mộ Dạ đến trước cửa phòng chứng kiến bộ dáng Thần Khê vừa mới tỉnh ngủ, tựa hồ còn chưa phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy hắn ngơ ngác ngồi ở trên giường, không biết là suy nghĩ cái gì.

Bắc Thần Mộ Dạ nhẹ nhàng đi tới, Thần Khê thấy hắn, nhú mày, chính là ánh mắt còn chưa tỉnh.

Bỗng nhiên, Thần Khê nhìn chăm chăm mặt Bắc Thần Mộ Dạ, sau đó giật giật môi, Bắc Thần Mộ Dạ rõ ràng nghe được hắn gọi một tiếng, ba ba.

Thời gian tựa hồ yên lặng, đó là xưng hô quen thuộc hắn mười sáu năm chưa từng nghe đến, hắn.....

Đột nhiên trong lúc đó, Thần Khê tựa hồ thanh tỉnh, thấy Bắc Thần Mộ Dạ ngồi ở bên giường hắn hoảng sợ.

“Uy! Người..... Như thế nào sẽ ở bên giường ta?”

Bắc Thần Mộ Dạ không nói gì, chính là dùng ánh mắt sâu và đen gắt gao theo dõi hắn, tựa hồ muốn đem người trước mắt ăn luôn.

Thần Khê bị ánh mắt của hắn sợ ngây người, nửa ngày nói không ra lời.

“Người vừa mới nằm mơ?” Bắc Thần Mộ Dạ thu hồi ánh mắt, thần nhiên nói.

“Àn, vừa mới đích thật là nằm mơ.”

“Có thể nói cho ta biết nội dung sao?”

“A?”

“Ta nghĩ biết.”

“Àn.....” Thần Khê thói quen tính vò đầu, nghĩ nghĩ, “Ta mơ thấy cha ta.” Dù sao hắn cũng không biết ta nói chính là ai, khẳng định sẽ hiểu là phụ hoàng đi.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó?? Ách.....” Thần Khê suy nghĩ trong chốc lát, còn thật sự nói, “Ta rất muốn hắn.”

Trong phòng yên tĩnh trở lại, hai người đều tự mang tâm tư.

Bỗng nhiên, Bắc Thần Mộ Dạ cúi xuống thân, ở trên môi Thần Khê nhẹ nhàng ấn một cái hôn, dùng tiếng nói trầm thấp khêu gợi ghé vào lỗ tai hắn nói, “Chúng ta cùng một chỗ đi.”

Làm Thần Khê bị hắn hôn lúc sau mới có phản ứng lại, thành linh nói ra thông báo lại làm cho hắn khiếp sợ nói không ra lời.

“Chúng ta cùng một chỗ đi.”

Hắn cùng với ta cùng một chỗ? Chúng ta rất quen thuộc sao? Chính là hắn cho ta một loại quen thuộc cùng cảm giác an ổn? Hắn là nam nhân a? Chính mình kỳ thị đồng tính luyến ái? Giống như không, chán ghét hắn sao? Không ghét, thậm chí đối hắn còn có loại cảm giác kỳ lạ.

Trong nháy mắt, tâm tư Thần Khê xoay vòng vòng.

Lúc này, Bắc Thần Mộ Dạ đứng lên, “Người không nên phí thời gian lo lắng, chúng ta còn có hơn hai tháng.”

Biết thân ảnh Bắc Thần Mộ Dạ biến mất ở ngoài cửa, Thần Khê như cũ ngơ ngác ngồi ở trên giường.

“Vì cái gì hắn thích ta?” Thần Khê lăm bằm lăm bầu.

Suy nghĩ nửa ngày cũng muốn không ra rõ ràng, Thần Khê buồn bực từ trên giường đứng lên, tùy tiện rửa mặt chải đầu một chút, liền thấy nha đầu đi tới bưng chén đĩa.

Thức ăn của mình đều từ nàng phụ trách.

Nhìn nhìn một mâm xanh tươi, quả nhiên, toàn bộ đều là hắn thích.

Thần Khê vẫn rất kỳ quái, hẳn thực chán ghét tiêu, cho nên, hẳn cũng không ăn tiêu. Nhưng là kỳ quái chính là, đến nơi đây lâu như vậy, đồ ăn đều không có tiêu. Theo lý thuyết đây cũng là một loại so sánh thông thường cho đồ ăn, như thế nào có thể vẫn không có mà, trừ phi, là có người biết hẳn chán ghét tiêu.

“Này đồ ăn đều là ai kêu các người nấu?” Thần Khê hỏi.

“Là vị đại nhân kia.”

Thần Khê dám khẳng định vị đại nhân kia nhất định là Bắc Thần Mộ Dạ, nghĩ đến Bắc Thần Mộ Dạ, Thần Khê mặt không tự giác lại đỏ, lời tỏ tình lần đầu tiên trong đời, không đúng, chuẩn xác mà nói là hai thể lần đầu tiên được tỏ tình, lại có thể là một nam nhân. Hơn nữa hẳn nói còn không phải cái gì ta thích người ta yêu người linh tinh, hẳn lại còn nói chúng ta cùng một chỗ đi.....

“Công tử? Công tử?” Tiểu nha đầu kêu vài tiếng.

“A! Ân? Gì chứ?”

“Đồ ăn còn nóng mau ăn đi, bằng không sẽ nguội.”

“Ân.”

Tiểu nha hoàn ở một bên hầu hạ, một bên líu ríu nói chuyện.

“Công tử sách dạy nấu ăn đều là đại nhân kia tự mình viết, cái gì phóng nhiều phóng ít, cái gì nên cho, không cần cái gì, không cho phép phóng cái gì, hẳn đối ngài thật là tốt mà!”

“Sách dạy nấu ăn? Người có mang theo sao?”

“Đương nhiên mang theo, ta muốn tùy thời xem, không quên mấy loại rau quả cấm kỵ a!”

“Đưa cho ta xem xem.”

“Ân.” Nha hoàn từ trong túi tiền lấy ra tờ giấy nhiều nếp nhăn, đưa cho Thần Khê.

Trên trang giấy chữ viết nhẹ nhàng tuấn tú, lộ ra một cổ phong thái quý phái, trên giấy nói rất rõ ràng, thức ăn nào muốn thả nhiều ít, không cần tiêu, canh lý không cần phóng nhiều v.v..

Càng xem Thần Khê lại càng khiếp sợ, này, ngay cả phụ hoàng mẫu hậu hẳn cùng Mặc Trần cũng không biết, hẳn như thế nào sẽ biết rõ ràng như vậy!

“Công tử, người làm sao vậy?”

Thần Khê lấy lại bình tĩnh, hướng nàng cười cười, “Ta không sao.”

“Này có thể cho ta?” Thần Khê giơ giơ lên tờ giấy trên tay.

“Đương nhiên có thể a, dù sao ta đều đã nhớ khá rõ.”

Thần Khê nhận tờ giấy, bỏ vào một cái phong thư, giữ hảo.

“Bắc Thần Mộ Dạ.” Nhìn thấy ngoài cửa sổ xuân liễu nhẹ nhẹ, Thần Khê nhẹ nhàng thì thầm.

32. Chương 32: Tà Dương Nạp Lan

Bắc Thần Mộ Dạ câu nói lần trước làm cho Thần Khê vài ngày trong lòng đều không an tĩnh được, ở trên giường lăn qua lộn ngổ không được Thần Khê âm thầm mắng chính mình.

Cũng không phải cô nương mười tám bị tỏ tình mà ôm ấp tâm tư, không phải là bị người tỏ tình một lần sao, có cần phải ngủ không được, mỗi ngày nhớ kỹ người nọ sao, hẳn thật hảo, ném một câu “chúng ta cùng một chỗ” rồi bước đi, sau đó vài ngày không thấy người, kết quả chỉ còn lại có mình đêm không thể ngủ, phiền não khôn cùng.

Thẳng đến rạng sáng, Thần Khê mới mơ mơ màng màng ngủ.

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu tới trên mặt Thần Khê, Thần Khê mở mắt, ngơ ngác nhìn ốc lương, sau đó lại nhắm hai mắt lại. Thật sự hảo khốn a, không nghĩ rời giường!

“Đô đô đô đô.....”

“Đô đô đô đô.....”

Làm liên tục không ngừng tiếng đập cửa vang lên thời điểm, Thần Khê túm túm mền một phen trụ đầu mình.

“Công tử, công tử, rời giường, nô tì đưa nước đến đây cho ngài.”

Thấy trong phòng không nhúc nhích tĩnh, ngoài cửa cô gái như trước bên cạnh cửa kêu la.

Thấy tựa hồ cô bé kia không thấy đến bộ dáng hần thê không bỏ qua, Thần Khê đành phải từ mền đứng lên, chạy tới mở cửa.

“Công tử.” Bên ngoài nha đầu bưng thủy bồn đi đến. “Ngài, nước”.

“Nga, ta đã biết.” Thần Khê đánh một cái hà hơi, hữu khí vô lực nói.

“A? Công tử gần đây không thoải mái sao, giống như bộ dáng ngủ không ngon.”

“Có thể là nguyên nhân bởi thời tiết đi.” Thần Khê tùy tay cầm lấy cái chén trên bàn, chuẩn bị sấu khẩu. (súc miệng)

“Nguyên nhân thời tiết?” Cái kia tiểu nha đầu nhú mày suy nghĩ trong chốc lát, “Là bởi vì nguyên nhân mùa xuân tới sao.”

“Hi hi.....” Thần Khê một cái hảo không nắm chắc, học ra miệng trà.

“Cái gì mùa xuân tới a!” Thần Khê đỏ mặt nói.

“Ta là nói mùa xuân tới người sẽ sinh rất nhiều bệnh, cho nên phải chú ý a, cho dù công tử thầy thuốc cũng không ngoại lệ a, công tử vì cái gì kinh ngạc như vậy?”

“Khụ khụ.” Thần Khê khụ một tiếng, “Không có việc gì, ta nghe lắm.”

“Nga, đúng rồi, hôm nay đại nhân nói cho người đi tiền thính ăn bữa sáng, cho nên bữa sáng ta sẽ không có làm.”

“Đi tiền thính ăn?”

“Ân.” Nha đầu kia gật gật đầu, “Hình như là có chuyện gì đại nhân cần nói.”

“Nga, ta đã biết, người đi xuống trước đi, ta rửa mặt chải đầu một chút sẽ đi.”

“Vâng.”

Có chuyện đại nhân muốn nói? Muốn nói thì cho người nói lại? Hừ! Có chuyện gì sẽ tìm hần a! Thần Khê quyết miệng nghĩ. Nhưng thật ra chính mình hoàn toàn không có nghĩ nhiều sẽ gợi ra loại cảm xúc này.

Sửa sang lại một phen lúc sau, Thần Khê đi ra tiểu viện.

Đi đến tiền thính, quả nhiên người kia đang ngồi ở trước bàn, bên cạnh là Tư Hạo Nguyệt mặt khác còn có một người, bởi vì là đưa lưng về phía chính mình, cho nên Thần Khê không có thấy rõ.

“A! Thần Khê, người tới rồi!” Mắt sắc Tư Hạo Nguyệt lập tức liền thấy được Đông Phương Thần Khê ngoài cửa.

Nam tử kia nghe tiếng cũng xoay người lại, chứng kiến Thần Khê khi, loan loan khoe miệng.

Thần Khê sững sốt, này không phải..... Nạp Lan Phi sao..... Hần chính là hôm nay tới người? Người này hơn ba năm trước đây không có biến hóa gì, có vẻ như, càng tuấn đạt tiêu sái.

“Điện hạ, đã lâu không gặp!” Hần cười nói.

“Ách..... Nạp Lan Phi.....”

“Ai..... Tại hạ giống như nói cho điện hạ biết tục danh của ta đi, điện hạ không nhớ rõ? Ta thật đau lòng a!” Nạp Lan Phi vừa nói một bên làm ra một bộ dáng thương tâm.

Thần Khê khước miệng run rẩy một chút, “Thanh Dật.”

“Thật cao hứng điện hạ còn nhớ rõ ta a! Tiểu sinh thật sự là vinh quang và may mắn.”

Tư Hạo Nguyệt ánh mắt ở Nạp Lan Phi cùng trên người Thần Khê tới tới lui lui vòng vo vài vòng, sau đó ý vị thâm trường nhìn Nạp Lan Phi liếc mắt một cái, “Nạp Lan lâu chủ như thế nào biết Thần Khê? Khó trách người hôm nay muốn tới nơi này mà?”

Nạp Lan Phi không có bài bác, nhưng là tươi cười lại lộ ra tới.

“Ăn cơm đi.” Đang lúc thời điểm ba người kia mắt trừng to, một thanh âm lạnh lùng truyền tới.

“Đúng đúng, đói chết Thần Khê, mau tới đây ăn cơm đi.”

Thần Khê nhìn Bắc Thần Mộ Dạ vẫn ngồi ở trước bàn mặt không chút thay đổi, đi bên cạnh bàn, lúc này, Nạp Lan Phi đã ngồi xuống, thực tự nhiên, còn dư một chỗ chính là ở bên cạnh Nạp Lan Phi, Thần Khê cũng đành phải tọa nơi đó.

Trên bàn là một ít thức ăn sáng cùng gạo kê chúc, đây làmâm cơm nhẹ nhàng mà vĩnh viễn Thần Khê yêu nhất. Chứng kiến thức ăn trên bàn, Thần Khê lại nhớ đến ngày hôm qua cái tờ giấy trong tay nha đầu kia, hẳn, thật sự có hiểu mình như vậy sao?

Đang lúc Thần Khê thời điểm thất thần, bỗng nhiên một cái đĩa thân tới trước mặt hắn, “Ăn cái này đi, khoan uống chúc, tới giữa trưa sẽ đói.”

Thần Khê bối rối nói một tiếng cảm ơn, lung tung ăn một hơi.

Bắc Thần Mộ Dạ cũng tao nhã đem thức ăn để vào trong miệng, nhưng là, thấy quái dị như thế nào.

Rốt cục, ngay cả thần kinh thô sơ của Tư Hạo Nguyệt cũng cảm giác được trên bàn không khí quỷ dị, hắn nhìn nhìn Bắc Thần Mộ Dạ, vị này vẫn lạnh tanh cái mặt, sau đó lại nhìn nhìn Nạp Lan Phi, chỉ thấy hắn diễn cảm ôn hòa mặt mang mỉm cười đang ăn cơm, ngẫu nhiên gấp vài món thức ăn đưa đến trong bát Thần Khê, mà Thần Khê chính là vẫn cúi đầu, câu được câu chăng uống chúc.

Đó là một tình huống nào??

“Nga, đúng rồi, Tam hoàng tử điện hạ.” Nạp Lan Phi như là nhớ tới cái gì, bỗng nhiên kêu Bắc Thần Mộ Dạ một tiếng.

“Tà đương lâu chủ có gì chỉ giáo?” Không mang theo chút cảm tình con người nhìn phía Nạp Lan Phi.

“Chỉ giáo tại hạ đương nhiên là không dám, ta chỉ là muốn hỏi một chút, Tam hoàng tử chuẩn bị khi nào thì hồi kinh, sắp tới Tết Thanh Minh, làm người Hoàng tộc không phải đi về tế bái tổ tiên sao?”

“Lâu chủ đây là đuổi người?”

“Đương nhiên không phải, các người nếu muốn ở lại, ta đương nhiên cho các người ở tại này hơn nữa cam đoan an toàn của các người, ta chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi.”

Sắp tới Tết Thanh minh? Thần Khê bỗng nhiên ngẩng đầu lên, Mặc Trần cùng Vân Thanh Minh đã lâu không có tin tức, còn có Giang Sơn cũng không biết khỏe chưa, mình ở nơi này đều nhanh quên chuyện bên ngoài.

“Bất quá, ta có thể mời Đông Hải Tiểu vương gia đi Tà đương lâu làm khách sao?” Nạp Lan Phi mỉm cười nói.

“Cái kia..... Ta nói một câu.” Nhìn thấy không khí không đúng Tư Hạo Nguyệt vội vàng nhảy đi ra, “Hiện tại Thần Khê là khách nhân điện hạ ta, lâu chủ người trực tiếp liên lấy người, không tốt đi ”

“Ha ha, nguyên lai là như vậy, kia không biết Tiểu vương gia ở trong này trụ về sau có thể ở lại thêm mà?”

Nhờ, ta với người không phải người quen! Thần Khê ở trong lòng ai thán, “Nơi này lúc đó chẳng phải địa bàn của người sao?”

“Kia cũng không phải là nga, ta Tà dương lâu chủ cũ, nơi này hiện tại chính là Tam hoàng tử điện hạ, hết thấy quyền lực quản lý đều ở trong tay hần nga. Tốt lắm, hôm nay đến nơi đây quấy rầy các vị, Thanh Dật lần này đến Lan Tuyền còn có chút sự tình, thuận tiện tới gặp người ngưỡng mộ đã lâu, bất quá, a, tựa hồ không được hoan nghênh, Thanh Dật trước hết cáo từ.” Nói xong hần theo chỗ ngồi đứng lên, làm một cái lễ, xoay người chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên hoặc như là nhớ tới cái gì, xoay người đối với Thần Khê thân nhiên cười, “Còn lần sau mời Tiểu vương gia đi làm khách, Vương gia cần phải đáp ứng nga.”

Nhìn thấy công tử tiêu thất văn nhã, trên bàn Thần Khê nhẹ nhàng thở ra, không biết tại sao khi người này ở bên cạnh hần, hần cảm giác là lạ, tuy rằng vẻ mặt bộ dáng ôn hòa, nhưng không như Bắc Thần Mộ Dạ gây cho hần cái loại an tâm này, tuy rằng Bắc Thần Mộ Dạ luôn hé ra mặt bài tú-lơ-khơ.

Bữa sáng ở này loại áp suất thấp, mà bầu không khí kỳ quái đã xong.

Sau khi ăn xong, Tư Hạo Nguyệt vội vàng quýnh lên đi ra ngoài, cực đại tiên thánh còn lại chỉ có Đông Phương cùng Bắc Thần hai người.

“Đã suy nghĩ kỹ chưa?” Bắc Thần Mộ Dạ đột nhiên hỏi.

“A? Suy nghĩ cái gì?”

Bắc Thần Mộ Dạ theo chỗ ngồi đứng lên, đi đến bên cạnh Thần Khê, hơi hơi loan hạ thất lưng, đè thấp thanh âm ở bên tai Thần Khê nói, “Chuyện chúng ta cùng một chỗ.”

Thần Khê bên tai một trận nóng lên, “Ta..... Người..... Người thích nam nhân?” Thần Khê không biết sao nói ra những lời này.

Đứng nhân trầm mặc trong chốc lát, “Người cho là thế?” Nói xong tựa hồ lại khe khẽ thở dài.

“Ta..... Ta không biết.” Thần Khê hiện tại mặt nóng lợi hại, chỉ cảm thấy Bắc Thần Mộ Dạ thân hình cao lớn đứng ở bên cạnh mình lẫm lẫm.

“Quả nhiên vẫn là ta cưỡng cầu sao?”

Thần Khê ngẩng đầu nhìn Bắc Thần Mộ Dạ, ánh mắt của hần đầu hướng về phía phương xa, lúc này hần rõ ràng nhìn đến, người nọ con người thâm sắc nghiêm nồng hậu bi thương.

“Ta.....” Thích hần sao? Vì cái gì cảm giác có chút đau lòng? Vì cái gì rất lưu luyến ngực của hần? Đây là thích không? Tâm tư dạo qua một vòng lại một vòng, Thần Khê rốt cục có đủ dũng khí, “Chúng ta cùng một chỗ đi.”

Bắc Thần Mộ Dạ quay đầu nhìn người này tựa hồ là mắt rất lớn khí lực mới nói ra lời này, trên mặt hần diễn cảm thân nhiên, không có đoán trước cao hứng, “Người sẽ không sợ ta lừa người sao? Người hiện tại là Đông Hải Vương gia, có người ủng hộ, ta đi lên ngôi vị Hoàng đế sẽ dễ dàng hơn.” Bắc Thần Mộ Dạ bình tĩnh nói đến đây, bình tĩnh có chút kỳ cục.

Thần Khê ánh mắt nhìn chăm chăm vào Bắc Thần Mộ Dạ, sau đó một chữ một chữ nói, “Người sẽ không làm như vậy.”

“Ai.....” Bắc Thần Mộ Dạ thở dài, đem Thần Khê ôm vào trong lòng, cầm ở mái tóc đen Thần Khê nhẹ nhàng cạo, Thần Khê trên người có cổ vị thảo dược, làm cho người ta cảm giác thực thoải mái, thực tươi mát.

Thần Khê liền như vậy im lặng đứng ở trong ngực của hần, chỉ có, chỉ có hoài bão này sẽ làm hần cảm giác được an tâm, thậm chí quen thuộc, giống như chỉ cần tại... trong lòng người này ngốc, trời sập xuống cũng không sợ.

“Ta thật sự có được người sao? Khê nhi.....” Bắc Thần Mộ Dạ ghé vào lỗ tai hần nỉ non nói.

Thần Khê chỉ cảm thấy huyết khí dâng lên, Khê nhi, hắn gọi mình Khê nhi, bao nhiêu năm không có nghe thấy người khác gọi mình như vậy, người kia kêu mình Khê nhi kêu mình cực kỳ, cùng mình đi vào giấc ngủ? Hắn ở nơi nào? Nghĩ vậy, Thần Khê bỗng nhiên ướt hốc mắt.

Cảm giác được người tựa vào trong ngực có chút hơi hơi run rẩy, Bắc Thần Mộ Dạ ôm sát trong lòng nhân, “Làm sao vậy?”

Thần Khê lắc đầu, Bắc Thần Mộ Dạ cũng không có hỏi nhiều, cực đại tiên thánh lý còn lại được hưởng hai người, ngoài cửa sổ tơ liễu phi dương, xuân sắc tràn đầy.

Ngủ ở trên giường Thần Khê vẫn là không thể tin được mình lại có thể sẽ đem mình giao ra! Ta lại có thể đem mình hứa cho một người nam nhân! Ước thượng đế a, ta thật sự hoàn toàn kế thừa BL của nhóm sư phụ truyền từ đời này sang đời khác!

Nghĩ đến hôm nay tại trong lòng người mà khóc, nghe được hắn gọi mình Khê nhi, cảm giác yêu đương chính là như thế sao? Thần Khê nghĩ.

Trong phòng tràn ngập đàn mùi thần nhiên, Thần Khê nhẹ nhàng ngủ, này..... Ta nhớ rõ lần trước hương không phải hương vị này, phương diện này bỏ thêm..... Thần Khê nghĩ nghĩ, bỗng nhiên biến sắc, Trầm Hiệp thảo! Thần Khê vội vàng lấy tay che cái mũi, chính là đã chạm, hắn cảm giác mình chạm rai mất đi ý thức, thẳng đến lâm vào một mảnh hắc ám.

Bị nắm??

Thần Khê mở to mắt vẫn cảm thấy động tác này thực khó. Nói ví dụ người vẫn không biết mở to mắt lúc sau sẽ phát hiện cái gì. Đại bộ phận người chứng kiến chính là trần nhà, nhưng là ngẫu nhiên cũng có một ít chuyện tình kinh thể hãi tục phát sinh. Tỷ như phía trước hắn mở to mắt phát hiện chính mình biến thành trẻ con, tái tỷ như hiện tại, hắn phát hiện chính mình ở trong một cái phòng kim quang lờ lờ vô luận hình dung như thế nào đều là hoa lệ vô cùng. Có thể khẳng định, này tuyệt đối không phải tiểu viện hắn trước ở cùng Bắc Thần Mộ Dạ. Nan có thể nào lại xuyên qua? Cũng không phải? Chính là, bị người chuốc mê, bắt đến chỗ này.

Đương nhiên, Thần Khê hiện tại thật bình tĩnh. Lúc ấy thời điểm biến thành tiểu baby hắn cũng chỉ là chán nản mấy canh giờ liền tiếp nhận. Huống chi, hiện tại là bị người không biết bắt được. Hơn nữa, bị giam tại phòng hoa lệ lệ như vậy, phỏng chừng cũng sẽ không ngược đãi hắn. Cho nên, hắn hiện tại vẫn đang thực nhân nhả nằm ở trên giường, thậm chí hử điệu hát dân gian.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, chợt nghe thấy tiếng, cửa mở, có người vào.

Chỉ thấy người nọ đi tới, chứng kiến Thần Khê nằm ở trên giường, ha ha cười, “Không hổ là đồ đệ Vô Ảnh thần y, Trầm Hiệp thảo này được tính ở trên người người lại có thể hóa giải nhanh như vậy, chỉ làm cho người mê man hai ngày mà.”

Thần Khê hướng người nọ tà tà nhìn, nhưng thật ra bộ dáng bát kinh, bộ dạng thật cũng không tệ lắm, chính là tươi cười có điểm chán ghét.

“Người là ai a, bắt ta đến nơi đây đến để làm chi?”

“Vương gia lại có thể không biết ta là ai?”

“Người cho là người là Mễ lão thử a, toàn thế giới cũng biết người?” Thần Khê khó chịu nói, Trầm Hiệp thảo chết tiết này không dứt làm cho người ta hôn mê còn làm cho cả người vô lực, không động đậy cảm giác thật đáng ghét.

“Mễ lão thử? Con chuột ăn thóc sao? Huống chi tại hạ cảm thấy được bộ dạng tại hạ cũng không tệ lắm, đủ để so với con chuột yếu mạnh hơn nhiều.” Người nọ tự kỷ nói.

Thần Khê cho người nọ một cái xem thường, “Nhờ, chuột tiên sinh, người còn không có nói cho ta biết người là ai?”

“Ha ha, tại hạ Phù Dịch.”

Phù Dịch? Giống như ở nơi nào nghe qua tên này? Thần Khê cau mày suy nghĩ trong chốc lát.

Đúng rồi! Thanh Minh lần trước nói người kia phản bội hần, bị hủy Thất Tinh hoa còn cấp Giang sơn hạ độc không phải là kêu Phù Dịch sao!

“Vương gia nghĩ tới?”

“Người chính là phản đồ kia?”

“Phản đồ? Sao có thể nói như vậy mà, ta vốn sẽ không là người Thiên xu cung.”

“Người còn có ông chủ khác?”

“Không sai, chính là ông chủ ta thỉnh Vương gia tới nơi này làm khách.”

Thần Khê không nói, ánh mắt nhìn chung quanh đánh giá.

“Vương gia không hỏi ông chủ của ta là ai chẳng?”

“Hỏi người liền nói cho ta biết sao?”

“Đương nhiên sẽ không.”

“Kia đúng rồi, ta đây còn hỏi để làm chi!”

“Ha ha a, Vương gia thật là một người thú vị mà.” Phù dịch cười cười, “Bất quá nếu người hỏi ta vì cái gì đem người trộm lại đây ta nhưng thật sẽ nói cho người.”

“.....”

“Ha ha, bởi vì bất giữ người chủ yếu sẽ không chế Đông Hải cùng Bắc Đường.”

Thần Khê khinh bỉ nhìn Phù Dịch, “Người nghĩ rằng ta là thần a, có ta ở đây là có thể không chế đại lục này.”

“Vương gia người cũng đừng quên, người là Đông Hải vương tới sủng ái đệ đệ, mà Bắc đường hiện tại có hi vọng nhất kế thừa vương vị Tam hoàng tử tựa hồ đối Vương gia ngài cũng.....” Nói đến này, Phù Dịch bỗng nhiên tới cười.

Thần Khê bỗng nhiên trong lòng cả kinh, chính mình lại có thể cấp hoàng huynh cùng Bắc Thần Mộ Dạ mang đến đại phiền toái! Chính là chỗ ở hần trừ bỏ có Bắc Thần Mộ Dạ ngày đêm bảo hộ ngoài ra, còn có người Tà dương lâu a, người nọ như thế nào ở trong phòng của hần thả Trầm Hiệp thảo sau đưa đó hần tới nơi này. Chính mình mê man hai ngày, cũng không biết đây là địa phương gì!

“Tốt lắm, không quấy rầy Vương gia ngài nghỉ ngơi, tại hạ xin được cáo lui trước.” Không đợi Thần Khê nói chuyện, người nọ bước đi đã ra ngoài.

“Uy!.....” Chứng kiến Phù Dịch đã ra, Thần Khê lúc này mới chán nản đứng lên, phía trước nhân nhả đảo qua. Chính mình chẳng những cấp hoàng huynh mang đến phiền toái có vẻ như chọc cho Bắc Thần Mộ Dạ phiền toái, mình không phải vừa mới cùng hần trở thành người yêu sao, vì cái gì gặp loại chuyện này a!

Cả người như nhũn ra lại không động đậy, hơn nữa buồn bực, Thần Khê đầu đầy phiền muộn.

Ước chừng thời điểm nhanh đến buổi tối, thân mình rốt cục có thể động, Thần Khê thử đi xuống giường. Lúc này, môn lại một tiếng mở ra. Vào là một nữ tử.

“Có thể động a!” Nàng kia cười nói.

“Người.....” Thần Khê chỉ vào cô gái kia, có chút khiếp sợ, nếu hần không có nhớ lầm trong, nữ nhân này chính là năm đó ở lễ đăng cơ áp sát hoàng huynh chính là người kia sao!

Chứng kiến Thần Khê bộ dáng khiếp sợ, nàng kia xì một tiếng bật cười, “Xem ra Vương gia là nhớ rõ ta?”

“Người..... Người cùng Phù Dịch là một người!”

“Không phải nga, chỉ là ông chủ của ta cùng hần là một người thôi.”

Năm đó sự kiện kia cũng là chủ nhân làm, ông chủ hần thật ra là ai? Có mục đích gì? Bất hần áp chế hoàng huynh hoặc là Bắc Thần Mộ Dạ có ưu đãi gì? Chẳng lẽ là.....

“Người là người của bắc đường Nhị hoàng tử Bắc Thần Lưu Quang?”

Nàng kia nhíu lại mi, “Thứ ta không thể trả lời vấn đề này.

“Hừ, Thần Khê nghiêng đầu đi, không nói đừng nói.” Trừ bỏ Bắc Thần còn có ai có thể cùng Đông Hải Bắc Thần Mộ Dạ có quan hệ lợi hại.

“Đây là bữa tối của Vương gia ngài, thỉnh dùng.” Nàng kia bưng chén đĩa đặt ở trên bàn.

Thần Khê đưa mắt nhìn trên bàn đồ ăn, cầm lấy đĩa lên.

“Vương gia không sợ ta ở đồ ăn hạ độc?”

“Hạ độc bị độc chết so với bị đói chết tốt hơn một chút đi.”

“Ha ha a.” Nàng kia che miệng lại ba khanh khách bật cười, “Vương gia, đồ ăn thật sự có độc mà.”

“Độc gì a!” Cái độc gì là ta giải không được! Thần Khê tự phụ nghĩ đến.

“Nó tên là.....” Nàng kia cười thần bí, “Đêm thất tịch.”

Thần Khê cả kinh, đĩa rơi xuống trên mặt đất, “Đêm thất tịch.....”

“Đúng vậy, chính là Đêm thất tịch. Bất quá, Vương gia ngươi cũng không nên lo lắng, dù sao còn có hơn ba tháng mới đến ngày hội đêm thất tịch mà.”

Đêm thất tịch, cùng Thanh Minh giống nhau đặt tên độc được tên ngày hội, nghe nói là tuyệt thế quái tài sáng chế độc được. Năm đó Thần Khê từng ở Băng Diễm y thuật chứng kiến qua. Người này độc được truyền lại đời sau cơ hồ đều là lấy ngày hội đặt tên. Mà kỳ quái nhất chờ qua đêm thất tịch. Mặt khác sở hữu độc được như Thanh Minh, Trùng Dương đều khi phát độc đều bộ dáng vô cùng đáng sợ chết đi, chỉ có Đêm thất tịch chẳng những qua bảy ngày phát tác một lần hơn nữa sẽ làm khuôn mặt của người trở nên càng ngày càng xinh đẹp, tới Đêm thất tịch ngày còn lại là bằng tư thế xinh đẹp chết đi.

Năm đó hẳn cho rằng đem tin đồn thú vị này giảng Mặc Trần nghe, Mặc Trần còn nói người này có phải hay không tâm lý có vấn đề mà, bất quá bình thường thiên tài đều là cái dạng này đi. Phương thuốc Đêm thất tịch sớm thất truyền, lúc ấy chính mình còn đang suy nghĩ nếu có thể gặp một chút thì tốt rồi, không nghĩ tới hôm nay mình chẳng những fa85p còn tự mình thử, coi như là tiện cả đôi đường.

“Vương gia hiện tại đã xinh đẹp như thế, không biết đến Đêm thất tịch ngày đó sẽ mỹ thành bộ dáng gì nữa.”

“Các người Đêm thất tịch rốt cuộc là từ nơi nào có?”

“Ông chủ chúng ta chính là không gì làm không được nga.” Nàng kia nghịch ngợm mở trừng hai mắt.

“Đau qua một lần liền xinh đẹp ra, coi như là so sánh tính mua bán.”

Nam nhân yếu cái cái gì xinh đẹp a! Thần Khê ở trong lòng quát to. Đêm thất tịch thuốc này hẳn chỉ nghe nói qua tên, không có phương thuốc, không biết là được liệu gì chế thành, chính hẳn căn bản là không thể giải độc a!

“Vương gia ngài sớm một chút nghỉ ngơi đi, tiểu nữ tử trước hết nên lui.” Nàng kia khom người, bưng trên bàn canh thặng ra khỏi cửa.

Tiền thính lý không khí lạnh đáng sợ.

“Hừ! Nếu không thiếu gia để cho ta tin tưởng người hội bảo hộ hẳn an toàn, ta mới cho thiếu gia ở tại cái chỗ này! Hiện tại khen ngược, người không thấy, ngay cả là ai bắt đi cũng không biết!” Mặc Trần đứng ở đại sảnh, tức giận nói.

Tòa thượng Bắc Thần Mộ Dạ không nói gì, chính là lạnh lùng nhìn chằm chằm người đang quỳ phía dưới.

“Có thể làm cho người thần không biết quỷ không hay bắt giặc lén vào nơi này bắt đi người của ta, các người công lao không nhỏ a!” Bắc Thần Mộ Dạ nói.

“Thuộc hạ đáng chết, bảo hộ bất lực.”

“Các người đích xác đáng chết.”

“.....”Bang nhân quỳ phía dưới đều không dám động.

“Người hiện tại trách ta cũng không có biện pháp, chỉ có chúng ta hợp tác, mới có thể cứu Khê nhi trở về.” Nhìn thấy Mặc Trần, Bắc Thần Mộ Dạ nói.

Khê..... Khê nhi..... Hắn lại có thể kêu thiếu gia Khê nhi! Quên đi, trước không để ý tới chuyện này, an nguy thiếu gia trọng yếu hơn.

“Hảo, ta sẽ cho Ánh Dương cùng người hợp tác, bắt quá theo ta thấy, người làm chuyện này có khả năng nhất là hai huynh trưởng người, ta muốn nhìn người bây giờ làm sao!”

“Dám can đảm thương tổn Khê nhi, ta một cái cũng sẽ không tha.”

Chứng kiến ánh mắt Bắc Thần Mộ Dạ, Mặc Trần kinh ngạc, hắn vừa mới diễn cảm kia, giống như ác ma địa ngục đi ra.

Trở lại Giang gia, vừa lúc đụng phải Giang Hàn Cách nghênh diện.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Chứng kiến Mặc Trần nhíu mày, Giang Hàn Cách hỏi.

“Ta.....” Vốn Mặc Trần không nghĩ nói, nhưng là nghĩ đến Giang gia ở Lan Tuyền thế lực có thể có điểm trợ giúp, dứt khoát liền một phen nói cho hắn.

“Giang huynh, kỳ thật có một việc ta cùng thiếu gia nhà ta vẫn gặt người.”

“Sự tình gì?”

“Kỳ thật thiếu gia nhà ta đích thực tên là Đông Phương Thần Khê.”

Giang Hàn Cách sững sốt, rồi sau đó thần nhiên nở nụ cười, “Ta biết.”

“A? Phi Giang huynh trước cũng đã đoán được?”

“Kỳ thật, thời điểm làm Tuyết Nhi vợ tới chữa thương cha ta ta liền đoán được.”

“Tuyết Nhi..... Người có biết cấp Giang Môn chủ chữa thương chính là Thanh Minh?”

“Hắn là cùng ta từ nhỏ lớn lên, ta như thế nào hội nhận thức không ra hắn! Có thể cho Thanh Minh vì hắn làm việc, khẳng định cùng Thiên xu cung có quan hệ, mà Phương thiếu gia kia tuyệt sắc dung mạo cùng tài hoa so với tuổi đều vừa vặn cùng Đông Hải Nhị hoàng tử tương hợp, như vậy, cũng không khó đoán được.”

“Nguyên lai người đã sớm biết, kỳ thật, thiếu gia hắn vừa mới mất tích, chúng ta tra không biết hắn ở nơi nào!”

“Cái gì?” Giang Hàn Cách kinh hãi, “Hắn mất tích? Như thế nào?”

“Nói thì dài dòng, ta nghĩ thỉnh Giang huynh hỗ trợ, lấy thế lực người ở Lan Tuyền hắn là có thể tra cho ra.”

“Yên tâm, tại hạ nhất định sẽ toàn lực ứng phó, Phương thiếu gia cũng nhất định sẽ không có việc gì.”

“Chỉ mong đi.”

Hỗn loạn

“Mặc huynh.....” Nhìn thấy thần tình Mặc Trần tiền tuy, Giang Hàn Cách nói.

“Gọi ta Mặc Trần là được, chuyện tình thiếu gia, có chuyển biến gì?”

“Ân.” Giang Hàn Cách gật đầu, “Căn cứ chúng ta điều tra, ba ngày có một con thuyền thuyền xuất cảng, thời gian vừa lúc cùng Phương thiếu gia mất tích ăn khớp, hơn nữa, chiến thuyền thuyền này địa phương đi, là kinh đô Bắc đường.”

“Đã đi kinh đô Bắc đường? Chẳng lẽ thật là Bắc đường hoàng thất gây nên?” Mặc Trần cau mày nói, “Chuyện này, ta còn không có nói cho Hoàng Thượng bọn hắn.....”

“Ai..... Chính trị quả nhiên là đáng sợ nhất Mặc Trần người chuẩn bị bước tiếp theo làm như thế nào?”

“Đương nhiên phải đi kinh đô, ta nhất định phải cứu thiếu gia ra!”

Tà dương lâu nơi nào đó tiểu nội viện, Bắc Thần Mộ Dạ nhìn thấy người bị mạnh mẽ ấn ngã xuống đất, tỏ vẻ lộ vẻ châm chọc.

“Lần trước không cẩn thận bị người gây thương tích, lần này người rơi xuống trên tay của ta.”

“Hừ!” Người nọ hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu đi.

“Đông Hải đông Trữ vương rốt cuộc là không phải người bắt?”

Người nọ tài nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn chằm chằm Bắc Thần Mộ Dạ, “Yêu! Đệ đệ cứng của ta ơi, ngài đây là yêu đương?”

“Rốt cuộc là không phải người bắt?”

“Là như thế nào, không phải như thế nào? Dù sao ta rơi xuống trong tay người, cũng không có kết cục tốt!”

Bắc Thần Mộ Dạ nhìn chằm chằm Bắc Thần Lưu Ly quỳ trên mặt đất, thật vất vả bắt được người này, nhưng là tựa hồ Thần Khê cũng không phải bị hấn bắt đi, Khê nhi, người rốt cuộc ở nơi nào?

“Quên đi, đem hấn dẫn đi đi.”

Bắc Thần Lưu Ly bị thị vệ tha đi đối với Bắc Thần Mộ Dạ mỉm cười, “Đệ cứng của ta, nam nhân có nhược điểm là dễ dàng đả bại nhất.”

Bắc Thần Mộ Dạ ngẩn ra, nhìn thấy Bắc Thần Lưu Ly bị mang đi.

“Uy..... Đây chính đồ ăn ngon nhất Thiên Tiên lâu, nhĩ hảo ăn một chút a!” Tư Hạo Nguyệt khổ tâm mẹ chồng khuyến khích.

“Ta không đói bụng.” Mặc Trần đem chén đĩa đổ lên một bên.

“Chính là người đã muốn vài ngày không ăn, người xem người đều gầy.....” Tư Hạo Nguyệt càng bày nhiều đồ ăn trước mặt Mặc Trần.

“Ta nói ta không đói bụng.” Mặc Trần buồn bực nói. Rồi sau đó mới phát hiện chính mình tựa hồ là nói nặng lời, chứng kiến ánh mắt Tư Hạo Nguyệt sắp giọt ra lệ tới, cũng áy náy một chút, thời điểm đang chuẩn bị đi an ủi, Tư Hạo Nguyệt bỗng nhiên nói, “Người..... thích thiếu gia người đi.....”

Mặc Trần sững sờ, không.

“Thích chính là thích, không cần phải bởi vì chúng ta ngủ qua một đêm liền nhất định phải thế nào? Chúng ta đều là nam nhân, chuyện của mình thì mình đi giải quyết.”

“Hạo Nguyệt, ta.....”

“Mặc Trần, người nghe, ta vẫn thực thích người, muốn cùng người một chỗ, chính là ta không thể nhẫn nhịn người ta thích trong lòng còn có người khác, cho nên, chúng ta tạm thời tách ra một chút đi, ta sẽ giúp người tìm kiếm Thần Khê, dù sao hấn cũng là bằng hữu của ta.” Nói xong, xoay người liền ly khai.

Mặc Trần nhìn thấy trên bàn đồ ăn hảo nhiệt khí, yên lặng cầm lấy đĩa.

“Thiếu gia ở kinh đô, ngày mai ta liền lên đường, từ nơi này đi thuyền đại khái một ngày.” Mặc Trần đứng ở trong phòng đối Bắc Thần Mộ Dạ nói.

“Người nói hấn ở kinh đô?”

“Đây là Giang Hàn Cách cấp tình hình thực tế báo, hấn là không có sai, hướng chi ngày mốt là Tiết thanh minh, làm con cháu hoàng thất, cũng lý nên trở về bái tế đi.”

“Hảo, chúng ta ngày mai hồi kinh đô.”

Bắc đường kinh đô nơi nào đó.

Thần Khê nhàm chán ở trong phòng đi tới đi lui, này thật đúng là nhàm chán a, cả ngày chỉ có biết ăn uống ngủ thôi, bọn hần chẳng lẽ không biết người còn cần thỏa mãn tinh thần thôi! Thật sự là một đám đồ cổ! Thần Khê ở trong lòng mắng.

Đối với trùng Đêm thất tịch chi độc, Thần Khê đã bình thường trở lại, dù sao đã trùng, cũng không có thể thế nào, cũng không phải cả ngày lo lắng đề phòng giải độc, hưởng chi, đối với một người đã chết một lần, chết vốn là không có gì đáng sợ.

“Vương gia, đây là cơm ngài.”

Đang nghĩ ngợi tới, cửa bị đẩy ra, quả nhiên lại là nữ tử tuyệt sắc ngày đó. Phù Dịch kia từ ngày đó về sau không còn có xuất hiện, áo cơm đều là nữ nhân này phụ trách. Đáng tiếc, theo từ miệng nữ nhân này không moi được tin tức hữu dụng.

“Vương gia, hôm nay đã là ngày thứ năm, hai ngày sau, ngài tinh thần sáng khoái đón thể nghiệm thứ nhất của Đêm thất tịch.”

Ta đây có phải hay không còn nên đốt pháo chúc mừng? Bất quá, hần thật ra cũng có chút chờ mong độc phát, tình hình đặc biệt lúc ấy là cái bộ dáng gì.

Ăn cơm xong, Thần Khê qua loa cởi quần áo lên giường ngủ, dù sao cả ngày ở trong này cũng không có việc làm, hần hiện tại giải trí lớn nhất chính là ngủ, trong phòng hương mang tác dụng an thần, rất nhanh, Thần Khê liền lâm vào mộng đẹp.

“Hải! Hải!” Trong mộng tựa hồ có người đang cười đối hần chào hỏi.

“Hải! Hải!” Người nọ tiếp tục hướng hần phát tay.

“Người là ai?” Thần Khê hỏi.

Vấn đề này tựa hồ làm cho hần buồn rầu trong chốc lát, “Ách..... Ta là mù mù ba ba người, chính là ngoại công ông nội người đồng lứa.”

“Ta đây nên gọi người cái gì a?” Xa quan hệ thân thích như vậy.

“Điều lão liễu như vậy, ta cũng không biết làm như thế nào kêu, trực tiếp gọi ta họ Đoan Mộc Cẩm Thâm.”

“Họ Đoan Mộc?” Này quả nhiên là con mẹ nó họ. Kia hần tìm chính mình gì chứ?

“Ta chính là cho người giải thích một chút, người vì cái gì sẽ đến nơi này, vì cái gì hội sống lại?”

“Này Sở Ninh Tích đã cho ta giải thích qua.”

“Sở Ninh Tích? Nga, là cái nha đầu biến chất kia sao.”

Nghe được nha đầu biến chất năm chữ Thần Khê phun tới, cái này cũng rất muốn làm chứ.

“Cái kia.....” Người nọ lại gãi gãi đầu, này động tác cùng chính mình có chút tương tự, xem ra hần thật sự cùng chính mình có thân thích quan hệ, Thần Khê nghĩ đến.

“Dù sao người có biết một việc, nhân sinh luân hồi, tử vong không phải chung điểm, xem vô số lần luân hồi trùng một lần thôi, hết thấy sự vật bên trong đều có số, người sẽ không lo lắng nhiều như vậy, sự vật đều có phương hướng phát triển.” Nói xong, người nọ liền tiêu thất.

Lúc này, Thần Khê tỉnh, nghĩ mộng vừa rồi.

Người kia nói hần gọi họ Đoan Mộc Cẩm Thâm, hơn nữa cùng mình có quan hệ thân thích. Chính là nếu hần là cái gì ngoại công ông nội, kia vì cái gì thoát nhìn chỉ có hơn hai mươi tuổi, còn nói cả đồng lời nói kỳ quái, thật sự là bị giam ở trong này nhàm chán điên rồi sao, cho nên mới gặp loại mộng này! Chính là, có lẽ là thật sự? Ngay cả xuyên qua sống lại loại chuyện này đều có thể, kia trường sinh bất lão vì cái gì không có khả năng, hưởng chi Ninh Tích nói qua, họ Đoan Mộc bộ tộc vốn chính là cái gì vu cổ gia tộc. Ai..... Quên đi, không nghĩ, đi bước nào tính bước đấy, dù sao đều như vậy.

Kia một bên, họ Đoan Mộc Cẩm Thâm vừa mới nói, ngồi xổm góc tường lẩm bầm.

“Ta làm chi nói lời cao thâm như vậy, những lời này chính mình cũng không hiểu a, ta đang nói cái gì a, ta cùng Đoan Mộc Gia tiểu bằng hữu nói một đồng, cố làm ra vẻ huyền bí, sớm biết rằng nói cho nhi đồng, đã chết không sao, người lão tổ tông ta ở trong Minh phủ làm quan, có thể cho người thương lượng cửa sau, còn có thể sống lại sống.”

Vẫn đứng ở một bên Hắc y nam tử ôm ngực nhìn họ Đoan Mộc Cẩm Thâm ngồi chồm hổm trên mặt đất toái niệm.

“Uy! Niệm đủ rồi trở về đi thôi.”

“Không cần, ta muốn giúp Thần Khê giải độc! Huống chi, ta còn muốn tìm cái bức hoạ kia mà!”

Nam tử kia không hiểu lời hắn nói, trực tiếp tha họ Đoan Mộc Cẩm Thâm, “Đi nhanh đi, còn có hết thấy sự vật chúng ta cũng không thể nhúng tay, trở về thôi.”

Họ Đoan Mộc Cẩm Thâm còn ôm cây cột không đi, khí lực không như người kia đại, đành phải giống cây lau nhà bị tha đi.

Lan tuyên thành, đúng là xuân vũ sôi nổi.

Lan tuyên cẳng một con thuyền đang chuẩn bị xuất hành.

“Mặc Trần, bảo trọng, về sau có cái gì cần đến tại hạ, tại hạ vẫn sẽ khuynh lực tương trợ.”

Mặc Trần gật đầu, hắn biết Giang Hàn Cách là một chính nhân quân tử, quang minh lỗi lạc, hạt bụi nhỏ bất nhiễm.

“Vậy sau này còn gặp lại.” Mặc Trần ôm quyền.

“Nga, đúng rồi, nhớ rõ giúp ta chiếu cố Tuyết Nhi.” Nói này, Giang Hàn Cách bỗng nhiên thần sắc ảm đạm.

“Ta biết. Hắn cũng là bằng hữu của ta.” Nói xong, Mặc Trần bước lên thuyền.

Thuyền rất nhanh mà ổn định đi, Bắc Thần Mộ Dạ đứng ở đầu thuyền, nhìn thấy thuyền ở dưới kéo dài nước sông. Giờ khắc này, hắn trong lòng nghĩ tới rất nhiều, nếu kiếp này nếu không có thể cùng Khê nhi tư thủ, hắn tình nguyện bỏ qua trời ban cho sống lại.

Mặc Trần từ phía sau nhìn thấy Bắc Thần Mộ Dạ, bỗng nhiên có chút đổ kỵ hắn, đương nhiên cũng không phải bởi vì hắn là người yếu thiếu gia, mà là hắn dám yêu, hắn thân là người hoàng thất, thậm chí mới có thể trở thành đế vương Bắc đường tiếp theo, thích thượng một nam tử coi như là đại nghịch bất đạo, giờ khắc này, hắn chân chính cảm nhận được Bắc Thần Mộ Dạ thực tâm, hắn thậm chí nghĩ đến, nếu thiếu gia cùng ngôi vị Hoàng đế đã xảy ra xung đột, người này sẽ không chút do dự buông tha cho ngôi vị hoàng đế.

Ở đầu thuyền đứng trong chốc lát lúc sau, Mặc Trần tới khoang thuyền.

Tư Hạo Nguyệt nhàm chán đùa dỡn bắt tay vào chén trà. Chứng kiến Mặc Trần đến, chính là thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, lại tiếp tục chuyển bắt tay vào trung cái chén.

“Hạo Nguyệt.....”

“Gì chứ?”

Chứng kiến Tư Hạo Nguyệt chu miệng, một cỗ mê cảm xúc bỗng nhiên theo trong bụng dâng lên, quý trọng người trước mắt năm chữ xuất hiện ở hắn trong đầu. Hắn khinh thân đi tới, cúi người ở trên môi Tư Hạo Nguyệt ấn hạ một cái hôn.

Tư Hạo Nguyệt trừng lớn ánh mắt nhìn hắn.

“Làm sao vậy? Bồn đại gia kĩ thuật hôn rất tốt, cho người muốn ngừng mà không được.”

“Hừ!”

“Hạo Nguyệt, nhớ rõ, Mặc Trần ở suốt đời cũng sẽ không cô phụ người.” Mặc Trần ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói.

Hôm nay Thanh Minh, như cũ xuân vũ sôi nổi.

“Môn chủ, không tốt, lão môn chủ hần..... Hần.....”

Đang ở thư phòng nội đọc sách Giang Hàn Cách thấy hạ nhân hốt ha hốt hoảng chạy vào, nhú nhú mày, “Chuyện gì?”

“Lão môn chủ hần xảy ra sự cố rồi!”

“Cha ta..... Cha ta hần làm sao vậy?”

“Môn chủ người mau đi xem một chút đi.”

Giang Hàn Cách vội vàng theo ghé trên đứng lên, chỗ ở hướng Giang Sơn.

“Tại sao có thể như vậy?” Giang Hàn Cách ngơ ngác nhìn tựa hồ là Giang Sơn đau nhức.

“Không biết, sáng sớm lão môn chủ cứ như vậy.”

“Hôm nay là Thanh Minh! Nhất định là tên tiểu tử kia làm, cái gì giải độc, đều là gạt người!” Một bên quần gia tức giận nói.

Lúc này, Giang sơn bỗng nhiên bắt được tay Giang Hàn Cách, “Nhi đồng..... Vì phụ biết ta mệnh không lâu hy..... Vọng..... Nhĩ hảo hảo chiếu cố tiểu Tuyết..... Ta thật sự là thực xin lỗi..... mẫu tử bọn hần.....”

“Cha, cha.....”

Trên giường lão nhân tựa hồ là không đau, bởi vì hần vĩnh viễn ngủ say.

“Cha! Cha!” Bên trong gian phòng chỉ còn lại có đứa con tang phụ tê tâm liệt phế tiếng kêu gào.

33. Chương 33: Được Cứu

Thuyền ở trên mặt sông chạy một ngày một đêm, tới rạng sáng, Bắc Thần Mộ Dạ chờ đoàn người cuối cùng là tối kinh đô.

Đi theo Bắc Thần Mộ Dạ tới phủ đệ hoàng tử trụ, Mặc Trần hiện tại lòng nóng như lửa đốt. Theo Ánh Dương tình hình thực tế báo cái gì cũng tra không được, xem ra hiện tại chỉ có thể trông cậy vào Thanh Minh có thể biết tin tức.

“Người không định thả ta?” Tòa nhà một cái phòng, Bắc Thần Lưu Ly hỏi.

“Vì cái gì muốn thả người? Bắt người chính là mất của ta không ít công phu.”

“Hôm nay là Thanh Minh, yếu cử hành tế, người hoàng tộc đều nhất định tham dự, người đem ta nhốt tại nơi này, sẽ không sợ làm cho người hoài nghi?”

Bắc Thần Mộ Dạ hừ lạnh một tiếng, “Nếu ta đem người dùng hình, sẽ không có qua ý niệm trở về trong đầu.”

“Ta là tùy tiện rồi, bất quá, nghe nói người muốn tìm Đông Hải Tiểu vương gia kia phải không, thật không biết hần ở trong tay người khác hội như thế nào? Một tuyệt sắc mỹ nhân như vậy a!” Nói xong, còn hạ lưu liếm liếm môi.

Bắc Thần Mộ Dạ biến sắc, vẫn còn chưa nói cái gì, xoay tay áo ly khai.

Bắc đường hoàng điện thượng.

“Dạ nhi, người đã về rồi.” Tòa thượng hoàng để tuổi già sức yếu nói.

“Con đã trở lại.”

“Trở về là tốt rồi, đúng rồi, người có thấy Ly gì không, như thế nào bọn hần nói Lưu Ly hôm nay cũng không ở kinh đô a, hạ nhân phủ hần cũng nói hần còn chưa có trở lại.”

“Chuyện tình Nhị ca, con không biết.”

“Ai..... Không biết coi như xong, đứa nhỏ này cả ngày cũng quen phóng túng.”

Thời điểm đổ lên hai bên, Bắc Thần Mộ Dạ vừa lúc đứng ở bên cạnh Đại hoàng tử Bắc Thần Lưu Quang.

“Lưu Ly là bị người bắt đi?” Bắc Thần Lưu Quang hạ giọng nói.

“Là lại như thế nào.”

“Người bắt hửn gì chứ! Nếu như bị người biết người một mình giam hoàng tộc, là ca ca của người, ta xem người như thế nào đảm đương!”

“Giết hửn, cho rằng lợi thế.”

“Cái gì lợi thế?”

“Đông Hải đông Trữ vương có phải hay không ở trên tay các người?”

“Đông Phương Thần Khê?” Bắc Thần Lưu Quang nhíu nhíu mày, “Nói như thế nào đến hửn? Chúng ta tại sao muốn bắt hửn?”

Bắc Thần Mộ Dạ không nói, tựa hồ đang tự hỏi cái gì.

Hiển tế Thanh Minh rất nhanh đã xong, Bắc Thần Mộ Dạ mượn cơ về tới phủ đệ.

“Thần Khê bị bắt trong tay người.” Không phải câu nghi vấn, mà là khẳng định câu.

“Yêu! Người rốt cục đã biết a! Như thế nào thông suốt a?”

Bắc Thần Mộ Dạ không nhìn hửn, chính là lăm bầm lâu bầu đến, “Còn có ai? Biết hửn là Đông Hải Vương gia, bắt được hửn còn có thể được người ưu đãi.....”

“Xem ra người hiện tại địch nhân không dứt mà, không biết mới là đáng sợ nhất nga.”

Bắc Thần Mộ Dạ lạnh lùng nhìn hửn liếc mắt một cái, “Người hiện tại có thể lặn đi.”

“Người muốn thả ta đi?” Bắc Thần Lưu Ly trong mắt giấu không được kinh ngạc.

“Bằng không người tưởng tại đây phụng dưỡng người tới già?”

Bắc Thần Lưu Ly mở cửa, liền như vậy đi rồi đi ra ngoài, “Uy! Ta cũng sẽ không cảm kích người, dù sao cũng là người bắt ta tới đây.”

Bên kia, Thiên xu cung.

“Người nói cái gì! Giang sơn vẫn bị Thanh Minh làm cho chết!” Nghe được trong lời nói Vân Thanh Minh, Mặc Trần cơ hồ kêu lên.

“Ta vừa mới được tình hình thực tế báo, không có sai.” Vân Thanh Minh ngữ khí tựa hồ có điểm run rẩy.

“Tại sao có thể như vậy! Chẳng lẽ là Tử tảo mác có vấn đề?”

Vân Thanh Minh lắc lắc đầu, “Sẽ không, đó là ta cùng thiếu gia đều xác định qua, không có sai.”

“Kia như thế nào bị.....”

“Hửn là có người trong lúc ta giải độc, lúc sau lại hạ một lần Thanh Minh.”

“Đây không phải hãm hại người sao!”

Vân Thanh Minh thở dài một hơi, thần tình bộ dáng mỗi một, “Ta theo Lan Tuyên đến, một mực truy phản đồ Phù Dịch kia, trên đường làm cho hửn trốn thoát Nếu ta không đoán sai, Giang sơn chết bởi độc hửn là dưới tay hửn.”

“Thanh Minh.....” Mặc Trần cúi đầu hoá một tiếng, dù sao vẫn là phụ thân thân sinh, cho dù tái hận, cũng gạt bỏ không dứt huyết thống chi thân, hửn là khó sống, chẳng những như vậy, còn bị người khác hiểu lầm.

“Ta không sao, chuyện này tạm thời trước phóng nhất phóng đi, cái tên kia nhanh như vậy mà tìm cừu hận, trước tiên là nói về chuyện tình thiếu gia đi, thiếu gia như thế nào mất tích?”

“Nghe nói là trong vòng một đêm đã không thấy tăm hơi, thời điểm ngày hôm sau nha hoàn đi vào đưa nước, bên trong đã không có người.”

“Hắn là trong phòng trước đó điểm có mê hương, người ngủi được qua sao?”

“Nói hương khí, thời điểm ta vào phòng thật ra ngủi được một chút, có điểm tương tự như cỏ xanh dính đầy sương sớm.....”

“Cỏ xanh dính đầy sương sớm.....” Vân Thanh Minh suy nghĩ trong chốc lát, “Chiều người nói, nếu ta không đoán sai, hẳn là lư hương lý thả Trầm Hiệp thảo. Loại thảo này thời điểm bắt đầu hương vị thực đậm, cơ hồ nghe không thấy, như vậy chậm chậm hút vào thân thể, thẳng đến thời điểm người phát hiện, đã muốn trúng độc.”

“Như vậy a!” Mặc Trần phát điên bứt tóc, “Như thế nào gần đây nhiều chuyện như vậy! Hảo hỗn loạn a! Vốn ta cùng thiếu gia chính là đến Bắc đường tìm người đùa, nhưng thật ra không nghĩ tới gặp phải nhiều chuyện như vậy!”

“Đi từng bước tính từng bước đi, trước tìm được thiếu gia quan trọng hơn, ta đã muốn thông tri Thiên cung các đạo nhân mã đi tìm, nếu có tin tức, bọn hắn lập tức hội báo.”

“Ân.”

Kinh đô nơi nào đó, Thần Khê gắt gao rất nhanh buông lỏng tay, sắc mặt trắng bệch, từng giọt mồ hôi theo trên trán ngã nhào, môi cơ hồ bị cắn sắp xuất huyết.

Đây là bảy ngày một lần độc phát sao, thật đúng là đau a! Giống như toàn thân xương cốt toàn bộ đều mơ hồ đau, cái đau trong lòng chảy ra cơ hồ làm cho người ta đau đến bất tỉnh, chính là, ý thức lại càng ngày càng thanh tỉnh.

Cửa mở, quả nhiên lại là tuyệt sắc nữ tử kêu Bích Nhu kia. Nàng chính là lẳng lặng đứng ở một bên, nhìn thấy Thần Khê nằm ở trên giường ẩn nhẫn đau đớn.

Đau đớn như vậy kéo dài mấy canh giờ, rốt cục đã xong, Thần Khê thở dài nhẹ nhõm một hơi, cả người như là bị bọt nước thấm hết. Y phục trên người tất cả đều ướt.

“Không hổ là Đông Hải đông Trữ vương, đau đớn như vậy khiến ai cũng rên la, ngài chính là nhi đồng mười sáu tuổi lại có thể nhịn.”

Lão tử đã muốn ba mươi ba! Thần Khê ở trong lòng mắng, đều người trung niên, còn nhi đồng! Thật sự là được tiện nghi còn khoe mẽ! Nếu các người không hạ độc, ta có thể như vậy sao!

“Bất quá, nhìn kỹ một chút, Vương gia ngài tựa hồ là so với phía trước càng điểm lệ mà, thật sự là được thần kỳ a!” Bích Nhu cảm thán nói.

“Hừ!”

“Ha ha, Vương gia đây là cái kính? Mỹ mạo thân mình chính là một loại độc được.”

“Chính là người nào nam nhân muốn cái mỹ mạo chó má kia!” Thần Khê nhin không được phát hỏa, vô duyên vô cớ bị người móc, lại vô duyên vô cớ bị hạ được kỳ quái, ai tâm tình hội tốt!

Chứng kiến Thần Khê vẻ mặt bất mãn, Bích Nhu ngược lại nở nụ cười, “Vương gia ngài không biết người bộ dáng vẻ mặt này giận dữ ngược lại cũng có một loại mỹ cảnh sao! Lập tức ta làm cho người mức nước cho người, người nhất tấy, nghĩ ngơi đi, độc phát một lần chính là mất của người không ít khí lực đi.” Nói xong, Bích Nhu liền xoay người rời đi.

Thần Khê thở phì phì nằm ở trên giường, chính mình không thể như vậy ngồi chờ chết, làm như thế nào đi ra ngoài, vẫn bị vây bị động như vậy cũng không phải biện pháp, bất quá, thật muốn biết kẻ chủ mưu phía sau kia là ai? Có lá gan lớn như vậy, rõ ràng ngay cả Đông Hải cùng Bắc đường hoàng thất toàn bộ đắc tội.

Làm như thế nào trốn đi, chuyện kể rằng hắn cho tới bây giờ đều ở trong phòng, môn bị khóa, hắn cũng cho tới bây giờ không đi ra ngoài, hoàn toàn không thể cùng ngoại giới liên hệ! Nghĩ vậy, Thần Khê chán

nắn xoay cái thân, đau đến hần nhe răng trợn mắt, độc phát đến bây giờ vẫn là cả người đau nhức, thật sự là độc được lợi hại a. Không biết Mặc Trần cùng Bắc Thần Mộ Dạ bọn hần thế nào.

Nghĩ đến Bắc Thần Mộ Dạ, hần liền cảm giác uể oải vô cùng, người ta thật vất vả trải qua hai thế mới tìm được người yêu, kết quả khen ngược, ngay cả một ngày cũng chưa ngốc mần liền lập tức bị đem đi, người nọ nhất định lo lắng gần chết.

Hần đến bây giờ cũng không hiểu được vì cái gì hần thích mình, tựa như chính mình không rõ vì cái gì sẽ nhận lời thích hần, bọn hần rõ ràng không quen, cộng lại thời gian gặp mặt cũng không vượt qua mười canh giờ đi! Thật sự là tình yêu sét đánh. Chính là người nọ luôn cho mình một loại cảm giác an tâm quen thuộc mà, loại cảm giác này chính là tưởng..... Ân..... Phụ thân.....

Đối, chính là phụ thân cái loại cảm giác này, hần cho mình cảm giác cùng Liên Thần rất giống. Nghĩ vậy, Thần Khê cười khổ một chút, không nghĩ tới chính mình lại có thể có duyên phụ tình kết, chính là hần đối Đông Phương Hạo không có cái loại cảm giác này a, đối hần tựa hồ chính là thân tình thuần túy a, chẳng lẽ mình chỉ duyên phụ thân kiếp trước..... Kết quả là, càng nghĩ càng cảm thấy được buồn cười, cái gì duyên phụ, thích thượng chính là thích thượng, là vui hoan thượng hần toàn bộ đi, chỉ có tại trong lòng hần mới có thể an tâm ngủ.

Nghĩ đi nghĩ lại, bởi vì phía trước độc phát tiêu hao nhiều thể lực, Thần Khê trong chốc lát liền nặng trĩu ngủ.

Bỗng nhiên, ngoài cửa tựa hồ truyền đến một chút động tĩnh nho nhỏ.

Thần Khê bật người mở mắt, vốn hần ngủ không ngon, hơn nữa có vết xe đổ, cho nên hiện tại một chút động tĩnh, có thể làm cho hần bật người tỉnh táo lại.

Quả nhiên, môn bị nhẹ nhàng mở ra, người tới đầu tiên lén lút hướng bên trong nhìn liếc mắt một cái, sau đó phụt chốc một tiếng tiêu sái tiến vào.

Thấy rõ ràng người tới khi, Thần Khê cơ hồ kinh ngạc nói không ra lời.

“Người..... Phụ hoàng.....”

“Thần Khê!” Đông Phương Hạo chứng kiến người trong phòng cũng nhận không được kêu lên!

“Người như thế nào ở nơi này!” Hai người đồng thời nói.

“Ta trước tiên nói đi, ta là bị người bắt tới, phụ hoàng người như thế nào ở đây?”

“Bị người bắt tới? Ai dám bắt đứa con ta! Sao lại thế này?” Đông Phương Hạo tức giận nói.

“Phụ hoàng trước người nói đi người như thế nào tới nơi này?”

“Ta..... Ách.....” Đông Phương Hạo muốn nói lại thôi, “Chính là hôm nay ở chợ, có người bán bao Trà, ta xem là cực phẩm, nghĩ mua, nhưng là làm gì bị người trước mua mất, sau lại ta không cam lòng, liền theo dõi hần tới này.....”

Thần Khê thần tình hắc tuyến, “Phụ hoàng, người nói thẳng người là đến trộm đồ vật này nọ không được sao.....”

“Nếu không phải ta đến, như thế nào vừa vặn gặp người a! Mẹ người nói đến vấn đề của hần, ai..... Thật đúng là trùng hợp.....”

“Đúng rồi, phụ hoàng, đây là địa phương nào?”

“Nơi này hình như là vùng ngoại ô của kinh đô, tòa nhà này là một mình tồn tại. Tốt lắm, không nhiều lời, Thần Khê, chạy nhanh đi thôi.”

“Ân.” Thần Khê từ trên giường đứng lên, chân mềm nhũn, lại té xuống.

Đông Phương Hạo vội vàng đi qua dìu hần, “Sao lại thế này? Thăng nhóc kia đối với người hạ cái gì?”

“Không có việc gì, chính là một ít Nhuyễn cốt tán độc linh tinh.”

“Thật sự?” Đông Phương Hạo hồ nghi nhìn hắn.

“Thật sự.”

“Thần Khê.”

“Ân, gì chứ?”

“Ta như thế nào cảm giác, nhĩ hảo giống như trở nên đẹp hơn, quả thực mỹ rất kỳ cục.”

Thần Khê trong lòng cả kinh, “Nào có a, ta không phải là cái dạng này sao.”

“Quên đi, phỏng chừng là không còn nhiều thời gian, bên ngoài không có người, không nhiều lời, đi ra ngoài quan trọng hơn.”

“Ân.”

34. Chương 34: Vấn Đề Nảy Sinh

Chỉ sợ là những người đó cho rằng Thần Khê vô lực chạy trốn, cho nên, thủ vệ phá lệ, vài bước đều không đến một người. Hai người ít phí sức tránh người.

“Phụ hoàng, hiện tại chúng ta đi thế nào?”

“Trước đi gặp mẹ ngươi đi, ở nơi này nhìn thấy ngươi, nàng khẳng định cao hứng phi thường.”

Hai người cùng đi đến một tòa khách ***, đi vào trong phòng.

“Ngươi khả tính đã trở lại, ngươi sẽ không thật sự vì bao Trà kia đi.....” Bắc Thần Yến vừa muốn quở trách Đông Phương Hạo một chút, thời điểm nhìn đến Thần Khê kinh ngạc nói không ra lời.

“Thần Khê..... Thần Khê..... Ngươi.....” Bắc Thần yến cơ hồ rơi lệ.

“Mẫu thân.” Thần Khê cũng nghẹn ngào, nhào tới trong lòng Bắc Thần Yến.

“Nhi đồng, ngươi tại sao lại ở chỗ này?” Làm yên lòng một chút tâm tình của mình, Bắc Thần Yến hỏi.

“Hừ!” Lúc này, đứng ở một bên Đông Phương Hạo hừ một tiếng, không biết là người nào ăm mật gấu, bắt con ta, nếu lần này không may, không chừng sẽ đối Thần Khê thế nào mà.

“Cái gì? Thần Khê bị bắt? Đây..... Đây là có chuyện gì a.....”

“Không có chuyện gì, chính là bị người bắt đi.” Thần Khê cố gắng khởi động một cái khuôn mặt tươi cười, vì không cho mẫu thân lo lắng.

“Ta nói, ngươi hiện tại là Đông Hải Vương gia, thân phận mẫn cảm, hiện tại lại xuất hiện ở thời điểm Bắc đường tuyển thái tử, ở trong này như thế nào sẽ không có nguy hiểm, Thần Khê, nếu không chúng ta hồi Đông Hải đi.” Bắc Thần Yến lo lắng nói.

Nếu ta biết thân phận mẫn cảm, kia phụ hoàng mẫu hậu các người chẳng phải là càng mẫn cảm? Thần Khê bất đắc dĩ nghĩ đến.

“Đúng rồi, phụ hoàng, mau giúp ta liên hệ Mặc Trần một chút đi, bọn hắn nhất định lo lắng gần chết!”

“Ân, ta đã biết.”

“Thần Khê biết là ai bắt ngươi sao?” Bắc Thần yến hỏi.

Thần Khê lắc đầu, “Có một có vẻ như là phản đồ Thiên Xu cung, chính là trộm Thanh Minh còn bị hủy Thất Tinh hoa, còn có một nữ tử chính là năm đó ở lễ đăng cơ của hoàng huynh hạ thủ, chính là bọn hắn sau lưng tựa hồ còn có một người chủ mưu, người kia vẫn không có xuất hiện, cho nên tạm thời còn không biết người kia là ai?”

“Có thể hay không là Bắc đường hoàng thất, bọn hắc gần đây tranh đoạt Thái tử vị chính tranh đoạt lợi hại, có một Đông Hải Vương gia làm lợi thế coi như là không sai, Thiên xu cung lại có thể có phản đồ, nếu như bị ta biết đến, hừ.....” Đông Phương Hạo lãnh nghiêm mặt nói.

“Tốt lắm, các người mẫu tử hảo hảo tự ôn chuyện đi, ta đi liên hệ một chút người của ta ở kinh đô, ta nhưng thật hảo tra ra đến cùng là ai dám đụng đến đứa con ta!”

“Nhi đồng, năm nay không thấy, người thật sự trưởng thành mà.” Bắc Thần yến mỉm cười nhìn Thần Khê.

Thần Khê cười cười, “Không lớn, chẳng lẽ cả đời làm tiểu hài tử?”

“Làm nhi đồng cũng không còn cái gì không tốt a, vài năm này những chuyện người làm, ta và người phụ hoàng cũng nhìn thấy, người thật sự không làm ta và người phụ hoàng thất vọng, xem ra đem giang sơn này giao cho người cùng Ưu nhi đích thật là lựa chọn hoàn mỹ.”

Phải chi là của ta, còn có con dâu của người mà. Thần Khê ở trong lòng nói. Nếu không có Sở Ninh Tích hỗ trợ, ... sự tình này nào có dễ dàng thành công như vậy?

Hai người ở trong phòng nói trong chốc lát nói, Đông Phương Hạo rốt cục đã trở lại.

“Thật không nghĩ tới Mặc Trần tiểu tử đó thật đúng là ở kinh đô, lại có thể bị hắc tra được người ở trong này, lúc trước các người ở Lan Tuyền, đúng không?”

Thần Khê gật gật đầu, “Ta là ở Lan Tuyền đã bị bắt giữ, sau lại bị hôn mê, trực tiếp đi đến kinh đô.”

“Vừa mới cùng Thanh Minh liên hệ một chút, phỏng chừng bọn hắc lập tức đã tới rồi. Bất quá, Yến nhi, người nói một bao Trà cứu đứa con chúng ta, không tính a?”

Bắc Thần Yến bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn hắc liếc một cái, “Thiệt là, đều một phen tuổi, còn đối trà chấp nhất như vậy, lại có thể nghĩ đến đi trộm.....”

“Ai..... Ta có ham muốn đến thế sao.....”

Thần Khê nhìn thấy trước mắt hai người, đã muốn hơn hai mươi năm, bọn hắc như cũ cùng một chỗ, lúc này mới nghiêm túc chính chấp tử tay, cùng sinh cùng tử đi, tình yêu không có chậm rãi biến mất, ngược lại theo năm tháng tôi luyện mà càng thêm thâm hậu, đây mới là tình yêu hắc muốn đi.

“Thiếu gia!” Bỗng nhiên, một thanh âm quen thuộc ngoài cửa truyền đến.

Thần Khê ngẩng đầu, quả nhiên là Mặc Trần.

“Thiếu gia, người không có việc gì thật sự là quá tốt!”

Thần Khê rõ ràng nhìn hắc thần tình kích động, thậm chí ngay cả khóe mắt đều đã ướt ươn.

“Thiếu gia.” Đi theo Mặc Trần phía sau Vân Thanh Minh cũng lộ ra một đầu người, “Thật không nghĩ tới, lại có thể bị Hoàng Thượng cấp cứu, thật sự là không chuyện gì là không thể a!”

“Thiếu gia, bọn hắc có hay không đối với người như vậy a?” Mặc Trần một bên cẩn thận ở trên người hắc xem xét, một bên hỏi.

“Kia thì thế nào? Ta không phải hảo hảo sống ở chỗ này sao?”

“Thật vậy chẳng.....” Mặc Trần vừa cẩn thận đánh giá hắc, “Như thế nào thiếu gia nhĩ hảo giống..... Ách..... Trở nên bộ dáng rất đẹp.....”

Thần Khê trong lòng cả kinh, vội vàng nói, “Nói cái gì, ta là nam nhân, không nên cái gì diễm lệ không diễm lệ?”

Mà bên kia Vân Thanh Minh cũng kỳ quái nhìn hắc, Thần Khê có chút chột dạ, Mặc Trần không hiểu ý thuật cho nên có thể lừa lừa hắc, nhưng là Vân Thanh Minh chính là người trong nghề, cũng không biết có thể lừa hay không.

“Tốt lắm, thiếu gia trở về, cùng Hoàng Thượng gặp nhau, coi như là giai đại vui mừng, chúng ta đi chúc mừng một chút đi.” Mặc Trần nói.

“Đi chỗ nào chúc mừng?” Vân Thanh Minh cho hấn một cái xem thường, “Thiếu gia mới vừa thoát hiểm, người đã nghĩ làm cho hấn rêu rao a như vậy, đừng quên chính người ở địa bàn người khác.”

Mặc Trần không nói.

“Ở địa bàn người khác? Mặc Trần người ở tại chỗ nào a?”

“Phủ đệ Tam hoàng tử.”

“Bắc Thần Mộ Dạ quý phủ?”

“Chúng ta đây không bằng phải đi quý phủ hấn đi, xem người kia cũng không sai, phỏng chừng sẽ hảo hảo chiêu đãi chúng ta.” Vân Thanh Minh nói xong còn đối Thần Khê mở tròng hai mắt.

Thần Khê mặt tạch đỏ, quả nhiên vẫn là bị Thanh Minh xem thấu, chính mình hiện tại rất muốn thấy Bắc Thần Mộ Dạ.

“Bắc Thần Mộ Dạ? Cái kia Bắc đường tiểu hoàng tử? Các người hiện tại cùng hấn rất quen thuộc sao?”

“Dù sao nơi này là Bắc đường, có người có chỗ tốt để ở.” Mặc Trần nói đến, “Huống chi, có hấn bảo hộ, thiếu gia hấn là sẽ không ra lại cái gì vấn đề.”

Đông Phương Ưu hướng tới bọn hấn nhìn thoáng qua, suy nghĩ trong chốc lát, cũng đồng ý.

Vì thế nhất bang nhân thượng trong một chiếc xe ngựa, đi phủ đệ Tam hoàng tử.

“Mộ Dạ không biết Bắc đường đến, không có từ xa tiếp đón, mong rằng Bắc đường thứ tội.” Nhìn thấy nhất bang nhân đi vào phủ đệ, Bắc Thần Mộ Dạ đứng mức nói.

Thần Khê nỗ lực bình phục mình mong muốn trên người Bắc Thần Mộ Dạ khóc lớn một hồi tâm tình, thực trấn định đứng ở một bên.

“Tốt lắm, Mộ Dạ, cũng đều là người trong nhà, không cần khách khí như vậy.” Bắc Thần Yến nói.

“Àn, kia Mộ Dạ tối chuẩn bị nơi ở cùng đồ ăn.”

Một đồng người an an ổn ổn ăn một bữa cơm, lúc sau Đông Phương Hạo vợ chồng hai người trở về phòng nghỉ ngơi. Mặc Trần thực thức thời cũng không thấy, về phần Thanh Minh, theo cơm nước xong lúc sau hấn còn có sự ly khai.

Vì thế, rốt cục chỉ còn lại có hai người sống không gian một mình.

Thần Khê hiện tại bỗng nhiên nhớ tới phía trước cấp Bắc Thần Mộ Dạ một câu gả thích.

— nhìn nhau không nói gì, duy có lệ ngàn đi.

Hấn hiện tại bỗng nhiên nhớ... khóc, lúc ấy thời điểm Đêm thất tịch phát tác, đau đến hấn sắp bất tỉnh, hấn cũng chỉ là cắn chặt môi không cho chính mình phát ra âm thanh, hiện tại, nhìn thấy Bắc Thần Mộ Dạ, hấn bỗng nhiên rất muốn khóc, rất muốn phát tiết vài ngày bất mãn.

Ở thời điểm hấn còn ầm ầm nước mắt, bỗng nhiên rơi vào rồi một vòng tay rộng lớn như hoài bão.

“Khê nhi..... Khóc đi.....” Trầm thấp tiếng nói thản nhiên ở hấn bên tai nói.

Thần Khê rốt cục nhịn không được khóc rống lên, “Hảo..... Nhớ người..... Ta rất nhớ người.....”

“Khê nhi.....”

Bắc Thần Mộ Dạ buông Thần Khê còn nức nở, cúi xuống thân, liếm đi nước mắt trên mặt hấn, Bắc Thần Mộ Dạ bắt đầu hôn hấn, bắt đầu chính là nhẹ nhàng liếm, sau lại chậm rãi xâm nhập, Thần Khê khóc thút thít thanh thay đổi tâm trạng, thậm chí bắt đầu nhợt nhạt trức trặc đáp lại.

Góc ngoài cửa người nhìn không chớp mắt.

“Yến nhi, người buông, ta nhất định phải đi phế người kia, lại có thể hôn trên mặt con ta sao.”

“Được rồi! Người không thấy được người ta là hai bên tình nguyện cháy nhà sao?”

“Cái gì hai bên tình nguyện cháy nhà? Chính là người kia câu dẫn con ta!”

“Ai.....” Bắc Thần yển bất đắc dĩ thở dài, “Hạo, người quản nhiều như vậy gì chứ, con cháu đều có con cháu phúc, Thần Khê chuyện tình chính hần sẽ nắm chắc”

“Chính là..... Chuyện như thế, người là mẫu thân, gặp lại đứa con người muốn làm chuyện đoạn tụ người lại có thể bình tĩnh như vậy?”

“Ta nói Đông Phương Hạo, đệ đệ của người như thế nào, mấy người bằng hữu người... kia Vân Vô Tích, Băng Diễm thời điểm muốn làm long dương như thế nào không gặp người lớn kinh tiểu quái như vậy, muốn trách thì trách người cho hần tìm hai cái sự phụ, đều là đoạn tụ!”

Đông Phương Hạo không nói gì, “Chính là, dù sao cũng là con ta.....”

“Thần Khê mi kỳ cục, phỏng chừng cô nương gia gả cho hần cũng có áp lực tâm lý, này Bắc Thần Mộ Dạ coi như là người trong nhà, nước phù sa không lưu ngoại nhân cày.”

“.....” Thật sự là không nghĩ tới phụ nhân có thể nói ra ngôn luận kinh người như thế Đông Phương Hạo nhất thời im lặng.

“Được rồi, đi nhanh lên, rình coi người ta thân thiết là muốn dài lỗ kim.” Nói xong, Bắc Thần Yến liền lôi kéo Đông Phương Ưu lý khai.

Bên trong đúng là thời khắc tình ý kéo dài.

Vừa hôn chấm dứt, Thần Khê sớm đã thở hồng hộc, thần tình đỏ bừng, da thịt tuyết trắng nhiễm thượng hoa đào nhan sắc diễm lệ, mi cơ hồ làm cho người ta đui mù vì tình.

Bắc Thần Mộ Dạ đưa tay để ý Thần Khê có chút tán loạn, sủng nịch cười cười, “Khê nhi, lần sau thời điểm hôn môi, nhớ rõ nên thở.”

Bỗng nhiên nhìn thấy Bắc Thần Mộ Dạ tươi cười làm cho Thần Khê có trong nháy mắt thất thần, sau lại lại nghe đến ngữ khí hần trên chọc, mặt lại không khỏi đỏ vài phần.

Nét tươi cười của hần làm cho hần nhớ tới một người, nhất là thời điểm gọi hần Khê nhi.

“Người cười lên rất giống một cổ nhân của ta.” Thần Khê bỗng nhiên nói.

“Cổ nhân?”

“Àn, thật sự rất giống, ngay cả diễn cảm đều là giống nhau như đúc.”

“Cổ nhân của người là một hạng người gì?”

Thần Khê nghĩ nghĩ, “Hần rất có năng lực, cũng là người ăn nói có ý tứ, nhưng là đối với ta luôn thực ôn nhu, hần luôn đối với ta thực cười ôn hòa, sự tình gì đều sủng ái ta.....” Thần Khê ánh mắt dần mê ly lên, giống như về tới thời gian kiếp trước.

“Hần làm cho người ta một loại cảm giác an toàn thực ấm áp, ngực của hần cũng thực ấm áp.....” Thần Khê tựa hồ thấy được ở hoa viên nam tử kia hạ bởi mình cùng nhau ngoạn cầu, giống như ánh mặt trời bình thường ôn hòa.

“Hần..... Thật sự có tốt như vậy sao.....” Bên tai cúi đầu thanh âm của nói cho hần hiện tại nơi này không phải hai mươi một thế kỷ.

Thần Khê đột nhiên tỉnh táo lại, “Cái kia..... Ta.....” Thần Khê bỗng nhiên không biết nên sao giải thích, không biết sao lại nói thế, hần có thể hay không hiểu lầm cái gì a! Nhưng là cũng không thể nói người này là phụ thân kiếp trước của ta đi.

Bắc Thần Mộ Dạ diễn cảm rất kỳ quái, Thần Khê nghĩ đến hần hiểu lầm, tưởng giải thích nhưng là lại không biết làm như thế nào giải thích.

“Khê nhi, ta đem cho người hạnh phúc. Một đời hạnh phúc.”

Ngẩng đầu, là Bắc Thần Mộ Dạ mặt kiên định.

35. Chương 35: Sơ Thiệp Bắc Đường

“Các người thật đúng là lợi hại a, lại có thể như vậy làm cho người ta trốn thoát!” Bắc đường kinh đô vùng ngoại ô nơi nào đó, công tử tuổi còn trẻ một thân trừ hoa phục đối với hai người quý trên mặt đất nói, ngữ khí thực bình thản, nhưng là hai người ngẫm đã muốn mồ hôi lạnh ứa ra.

“Chủ công, chúng ta cũng không biết hẳn sẽ chạy trốn.” Quý trên mặt đất nam tử nói.

“Đúng vậy, rõ ràng ở đồ ăn hẳn vẫn thả Nhuyễn cốt tán, hẳn cũng vẫn bị giam ở trong phòng, không lý do gì lại chạy trốn a!”

“Bích Nhu, người nhưng thật ra cũng trốn tránh trách nhiệm a!” Nam tử kia trên mặt mặc dù mang theo ý cười, nhưng chút không có truyền lại trong ánh mắt.

“Chủ công thứ tội, Bích Nhu không dám.

“Hừ! Hẳn thật sự ra ngoài dự liệu của ta Bất quá..... Cũng tốt, trúng Đêm thất tịch của ta, những người đó nếu không nghĩ hẳn chết, vẫn là tới tìm ta, quên đi, còn có chuyện cho các người lo liệu mà? Đều đứng lên cho ta!”

“Tạ chủ công.”

Tam hoàng tử phủ đệ.

Thần Khê nhàm chán trêu ghẹo mãi được liệu. Hôm nay là ngày thứ năm cùng lần đó độc phát, nói cách khác còn có hai ngày liền nghênh đón lần độc phát thứ hai, như thế nào mới có thể tránh thoát tầm mắt mọi người. Thần Khê buồn rầu nghĩ.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên cảm thấy có người từ phía sau ôm hẳn.

Hơi thở Quen thuộc.

“Ường cái gì?” Người phía sau cúi đầu hỏi.

Giống như từ lúc bọn hắn xác định quan hệ, về sau người này cùng mình ngày thân mật, hôn cùng ôm, đều làm cho hắn cảm thấy được rất khoái nhạ.

“Không có gì, ngăn người mà thôi.”

“Gần đây đều bề bộn nhiều việc, không có gì thời gian lại đây cùng người”

Thần Khê không nói lời nào, hẳn có chút không hiểu, Bắc Thần Mộ Dạ thoát nhìn cũng không giống cái loại người ham thích quyền thế, nhưng là hẳn vì cái gì để ý ngôi vị hoàng đế như vậy? Hẳn chẳng lẽ không biết..... Hẳn nếu làm hoàng đế, hẳn công đạo như thế nào đối với người trong thiên hạ, hẳn cùng Vương gia nước láng giềng là quan hệ tình nhân, còn có không cách nào tránh khỏi vấn đề người thừa kế.....

“Khê nhi.....”

Thần Khê không nói lời nào, cái đầu dài nhẹ nhàng ngẩng, toàn thân đều thả lỏng tựa vào trên người của hắn, thật sự..... Một mỗi quá.....

Hai người liền lẳng lẳng ôm nhau như vậy, thiên địa to lớn, chỉ có lẫn nhau mà thôi.

“Người cũng không ăn a!” Tư Hạo Nguyệt nói.

Đứng ở trong lương đình hai người vừa lúc có thể thấy chuyện đối diện rõ ràng đã xảy ra.

“Ăn cái gì vị?”

“Thiếu gia nhà người a, quả nhiên vẫn là bị Mộ Dạ câu dẫn.....”

“Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu đều không có nói cái gì, ta có thể ăn vị cái gì? Bất quá, Hạo Nguyệt a.....” Mặc Trần đột nhiên thấu qua, “Người là không phải còn ăn dấm chua thiếu gia a!”

“Cái gì a! Thần Khê thích chính là Mộ Dạ, ta ghen cái gì!” Tư Hạo Nguyệt phản bác nói.

“Thật sự a, ta thật đau lòng nga!” Mặc Trần khoa trương làm thương tâm trạng, “Bất quá, nhìn người hôm nay có sức sống như vậy, xem ra tối hôm qua hẳn là không có sự gì.”

Lời này vừa nói ra, Tư Hạo Nguyệt bật người gây ra một cái mặt đỏ thẫm, lúc trước hẳn như thế nào ngốc đến tin tưởng chính mình kỳ thật là thượng Mặc Trần mà! Kết quả ngày hôm qua vô duyên vô cớ bị người kia lại một lần nữa ăn luôn, làm hại hẳn cho tới trưa cũng chưa có thể từ trên giường đứng lên, hiện tại người này hoàn hảo ý tứ tại đây nói mát!

“Nga, đúng rồi, sự kiện kia người tra thế nào?”

“Ta chiếu Thần Khê cấp địa chỉ đã đi, chính là đã muộn, địa phương kia đã muốn người đi – nhà trống.”

Mặc Trần thu liễm diễn cảm hẳn vui cười, “Rốt cuộc là ai? Ta điều động trinh thám Ánh Dương cũng không tra ra, người đứng sau thật sự đáng sợ.”

“Ân.” Tư Hạo Nguyệt gật gật đầu, “Bắc đường hiện tại lại có thể có người đáng sợ như vậy, Mộ Dạ đã xác định không phải Bắc Thần Lưu Ly hạ thủ, không phải hoàng tộc mà có năng lực cường đại như vậy, thật sự làm kẻ khác kinh hãi.”

“A!” Bỗng nhiên Tư Hạo Nguyệt hét to một tiếng, dọa Mặc Trần nhảy dựng.

“Làm sao vậy a?”

“Hôm nay đại ca gọi ta trở về thấy hẳn! Ta lại có thể đã quên chuyện này, chết chắc rồi a!”

Chứng kiến Tư Hạo Nguyệt thần tình lo lắng, Mặc Trần có chút kỳ quái, Tư Hạo Nguyệt vẫn đều là người không sợ trời không sợ đất, hẳn nghĩ đến hẳn trừ bỏ bị kim đâm ra, không có gì hẳn sợ, nhưng là hiện tại bởi vì về nhà muộn liền lo lắng thành cái dạng này, hẳn thật là có chút kỳ quái, “Như thế nào, đại ca người thực hung sao?”

Nghĩ đến Tư Liệt Dương kia tương so với Bắc Thần Mộ Dạ càng thêm lạnh một vạn lần thối mặt, Tư Hạo Nguyệt không khỏi run lên đầu.

“Ta đi về trước a, giúp ta cùng Mộ Dạ nói một tiếng a!” Nói xong, Tư Hạo Nguyệt liền vội vàng quay lên.

Về đại ca Tư Hạo Nguyệt, Mặc Trần cũng lược có nghe thấy, hẳn là tử cha tử mẹ cũng là tộc trưởng Tư gia hiện tại, thái độ làm người rất có quyết đoán, làm việc sạch sẽ lưu loát, kiếm thuật lại thiên hạ vô song, phong bình nhưng thật ra không sai, nhưng là nghe nói bộ dáng rất là lãnh khốc vô tình. Xem ra, Tư Hạo Nguyệt sợ hẳn cũng không phải không có đạo lý. Hẳn muốn đi kiến thức một chút cái tên thiên hạ vô song kiếm thuật này.

Ở hướng đối diện xem liếc mắt một cái, Bắc Thần Mộ Dạ cùng Thần Khê sớm rời đi, Mặc Trần khẽ thở dài một hơi, thiếu gia hẳn..... Hẳn là có thể được hạnh phúc đi..... Mặc Trần nghĩ đến.

Hôm sau, vẫn là phủ hoàng tử, đang suy diễn một hồi tiết mục ly biệt.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, các người phải đi rồi!” Thần Khê nhìn thấy vợ chồng Đông Phương Hạo đang thu thập hành lý hỏi.

“Ân, sống luôn ở chỗ này cũng đủ nhàm chán, vừa lúc đi tới Bắc đường, cũng thuận tiện đi một chút. Dù sao, hoàng huynh ta cũng xem qua nha.” Bắc Thần Yến nói.

“Nga, vậy các người khi nào thì trở về a?”

Bắc Thần Yến thần nhiên cười, “Chờ thời điểm đưa con bảo ta bồi lấy chồng, nương nhất định trở về.”

“Nương..... Người.....” Thần Khê mặt nháy mắt biến thành cây táo hồng.

“Ha ha, không nói nhiều, Thần Khê người bảo trọng a, Hạo, chúng ta đi thôi.” Bắc Thần Yến đối với Đông Phương Hạo đang nói gì với Bắc Thần Mộ Dạ hô.

Thấy thế nào đều là giống nữ nhân a..... Thần Khê bất đắc dĩ nghĩ đến, hẳn không nghĩ tới phụ hoàng mẫu hậu sẽ như vậy khai sáng, cơ hồ không phí sự tình gì liền tiếp nhận chuyện đưa con cùng nam nhân yêu đương.

Đông Phương Hạo cùng Bắc Thần Yên đi rồi, phòng ở lập tức an tĩnh lại.

“Lần trước Bác đi hoàng cung nhìn phụ hoàng, cho nên phụ hoàng muốn gặp người, đêm nay có thể chứ?” Bắc Thần Mộ Dạ hỏi.

“Đêm nay? Làm gì? Đi gặp phụ hoàng người?”

“Người nếu không muốn đi cũng có thể.” Nói thật ra, hẳn thực tại không nghĩ đem Khê nhi mang ra ngoài cho mọi người xem xét mà.

“Tốt, ta đi.” Thần Khê đáp ứng.

Chạng vạng, Thần Khê đối với một đồng quần áo trên giường đau đầu.

Vì cái gì đi gặp đại nhân vật đều phải mặc hoa lệ phức tạp như vậy a! Bởi vì tính thích tĩnh, hẳn chỗ ở vốn sẽ không có người hầu, nhưng là hiện tại ai tới nói cho hẳn quần áo này đó như thế nào mặc a! Bắc Thần Mộ Dạ cũng thiệt là, phải người đưa tới một đồng quần áo, chính là cũng không có phải người có khả năng giúp đỡ hẳn mặc quần áo a!

“Đô đô.....” Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

Thần Khê đi đến mở cửa. Là Bắc Thần Mộ Dạ.

Chứng kiến một đồng lộn xộn quần áo, Bắc Thần Mộ Dạ khẽ cười cười, tuy rằng chính là khoe miệng hơi vênh vênh lên, nhưng là Thần Khê dám khẳng định, kia tuyệt đối là cười nhạo!

“Sẽ không mặc sao?”

“Hừ!” Thần Khê giận dỗi ngồi ở trên giường.

“Ta tới giúp người đi.” Nói xong, Bắc Thần Mộ Dạ sửa sang lại một chút quần áo, nhìn thấy trên giường Thần Khê, “Người không đem đồ trên người người cởi, ta như thế nào giúp người mặc, àn?”

“Cái gì..... Người..... Giúp ta mặc?”

“Chính người biết mặc không?”

Nói xong, Bắc Thần Mộ Dạ đã kinh bắt đầu giải áo khoác Thần Khê.

Thần Khê kinh ngạc nói không ra lời.

Tổ sắc áo khoác bị lui ra, Thần Khê lúc này mới vội vàng, “Cái kia..... Bên trong chính mình đến.....”

Thần Khê đỏ mặt cởi ra áo trong, hẳn lần đầu tiên làm trò cởi quần áo trước mặt người khác.

Bắc Thần Mộ Dạ cầm lấy bộ đồ mới bên cạnh, bắt đầu vì Thần Khê mặc, hẳn làm thực cẩn thận, Thần Khê như thế nào nghĩ không thông vì cái gì Bắc Thần Mộ Dạ cũng là sinh ra cho hoàng gia, hẳn như thế nào ngay cả loại chuyện mặc quần áo cũng biết, hơn nữa vẫn là loại quần áo siêu cấp phức tạp này.

Có người cũng từng vì hẳn mặc quần áo mà..... Liên Thần.....

Chẳng bao lâu sau, hẳn cũng dùng qua diễn cảm như vậy vì hẳn mặc quần áo, sùng nịch thật sự.

Ở thời điểm Thần Khê ngắt người, quần áo đã mặc xong.

Bắc Thần Mộ Dạ vừa lòng nhìn hẳn, Khê nhi hẳn quả nhiên là người tuyệt sắc, hẳn thật sự tuyệt không muốn đem hẳn mang ra ngoài.

“A? Đã xong rồi sao?” Thần Khê cúi đầu nhìn nhìn, quả nhiên đã muốn mặc xong.

“Tốt lắm, chúng ta đi hoàng cung, đến lâu như vậy, còn chưa có đi qua hoàng cung Bắc đường đi, đi chơi ngoạn cũng tốt.”

“Àn.” Bị Bắc Thần Mộ Dạ nắm thủ, đi ra phòng, tay hẳn quả nhiên cùng ngực của hẳn giống nhau ấm áp.

Hoàng tử phủ vốn chính là ở tại bên cạnh hoàng thành, cho nên cơ hồ không phí bao lâu thời gian, hai người liền vào hoàng cung.

“Đi trước ngự thư phòng đi, phụ hoàng ta hẳn muốn trông thấy người.”

Tới ngự thư phòng, Thần Khê rất cục cựa gặp được Hoàng đế truyền thuyết Bắc đường, cũng là của hắn cậu.

Ngự thư phòng trung minh thân ảnh màu vàng ngẩng đầu nhìn thấy người tới.

“Tham kiến phụ hoàng [Hoàng Thượng].”

“Đứng lên đi.”

Cái hoàng đế kia rất nhanh liền đem tầm mắt dời về phía Thần Khê, “Đây là nhi đồng Yến nhi Thần Khê sao? Quả nhiên bộ dạng rất giống.”

Này hoàng đế, mệnh không lâu hảo..... Đây là lần đầu tiên Thần Khê thấy hắn trong lòng nghĩ đến. Sinh mệnh của hắn sắp đi hưởng cuối, nếu hắn đoán không lầm, hắn nhiều nhất chỉ có thể sống hai tháng. Xem ra Bắc đường sắp nhắc lên một hồi tinh phong huyết vũ.

“Khụ khụ khụ.....” Hoàng đế chưa nói nói mấy câu mà bắt đầu suy yếu ho khan, một bên thái giám nhìn, vội vàng đi qua bưng trà làm cho Hoàng đế thuận khí.

“Thần Khê a, trăm đêm nay chuẩn bị một hồi tiệc tối, Bắc đường ta có rất nhiều thi sĩ đều rất là ngưỡng mộ người, đêm nay người có thể có thời gian đàm luận cùng bọn hắn?”

“Cẩn tuân ý tưởng hoàng thượng.”

“Đừng gọi là gì Hoàng Thượng, khách khí, đã kêu ta cậu đi.”

“Là, cậu.”

Thái giám dìu dắt hoàng đế suy yếu, theo Bắc Thần Mộ Dạ cùng Thần Khê cùng đi đến sân bãi đã bố trí tiệc tối.

Nhìn thấy đám người, Thần Khê bất đắc dĩ sa sầm, hắn tối chịu không nổi trường hợp như vậy, nhiều người, các loại ích lợi trộn lẫn cùng một chỗ, đều tự mang theo mặt nạ, không thật cười.

Bắc Thần Mộ Dạ âm thầm nắm chặt tay Thần Khê, tựa hồ là đang an ủi, Thần Khê ngẩng đầu nhìn hắn, hắn cũng đang nhìn mình, làm ánh mắt yên lòng, thực hữu hiệu.

Hoàng đế ngồi ghé trên, hắn vừa đến, dưới đám người lập tức yên tĩnh trở lại.

“Vị này chính là cháu trai ta, Đông Phương Thần Khê. Cũng là Đông Hải Vương gia.” Hoàng đế nói.

Người phía dưới lập tức thì thào với nhau, Thần Khê hướng tới phía dưới nhìn lại, Tư Hạo Nguyệt chính trộm đối hắn chào hỏi, Thần Khê đáp lại cười, mà nam nhân đứng bên cạnh Tư Hạo Nguyệt mang vẻ mặt khí khái anh hùng cũng đang ánh mắt sáng ngời nhìn hắn.

“Là Thần Khê sao, tại hạ Bắc Thần Lưu Quang.” Phía dưới một người bỗng nhiên đứng ra nói.

“Nga, Lưu Quang a, Thần Khê, đây là Đại huynh người.” Hoàng đế nói.

Thần Khê gật đầu ý bảo.

“Tốt lắm, cũng không nhiều lời, Thần Khê, Mộ Dạ các người trước đi xuống đi.”

“Vâng.”

Hai người đi xuống, Thần Khê ngồi ở bên cạnh Bắc Thần Mộ Dạ, bởi vì là dựa theo địa vị sắp xếp chỗ ngồi, cho nên bên cạnh Thần Khê tọa nhìn thấy nam nhân hắn vừa nhìn thấy. Có thể ngồi ở bên cạnh hắn, địa vị nhất định không thấp.

“Chào! Thần Khê.” Còn cách một người Tư Hạo Nguyệt bỗng nhiên chìa đầu đến đối hắn chào hỏi.

“Ai cho phép người gọi thẳng tục danh đông Trữ vương?” Cái kia nam nhân nói nói.

Tư Hạo Nguyệt cúi đầu, “Thối quen thôi!”

Lại có thể làm cho Tư Hạo Nguyệt nghe lời như vậy, nam nhân này rốt cuộc là ai?

“Hắn gọi Tư Liệt Dương, là huynh trưởng Hạo Nguyệt.”

Tư Liệt Dương! Tên này hắn nghe qua, thời điểm năm đó lão sư dạy hắn kiếm pháp từng nói qua, kiếm pháp của hắn thiên hạ vô song, ít có địch thủ, không nghĩ tới hắn lại có thể là ca ca Tư Hạo Nguyệt.

“Tại hạ Tư Liệt Dương.” Người nọ chấp tay.

“Đông Phương Thần Khê.”

“Thiết, ngươi cái đồ cổ.” Tư Hạo Nguyệt bắt mãi mãi mãi nói.

36. Chương 36: Hoàng Cung Phong Vân

“Tại hạ Hoàng Hoa Hòe, kính đại danh đông Trữ vương đã lâu, hôm nay có không để cho nhóm ta kiến thức một chút tuyệt đại phong thái Đông Hải đông Trữ vương.” Đối diện công tử hoa phục kia đứng lên nói.

“Khụ khụ.....” Mới vừa nghe được người nọ nói câu nói đầu tiên, Thần Khê còn kém điểm bị sắc, Hoàng Hoa Hòe.....

“Này thối Hoàng Hoa Hòe! Hắn là đẳng Đại hoàng tử, nhất khán hôm nay chính là đến khó xử Thần Khê.” Bên cạnh Tư Hạo Nguyệt khó chịu nói.

“Ngươi nói ít đi một câu nói sẽ chết sao?” Tư Liệt Dương thản nhiên nói một câu.

Tư Hạo Nguyệt ngậm miệng lại.

Bắc Thần Mộ Dạ cổ vũ nhìn hắn liếc mắt một cái, Thần Khê theo chỗ ngồi thượng đứng lên.

“Dù sao Vương gia này đây thành tựu về văn hoá giáo dục võ công nổi tiếng khắp thiên hạ, không biết Vương gia có không cấp tại hạ mở mang kiến thức, chúng ta đối văn thơ đối ngẫu hoặc là câu thơ, như thế nào?”

Thần Khê hiện tại thật muốn qua đi đá chết cái tên Hoa Hòe kia. Thật đáng ghét! Hắn đời này ghét nhất là đối thi! Có cái gì màu sắc đẹp để cần khoe khoang a! Đối mao thi a! Tuy rằng trong lòng đã sớm tưởng đem cái tên kia nấu chín, nhưng tốt đẹp chính là tu dưỡng hãy để cho Thần Khê bảo trì phong độ.

“Kia công tử thỉnh đi.”

“Huyền linh hiệp, lãnh tiêu vũ, chi đan ảnh dài, mang, mang, mang!”

Nghe xong này văn thơ đối ngẫu, Thần Khê ở trong lòng thối một hơi, loại không khí này hắn ghét cái loại tình thế thê lương này đến chết, thật sự là muốn chết a!

“Cách hồng nhạn, liêu mộ không, trướng mịch vô song, loạn, loạn, loạn!”

“Vương gia quả nhiên hảo sắc màu đẹp dễ, tiếp theo liền, một phần ba bốn năm sáu thất.”

“.....” Đây là cái văn thơ đối ngẫu gì..... Thần Khê nhíu mi nghĩ nghĩ, bỗng nhiên, thản nhiên cười.

“Hiếu thuận trung tín lễ nghĩa liêm.”

“Ha ha.....” Bên cạnh Tư Hạo Nguyệt bỗng nhiên bật cười, Thần Khê hướng hắn nhìn thoáng qua, cũng là mãi mãi ý cười.

“Không hổ là đông Trữ vương, thật sự là tuyệt đối a!” Một cái thanh âm quen thuộc bỗng nhiên theo đối diện truyền đến.

Thần Khê hướng tới cái phương hướng kia, quả nhiên là người quen — Nạp Lan Phi.

Nạp Lan Phi thấy Thần Khê hướng hắn trông lại, cũng thản nhiên gật đầu ý bảo.

Vì cái gì yến hội Bắc đường hoàng gia cũng có người này xuất hiện?

Quả nhiên, Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử ngồi đối diện sắc mặt khó coi, mà cái tên Hoa Hòe kia không hiểu chó chuyện gì xảy ra.

“Này ngu xuẩn, còn không chạy nhanh ngồi xuống cho ta.” Bắc Thần Lưu Ly hạ giọng nói.

Tên Hoa Hòe kia nghe tiếng ngồi xuống, thêm vẻ mặt nghi hoặc.

“Đồ đàn này quả nhiên không rõ, ha ha.” Tư Hạo Nguyệt cầm đũa ở trên bàn loạn trạc, “Cũng mất đi hẳn nghĩ ra một phần ba bốn năm sáu thất, không có bát, vương [vong] bát — ha ha! Thần Khê về dưới hiểu thuận trung tín lễ nghĩa liêm, thiếu một cái xỉ, thật đúng là vô sỉ mà..... Ha ha.....”

Thần Khê cười cười, ai làm cho hắn không có việc gì liên ngoạ đối câu đối, đều nhằm chán a, đừng đến hắn, đừng trách hắn không khách khí.

“Vương gia quả nhiên tài mạo vô song, tại hạ có không lĩnh giáo một chút?”

Đầu năm nay, người nhằm chán nhiều như vậy? Thần Khê bắt đắc dĩ lại đứng lên.

“Mặt mày hàm xuân, mắt mắt long lanh, yên lặng ẩn tình chỗ.” Nói xong, người đối diện còn ngả ngón cười.

Thần Khê âm thầm ta nắm chặt nắm tay. Còn dám ra loại câu thơ này, hừ.....

“Trong miệng hàm ô, vô cùng bẩn, cút qua một bên.” Cơ hồ là không chút khách khí câu nói, làm cho toàn trường mọi người là sững sốt.

Người nọ coi như là phản ứng khoái, “Vương gia nếu có thể tái đối với ta nhất liên, ta khâm phục vạn phần.”

“Phúc như Đông Hải, hải rộng rãi đại, Đại lão nhân, [con người khoẻ mạnh, mùa màng bội thu], cơm no áo ấm, món ngon mỹ vị, tam thai đứng hàng, thai hưởng vinh hoa phú quý, khách quý sớm hẳn là đến, đến chỉ là để ý, đương nhiên!”

Này cử động vừa lộ, toàn trường nhất thời yên tĩnh trở lại, tòa thượng hoàng để thú vị nhìn dưới đài, câu này tất cả đều là phương pháp tu từ, cái đề rất đúng liên lại dài lại phức tạp, chứng kiến bộ dáng Thần Khê nhíu mày suy tư, người ra đề mục giả đối diện có chút đắc ý nở nụ cười.

Toàn trường tiêu điểm đều tập trung ở Thần Khê trên người.

Bắc Thần Mộ Dạ ở dưới nắm chặt tay hắn, âm thầm cổ vũ hắn.

Bỗng nhiên, chỉ thấy Thần Khê tà tà cười, khinh thường nhìn người nọ, “Thọ so với nam sơn, sơn không già, lão Đại nhân, mặt người dạ thú, nội tâm không tốt, rùa tạp chủng khá lắm, chung quy sẽ chết, chết không có chỗ chôn, nên chưa đánh Mạc đến, đến lúc sau hối, hối hận thì đã muộn.”

“Ha ha ha ha.....” Tràn trên có tiếng cười Tư Hạo Nguyệt vang lên, chỉ thấy hắn đã hoàn toàn cầm giữ không được ôm bụng cười như điên. Ngay cả vẫn là bài tứ-lơ-khơ mặt Tư Liệt Dương cũng không cầm mím cười.

Người ra đề mục xuống đài không được, oán hận ngồi xuống.

“Thần Khê quả nhiên tài mạo vô song, hảo lãnh trí.” Tòa thượng hoàng để cao hứng nói.

“Tiểu đường đệ quả nhiên không phụ nổi danh.” Đối diện tọa thái tử gia nói.

“Khen trật rồi.” Tưởng chính ta, xem ta không chính tử ngươi, hừ!

Thần Khê ngồi xuống, hào khí uống một ngụm rượu.

Bắc Thần Mộ Dạ thấu lại đây, ghé vào lỗ tai hắn nói thật nhỏ một tiếng, “Khê nhi, ngươi giỏi quá!”

Vì thế, không chỉ là mùi rượu, vẫn thẹn thùng, Thần Khê nhất thời hồng mê người.

“Vì cái gì Nạp Lan Phi lại ở chỗ này?” Thần Khê vội vàng nói sang chuyện khác.

“Hắn là cự phú Bắc đường, hơn nữa lại có huyết thống quý tộc, đương nhiên ở yến hội hoàng tộc là được hoan nghênh nhất.”

Lợi hại như vậy, giống như mặc kệ là Đông Hải hay Bắc đường, người này sinh ý cơ hồ trải rộng đại lục, thật sự là đáng sợ.

“Nạp Lan a!” Tòa thượng hoàng để bỗng nhiên kêu lên.

“ Có thảo dân.” Nạp Lan Phi theo chỗ thượng đứng dậy.

“Gần đây giá cả lương thực điều tăng giá, Nạp Lan, người thấy thế nào a?”

“Có thể là bởi vì sắp tới thượng nhân trữ hàng không bán, ta sẽ hết sức điều phối lương thực để thấp giá lại.” Nạp Lan Phi nói.

“Kia đã thể phiền toái người rồi.”

“Trách nhiệm thảo dân.”

Thần Khê nhíu mày, năng lực người này có thể an bài giá cả lương thực, tuy rằng kinh tế hẳn không hiểu lắm, nhưng là hẳn cũng biết kinh tế một quốc gia ở trong tay một người cũng không phải cái chuyện tốt gì..... Hơn nữa, hoàng đế này tựa hồ đối hẳn phá lệ yên tâm.....

Tiệc tối chấm dứt, hoàng đế bỗng nhiên muốn một mình yết kiến Thần Khê.

Trong tấm điện Hoàng đế.

“Thần Khê a..... Người cũng biết trước đây trầm gập qua mẹ người?” Lão hoàng đế hiền lành nói.

Thần Khê gật đầu.

“Trầm cũng biết mệnh trầm không lâu, sự tình gần đây trầm cũng đều hiểu biết, bọn hẳn vì ngôi vị hoàng đế.....” Hoàng đế có chút bất đắc dĩ.

Hoàng tộc đấu tranh, dù sao vẫn là quan hệ huyết thống..... Khó trách hoàng đế lộ ra loại vẻ mặt này.

“Nương người nói cho ta biết trừ bỏ Dạ nhi, ai cũng không thể đấu lại Đông Hải.”

“Cái gì!! Nương nàng lại có thể nói như vậy”

Hoàng đế gật đầu, coi như là đúng vậy, Dạ nhi có tiềm lực cũng là có tài năng lên làm Hoàng đế, nhưng là, ta sợ chính là, thời điểm hẳn lên làm Hoàng đế, Lưu Ly cùng Quang nhi không có cơ hội sống a!”

“Sẽ không đi, hẳn thoát nhìn không giống cái loại tâm ngoan thủ đoạn giết huynh đệ a!” Thần Khê như thế nào cũng không tin tưởng.

“Kỳ thật..... mẫu phi Dạ nhi chính là chết vào tay hoàng hậu.....”

“Này.....” Hoàng hậu chính là mẹ đẻ Thái tử, hoàng hậu hại chết mẫu phi Bắc Thần Mộ Dạ? Này rốt cuộc là sao lại thế này?

“Năm đó hoàng hậu tìm người hãm hại Vận phi, còn tìm nhân.....nàng..... Lúc ấy Dạ nhi ngay tại bên cạnh,.....” Hoàng đế trên mặt tràn đầy đau lòng,“Sau lại, Vận phi tự sát, thời điểm Vận phi tử, hẳn mới cửu tuổi, sự tình lúc sau bại lộ, hoàng hậu cũng xuất gia đi.....”

Quả nhiên, đây mới là hoàng gia chân chính sao, hẳn sinh ra địa phương này là ngoài ý muốn, hoàng thất chân chính đều là tràn ngập huyết thù hận như vậy sao? Hẳn không dám tưởng tượng nhi đồng cửu tuổi là sống thế nào về sau.....

“Nhưng là, ta nghĩ, Lưu Ly cùng Quang nhi căn bản đấu không lại Mộ Dạ, ta hiểu rất rõ hẳn, hẳn vừa lên, trở người giết sạch, cho nên, ta hôm nay tìm người đến chính là vì cầu người một việc.”

“Cầu ta? Ngài..... Không cần nói như vậy, ngài trước tiên là nói sự tình là gì đi.”

“Về sau Mộ Dạ đăng cơ, đừng cho hẳn giết Lưu Ly cùng Quang nhi.”

“Chính là, ta không thể thay hẳn làm chủ a!”

“Hẳn sẽ nghe lời người nói.” Hoàng đế nói kiên định, điều này làm cho Thần Khê có chút chật hẹp, chẳng lẽ hẳn nhìn ra cái gì?

“Được rồi..... Ta hết sức.....”

“Cám ơn người, nhi đồng.”

Cùng hoàng đế nói chuyện sau khi chấm dứt, đã muốn là canh hai, Bắc Thần Mộ Dạ một mực chờ ở nội điện, nhìn thấy Thần Khê, mỉm cười.

Thần Khê có chút khó sống. Chẳng bao lâu sau, hẳn còn có oán hận chính hẳn đều không bỏ xuống được, hẳn chưa bao giờ nghĩ tới phụ mẫu của chính mình cùng huynh trưởng, này một đời, hẳn xem như có được hạnh phúc.

“Dạ.....” Thần Khê nhẹ nhàng kêu. Nhào vào trong lòng Bắc Thần Mộ Dạ.

“Làm sao vậy?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

“Không có việc gì, hơi mệt chút.”

“Kia nhanh trở về đi.....”

“Àn.”

Thần Khê trở lại phủ hoàng tử lúc sau liền sớm đi vào giấc ngủ, chính là ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được.

Ngày mai là lần thứ hai độc phát. Biết làm sao bây giờ mới có thể né tránh Bắc Thần Mộ Dạ mà?

Đã muốn là tháng năm, Đêm thất tịch, muốn tới chứ.....

Hỗn loạn đến sáng sớm ngày hôm sau, Thần Khê sớm lấy cớ đi tìm Vân Thanh Minh có việc ly khai phủ hoàng tử, Bắc Thần Mộ Dạ cũng không hỏi cái gì, chính là kêu hắn cẩn thận.

Thiên xu cung ở trên ngọn núi vùng ngoại ô kinh đô, nghe nói là cơ quan không ngừng, dễ thủ khó công.

May mắn Vân Thanh Minh trước đó biết được hắn muốn tới, liền đi ra nghênh đón, Thần Khê không phí nhiều ít công phu liền vào Thiên xu cung.

Có chút cung điện quỷ dị, trên vách tường họa thầy tế thần đàn, nơi chốn lộ ra một cổ hơi thở tôn giáo, phụ hoàng làm cho tổ chức ra cái dạng này.

Vân Thanh Minh tựa hồ hiểu được hắn nghi hoặc, liền giải thích nói, “Thiên xu cung là từ phụ hoàng người cùng sư phụ ta cộng đồng lập, kỳ thật, sau lại cũng là sư phụ ta ở lại xử lý mà thôi.”

Vân Vô Tích sao..... Thần Khê nhớ tới lúc trước ở Thiên Sơn sư phụ lưu lại bức họa kia, họa một công tử nhẹ nhàng thanh thoát.

“Hôm nay tới tìm ta, nhất định có chuyện gì đi, nói đi.”

Thần Khê cười khổ một chút, “Người đoán đúng vậy, ta là lại đây trốn.”

“Trốn cái gì?”

Thần Khê hít sâu một hơi, “Ta trúng Đêm thất tịch, hôm nay là ngày độc phát.”

“Cái gì? Đêm thất tịch!” Vân Thanh Minh không thể tin nhìn hắn, “Đêm thất tịch thất truyền đã lâu?”

Thần Khê cam chịu.

Vân Thanh Minh đánh giá cẩn thận hắn, “Khó trách, sau khi người được cứu trở về ta liền cảm thấy được có chút kỳ quái, bộ dáng tựa hồ là thay đổi một ít, nguyên lai là được vật tác dụng.”

“Bắc Thần Mộ Dạ cùng Mặc Trần biết sao?”

Thần Khê lắc đầu.

“Đêm thất tịch là độc được trong truyền thuyết, chỉ tại trong sách ghi lại quá ít, chính là không có phối phương sẽ không có thể hợp với giải được.”

“Ta đã sớm biết, loại độc chất này thật đúng là tinh diệu.”

“Thiếu gia chuẩn bị làm sao bây giờ?”

Thần Khê nhún vai, “Còn có thể làm sao bây giờ? Sống một ngày tính một ngày.”

“Cái người hã độc người đến lúc đó nhất định sẽ cùng người liên hệ, ta nghĩ chúng ta chỉ cần chờ là được.”

“Ta đây hiện tại liền an tâm chờ độc phát đi.”

“Hôm nay là đệ mấy cái bảy ngày?” Vân Thanh Minh hỏi.

“Ngày thứ hai.”

“Đêm thất tịch độc càng đi về phía sau liền gặp càng đau, thiếu gia người.....”

“Yên tâm.” Thần Khê làm yên lòng cười cười, “Điểm đau ấy ta còn có thể chịu lại đây.”

“Người trước đi ra ngoài đi, người ở chỗ này ta sẽ nương chừng.” Thần Khê trêu ghẹo nói, kỳ thật thân thể đã muốn bắt đầu đau đớn lên, hẳn chính là không muốn làm cho Vân Thanh Minh lo lắng.

“Chính là.....”

“Người không nên xem ta bộ dáng đau đến đây đất lặn lộn sao?”

“Ta đây đi ra ngoài.” Nói xong, Vân Thanh Minh bước đi ra cửa.

Môn bị giam thượng trong tích tắc đấy, Thần Khê rốt cục nhịn không được, chỉ thấy mồ hôi lạnh đại giọt đại giọt theo trên trán chảy xuống, hẳn cả người nằm ở trên giường phát run, “Dựa vào! Quả nhiên..... So với lần trước..... Còn muốn mạnh.....”

Ước chừng đau đớn một canh giờ, đau đớn dần dần tiêu thất, mà Thần Khê cả người như là vừa mới trong nước bị vớt lên, cả người đều bị ướt đầm.

Rốt cục lại sống qua một lần. Thần Khê thầm suy nghĩ.

37. Chương 37: Đêm Thất Tịch Chi Độc

Thời điểm Vân Thanh Minh lại một lần nữa đi vào trong phòng đi, Thần Khê đã muốn ngủ, chứng kiến Thần Khê cả người ướt đầm, Vân Thanh Minh âm thầm nhú nhú mày, nắm chặt nắm tay.

Tại sao có thể như vậy? Chết tiết! Rốt cuộc là ai đối thiếu gia hạ độc! Còn có hơn hai tháng, chính là Đêm thất tịch, mà cái người kia hạ độc không biết mặt mũi, yếu làm sao bây giờ.....

Cấp Thần Khê ngủ phủ mền lên, Vân Thanh Minh ra cửa.

Trong đại sảnh Tư phủ, tư gia gia chủ đang cùng khách nhân nói chuyện với nhau, trong chốc lát, đưa khách nhân đi.

“Vị trên nóc nhà kia có thể xuống dưới?” Đưa khách nhân đi, Tư Liệt Dương nói.

Vân Thanh Minh nhẹ nhàng theo trên nóc nhà nhảy xuống, đi ra trước mặt Tư Liệt Dương.

Chứng kiến người tới, Tư Liệt Dương có chút hơi hơi kinh ngạc, “Có việc?”

“Ta lại đây mượn Tử băng hàn ngọc.”

Tư Liệt Dương không lập tức đáp lời, chính là nhìn chằm chằm thiếu niên trước mắt.

“Người mượn Tử băng hàn ngọc làm cái gì? Người xem thân thể khỏe mạnh vô cùng.”

“Bang nhân mượn.”

“Người dựa vào cái gì cho rằng ta sẽ cho người mượn?”

“Không dựa vào cái gì.” Vân Thanh Minh thản nhiên nói, “Nếu có thể, ta cũng không nghĩ đến tìm người, nhưng là không thể không đến, một chút cơ hội cũng không có.”

“Hừ!” Tư Liệt Dương hừ lạnh một tiếng, “Ngay cả cho ai dùng ta cũng không biết, người nghĩ rằng ta hội cho người mượn?”

“Đông Phương Thần Khê.” Vân Thanh Minh theo miệng phun ra một cái tên.

“Cái gì? Người nói là cho Đông Phương Thần Khê dùng? Hẳn trúng độc gì?” Tư Liệt Dương trong giọng nói là che dấu không được kinh ngạc.

“Đêm thất tịch.”

Lúc này Tư Liệt Dương trầm mặc, hần cau mày suy nghĩ trong chốc lát, nói, “Người chờ một lát, ta đây đã kêu người đi lấy.”

Vân Thanh Minh ngồi ở ghế trên đọi trong chốc lát, quả nhiên thấy Tư Liệt Dương cầm cái gì đã trở lại.

“Kia mượn Hàn ngọc.” Tư Liệt Dương đem ngọc thạch cầm trong tay đưa tới.

Vân Thanh Minh đưa tay tiếp nhận, màu tím hàn ngọc phiếm lãnh liệt sáng bóng.

“Cám ơn.” Nói xong, Vân Thanh Minh cầm hàn ngọc liền ly khai Tư phủ.

Tư Liệt Dương đối với thân ảnh màu đỏ đi xa kia thở dài, sau đó trở về thư phòng.

Đợi cho Vân Thanh Minh cầm hàn ngọc trở lại Thiên xu cung, Thần Khê đã không thấy, trên bàn để lại tờ giấy.

Ta đi về trước, tìm ta thì đến phủ hoàng tử. Thần Khê tự

Vân Thanh Minh buông tờ giấy, suy nghĩ trong chốc lát, vẫn là quyết định đi phủ hoàng tử tìm hần.

Tử băng hàn ngọc là thiên hạ chí bảo. Tương truyền có thể giải trăm độc. Đem nó mang ở trên người chẳng những có thể tị độc, còn có thể kéo dài tuổi thọ, này cho dù không thể giải độc cũng có thể sẽ làm thiếu gia ở thời điểm độc phát tốt một chút đi. Vân Thanh Minh nghĩ đến.

Hần một bên khinh công ở mái hiên bay nhanh tiêu sái, một bên miên man suy nghĩ, Tư Liệt Dương khinh địch như vậy sẽ đem ngọc cho hần mượn, có thể hay không có âm mưu gì, cái tên kia cũng không phải cái thứ tốt gì!

Đang nghĩ ngợi tới, bỗng nhiên cảm giác được phía trước một trận sát khí nghênh diện đến, Vân Thanh Minh hướng phía trước mặt nhìn lại, một Hắc y nhân kiếm bật người giết tới đây. Vân Thanh Minh nghiêng người chột lóe, tránh thoát công kích của hần.

Thế nhân cũng biết Thiên xu cung chủ Vân Thanh Minh hành tung quỷ dị, không ai thấy bộ mặt thật của hần, hần không cần vũ khí, nhưng là cực kỳ am hiểu sử dụng độc dược, người kia xem như không lượng sức mình.

Cùng người nọ dây dưa mấy chiêu, Vân Thanh Minh phát hiện người trước mắt cũng không phải cái người hạ tam lưu tiểu gì, kiếm của hần thuật sắc bén mà rất nhanh, nội lực thâm hậu, người này, rốt cuộc là ai?

Vân Thanh Minh dù sao cũng là lấy độc dược mà đấu, người nọ võ công cao cường, mấy trăm chiêu lúc sau, Vân Thanh Minh dần dần có chút đỡ không được.

Chết tiệt! Thật chán ghét, đụng đến ta, người sẽ chờ xui xẻo. Chỉ thấy Vân Thanh Minh trong mắt hàn quang chột lóe, Hắc y nhân trước mắt đã té xuống.

Vân Thanh Minh đi qua đi đá đá trên mặt đất người nọ, dè thấp thanh âm nói, “Ai phái người tới? Vì cái gì muốn giết ta? Người lại là làm sao biết ta là ai?”

Trên mặt đất nhân không nói lời nào, nằm úp sấp mặt tử.

Vân Thanh Minh hừ lạnh một tiếng, “Ta hạ độc cho người là ta gần đây nghiên cứu chế tạo, người là người thứ nhất thí nghiệm thuốc nga! Tên ta mới vừa khởi hạo, đã kêu Dạ chi hắc. Xem đi, trên tay người da thịt có phải hay không biến thành đen, biến thành đen lúc sau không quá nửa canh giờ, khối thịt kia liền chết a!” Vân Thanh Minh trong lời nói mang theo trêu chọc, lại làm cho nghe không khỏi hoảng hốt.

Người nọ cúi đầu nhất khán, khối thịt biến thành đen kia đã muốn bắt đầu rã ra. Hần không thể tin nhìn Vân Thanh Minh.

Vân Thanh Minh nhún vai, “Thật có lỗi, bởi vì dược vừa mới chế thành, dược hiệu cùng ta đoán trước không quá giống nhau, xem ra là biến thành đen lúc sau lập tức liền rã ra!”

Người nọ kinh tởm nhìn trên người mình màu đen chậm rãi lan tràn, sau đó run rẩy thanh âm nói, “Là..... Ta là..... Thiên nhai môn.....”

Nghe được Thiên nhai môn khi, Vân Thanh Minh sửng sốt một chút, “Người nói người là Thiên nhai môn!”

“Là.....”

“Vì cái gì muốn tới giết ta?”

“Bởi vì..... Người..... Người hại chết lão môn chủ..... Chúng ta đã muốn quyết định liên hợp..... Vô lâm đồng đạo cộng đồng phá hủy Thiên xu cung.....”

Đến cuối cùng, người nọ đã muốn nói không ra lời, “Giải..... Được..... Giải được.....”

Vân Thanh Minh đá người nọ một cước, lạnh lùng nói đến, “Người đến địa phủ đi tìm diêm vương đi.” Nói xong, Vân Thanh Minh liền ly khai.

Chân trời môn lại có thể sẽ đối phó Thiên xu cung, Vân Thanh Minh cười lạnh một tiếng, “Giang Hàn Cách, người thật đúng là lợi hại a!”

Đợi cho thời điểm phủ hoàng tử, vừa lúc thấy Bắc Thần Mộ Dạ theo thư phòng đi ra. Hai người đối mặt, Vân Thanh Minh đối hắt gật gật đầu xem như tiếp đón. Theo sau liền đi phòng Thần Khê.

Chứng kiến người tới Thần Khê thở phào nhẹ nhõm, may mắn không phải Bắc Thần Mộ Dạ, hắt không xác định chính mình có phải hay không còn có thể qua được ánh mắt hoài nghi của Bắc Thần Mộ Dạ.

“Thiếu gia, này người trước đeo.” Vân Thanh Minh đem Tử băng hàn ngọc đưa cho Thần Khê.

Thần Khê tiếp nhận phiếm hàn quang ngọc thạch này, có chút kinh ngạc, “Trong truyền thuyết Tử băng hàn ngọc? Người chỗ nào có được?”

“Tìm người mượn.”

“Người sẽ không phải là.....”

“Yên tâm, ta không giở thủ đoạn.”

“Vậy trên người người mùi máu tươi chỗ nào tới?”

“Trên đường gặp được một ít phiền toái mà thôi. Đúng rồi, thiếu gia, Mặc Trần có hay không nói qua cho người Giang sơn đã chết rồi?”

“Cái gì? Giang sơn đã chết? Như thế nào có thể! Hắt..... Ta không phải..... Tử tảo mạt không đạo lý không thể giải độc a!” Thần Khê có chút không thể tin được, chờ một chút, Giang sơn là phụ thân Thanh Minh, kia hắt.....

“Thanh Minh, người.....” Thần Khê có chút lo lắng hỏi.

“Yên tâm, ta không sao, chuyện này ta đã sớm biết, ta chỉ là muốn nói cho người một chút, nếu ta không có đoán sai, cái kia độc chết Giang sơn cùng cho người hạ độc chính là cùng người.”

“Đúng rồi, người vừa nói như thế ta cũng nghĩ tới. Người lần trước cùng ta nói tên Phù Dịch kia, chính là đem ta bắt đi!”

“Hừ! Ta chỉ biết, lần trước ta thiếu chút nữa liền bắt được hắt! Người kia không thể được việc, hắt phía sau màn nhất định còn có người!” Vân Thanh Minh có chút tức giận nói.

“Tốt lắm, ta đi rồi, người nhanh đeo hàn ngọc.” Vân Thanh Minh dặn.

“Ân.”

Vân Thanh Minh ra cửa đi, vừa lúc gặp Mặc Trần, thấy hắt, Vân Thanh Minh sắc mặt rõ ràng không tốt, “Giang sơn đã chết rồi, chuyện tình người không có nói cho thiếu gia?”

Mặc Trần sửng sốt, “Ta.....”

“Người ta đã muốn tìm tới cửa, người còn chuẩn bị gặt hắt sao?” Vân Thanh Minh cười lạnh.

“Đã tìm tới cửa? Có ý tứ gì?”

“Chẳng lẽ Ánh Dương lại có thể không còn điều tra ra Thiên nhai môn liên hợp người trong võ lâm Đông Hải đối phó Thiên xu cung ta sao!”

“Bọn họ là liên hợp lại đối phó Thiên xu cung! Chẳng lẽ không là tham gia hôn lễ Giang Hàn Cách!” Chứng kiến Vân Thanh Minh biến sắc, Mặc Trần mới phát hiện nói lỡ miệng.

“Mặc Trần người thực nghĩ ta là đứa ngốc sao, sự tình gì đều gạt ta!”

“Ta.....” Mặc Trần nghẹn lời.

“Bọn hần muốn tới đối phó Thiên xu cung, hừ! Ta ở chỗ này chờ bọn hần! Cái thứ này, ta sẽ không cho bọn họ còn sống rời đi nơi này! Giang Hàn Cách muốn thành hôn, là cái kia kêu Khuynh Vân nữ nhân sao?”

Mặc Trần không nói chuyện, xem như chấp nhận.

“Tốt, ca ca thành thân ta đây làm đệ đệ chính là nhất định phải đi bái phỏng một chút.”

“Thanh Minh, người không cần xúc động!”

Vân Thanh Minh nhìn hần một cái, “Yên tâm, ta sẽ không xúc động.” Trong mắt của hần u quang chợt lóe, sau đó xoay người rời đi, biến mất ở trong bóng đêm. Mặc Trần có chút lo lắng nhìn bóng lưng hần rời đi, lắc lắc đầu.

Mặc Trần thời điểm đang chuẩn bị đi tìm Thần Khê, thấy Bắc Thần Mộ Dạ vào trong phòng Thần Khê, Mặc Trần thức thời xoay người trở về gian phòng của mình.

“Khê nhi.” Bắc Thần Mộ Dạ gõ cửa, “Có đây không?”

Thần Khê đi đến trước cửa, mở cửa.

Bắc Thần Mộ Dạ ánh mắt ở trên cổ Thần Khê nhìn lướt qua, sau đó dấu điểm dấu vết đổi vị trí tầm mắt.

“Có việc?” Thần Khê hỏi.

“Chính là đến nói cho người một tiếng chúc ngủ ngon.”

Thần Khê mặt nháy đỏ, rõ ràng không là lời tâm tình, nhưng là mặt của hần vẫn là nháy đỏ, đây là cảm giác yêu đương sao? Lời nói người yêu mặc kệ là cái gì cũng như là lời ngon tiếng ngọt.

“Người cũng..... Chúc ngủ ngon.”

“Ta có thể hôn một cái chúc ngủ ngon sao?” Bắc Thần Mộ Dạ nói. Nhưng không có chờ Thần Khê đáp lại, liền ấn một cái hôn lên trán của hần, “Cục cưng, chúc ngủ ngon.”

Thẳng đến thân ảnh Bắc Thần Mộ Dạ biến mất ở tầm mắt của hần, Thần Khê vẫn đang đỏ mặt. Hần có chút không thể tin được, hần lại có thể gọi hần..... Cục cưng? Nhờ hần cũng chỉ so với ta hơn sáu tuổi mà thôi đi! Chính là, vì cái gì hần không chút nào không có cảm thấy được có một tia kỳ quái cùng không phản cảm mà, ngược lại có một loại thực ngọt ngào cảm giác.

Chính mình..... Quả nhiên luyện phụ sao..... Thần Khê bất đắc dĩ, đóng cửa lại, trở lại trong phòng ngủ.

Hoàng tử phủ đãi khách thính.

Bắc Thần Mộ Dạ cùng Tư Liệt Dương đang ở thảo luận sự tình.

“Tình huống hiện tại là điện hạ ngài nắm giữ binh quyền, nhưng là lão Hoàng Thượng hiện tại bệnh nặng, hằng ngày công việc đều là từ Đại hoàng tử xử lý, nếu Hoàng Thượng băng hà, lại không có di chiếu, như vậy vào chỗ nhất định là Đại hoàng tử.”

“Chính là nắm giữ binh quyền liên ý nghĩa nắm giữ hết thảy.”

“Nhưng là ngài lưng đeo một cái bêu danh cướp ngôi sao?”

Bắc Thần Mộ Dạ thần nhiên nhìn Tư Liệt Dương liếc mắt một cái, “Người cho rằng ta sẽ làm cho chính mình lâm vào hoàn cảnh này sao?”

Đương nhiên sẽ không, Tư Liệt Dương nghĩ đến, năm đó phụ thân nói cho mình chim khôn biết chọn cành mà đậu, chỉ có Tam hoàng tử này tuổi còn trẻ cho mình tâm phục khẩu phục, khác hẳn với người thường quyết đoán cùng thủ đoạn, nếu hẳn tưởng trong lời nói, đi lên ngôi vị hoàng đế cơ hồ là chuyện tình dễ dàng.

“Đúng rồi, ta nhớ rõ Tử bằng hàn ngọc là ở trên tay người đi?” Bắc Thần Mộ Dạ đột nhiên hỏi nói.

Tư Liệt Dương trong lòng cả kinh, “Là ở trong tay ta.”

“Nói cho ta biết, vì cái gì Thần Khê trên người có?”

“Này.....”

“Không nghĩ nói?” Mặc dù là ngữ khí bình thường lại làm cho Tư Liệt Dương cảm nhận được một loại áp lực cường đại.

“Là Vân Thanh Minh tìm ta mượn.”

“Nga? Vì cái gì?”

Tư Liệt Dương trầm ngâm trong chốc lát, “Đông Trữ vương trúng độc.”

Bắc Thần Mộ Dạ diễn cảm không có gì biến hóa, “Cái độc gì?”

“Đêm thất tịch.”

Bắc Thần Mộ Dạ sắc mặt rốt cục thay đổi một chút, “Ta đã biết.”

Khó trách lần trước Khê nhi bỗng nhiên đi tìm Vân Thanh Minh, xem ra ngày đó chính là ngày độc phát.

“Tiếp tục tìm người giám thị Bắc Thần Lưu Ly cùng Bắc Thần Lưu Quang, nhất là Bắc Thần Lưu Ly, người kia mặc dù không thể thành cái đại sự gì, nhưng là tâm tư không ít.”

“Dạ, thuộc hạ cáo lui.”

38. Chương 38: Tình Thâm

“Người muốn ta tra chuyện tình, đã có một chút rõ ràng.” Trong thư phòng, Tư Hạo Nguyệt đối với Bắc Thần Mộ Dạ nói, “Cùng người lưỡng trước đúng như vậy, người kia đích thật là muốn lợi dụng Hoàng Thượng tuyệt đối tín nhiệm của hẳn ý đồ gây rối.”

“Độc Thần Khê, có phải hay không có hẳn nhúng tay?”

“Này không rõ ràng, bắt quá, đã có hành tung cái tên kêu Phù Dịch, bắt được hẳn, phỏng chừng chân tướng có thể lộ.”

“Tốt lắm, chuyện này người tiếp tục lo liệu, nhất định đem người kia bắt được cho ta.”

“Ân. Đúng rồi, độc Thần Khê, thế nào?” Tư Hạo Nguyệt hỏi, mấy ngày trước biết được Thần Khê trúng độc khiến hẳn thật sự chấn động, hẳn lại có thể gạt bỏ hẳn một mình thừa nhận, nếu trên cổ hẳn không mang hàn ngọc làm cho Mộ Dạ phát hiện, hẳn còn muốn tiếp tục gạt!

“Còn hai ngày là thời gian lần thứ ba phát tác.”

“Người chuẩn bị làm sao bây giờ?” Tư Hạo Nguyệt hỏi, trong vòng hai ngày là tuyệt đối không thể làm ra giải được.

“Ta đều có biện pháp.” Bắc Thần Mộ Dạ thản nhiên nói.

Nhưng là không biết sao lại thế này, Tư Hạo Nguyệt luôn luôn một loại dự cảm bất hảo.

“Người đi về trước đi, anh của người còn giống như có chuyện gì tìm người.”

“Ân, ta đây đi trước.”

Trong phòng Bắc Thần Mộ Dạ đối với quyển thư trong tay kia xuất thần, Khê nhi, ta tuyệt đối sẽ không tái cho người bị thương tổn gì.

Hai ngày sau.

Bắc Thần Mộ Dạ ngồi ở thư phòng chờ Thần Khê, quả nhiên, trong chốc lát, hắn chợt nghe tới tiếng đập cửa.

“Vào đi.”

“Có việc?”

“Ta nghĩ..... Ân..... Ta tìm Thanh Minh.....” Không biết tại sao, mỗi lần đối mặt nói dối Bắc Thần Mộ Dạ, hắn còn có một loại cảm giác chột dạ, nói chuyện cũng lắp bắp.

“Tìm hắn tị nạn sao?”

“Cái gì!”

Bắc Thần Mộ Dạ đi ra bên cạnh hắn, có chút đau lòng ôm người trước mắt, hắn tựa hồ vừa gầy, ôm vào trong ngực đều lui thành một đoàn.

“Vì cái gì sự tình gì đều phải chính mình gánh vác?”

“Người..... Người cũng biết?”

“Nếu không phải ta đã biết, ngươi còn muốn gạt ta tới khi nào?”

“Thực xin lỗi.”

Hắn thấp giọng thở dài, “Không cần cùng ta nói thực xin lỗi, ngươi có biết hay không ta thực đau lòng.”

Thần Khê không nói lời nào, chuyên tâm ở trong lòng hắn.

“Yên tâm, ta sẽ không tái cho ngươi bị thương tổn.” Nói xong, Bắc Thần Mộ Dạ nâng...lên mặt của hắn, hôn hắn.

Thần tình trong lúc dây dưa, Thần Khê nhất thời không có phản ứng lại, cánh hoa hơi hơi mở ra, người nọ cũng không...chút nào do dự tề tiến vào.

Một cái hôn sâu, làm cho Thần Khê muốn ngừng mà không được.

Bàn tay to bắt đầu ở trên người Thần Khê dao động, nhẹ nhàng nhất túm, liền giải dây lưng trên lưng hắn.

Đợi cho Thần Khê rốt cục hiểu ý đồ của hắn, tay người nọ đã muốn vói vào mặt trong quần áo, ở bộ ngực hắn dao động.

“Không..... Không được.....” Thần Khê đưa tay ngăn cản.

“Vì cái gì?” Hắn ghé vào lỗ tai hắn cúi đầu hỏi, “Không muốn sao?”

“Không..... Không thể.....” Toàn thân đã muốn vô lực, hắn mỏng manh ngăn cấm căn bản không có tác dụng.

Hắn đương nhiên biết hắn ở phía sau ý nghĩa bính hắn, phía trước hắn nhiều nhất cho mình một cái ôm hoặc là hôn môi, hắn trúng độc, cho nên hắn mới ôm hắn.

Hắn cũng biết đến sao? Đêm thất tịch không có giải được, còn có một loại biện pháp, chính là tái giá.

Đem độc trên người mình thông qua mập hợp đổi vị trí, mà thừa nhận trúng độc rồi lúc sau giả độc, hội so với người trúng độc ban đầu sở thừa nhận còn muốn đau thượng thập bội! Hắn sao có thể làm Bắc Thần Mộ Dạ hết thấy Trúng độc mà!

“Đừng..... Mau thả ta ra!” Thần Khê giãy dụa.

“Ngaoan, không nên cử động.” Bắc Thần Mộ Dạ dụ dỗ ôm hắn đi vào trên giường.

Thân mình lại có thể dần dần bắt đầu nhiệt lên, Thần Khê thần tình đỏ bừng nhìn Bắc Thần Mộ Dạ.

“Ta dùng một ít mê hương đặc thù cùng thúc giục tình tề.”

“Người..... Dạ..... Không thể.....” Thần Khê hỗn loạn lắc đầu.

Không nghĩ tái nghe người dưới thân cự tuyệt, Bắc Thần Mộ Dạ lần thứ hai hôn lên trên người.

Thần Khê thần ngọt như mật đường, Bắc Thần Mộ Dạ nhắm tròng không ngừng liếm thử mút vào, một lần lại một lần quần quanh dây dưa.

Như thế kịch liệt lời lẽ giao triền, làm cho Thần Khê cơ hồ mộng, nói cái gì cũng nói không nên lời chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng.

Giống như qua hồi lâu, thời điểm làm ý thức dần dần trong sáng, Thần Khê mới cảm giác được đã xảy ra cái gì. Người nọ ở thân thể của mình cảm giác hằn trả hết nợ rõ ràng nhớ rõ, chính mình khó nhịn thanh âm, người nọ thở gấp, nghĩ vậy, Thần Khê mặt liền như lửa đốt.

Chính mình lại có thể thật sự đem mình hai thể lần đầu tiên cho một người nam nhân.

Thân mình quá mức mệt nhọc, sớm đã không thể động dậy, chỉ có thể ghé vào trên giường hơi hơi thở hào hển.

Bên kia Bắc Thần Mộ Dạ vừa mới đứng dậy đi tới bồn nước thay hần tẩy thân.

Khăn tử ẩm áp xẹt qua thân thể, Bắc Thần Mộ Dạ không nhẹ không nặng thay hần mát xa, thoải mái làm cho ý thức hần tan rã. Tựa hồ nghe có người ở bên tai nỉ non, “Sở hữu thống khổ, để cho ta một người gánh chịu đi.”

Bắc Thần Mộ Dạ thay hần chà lau xong, vì hần thay quần áo sạch sẽ, lại lần nữa trở lại trên giường ôm Thần Khê, nhẹ nhàng dán tại phía sau hần.

Đợi cho Thần Khê khi...tỉnh lại, bên giường đã muốn rỗng tuếch.

Thần Khê vội vàng quấn lên mặc quần áo, cũng không để ý trên người mình đau nhức, từ trên giường đi lên.

Đêm thất tịch độc sẽ ở bảy canh giờ phát tác ở trên người người nhận, hần nhất định phải nhìn thấy Bắc Thần Mộ Dạ.

Nhìn nhìn sắc trời ngoài cửa, đã muốn chạng vạng, tính tính cũng muốn đến thời gian độc phát.

Thần Khê đã đi phòng ngủ Bắc Thần Mộ Dạ.

“Thực xin lỗi, công tử, điện hạ phân phó, bất luận kẻ nào không được đi vào.” Ngoài cửa thị vệ chỉ công vô tư nói.

“Ngay cả ta cũng không có thể?”

“Điện hạ phân phó quá, nhất là công tử không thể đi vào.”

“Người.....” Nói xong, Thần Khê liền mạnh hơn bước vào sẩm.

Người nọ tự nhiên ngăn đón hần, tuy rằng hần học chính là y thuật, nhưng là Uyển vân kiếm uy lực cũng là không thể khinh thường, thị vệ kia lại không dám thật sự ra tay đả thương hần, cho nên, mấy trăm chiêu lúc sau, người nọ đã bị hần bức ở dưới kiếm.

“Hừ!” Thần Khê thu hồi nhuuyến kiếm, vội vàng vào nội thất.

Trùng điệp liêm mặc lúc sau, hần rốt cục gặp được Bắc Thần Mộ Dạ nằm ở trên giường.

Chỉ thấy người nọ mồ hôi như mưa hạ, răng nanh cắn chặt môi dưới, cắn thật chặt, đã muốn hơi hơi chảy ra vết máu, mặc dù là đau thành cái dạng này, người nọ cũng chịu đựng chút không ra tiếng.

Thần Khê cảm giác hai má hai bên có nước mắt chảy xuống, chính mình, như thế nào đã làm cho hần như thế.....

Tựa hồ là chú ý tới người tới, hần hơi hơi nâng lên thân mình, chứng kiến Thần Khê khi, nhíu mày, “Người.....”

Thần Khê đi qua đi ôm hần, hai tay có chút run rẩy, không ngớt lời âm cũng đi theo run rẩy đứng lên, “Dạ.....” Người.....” Còn chưa nói hoàn, nước mắt đã muốn theo thanh âm tích lặc.

Bắc Thần Mộ Dạ gian nan nâng tay lau đi nước mắt trên mặt hần, “Khê nhi..... Cửa ta, cười rộ lên..... Mới..... Đẹp.....”

“Vì cái gì? Ta..... Không đáng.....”

“Được cùng người, ta liền..... Thực hạnh phúc.”

Đau đớn tựa hồ chậm lại một ít, Bắc Thần Mộ Dạ cũng không tái cần thần, chính là Thần Khê rõ ràng cảm giác được trong lòng người kia một mực run rẩy, sắc mặt cũng càng ngày càng tái nhợt.

Đợi cho thời điểm Bắc Thần Mộ Dạ sức cùng lực kiệt ngủ, Thần Khê buông ra người trong lòng, vì hần đắp hảo mền, nhẹ nhàng ra cửa.

Dạ, ta không phải nhi đồng người cần bảo hộ, lần này, ta cũng sẽ không cho người chịu khổ! Thần Khê ở trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Trở lại trong phòng, xuất ra mang bên mình mang một cái tiểu trúc thổi một chút, trong chốc lát, một con chim điều bay tới, nó thân mật ở trên người Thần Khê cọ cọ, Thần Khê vuốt ve lông chim nó, đem tờ giấy viết trước đó cột vào đuôi, “Bạc phơ, nhờ người vậy!”

Nhìn thấy hừng ửng gương cánh mà đi, Thần Khê bỗng nhiên suy nghĩ rất nhiều, hần bị người che chở hai thế, mặc kệ là kiếp trước hay là hiện tại, hần đều qua cuộc sống cảm y ngọc thực, ngay cả suy sụp cũng rất ít gặp được, hiện tại, có lẽ chân chính thời điểm khảo nghiệm hần.

Bên trong phủ Thái tử.

“Đại ca, phụ hoàng thân mình càng ngày càng kém, phỏng chừng chống đỡ không được bao lâu, nếu chúng ta còn không động, Bắc Thần Mộ Dạ cái tên kia trong tay nắm binh quyền, người chỉ sợ không thể thuận lợi đăng cơ!” Bắc Thần Lưu Ly ngữ khí có chút lo lắng nói.

Bắc Thần Lưu Quang cười cười ôn hòa, “Tam đệ hần không nghĩ mang trên lưng một cái bêu danh cướp ngôi đi!”

“Đại ca!” Bắc Thần Lưu Ly có chút sinh khí, “Người như thế nào đến bây giờ còn nhất phái bộ dáng an ổn, lửa cháy đến nơi!”

“Chính là, phụ hoàng bây giờ còn hảo mà, không phải sao?”

“Người.....” Bắc Thần Lưu Ly không nói gì nghiêng đầu sang chỗ khác, “Ta nên nói như thế nào mà! Nếu cái tên kia đăng cơ, hai người chúng ta nhất định sẽ không hay ho, năm đó sự kiện mẫu hậu chúng ta kia, cái tên kia chính không báo thù mà!”

“Lưu Ly, người cần phải trở về, em trai em gái vừa mới kêu người gọi người về nhà mà.” Bắc Thần lưu quang mỉm cười đuổi nhân.

“Ca.....”

“Nhanh lên trở về đi, đừng làm cho em trai em gái chờ lâu.”

Bắc Thần Lưu Ly bĩu môi, “Ta đã biết.”

Nói xong, ừ ừ rời đi.

Nhìn thấy Bắc Thần Lưu Ly bóng lưng rời đi, Bắc Thần lưu quang nhẹ nhàng thở dài, “Lưu Ly, người như thế nào sẽ không hiểu được, không phải mỗi người đều mơ tưởng ngôi vị hoàng đế này, huống chi..... đối thủ Mộ Dạ cho tới bây giờ không phải ta.....”

Theo ngày đó Bắc Thần Mộ Dạ độc phát, Thần Khê liền một ngày một đêm không ngừng oa ở trong sân, trên ghẹo mã thảo dược của hần, thời điểm Mặc Trần nhìn thấy hần, thực tại hoảng sợ.

“Thiếu gia, người vài ngày không cơm rồi, như thế nào gầy thành cái dạng này!”

“Ta không sao.”

“Cái tên kia có phải hay không ngược đãi người?”

Thần Khê cho hấn một cái xem thường, “Nói bừa cái gì!”

“Người như thế nào suốt ngày liên vội thảo a hoa này đó.....”

“Đúng rồi, Thanh Minh gần đây thế nào?” Thần Khê hỏi, giống như vài ngày không phát hiện hấn.

Mặc Trần trầm mặc trong chốc lát, “Thanh Minh gần đây gặp phiền toái.”

“Có ý tứ gì?”

“Giang sơn đã chết, Thiên Nhai môn muốn tìm Thiên xu cung báo thù, phỏng chừng vài ngày gần đây.”

“Tại sao có thể như vậy?” Giống như mọi chuyện đều rối rắm đến cùng nhau, thật sự là thời buổi rối loạn.

“Ta gần đây cũng tái vội chuyện này, Thiên nhai môn môn chủ Giang Hàn Cách lập tức đại hôn, nương đại hôn, sẽ có nhất đại bang vũ nhân sĩ có mặt, đến lúc đó, kia giúp đạo quân ô hợp muốn đến thảo phạt Thiên xu cung!”

“Giang Hàn Cách muốn thành hôn?” Thần Khê bỗng nhiên nghĩ đến lúc ban đầu nhìn thấy hấn là nữ tử bên cạnh hấn.

Mặc Trần gật đầu.

“Thanh Minh hấn..... Không có việc gì?”

“Hấn trở về Lan Tuyền.....”

“Đi chỗ ấy làm cái gì?” Thần Khê nhíu mày, Thanh Minh tính khí như vậy, đến lúc đó sẽ không.....

“Đương nhiên đi thám thính tình báo, chẳng lẽ đợi đám người tìm tới môn a! Bởi vì Thiên xu cung thuộc hoàng thất Đông Hải, cho nên Ánh Dương cũng không có thể mặc kệ, ta tới là nói cho người, ta có thể cũng phải đi Lan Tuyền một chuyến, phỏng chừng mười ngày nửa tháng không về được.”

“Người..... Ai..... Cẩn thận, nhớ rõ đừng cho Thanh Minh xúc động làm ra cái việc ngốc gì.”

“Ân, ta đã biết, đã trẻ thế này, thiếu gia người nghỉ ngơi đi, ta đi trước.”

Nằm trên giường lúc sau, Thần Khê thật sâu thở dài, thật sự là phức tạp, rõ ràng thâm nghĩ cuộc sống đơn giản, vì cái gì có chuyện tình nhiều như vậy.

Miên man suy nghĩ trong chốc lát, Thần Khê từ từ nhắm hai mắt, đang ngủ.

“Hải! Tiểu Khê Khê.” Lại là tự xưng là lão tổ tông hấn khuôn mặt quen thuộc.

“Còn nhớ rõ ta sao?”

“Họ Đoan Mộc Cẩm Thâm.”

“Người không thể gọi thẳng tên của ta nga!” Người nọ cười gian trá.

“Gì chứ, có việc?”

“Ai..... Tiểu Khê Khê của ta bị ăn luôn, cái tên kia quả nhiên là cầm thú, con của mình đều có thể hạ thủ được, cái kia biến thái.....”

“Tốt lắm, đừng nói nữa.” Không đợi họ Đoan Mộc Cẩm Thâm mắng xong, đã có người đem hấn lôi đi.

“Nhi đồng, tiếp tục ngủ đi, chúng ta quá rầy.” Nói xong liền biến mất ở trong mộng Thần Khê.....

39. Chương 39: Tái Hiện Phong Ba

Sáng sớm, Thần Khê mơ mơ màng màng tỉnh lại. Đưa tay nhu liệu nhu mình mơ hồ cái trán đau, Thần Khê bắt đầu còn thật sự nghĩ nghĩ mộng tối hôm qua.

Chính mình không phải lần đầu tiên mơ thấy người tự xưng là họ Đoan Mộc Cầm Thâm, huống chi cảnh trong mơ chân thật như vậy, chân thật đến nỗi cơ hồ liền nghĩ đến tối hôm qua hẳn thật sự cùng một người tên là họ Đoan Mộc Cầm Thâm nói chuyện.

“Người kia..... Rốt cuộc cùng ta nói những thứ gì.....” Thần Khê cúi đầu lẩm bẩm.

Chính là, suy nghĩ nửa ngày cũng chỉ có thể nghĩ đến như là ăn luôn, cầm thú, biến thái từ ngữ linh tinh.

Kỳ quái, người kia nói tới ai mà? Sau lại, người kia giống như bị người lôi đi.

“Thật sự là quái nhân!” Lầu bầu một câu, Thần Khê từ trên giường đứng lên.

Vừa hay nhìn thấy Bắc Thần Mộ Dạ bưng bữa sáng cười dài tiêu sái tiến vào.

“Khê nhi, tỉnh rồi, rửa mặt một chút, ăn bữa sáng đi.”

Thần Khê sững sốt một chút, giống như chứng kiến một người tuổi còn trẻ tuần lã nam tử đắm chìm trong nắng sớm hạ, đối hắn cười, Khê nhi, tỉnh rồi, rửa mặt một chút, nhanh đi ăn bữa sáng đi. Không! Thần Khê lắc lắc đầu, đó là Liên Thần, đây là Bắc Thần Mộ Dạ. Chính là, đau đầu quá a! Như là nứt ra rồi.

Chứng kiến Thần Khê gần như vẻ mặt thống khổ, Bắc Thần Mộ Dạ vội vàng buông ra trong tay chén đĩa, đi ra bên giường.

“Khê nhi, làm sao vậy?”

“Ta..... Đau đầu.....”

“Như thế nào hội? Chẳng lẽ là dư độc chưa thanh, không có khả năng a.....”

Thần Khê sương mù che hai mắt, nhìn thấy Bắc Thần Mộ Dạ trước mắt, miệng thì trào tự nói, “Ba ba.....”

Nghe được lời của hắn lúc sau, Bắc Thần Mộ Dạ biến sắc, cơ hồ như là bị lôi tập trung, cả người máu tựa hồ đều lạnh như băng.

“Không đúng..... Mộ Dạ..... Liên Thần.....” Thần Khê vẫn không có ý thức nỉ non,

Ngồi ở bên cạnh hắn Bắc Thần Mộ Dạ rốt cục phục hồi tinh thần lại, chứng kiến Thần Khê tựa hồ trúng tà bình thường không thanh tỉnh, miệng còn nói mê sảng, vội vàng dùng khăn mặt dính nước lạnh vì hắn lau mặt.

Nước lạnh tựa hồ có tác dụng tỉnh não, Thần Khê dần dần tỉnh táo lại, ý thức cũng trong sáng lên.

“Dạ..... Người như thế nào ở đây?”

“Khê nhi, người vừa mới làm sao vậy?” Bắc Thần Mộ Dạ thần tình lo lắng.

Thần Khê nhu liễu nhu huyết Thái Dương, nhìn thấy Bắc Thần Mộ Dạ trước mắt, bỗng nhiên nghĩ đến mình vừa mới tại làm sao trong nháy mắt nghĩ đến thấy được Liên Thần.

Hắn nhìn chằm chằm Bắc Thần Mộ Dạ hồi lâu, khuôn mặt lộ ra này tinh thần tuổi trẻ phấn chấn, lại trầm ổn mà nội liễm, luôn ăn nói có ý tứ, nhưng là trong lòng kỳ thật thật là ôn nhu.

“Không có việc gì, chính là đột nhiên đau đầu mà thôi.”

“Như thế nào hội đột nhiên đau đầu? Chẳng lẽ là Đêm thất tịch.....”

“Không có, không phải, có thể là sáng sớm thân thể có điểm không tốt đi.” Thần Khê giải thích.

“Vậy là tốt rồi, ăn bữa sáng đi. Ăn một chút đồ vật này nọ có thể sẽ tốt một chút.”

“Àn.”

Trên bàn bãi chúc đậu đỏ, còn có một ít đồ ăn sáng nhẹ, quả nhiên đều là hắn thích ăn.

Thần Khê bưng bát uống một ngụm chúc, đột nhiên hỏi một câu, “Dạ, người là làm sao biết ta thích điều này?”

Bắc Thần Mộ Dạ sững sốt một chút, “Ách..... Ta nghĩ biết đến đồ vật này nọ, còn có thể lại không biết sao?”

Nghe hần ngữ khí trêu chọc, Thần Khê nở nụ cười một chút, nhưng là, hần quả thật chứng kiến trong khoảnh khắc đó Bắc Thần Mộ Dạ có chút ánh mắt trốn tránh.

Hần tựa hồ có bí mật trọng đại gạt chính mình. Cái kia bí mật tựa hồ còn rất trọng yếu.....

Ngoài cửa sổ.

“Uy! Người người kia! Người vì cái gì không cho ta nói cho Thần Khê Bắc Thần Mộ Dạ chính là Liên Thần a!! Người có biết hay không hần hiện tại trạng thái thực không xong! Hần hiện tại đã muốn có điểm phân không rõ kiếp trước Liên Thần cùng hiện tại Bắc Thần Mộ Dạ, nếu có nghĩ nữa, Thần Khê nhất định sẽ điên mất!”

Nhìn thấy họ Đoan Mộc Cầm Thâm tức giận thần tình đỏ bừng, người bị rống bộ dáng hồ hững.

“Nếu hần biết Bắc Thần Mộ Dạ chính là phụ thân hần kiếp trước, người nghĩ hần như thế nào nhận c huyệt mình cùng phụ thân loạn luân.”

“Người.....” Họ Đoan Mộc Cầm Thâm nhất thời nghẹn lời, “Chẳng lẽ nghĩ cả đời gạt hần sao?”

“Thì sẽ có biện pháp giải quyết, huống chi kết cục đã sớm viết tốt.” Người nọ ảm đạm cười.

“Thiết.....” Họ Đoan Mộc Cầm Thâm khinh thường hừ một tiếng.

“Tốt lắm, lần này chúng ta ở nhân gian ngốc thời gian quá dài, hồi Minh phủ đi.”

“Hừ!”

Người nọ hảo tính tình cười cười, lôi kéo còn thở phì phì người nào đó, xoay người, biến mất.

Trong đại sảnh Hoàng tử phủ. Không khí tựa hồ có chút khẩn trương.

Tòa người trên, như trước là bộ dáng nhất phái hồ hững, cùng nhân dưới bất đồng, trên mặt của hần hơi hơi còn mang theo mỉm cười.

“Chẳng lẽ một chút nhược điểm đều tróc không ra?”

“Đối, tuy rằng chúng ta đã muốn có nắm chắc biết chính là hần, nhưng là hần quá cẩn thận rồi, chúng ta bắt được cũng chỉ là một ít quan chức, trong tay không có...chút nào chứng cứ, cho nên sự tình hần đều có thể thôi sạch.” Tư Liệt Dương có chút nghiêm túc nói, “Huống chi người nọ ở Đông Hải cũng đồng dạng có thể lực, tựa hồ còn có đem hần nanh vuốt thân hướng đông minh xu thế.”

“Phải không? Dã tâm không nhỏ, dám can đảm đem chú ý đánh tới trên đầu ta, lại có thể còn dám đối Khê nhi hạ độc, hừ!” Bắc Thần Mộ Dạ diễn cảm hiện lên một tia che lấp.

Đối với hần cùng Thần Khê quan hệ Tư Liệt Dương mặc dù có ý nghĩa, nhưng là hần cũng biết tính khí Bắc Thần Mộ Dạ, nếu là chuyện tình hần quyết định, phỏng chừng ai cũng không thể xoay chuyển. Tư Liệt Dương cười khổ một chút, thật không hồ là Bắc đường hoàng tử được kẻ khác khen ngợi.

“Đúng rồi, gần đây như thế nào không thấy Hạo Nguyệt?”

“Hần đi Lan Tuyền.”

“Cùng Mặc Trần cùng đi?” Bắc Thần Mộ Dạ mang trêu chọc nói.

Tư Liệt Dương có chút bất đắc dĩ, đệ đệ mình cùng Mặc Trần quan hệ hần cũng vẫn là mở một con mắt nhắm một con mắt, tuy rằng đệ đệ này ở mặt ngoài rất sợ mình, chỉ trên thực tế, tính cách sấm soi mọi thứ, hần nhận thức sự tình gì, ai cũng thay đổi không được, ai..... Thật sự là cái gọi là [thượng bất chính, hạ tắc loạn] sao.

“Lan tuyền là thế lực Giang gia, vốn nghĩ đến cho Tử tảo mác Giang gia ít nhất sẽ không cùng chúng ta đối lập, không nghĩ tới lại có thể làm cho Giang Sơn cái tên kia chết!”

“Nếu ta không đoán sai, Giang sơn cũng là hần phái giết.” Tư Liệt Dương nói.

“Hắn việc làm, ta sẽ làm cho hắn từng cái từng cái không còn trở về.”

“Đúng rồi, ta gần đây có thể muốn đi Lan Tuyền một chuyến, trong kinh thành chuyện tình liên giao cho người.”

“Đi Lan Tuyền làm cái gì?”

“Giang gia Thiếu chủ thành thân, vừa lúc tìm một cơ hội, hảo hảo tính kế ta cùng hắn.”

Sắc trời chập tối, Bắc Thần Mộ Dạ ngồi ở bàn làm việc, vì có thể an tâm rời đi kinh thành, hắn nhất định phải làm xong việc này.

Ngọn đèn dần dần tối sầm xuống, Bắc Thần Mộ Dạ theo trên bàn đứng lên, hoạt động một chút thân thể, chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Đô đô đô đô.....

Một trận tiếng đập cửa vang lên.

Bắc Thần Mộ Dạ qua đi mở cửa, vừa hay nhìn thấy Thần Khê đứng ở ngoài cửa.

“Khê nhi, đã trễ thế này, có việc?”

“Ta.....” Thần Khê ấp úng, nếu không phải sắc trời quá mờ, nhất định có thể chứng kiến Thần Khê mặt đỏ bừng.

“Làm sao vậy?”

Thần Khê nhắm mắt lại, dường như là hạ quyết tâm, “Ta là đến cùng người cùng nhau ngủ!”

Trước mặt nhân im lặng, Thần Khê lặng lẽ mở ra một con mắt, nhìn thấy Bắc Thần Mộ Dạ chính vẻ mặt ý cười nhìn hắn.

“Vào đi, Khê nhi, bên ngoài lạnh.”

Thần Khê đi đến, nhảy đến trên giường, một đầu chui vào mền lý, giống như đã điểu.

Trong chốc lát, tựa hồ cảm giác mền bị người xóc một góc, Thần Khê lúc này mới chìa đầu ra.

Bên kia Bắc Thần Mộ Dạ một cái lớn thủ đã muốn ôm thắt lưng hắn, hơi thở nóng thấp phun ở trên mặt, mang theo hơi thở nhẹ nhẹ, làm cho hắn không khỏi lại muốn nghĩ đến buổi tối kia.

“Ngoan! Ngủ đi.”

Thần Khê mở to ánh mắt trong trẻo nhìn thấy hắn, nhú nhú mày, “Dạ, vì cái gì thích ta? Vì cái gì vì ta làm nhiều như vậy? Ta..... Tựa hồ không có điểm nào đáng giá.....”

Bắc Thần Mộ Dạ đưa tay nhu hắn rồi loạn phát sao, “Người là Khê nhi, điểm này, như vậy đủ rồi.”

Thần Khê không nói, an tâm tựa vào trên người hắn.

“Khê nhi.” Hắn nhẹ nhàng kêu.

“Àn?”

“Ngày mai đi Lan tuyền đi.”

“Gì chứ?”

“Người không lo lắng Mặc Trần cùng Vân Thanh Minh bọn hắn sao?”

Trong lòng im lặng trong chốc lát, sau đó phát ra thanh âm rầu rĩ, “Lo lắng, nhất là Thanh Minh, không biết hắn sẽ như thế nào? Hắn tựa hồ đối Giang Hàn Cách thực ý lại, chỉ đồng thời vừa hận hắn.....” Nói đến này, Thần Khê bỗng nhiên ngừng lại, loại cảm giác này không phải là kiếp trước cảm giác chính mình đối Liên Thần sao! Tuy rằng hận hắn, nhưng là..... Vẫn đang không thể dứt bỏ.....

Thấy trong lòng người không nói, Bắc Thần Mộ Dạ cũng im lặng, hồi lâu, nói một câu, “Ngày mai chúng ta đi, hiện tại, ngủ đi, Khê nhi.....”

Ở Bắc Thần Mộ Dạ tiếng nói có chút khàn khàn trầm thấp hạ, Thần Khê nặng trĩu đi ngủ, một đêm vô mộng.

Khi...tỉnh lại, vừa lúc thấy Bắc Thần Mộ Dạ đang ở bên, thấy Thần Khê đã tỉnh, đối với hắn cười cười, “Sớm an.”

Thần Khê cũng từ trên giường đi lên, mặc quần áo, liền theo Bắc Thần Mộ Dạ ra cửa phòng.

Sửa sang lại một phen, hai người trên đường đi Lan tuyến.

Lan tuyến vận phát đạt, lại là cảng lớn nhất Bắc đường, cho nên, bọn hắn liền lựa chọn tọa thuyền.

Ở trên thuyền thích ứng một lát lúc sau, Thần Khê chạy đến trên boong đón gió.

Trên mặt sông gió nhẹ từng trận, làm cho người ta nhất thời thanh tĩnh.

Còn hai ngày, đó là đêm lần thứ hai thời gian độc phát, nhớ tới phía trước chính mình cảm giác thời điểm độc phát, Thần Khê không khỏi nhanh nắm tay, hắn so với mình đau gấp đôi, chính mình không có biện pháp gì ngăn cản nó đến.

Cách Đêm thất tịch cũng chỉ có một tháng, chẳng lẽ mình cùng hắn thật sự cũng chỉ có một tháng thời gian sao? Hắn là nên vì Vương, mình chính là cái hữu danh vô thực Vương gia, lại không có gì tác dụng, sao có thể khiến cho hắn biến mất mà.....

Nghĩ vậy, Thần Khê tâm tình có chút trầm trọng, ngày hội Đêm thất tịch, là ngày tình nhân trên thế gian nói lời yêu thương, vốn dĩ là vậy, lại biến thành sinh li tử biệt, hắn không khỏi có chút hận cái người tạo ra được này, cố tình ở trong sung sướng mà chết đi.

Bỗng nhiên cảm giác sau lưng có người ôm mình, hắn không có giây dựa, bởi vì cái hương vị rất quen thuộc, làm cho hắn thực an tâm.

“Dạ..... Ta chưa bao giờ biết một người có thể vì một người khác mà sống, trước kia ta cảm thấy được loại ý nghĩ này thực buồn cười, người là thân thể độc lập, không có ai là vì ai mà đặc biệt tồn tại, hiện tại ta rốt cục đã biết, nếu người chế, Đêm thất tịch như vậy, nhất định ngày giỗ hai người chúng ta.”

Hắn nói vân đạm phong khinh, nghe lại khiếp sợ không thôi, “Khê nhi..... Người.....”

Thần Khê bỗng nhiên xoay người lại quay mắt về phía Bắc Thần Mộ Dạ, hắn cười tại nơi trên môi hôn lên một cái.

“Cho nên, cho dù là vì ta, người cũng không có thể tử, mà ta, coi như là vì mình, cũng không có thể cho người tử.”

40. Chương 40: Tái Lâm Lan Tuyến

Thuyền ở trên mặt sông chạy một ngày một đêm, rốt cục tới trên bờ, bọn hắn cũng tới — Lan tuyến.

Cũng không có bao nhiêu biến hóa Lan tuyến cùng lần trước đều phần hoa như vậy, không hổ là thành phố thứ hai Bắc đường, nhưng là cùng lần trước bất đồng chính là, ở ngã tư đường, hơn rất nhiều nhân sĩ.giang hồ cầm đao kiếm

Thần Khê nhíu nhíu mày, “Thiên nhai môn thực sự lực hấp dẫn lớn như vậy, bỗng nhiên hơn nhiều người như vậy?”

“Thiên nhai môn là bạch đạo đứng đầu, lại là đầu sở vận tải đường thủy, có lực ảnh hưởng như vậy thật cũng không lạ gì.”

“Ân, Mặc Trần nói Giang Hàn Cách sẽ ở mười bảy tháng sáu thành thân, nói cách khác, ba ngày sau, chính là ngày Giang Hàn Cách thành thân?”

“Ân.” Bắc Thần Mộ Dạ bỗng nhiên khẽ cười cười, “Ngày đó chính là ngày tốt a.....”

“Đúng rồi, Mặc Trần cùng Thanh Minh bọn hần hiện tại ở đâu?” Mới vừa hỏi xong vấn đề này, Thần Khê đã nghĩ cho mình một cái tát, đó là người của chính mình, lại có thể còn muốn hỏi người khác!

Bắc Thần Mộ Dạ thật cũng không có để ý, “Phỏng chừng bọn hần cùng Hạo Nguyệt ở cùng nơi, ta đã muốn thông tri qua bọn hần, chúng ta đi trước khách *** chờ đi.”

Hai người đi tới bắc đường khách sạn lớn nhất ở xuống dưới. Bởi vì trước đó cẩn thận dịch dung cải trang một chút, cho nên dọc theo đường đi cũng không có nhiều để người chú ý.

Ở trong phòng nghỉ ngơi trong chốc lát lúc sau, chợt nghe đến tiếng đập cửa.

Bắc Thần Mộ Dạ đi qua đi mở cửa, ngoài cửa là Mặc Trần.

“Thiếu gia!” Mặc Trần đi đến.

“Mặc Trần, Thanh Minh đâu?” Chứng kiến Mặc Trần lẻ loi một mình tiến đến, Thần Khê có chút kỳ quái.

Mặc Trần ngồi xuống, uống một hơi hết trên bàn thủy, sau đó mới hồi đáp, “Hần..... vội, cho nên không có tới?”

“Vội? Vội cái gì?”

“Kia Hạo Nguyệt vì cái gì cũng không còn đến?” Không đợi Mặc Trần trả lời, Bắc Thần Mộ Dạ lại hỏi.

“Bọn hần hiện tại ở Giang gia, một chốc làm không đến rồi!” Thấy bọn họ vẫn truy vấn, Mặc Trần dứt khoát nói đi ra.

“Cái gì?” Thần Khê đề cao tiếng nói, “Thanh Minh cùng Hạo Nguyệt ở Giang gia, nguy hiểm như vậy, người cứ yên tâm cho bọn họ ở chỗ ấy!”

“Ai.....” Mặc Trần thở dài, “Ta đây không phải cũng không còn biện pháp thôi! Thanh Minh nói muốn biệt tình hình dịch nhân, cho nên âm thầm lén vào Giang gia, ta vốn cũng là không đồng ý, nhưng là Thanh Minh cùng Hạo Nguyệt đều đồng ý, ta cũng không còn biện pháp a!”

“Người.....” Thần Khê không nói gì.

Vẫn ngồi ở một bên Bắc Thần Mộ Dạ mở miệng, “Bọn họ là xen lẫn trong đội ngũ Sóc phong Các sao?”

“Làm sao người biết?” Mặc Trần có chút kinh ngạc hỏi.

“Hạo Nguyệt là đương nhiệm chủ sự phụ đệ Sóc phong các.”

“Khó trách, hừ! Ta còn thực khi hần có bổn sự như vậy mà? Nguyên lai là trong triều có người!”

Thần Khê ở một bên nghe mặt mày nhăn lại, “Có ý tứ gì? Như thế nào lại đi Sóc phong các.”

“Sóc phong các coi như là võ lâm chính phái Bắc đường, địa vị sau Thiên nhai môn, Hạo Nguyệt từ nhỏ học sư theo Sóc phong các, cho nên hiện tại mới có thể lấy thân phận đệ tử Sóc phong các chui vào Giang gia, dựa vào hần là thân phận sư đệ Các chủ này, mang một người phỏng chừng cũng là không thành vấn đề.” Bắc Thần Mộ Dạ kiên nhẫn giải thích.

“Chúng ta đây hiện tại nên làm cái gì bây giờ?” Nói thật, Thần Khê đến bây giờ đều không có biết nguyên nhân rõ ràng Bắc Thần Mộ Dạ dẫn hần đến Lan Tuyền.

“Một chữ, chờ. Nên tới tổng hội trước.” Bắc Thần Mộ Dạ nói có chút bí hiểm.

Mặc Trần đi vào khách *** ra mắt Thần Khê lúc sau liền ly khai, cũng là một bộ dáng vội vội vàng vàng.

Vì thế, khách *** bên trong gian phòng lại chỉ còn lại có hai người.

Thần Khê nâng cằm, nghĩ chuyện đã xảy ra mấy ngày này.

Lan Tuyền, thật sự là một thành thị làm hần ấn tượng khắc sâu. Hần tưởng hần có thể cả đời cũng sẽ không quên.

Hần ở trong này cùng Bắc Thần Mộ Dạ thành người yêu, ở trong này hần trúng độc, bị bắt, đã trải qua rất nhiều vấn đề thậm chí hần cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới. Tựa như hần trước kia chưa bao giờ nghĩ tới

một người có thể vì người kia không...chút nào tương quan mà hy sinh, dù sao, quan hệ tình nhân trên thế giới này yếu ớt nhất, không phải sao? Bởi vì trừ bỏ cảm tình, bọn hán không có cái gì có thể ràng buộc trụ đối phương.

Thần Khê bên này chính phát ra ngốc, bên kia Bắc Thần Mộ Dạ đã kinh bưng một ít đồ ăn đi tới.

“Ta cho chủ quán làm cho một ít đồ ăn, người ăn một chút đi, dù sao cũng ngồi một ngày thuyền.”

“Ân.” Thần Khê nhu thuận cầm lấy đĩa, bắt đầu cái miệng nhỏ ăn thực vật trước mắt.

“Cái kia..... Có thể nói cho ta biết vì cái gì muốn tới Lan Tuyền sao?”

Bắc Thần Mộ Dạ dừng trong chốc lát, “Giải được Đêm thất tịch, có lẽ đang ở Lan Tuyền.”

“Cái gì? Giải được Đêm thất tịch!” Nghe đến cái từ Thần Khê có chút kích động, hiện tại chuyện tình hán quan tâm nhất chính là độc trên người Bắc Thần Mộ Dạ, “Người nói người có biết giải được Đêm thất tịch ở đâu!”

“Ta chỉ biết có được giải được ở người này.”

“Có được giải được Người..... Người là nói người đứng sau kia sao?”

“Đúng vậy, môn chủ Thiên nhai môn muốn thành thân, hán không lý do không đến.”

“Người có biết người kia là ai?” Thần Khê có chút kinh dị hỏi.

Bắc Thần Mộ Dạ chỉ cười không nói.

Thần Khê quyết miệng, có chút bất mãn hán thừa nước đục thả câu.

Bắc Thần Mộ Dạ nhìn thấy Thần Khê bủi môi đáng yêu vô cùng, nở nụ cười một chút, “Yên tâm, lập tức người liền gặp đến.”

Ở khách *** ở cả đêm, tới ngày hôm sau.

Bắc Thần Mộ Dạ sớm ra cửa đi, lưu trữ Thần Khê một người vô cùng buồn chán đứng ở trong phòng.

Bỗng nhiên, ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm của một trận cánh xì, Thần Khê theo tiếng nhìn lại, quả nhiên là vẫn chim điều bay tới.

“Bạc phơ!” Thần Khê kêu một tiếng.

Chim điều đứng ở cửa sổ linh thượng, Thần Khê đi tới.

Bắt giúp tờ giấy nhỏ ở trên đuôi hán, Thần Khê mở ra xem, liền kinh hãi kêu lên.

“Lão sư lại có thể cũng đến đây!”

Bên kia chim điều tựa hồ bất mãn Thần Khê bỏ qua nó như vậy, mất hứng phịch một chút cánh.

Thần Khê giúp nó thuận thuận mao, kia chim điều cao hứng ừng ực một tiếng, sau đó bay ra ngoài cửa sổ.

“Có lẽ hết thấy muốn từ nơi này xong mà.” Thần Khê đối với ngoài cửa sổ thì thảo luận lắm bầm.

Tới giữa trưa, Bắc Thần Mộ Dạ về tới khách ***.

“Khê nhi, thu thập một chút, chúng ta đi thôi.”

“Đi chỗ nào?”

“Giang phủ.”

“Giang phủ? Chúng ta đi trong lời nói chẳng phải là càng thêm chọc người nhìn chăm chú, nói như vậy, đối Thanh Minh bọn hán rất bất lợi a!”

“Ai nói chúng ta dùng thân phận thật sự đi, chúng ta có thể giống Hạo Nguyệt, đi theo môn phái khác cùng nhau chui vào.”

“Môn phái khác?” Thần Khê có chút nghi hoặc, Bắc Thần Mộ Dạ là hoàng tộc, không có khả năng giống Tư Hạo Nguyệt trực tiếp gia nhập môn phái giang hồ, hẳn muốn cùng môn phái nào chui vào đi?

Bắc Thần Mộ Dạ lần này không thừa nước đục thả câu, rất nhanh đã nói ra một cái tên, “Bích Lạc sơn trang.”

Thần Khê sửng sốt, kia không phải địa phương hoàng thúc sao? Hắn vừa mới mới thu được tín lão sư đưa tới, nói bọn hắn cũng tới Lan Tuyền tham gia hôn lễ Giang Hàn Cách, nhưng là Bắc Thần Mộ Dạ là như thế nào cùng hoàng thúc còn có lão sư nhận thức?

Tựa hồ là nhìn ra Thần Khê nghi hoặc, Bắc Thần Mộ Dạ lập tức liền làm ra giải thích.

“Ta buổi sáng đi ra cửa thấy Hạo Nguyệt bọn hắn, vừa lúc Mặc Trần dẫn theo Diệp trang chủ lại đây, không nghĩ tới Bích Lạc sơn trang trang chủ dĩ nhiên là Đông Hải Vương gia mà. Ta nói ta cần hắn hỗ trợ, cho nên Diệp trang chủ đáp ứng.”

Thần Khê hoài nghi nhìn Bắc Thần Mộ Dạ liếc mắt một cái, theo hắn biết, hắn cái hoàng thúc kia cũng không có nói chuyện tốt như vậy, như thế nào hội đáp ứng thống khoái như vậy.

“Tốt lắm, đi thôi, bọn hắn còn chờ chúng ta mà.”

Không đợi Thần Khê nghĩ nhiều, đã bị Bắc Thần Mộ Dạ nắm đi ra cửa phòng.

Hai người ở ở ngã tư đường đi rồi một đoạn đường, cho đến đứng ở một tòa lầu trước cửa.

“Vào đi thôi.”

Trực tiếp đi đến trên lầu một cái ghé lô tiền, Bắc Thần Mộ Dạ đẩy cửa ra, đi vào.

Ghé lô nội ngồi bốn người, Thần Khê liếc mắt một cái liền chứng kiến ngồi ở bên cạnh hoàng thúc hắn đối diện cười yếu ớt Sở Ninh Du.

Thần Khê kinh hỉ đánh móc sau gáy, “Lão sư.”

“Khụ khụ.” Bên cạnh truyền đến sát phong cảnh tiếng ho khan.

Thần Khê không cam lòng theo Sở Ninh Du trong lòng đi ra, đối với bên cạnh Diệp Cảnh cung kính kêu một tiếng, “Hoàng thúc.”

“Ngoan ” Diệp Cảnh cười nói.

“Đúng rồi, lão sư như thế nào đến nơi này, buổi sáng nhận được của ngươi ta còn có chút không thể tin được mà.”

“Này Sở Ninh Du còn không có mở miệng, bên kia Diệp Cảnh liền đáp lời, “Bích Lạc sơn trang tuy rằng kiến ở Đông Hải, nhưng là coi như là đệ nhất thiên hạ trang, hôm nay Thiên nhai môn tiểu tử thành thân, hắn dám không gọi ta sao?”

“Hắn gọi ngươi ngươi sẽ đi a, điểm này cũng không tưởng phong cách hoàng thúc của ngươi a!” Thần Khê bĩu môi.

“Còn không phải lão sư ngươi gần đây rất là tưởng niệm ngươi, cho nên chúng ta mới tới được, thuận tiện nhìn xem nhà ngươi vị kia……” Diệp Cảnh bỗng nhiên dừng lại, sau đó tối nhìn Thần Khê cùng ngồi ở bên cạnh hắn Bắc Thần Mộ Dạ.

Thần Khê mặt lập tức đỏ, Bắc Thần Mộ Dạ như không có việc gì, đối với Diệp Cảnh khách sáo.

“Lần này có Diệp trang chủ tương trợ, Mộ Dạ rất là cảm kích.”

“Điện hạ vẫn là cảm tạ Thần Khê đi, nể mặt hắn, huống chi tiểu chất tử của ta có phiền toái, ta đây cái làm thúc thúc có thể nào mặc kệ. Đúng rồi, tiểu Trần Trần a, gần đây tình hình Giang phủ gần đây như thế nào?”

Mặc Trần bất mãn trừng mắt nhìn Diệp Cảnh, “Đại bộ phận khách đều đã ở lại Giang phủ, ngày kia liền cử hành hôn lễ.”

“Thanh Minh, người chuẩn bị làm như thế nào?”

Vẫn im lặng ngồi ở một bên Vân Thanh Minh lặng im trong chốc lát, nói, “Muốn mượn người đối phó Thiên xu cung, toàn bộ đều phải chết.” Thời điểm nói chuyện, kia khuôn mặt điểm lệ bỗng nhiên nhiễm thượng diễn cảm tàn nhẫn.

“Thanh Minh.....” Thần Khê tưởng mở miệng nói cái gì đó, nhưng lại không biết nên nói như thế nào.

“Thiên xu cung trút xuống tâm huyết sự phụ sở hữu, ta sẽ không khiến cho người khinh địch như vậy bị hủy hấn.” Vân Thanh Minh kiên định nói.

“Tốt xấu Thiên xu cung cũng là hoàng huynh một phen khổ tâm, ta cũng sẽ không ngồi xem mặc kệ.” Diệp Cảnh nói.

“Đúng rồi, Hạo Nguyệt như thế nào không có tới?” Thần Khê có chút kỳ quái, dựa theo tính khí hấn, như thế nào có thể không đến mà?

“Hấn bị cái gọi là sự phụ huynh hấn vây khốn, tạm thời tới không được.” Mặc Trần có chút mất hứng nói.

“Ha ha.” Thần Khê cúi đầu cười lên tiếng, không nghĩ tới Mặc Trần ăn dấm chua đáng yêu như vậy.

“Các người lập tức liền cùng chúng ta cùng đi Giang phủ, ân..... Liền giả dạng làm liền người hầu đi.....”

“Hảo.”

“Kia hiện tại có thể đi rồi sao?” Diệp Cảnh hỏi.

“Ân.”

Vì thế, một hàng sáu người, ra từ lâu, Vân Thanh Minh trước tiên trở về Giang phủ, dù sao hấn hiện tại coi như là “Sóc phong các đệ tử”, cho nên có thể chính đại quang minh xuất nhập Giang phủ.

Mà Thần Khê cùng Bắc Thần Mộ Dạ cùng với Mặc Trần, liền dịch dung thành người hầu Bích Lạc sơn trang, đi theo chui vào Giang phủ.

Biết được chân tướng

Cùng trời cuối đất, thân là phán quan họ Đoan Mộc Cẩm Thâm ở Minh quân vội vàng thời điểm đi thiên đình tham gia yến hội, một mình ra địa phủ.

Người nọ đã từng cảnh cáo hấn, không được quản chuyện tình nhân gian, nhất là về chuyện tình Đông Phương Thần Khê, hừ! Hấn mới mặc kệ mà, hiện giờ đứa nhỏ này hăm sâu vông tình. Nếu hấn biết cảm tình bị người lừa gạt, đứa bé kia sẽ làm cái gì. Hấn mới sẽ không làm cho con cháu hấn đối mặt kết quả như vậy, hấn nhất định giải quyết chuyện này. Quyết định chú ý, họ Đoan Mộc Cẩm Thâm bước ra đại môn Minh phủ, đi lan truyền.

Bên kia, Thần Khê cùng Bắc Thần Mộ Dạ đã kinh cách ăn mặc người Bích Lạc sơn trang chui vào Giang phủ.

Diệp Cảnh còn ở lại tiền thính cùng nhất bang nhân đàm chuyện, bên kia, cái gọi là người hầu cũng tiến vào Giang gia vì bọn họ an bài khách phòng.

Buổi tối, Bắc Thần Mộ Dạ ra cửa đi, đại khái phải đi tìm Tư Hạo Nguyệt thương lượng sự tình, Thần Khê một người ở phòng ngày người trong chốc lát, bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Là Sở Ninh Du.

“Lão sư.”

“Thần Khê.” Sở Ninh Du mỉm cười đi đến.

“Ta xem phía trước người cho ta tin, quả nhiên, đệ tử của ta trưởng thành, cũng thành thực.”

Cái gì to lớn thôi! Tính tính hấn cũng có hơn – ba mươi được không. Thần Khê ở trong lòng nghĩ đến.

“Đúng rồi, ta ở thư tín hỏi người chuyện tình, thế nào?”

Sở Ninh Du nhìn thấy thiên hạ trước mắt, hơi hơi thở dài, “Đêm thất tịch chi độc, ta cũng không thể tránh được.”

Thần Khê tâm nháy mắt nghiêm túc, quả nhiên, ngay cả lão sư cũng không có thể sao.

“Ra cái Bắc Thần Mộ Dạ kia là đem độc đều dẫn tới trên người của hần.”

Thần Khê không nói lời nào, hần không thể kềm chế chính mình không khó chịu, tuy rằng Bắc Thần Mộ Dạ nói cho mình việc này chính là vì giải được Đêm thất tịch, nhưng là, chỗ nào dễ dàng như vậy, Đêm thất tịch, thật là gần ngay trước mắt.

Nhìn thấy Thần Khê thần tình bi thương thậm chí mang một chút tuyệt vọng, Sở Ninh Du có chút đau lòng, đứa nhỏ này cũng là cái nhận thức nhân tử ý, cố chấp hơn nữa quật cường, hần tưởng, nếu Bắc Thần Mộ Dạ thật sự đã chết, Thần Khê có lẽ theo hần mà đi.

Như là đặt lễ đính hôn quyết tâm, Sở Ninh Du có chút gian nan đã mở miệng, “Trừ bỏ giải được, cũng không phải không thể để cho hần sống sót.”

“Cái gì?” Thần Khê đề cao tiếng nói, “Lão sư, người nói..... Còn có biện pháp cứu hần!”

Sở Ninh Du gật gù đầu. Nhưng là, có chút muốn nói lại thôi.

“Lão sư, rốt cuộc là phương pháp gì a!” Thần Khê có vẻ có chút cuống.

“Cùng lần trước Bắc Thần Mộ Dạ cứu người phương pháp giống nhau.” Sở Ninh Du nhẹ nhàng nói ra này vài.

Thần Khê ngẩn người, “Vẫn là..... Phương pháp tái giá?”

“Ân, nhưng là người lần này thừa nhận thống khổ còn có thể ở thống khổ nhiều gấp đôi Bắc Thần Mộ Dạ.” Nói lời này, Sở Ninh Du tạm dừng một chút, “Làm sư phụ của người, ta không cho người làm như vậy, Bắc Thần Mộ Dạ thật vất vả mới cứu người, nếu người tái làm như vậy, không phải làm cho hần không công thừa nhận trước độc phát khổ sở. Cho nên, Thần Khê, lo lắng thận trọng.”

Thần Khê còn ngẩn người, tựa hồ có chút không có phản ứng lại đây, lúc này, cửa phòng mở, là Bắc Thần Mộ Dạ đã trở lại.

Chứng kiến hần, Sở Ninh Du đối hần gật đầu xem như lên tiếng kêu gọi, sau đó quay đầu hướng Thần Khê nói, “Ta đi trước, người sớm một chút nghỉ ngơi.” Liền ra cửa phòng bọn hần.

Nhìn thấy Thần Khê đang ngẩn người, Bắc Thần Mộ Dạ đi qua, nhẹ nhàng nhu liệu nhu đầu của hần phát, “Làm sao vậy?”

Thần Khê ngẩng đầu, dùng hần trong trẻo con người đen nhìn thấy Bắc Thần Mộ Dạ, “Người nói cho ta biết, người đối có thể bắt được giải được Đêm thất tịch, có vài phần nắm chắc?”

Bắc Thần Mộ Dạ trầm mặc trong chốc lát.

“Nói cho ta biết lời nói thật.”

“Không đến ngũ thành.” Hần nói, hần có nắm chắc bắt được người nọ, nhưng là hần nhưng không có nắm chắc có thể cho người nọ giao ra giải được.

Chứng kiến Thần Khê thất vọng thần tình cùng lo lắng, Bắc Thần Mộ Dạ đem hần ôm vào trong lòng, “Tốt lắm, ít nhất còn có ngũ thành, không phải sao?”

Trong lòng Thần Khê nắm chặt tay của mình, âm thầm hạ một cái quyết định.

Hôm sau, Bắc Thần Mộ Dạ như cũ giống như thường ngày ra cửa, Thần Khê đối với gương phát hiện không có gì sơ hở lúc sau, cũng ra cửa phòng.

Dù sao ở Giang phủ ở qua một lát, coi như là đối Giang phủ bố cục có hiểu biết nhất định, hần cúi đầu, ở Giang phủ các mặt đất phương tản bộ.

Nơi nơi có thể thấy được tốp năm tốp ba nhân sĩ giang hồ cùng một chỗ.

“Nguyên lai là thanh quang phái Kim đại hiệp, kính đã lâu kính đã lâu.”

“Thất kính thất kính.” Trải qua bên cạnh hai người giang hồ, Thần Khê nghe được một chút đối thoại. Hắn bĩu môi, thật sự là nhàm chán, mỗi lần đối thoại bộ sách võ thuật đều cố định, a! Nguyên lai là xxx xxx, kính đã lâu kính đã lâu. Sau đó một người tái về mặt khiêm tốn, chấp tay nói, thất kính thất kính. Thật đúng là không phải bình thường nhàm chán. Thần Khê đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên nghe bọn hắn nói.

“Nghe nói lần này đến không chỉ là tham gia đại hôn Giang Môn chủ a?” Người nọ không cố ý đề thấp thanh âm.

“Ân, nghe nói còn có liên hợp các đại môn phái đối phó Thiên xu cung mà.”

“Hừ! Đây là tà giáo, ta đã sớm xem hắn khó chịu đã lâu rồi, cả ngày tránh ở trên núi, thần thần bí bí, lại giỏi về sử độc, đối với võ lâm, thật là một đại họa hại a!”

“Ghê tởm nhất chính là Vân Thanh Minh còn hại chết lão môn chủ a, uy phong Giang lão môn chủ, lại có thể sẽ chết ở dưới tay hạng người ngoan độc gian trá, ai.....” Người nọ biên thở dài, lắc đầu.

Thần Khê nghe không sai biệt lắm, lặng lẽ rời đi.

Nguyên lai thật là liên hợp lại đối phó Thiên xu cung, đạo quân ô hợp này, chỉ biết lấy nhiều khi ít, ngay cả sự thật cơ bản cũng không biết, liền đi theo ồn ào, lại có thể bởi vì Thiên xu Cung Bốn thân thần bí bí thiện dụng độc sẽ đem nó thuộc tai họa, thật không biết bọn hắn nghĩ như thế nào!

Tân bộ liền chuyển tới hậu viện Giang phủ, nguyên lai đi tới chỗ ở hắn.

Hắn xem chung quanh không ai, bước vào, lại có thể chứng kiến Giang Hàn Cách đang đứng dưới tàng cây dương liễu ngăn người.

Hắn đang chuẩn bị trộm rời đi khi, bỗng nhiên nghe được Giang Hàn Cách gọi hắn, “Vị tiểu huynh đệ kia.”

Thần Khê không có biện pháp, đành phải xoay người, đối với hắn cười cười.

Giang Hàn Cách đánh giá hắn một chút, hỏi, “Người là người của môn phái nào?”

Thần Khê tận lực cúi đầu, “Ta là Bích Lạc sơn trang.”

“Nguyên lai là Diệp trang chủ nhân.”

“Ta chỉ là tùy tiện đi dạo liền chuyển tới người này, không nghĩ tới đây là Giang Môn chủ chỗ ở, thật sự là thất lễ.” Thần Khê giả bộ một bộ thật có lỗi bộ dáng.

“Đây không phải chỗ ở của ta, là một cái cổ nhân chỗ ở.”

Cổ nhân? Sẽ không nói hắn đi! Hắn một người sống ở chỗ này một bộ dáng hoài niệm qua đi, sẽ không phải là.....

Đương nhiên, Thần Khê còn không có tự kỷ đến nghĩ đến trình độ Giang Hàn Cách thích hắn, cho nên hắn liền hỏi Giang Hàn Cách, “Là bạn bè sao?”

“Cũng không tính, trước kia là chỗ ở xá đệ.”

Chỗ ở Thanh Minh, nguyên lai hắn hoài niệm chính là Thanh Minh! Đây tiểu viện hẻo lánh như vậy, lúc trước hắn chính là vừa ý tiểu viện hẻo lánh mới có thể trụ, nhưng là lúc trước Thanh Minh trụ địa phương hẻo lánh như vậy, có thể nghĩ, hắn lúc trước ngày trôi qua là cái dạng gì.

“Đây..... Không có nghe nói Giang Môn chủ còn có đệ đệ a?”

Giang Hàn Cách không nói gì, nhưng thật ra đưa ánh mắt đầu hướng về phía phương xa. Về mặt phiên muộn.

Chứng kiến Giang Hàn Cách như vậy, Thần Khê cũng không hỏi nhiều, vì sợ bị nhận ra đến, hắn trộm đi ra ngoài.

Ở Giang phủ dạo qua một vòng, hắn lại nhớ tới phòng.

Ngày mai là Bắc Thần Mộ Dạ lần ngày thứ hai độc phát, hấn lấy ra trong túi được, cười cười.

Làm như vậy nhất định rất ngu, Thần Khê nghĩ đến. Thầy giáo nói đúng vậy, như vậy đối lấy đối đi không hề ý nghĩa, ngược lại là lãng phí một mảnh tâm ý Bắc Thần Mộ Dạ, nhưng là hấn lại không thể không làm như vậy.

Bởi vì, Bắc Thần Mộ Dạ cũng có thể có thể là người thừa kế Bắc đường, hấn là muốn thành là vua, mà hấn, cho dù là còn sống cũng sẽ trở thành người rườm rà, xưa nay đế vương nào có đạo lý cùng nam tử cùng một chỗ?

Hấn không phải một người thích hy sinh mình, thậm chí có thể nói phải là người ích kỷ. Hấn không thể nhẫn nhịn chịu mất đi Bắc Thần Mộ Dạ, cho nên liền cam nguyện lựa chọn chính mình đi thay thế hấn. Hấn đã muốn sống hai thế, cũng vậy là đủ rồi.

Thời điểm buổi tối, Bắc Thần Mộ Dạ đã trở lại, Thần Khê ân cần bưng trà qua.

“Uống nước đi, nhìn dáng vẻ của ngươi nhất định là mệt mỏi.”

Bắc Thần Mộ Dạ tiếp nhận chén trà, uống một ngụm.

“Ngày mốt chính là ngày đại hôn Giang Hàn Cách. Ta hôm nay đi tìm Hạo Nguyệt, hấn nói căn cứ hấn điều tra, giang hồ người này sẽ ở ngày hôm sau hôn lễ đi tấn công Thiên xu cung.”

“Thanh Minh làm như thế nào biết?”

“Người chuyện tình của ngươi ta như thế nào sẽ biết?” Bắc Thần Mộ Dạ cười thấu lại ở trên mặt Thần Khê hôn một cái.

Lần này Thần Khê không có mặt đỏ, hấn tự tay hoàn ở cổ Bắc Thần Mộ Dạ, hướng tới bờ môi của hấn hôn lên đi.

Rất nhanh, Bắc Thần Mộ Dạ phản ứng, ôm Thần Khê thật sâu hôn lên.

Nhìn thấy Bắc Thần Mộ Dạ có chút ánh mắt mê ly, Thần Khê nở nụ cười, cười xinh đẹp.

Hấn tự tay cởi đi đai lưng Bắc Thần Mộ Dạ, thân thể bất an vụn vẹo, ở trên người ma sát Bắc Thần Mộ Dạ.

Bắc Thần Mộ Dạ nhất thời tình nan tự kiềm chế, ôm Thần Khê phải đi trên giường, sau đó túm y phục trên người Thần Khê.

“Khê nhi..... Khê nhi.....” Hấn một bên thì thảo, một bên ở trên người Thần Khê lưu lại ấn ký.

Bởi vì bị hạ được, Bắc Thần Mộ Dạ ít biết hấn đang làm những gì, nhưng là có thể là trong tiềm thức không nghĩ thương tổn Thần Khê, cho nên cho dù đã hoàn toàn cắn nuốt hấn, hấn cũng vẫn làm đủ tiền diễn.

Ngược lại là Thần Khê có chút cuống, hấn dùng hai chân hoàn ở thắt lưng Bắc Thần Mộ Dạ, ở hấn dưới thân vụn vẹo, cơ hồ làm cho Bắc Thần Mộ Dạ lập tức liền nhịn không được vọt vào.

Thần Khê cắn răng chịu được hấn ở trong cơ thể mình va chạm, trong ánh mắt tràn ngập nước mắt, thời điểm thật sự nhịn không được, hấn một hơi cắn bả vai Bắc Thần Mộ Dạ.

Liền như vậy hỗn loạn nằm ở dưới thân Bắc Thần Mộ Dạ, thẳng đến một cỗ nhiệt lưu ở trong cơ thể phun mở ra.

Thần Khê nhẹ nhàng thở ra, rốt cục đã xong.

Chứng kiến Bắc Thần Mộ Dạ mê man ở một bên, Thần Khê cúi người ở trên mặt hấn hôn một cái, sau đó nhẹ nhàng đau nhức xuống giường.

Dùng thủy rửa sạch một chút thân thể của chính mình, Thần Khê tập tễnh đi trở về trên giường, nhìn Bắc Thần Mộ Dạ liếc mắt một cái, huy bút ở trên bàn để lại tờ giấy, liền xoay người rời đi, đi ra cửa phòng.

Trời đã muốn hơi hơi có chút sáng, Thần Khê vô cùng buồn chán nghĩ chính mình nên đi làm sao? Tựa hồ làm sao đều không có chỗ hấn dung thân. Hồi Đông Hải sao? Nhất định sẽ cấp hoàng huynh mang đến

phiền toái. Suy nghĩ nửa ngày cũng không còn nghĩ ra cái rõ ràng, dứt khoát bước đi từng bước tính từng bước đi.

Theo Giang phủ cửa sau đi ra ngoài, bên ngoài là một rừng cây, Thần Khê tìm cây dựa thụ lại gần xuống dưới.

Thật sự là mệt nha, cả người như là tan cái, thật không nghĩ tới chính mình cũng sẽ có như vậy một ngày. Thần Khê cười khổ.

“Chào! Tiểu Khê Khê.....”

Đang lúc hần hơi híp mắt, bỗng nhiên nghe được có người gọi hần, hần mở to mắt, quả nhiên là cái họ Đoan Mộc Cầm Thâm, trừ bỏ hần ai còn hội biến thái hô to chính mình tiểu Khê khê.

“Người như thế nào một người ở chỗ này?”

“Mắc mớ gì tới người?”

“Tiểu Khê khê sao có thể nói như vậy a, ta thật đau lòng a!” Họ Đoan Mộc Cầm Thâm giả bộ vẻ mặt đau lòng.

“Đúng rồi, cái người luôn đi theo người đâu?” Trước kia mỗi lần thấy hần không đều có thể chứng kiến cái kia cả người mặc quần áo màu đen, lần này hần lại có thể một người tới, thật sự là kỳ quái.

“Hần nha! Hần đến đây, ta nào có thể cùng người nói bí mật.”

“Bí mật?” Thần Khê lông mi nhú lại, “Cái bí mật gì?”

“Về..... Thân thể của người.”

Thần Khê đã đánh mất cái xem thường cho hần, “Thiết..... Ta không còn sớm sẽ biết sao.....”

“Là về lão tử người Liên Thần.”

Thần Khê trong lòng cả kinh, “Hần..... hần chuyện gì.....”

Họ Đoan Mộc Cầm Thâm cười cười, “Không ai nói qua cho người Bắc Thần Mộ Dạ kiếp trước tên gọi là Liên Thần sao?”

41. Chương 41: Tình Thâm Thành Thương

Thần Khê ngẩn người, Bắc Thần Mộ Dạ là..... Liên Thần..... Không! Thần côn này nhất định là lừa hần! Hần cùng Sở Ninh Tích xuyên qua là có lý do, Liên Thần như thế nào hội.....

“Như thế nào có thể! Hần cũng không phải nghịch thiên mà sinh, không có khả năng!” Thần Khê rống lớn nói, mặt trắng đỏ bừng.

“Hần không phải nghịch thiên mà sinh, thật là vì người mà chết. Năm đó người khư khư cố chấp buông tha cho sinh mệnh, Liên Thần biết được thời điểm người rời đi đang lái xe, hần vì chạy về nhà, cơ hồ là lái xe chạy như bay ở trên đường. Có thể nghĩ, bởi vì tốc độ xe quá nhanh, đụng vào hoành can ven đường, đương trường tử vong.”

Thần Khê đã muốn khiếp sợ nói không ra lời. Liên Thần, vì hần..... Mà chết.....

“Y theo sinh tử bạc thượng ghi lại, Liên Thần ít nhất còn có ba mươi năm thọ mạng, nhưng bởi vì người là ngoài ý muốn của hần, làm cho hần sinh mệnh sớm mất, cho nên, chỉ có thể cho hần đổi cái địa phương khác sống lại.”

Thần Khê có chút thoát lực tựa vào dưới tàng cây, hần đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá, giống như mọi chuyện cần thiết đều rối rắm cùng một chỗ, kiếp trước đương đại giống đèn kéo quân ở trong đầu hiện lên.

Kiếp trước nam nhân diễn cảm ôn nhu ôm tiểu bảo bảo, mình sau khi lớn lên hần khuôn mặt lãnh đạm, chính mình đêm khuya tránh ở mền lý khóc không tiếng động, kiếp này hần hoài bão âm áp, hôn môi, hần ôm mình khi diễn cảm khó nhịn, thời điểm hần nhẹ giọng gọi Khê nhi mang tiếng nói mê huyền.....

Thần Khê nhắm mắt lại, một đạo nước mắt theo khuôn mặt xẹt qua.

Họ Đoan Mộc Cầm Thâm đứng ở trước mặt Thần Khê, thần sắc ngưng trọng nhìn hần. Có lẽ mình thật sự thực tàn nhẫn, đánh vỡ mộng đẹp đứa bé này, nhưng là mộng chung quy là muốn tỉnh, sự thật này Bắc Thần Mộ Dạ cũng không có thể cả đời gạt hần, đứa nhỏ này, có thể thoát khỏi sao?

“Ta đã cảnh cáo ngươi, gọi ngươi không cần nhúng tay chuyện của bọn họ, ngươi lại có thể còn dám một mình trộm đi.” Sau lưng đột nhiên một cái thanh âm lạnh lùng vang lên.

Họ Đoan Mộc Cầm Thâm phía sau lưng cứng đờ, xoay người sang chỗ khác, quả nhiên là người lãnh đạo trực tiếp của hần, Minh chủ đại nhân.

“Ta.....”

Người nọ nhìn Thần Khê như trước tựa vào dưới tàng cây, lắc lắc đầu, “Nhanh cùng ta trở về, lần này ta nhất định phải xem trọng ngươi, thiết là, mọi chuyện cần thiết đều bị ngươi cấp trợn lẩn!”

Không đợi họ Đoan Mộc Cầm Thâm phản ứng, người nọ liền mạnh mẽ lôi kéo hần tiêu thất.

“Uy! Tiểu Khê Khê còn ở chỗ ấy mà!” Họ Đoan Mộc Cầm Thâm kêu một tiếng, nhưng là thanh âm đã dần biến mất ở phương xa.

Thần Khê nôn một búng máu, độc đã bắt đầu phát tác, thân thể đau giống như muốn rời ra từng mảnh, mỗi một xương cốt, mỗi một tác da thịt cũng giống muốn vỡ ra.

Thần Khê cười cười, bên khóe miệng còn mang theo tơ máu, độc tính phát tác làm cho da thịt của hần trắng toát, cả người trên người đều mang theo một cổ hơi thở diêm dúa lạnh lẽo diêm dúa.

“Ha ha..... Ta lại có thể cùng cha của mình yêu đương trên giường mà..... A.....” Thần Khê nở nụ cười, cười càng lúc càng lớn thanh, tựa hồ cả người đau đớn cũng không thể lấy hần thế nào, cảm nhận phê cốt liên tục không ngừng tra tấn hần, đến cuối cùng, Thần Khê rốt cục thể lực chống đỡ hết nổi, té xỉu dưới tàng cây.

Giang phủ nơi nào đó, không khí trầm trọng làm cho người ta khó thở.

Trầm mặc trong chốc lát, Sở Ninh Du rốt cục mở miệng, “Là Thần Khê, làm độc dẫn tới trên người mình đã đi.”

Bắc Thần Mộ Dạ sáng sớm khi...tỉnh lại liền phát hiện người vẫn ngủ ở bên cạnh không thấy, đứng dậy sau thấy trên bàn tờ giấy.

— có việc rời đi, chớ niệm.

Chớ niệm! Như thế nào gọi hần chớ niệm! Sau đó hần lại có thể một mình chạy đi! Nghĩ đến tối hôm qua sự hoang đường, Khê nhi nhất định là cho hần kẻ đơn, bỗng nhiên, Bắc Thần Mộ Dạ như là nhớ tới cái gì, cái ý tưởng kia cơ hồ làm cho hần ngạt thở, nếu thật sự là nói vậy, hần một người ở bên ngoài.....

Cơ hồ là cùng nhất thời khắc, Bắc Thần Mộ Dạ tìm đến đây Mặc Trần cùng Tư Hạo Nguyệt cùng với Sở Ninh Du.

Đã biết chuyện này ba người đồng dạng khiếp sợ, Thần Khê lại có thể một mình một người đi? Tại sao có thể như vậy?

Ngay cả Sở Ninh Du cũng không còn nghĩ đến chính là như vậy, nhưng là hơi chút lo lắng một chút có thể nghĩ thông suốt. Hần trúng độc, Bắc Thần Mộ Dạ nhất định sẽ không tha hạ mặc kệ hần, y theo tính cách của hần nhất định sẽ không lưu lại liên lụy Bắc Thần Mộ Dạ, điểm này hần sớm nên nghĩ đến! Sở Ninh Du có chút chán nản nghĩ!

“Ngươi nói thiếu gia chẳng những một người ly khai, còn trúng độc.....” Mặc Trần kinh ngạc nói không ra lời, “Cái gì gọi là đem độc dẫn tới trên người mình? Ta như thế nào cái gì cũng không biết!” Mặc Trần cơ hồ có chút phát điên.

“Phía trước Thần Khê tựa hồ là thời điểm bị người bắt đi bị hạ độc, sau diện hạ lại vì cứu hần đem độc dẫn tới trên người mình, nhưng là lần này Thần Khê làm độc dẫn đã trở lại.....” Sở Ninh Du giải thích.

“Các người đã sớm biết có phải hay không? Thật sự là tốt..... Chỉ có ta một người không biết mà!” Mặc Trần sắc mặt xanh mét nhìn mọi người.

“Tốt lắm, Mặc Trần, trước không cần phát hỏa, quan trọng là ... trước tìm được Thần Khê, hấn cứu người lúc sau độc tính ở bảy canh giờ phát tác, hiện tại hấn là thời gian độc phát.” Sở Ninh Du sắc mặt ngưng trọng nói.

Mọi người lại một lần an tĩnh lại.

“Ta đi ra ngoài tìm!” Mặc Trần rốt cục nhịn không được, xoay người tâm ý xuất môn.

“Đứng lại!” Sở Ninh Du hô, “Người cho là dựa vào người có thể tìm được sao?”

“Ít nhất so với người nào đó cái gì cũng không làm!” Nói xong còn đã có điều nhìn Bắc Thần Mộ Dạ liếc mắt một cái.

“Người trước ngồi xuống, chúng ta thương lượng một chút.”

Chứng kiến Sở Ninh Du có chút ánh mắt nghiêm khắc, Mặc Trần không cam lòng ngồi xuống.

Vẫn trầm mặc Bắc Thần Mộ Dạ bỗng nhiên mở miệng, “Hạo Nguyệt, Mặc Trần, các người đi tìm Khê nhi đi.”

“Vậy người làm cái gì?” Mặc Trần hỏi.

“Tìm thuốc giải.” Bắc Thần Mộ Dạ mặt không chút thay đổi đáp.

Thần Khê khi...tĩnh lại phát hiện chính mình ở một cái phòng xa lạ, hấn cười khổ một chút, thật sự là mỗi lần mở to mắt đều có kinh hỉ. Cúi đầu nhìn mình, y phục trên người đã đổi qua, chung quanh là một phòng ở thực hoa lệ.

Bỗng nhiên, cửa mở, Thần Khê nghĩ đến là người không biết, nhưng thực hiển nhiên hấn thất vọng rồi, người ngoài cửa hấn chẳng những nhận thức, thậm chí là quen thuộc.

“Nạp Lan Phi.”

Công tử áo trắng kia cười cười, “Ta nói rồi, gọi ta Thanh Dật.”

Thần Khê nhíu nhíu mày, “Ta như thế nào ở nơi này?”

“Tự nhiên là ta mời người tới, lần trước thời điểm người ở Tà dương lâu, ta liền mời qua người mà, nhưng là Tam điện hạ tựa hồ là không muốn, cho nên lần này Tiểu vương gia đến Lan Tuyền, ta như thế nào cũng không có thể bỏ qua a!” Nạp Lan Phi ôn hòa nói.

Thần Khê hoài nghi nhìn hấn, tuy rằng hấn đối âm mưu quỷ kế không có hứng thú, nhưng là không có nghĩa là hấn là đồ đần, chính mình hấn là té xỉu ở trong rừng cây Giang gia, như thế nào hội trùng hợp như thế khiến cho hấn cấp cứu.

Nạp Lan Phi đã đi tới, lấy tay nhẹ nhàng khơi cảm Thần Khê, “Thật sự là tuyệt sắc a, độc Đêm thất tịch quả nhiên danh bất hư truyền, Tiểu vương gia hiện tại mĩ cơ hồ làm cho tại hạ tâm động mà.”

Thần Khê chán ghét cái đầu dài xoay khai, ngay từ đầu hấn đối người kia không có hảo cảm, biết hấn tuyệt đối không giống ở mặt ngoài cả người lẫn vật vô hại như vậy, hiện tại nghĩ đến tuyệt đối không phải người vô hại đơn giản như vậy! Hấn ngay cả chuyện mình bị trúng độc cũng biết mà.

Chứng kiến Thần Khê hành động, Nạp Lan cũng không tức giận, vẫn đang ha ha cười cười nói, “Không biết Tam điện hạ biết người mất tích chính là cái diễn cảm gì?”

Thần Khê trong lòng cả kinh, hấn lại có thể biết tình Bắc Thần Mộ Dạ ở Lan Tuyền chuyện!

“Tiểu vương gia tựa hồ thực giật mình mà, ha ha..... Sinh ý của ta trải rộng khắp thiên hạ, phải biết rằng từ lâu quán trà địa phương linh tinh chính là nơi thu thập tình báo tốt nhất, phải biết rằng, tựa như Ánh Dương của Đông Hải hoàng thất cũng không có thể so sánh được với thu thập tình báo của ta.”

“Ngày mai chính là ngày đại hỷ của Giang phủ, người nói, nếu màu đỏ hỷ sự, biến thành màu trắng tang sự sẽ như thế nào?”

“Người có ý tứ gì?” Chẳng lẽ hắc tướng ở Giang phủ làm cái gì? Hắc rớt cuộc muốn làm gì? Thần Khê đem sự tình suy nghĩ một lần, Giang phủ, Tà dương lâu chủ, Bắc đường hoàng thất, tựa hồ không hề quan hệ, nhưng là lại tựa hồ có cái gì liên hệ trọng đại.

“Tiểu vương gia, cau mày chính là sẽ làm người xinh đẹp lại càng xinh đẹp a!” Nạp Lan Phi trêu chọc.

“Người rớt cuộc muốn làm cái gì?”

“Đợi cho mai chẳng phải sẽ biết. Tốt lắm, Tiểu vương gia hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta cho người mang thức ăn đến.” Nói xong, Nạp Lan Phi liền xoay người ly khai.

Còn lại Thần Khê một người ngồi yên ở trên giường, vừa mới chuyện tình họ Đoan Mộc Cẩm Thâm hắc còn không có hoàn quá thần lai, hiện tại Nạp Lan Phi này quý dị lại không minh bạch trong lời nói như vậy, như thế nào gần đây phá sự nhiều như vậy!

Đang lúc Thần Khê chán nản là lúc, cửa mở, vào là một nha hoàn.

Kia nha hoàn bộ dạng thực bình thường, chỉ thấy nàng bưng chén đĩa đi đến.

Nha đầu kia nhìn thấy hắc, tựa hồ sững sốt một chút, miệng lẩm bẩm một câu gì, Thần Khê không có nghe thanh.

“Công tử, cơm của người.” Bưng chén đĩa, nha hoàn kia liền ly khai.

Thần Khê nhìn thấy bóng lưng nha hoàn kia, như có suy nghĩ gì.

Tùy tiện ăn chút gì, Thần Khê lại nằm trên giường. Liền Thần chính là Bắc Thần Mộ Dạ. Sự thật này đến bây giờ hắc đều không thể nhận.

Tối hôm qua người cùng mình triền miên chính là cha của mình. Tuy rằng không phải huyết thống, nhưng là, tâm lý, hắc vẫn đều là mà, phụ thân, tình nhân, loạn luân, này mấy từ ngữ ở Thần Khê trong đầu luân phiên xuất hiện.

Kỳ thật nghĩ đến hắc đã sớm lộ ra rất nhiều sơ hở chứ.

Biết thói quen của mình, ham, thích ăn chay, thậm chí khi ngữ khí kêu mình Khê nhi, mà mình, tựa như cái vai hề ở trước mặt hắc biểu diễn.

Hắc thậm chí đối Bắc Thần Mộ Dạ sinh ra cảm tình. Hắc đã sớm biết Đông Phương Thần Khê chính là Liên Khê, chính là hắc vì cái gì cùng với đứa con kiếp trước của mình yêu đương, còn bế hắc.....

Nghĩ đến từng là người phụ thân ở thân thể của mình là phát sinh dục niệm, Thần Khê trong lòng còn có một loại cảm giác nói không nên lời, có chút khủng hoảng, thậm chí có điểm ghê tởm, càng nhiều chính là cảm xúc hỗn loạn.

“Dạ, người để cho ta về sau như thế nào đối mặt người a! Ta thậm chí ngay cả khi mình bị lừa gạt cũng không thể làm gì. Có lẽ lần này giúp người giải độc sau đó rời người đi thật là lựa chọn chính xác đi, có lẽ ta sẽ tử, nói như vậy ta thấy cũng không cần đối mặt người, cũng không nhất định ta còn yêu người, nhưng là ta không thể nhận người kia là cha của mình.” Thần Khê ở trên giường lung tung tự nói. Thẳng đến cơn buồn ngủ đánh úp lại, hắc liền hỗn loạn ngủ.

42. Chương 42: Giang Phủ Đại Hôn

Hôm sau, nha hoàn ngày hôm qua bưng đồ ăn sáng sớm lại bưng nước rửa mặt lại, nha hoàn kia không nói thêm gì, trong tay buông ra gì đó liền tự hành rời đi.

Thần Khê hữu khí vô lực cầm khăn ở trên mặt lung tung lau một chút, nhìn thấy đồ ăn trên bàn, thực tại đề không dậy ăn uống nổi.

“Là đồ ăn của Thanh Dật không hợp khẩu vị sao?”

Cầm đũa ngăn người, bỗng nhiên nghe được bên người có người nói.

Ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên là mang theo vẻ mặt ôn hòa ý cười Nạp Lan Phi.

“Ăn không vô mà thôi.”

“Ha ha, ăn không vô cũng muốn ăn a, hôm nay chính là có rất nhiều chuyện tình phần khích phát sinh mà, thời điểm Tiểu vương gia cũng không thể không có khí lực a!”

Nghe hắn vừa nói như thế, Thần Khê mới nhớ tới đến hôm nay là ngày Giang Hàn Cách đại hôn!

“Người rót cuộc là người nào? Người muốn làm cái gì?”

Nạp Lan Phi mỉm cười, “Tiểu vương gia cho rằng là gì?”

“Lần trước bắt ta cũng là người đi, thậm chí người cấp Giang sơn hạ độc cũng là người sai khiến, người rót cuộc muốn làm gì?”

Nghe được Thần Khê nói, Nạp Lan Phi không có một chút kích động nào, vẫn là bộ dáng nhất phái hồ hững, “Không biết Tiểu vương gia từ đâu hiểu rõ ta chính là cho người hạ độc?”

“Nha hoàn bưng bữa sáng kia là Bích Nhu đi.....”

“Nguyên lai là Bích Nhu lộ ra dấu vết, Bích Nhu thuật dịch dung có thể nói thiên hạ vô song, Tiểu vương gia là làm sao mà biết được?”

“Tay Bích Nhu có vết thương đúng không, đã biết điểm này, tái tưởng một chút sẽ biết.”

“Không hổ là Đông Hải danh chấn thiên hạ đông Trữ vương, thật sự là danh bất hư truyền. Bất quá, Vương gia có thể đoán được ta nghĩ làm cái gì sao?”

Thần Khê trầm mặc trong chốc lát, theo trong miệng thốt ra hai chữ, “Cướp ngôi.”

Nạp Lan Phi sững sốt trong chốc lát, đợi cho hắn phản ứng tới được, ngược lại cười lên ha ha, “Thật sự là trí tuệ hơn người a, như vậy điểm này Tiểu vương gia lại là làm sao mà biết được mà?”

“Bắc Thần Mộ Dạ từng đã nói với ta, người là quý tộc Bắc đường, nhiều ít cũng cùng hoàng tộc dính vào, nhìn lại Bắc đường hoàng đế lại coi trọng người như vậy, chỉ biết thân phận của người nhất định không bình thường. Người là Tà dương lâu chủ, mà sinh ý cơ hồ trải rộng Bắc đường cùng Đông Hải. Mấy năm trước khi hoàng huynh ta đăng cơ người gây chuyện cũng chỉ vì muốn cho hỗn loạn đi. Tái sau người lại độc chết Giang sơn, chỉ là vì khiến cho Thiên xu cung cùng cả cái võ lâm mâu thuẫn, như vậy thế lực Thiên xu cung sẽ giảm, người lại bắt ta cho rằng lợi thế, như vậy Đông Hải cũng không thể làm ngơ Bắc đường kế thừa ngôi vị Hoàng đế. Như vậy tưởng tượng, mục đích của người liền hiện ra đến đây. Chỉ là của ta không hiểu, Bắc đường hiện tại binh quyền nắm giữ ở trong tay Bắc Thần Mộ Dạ, mặt khác quyền lực cũng là từ Đại hoàng tử Bắc Thần Lưu Quang phụ trách, người như thế nào cướp ngôi?”

Nạp Lan Phi im lặng nghe xong Thần Khê theo như lời hết thấy nói, đợi cho hắn hỏi một chút đề mới chậm rãi mở miệng, “Xem ra ta thật sự là coi khinh người mà, bất quá, Tiểu vương gia tựa hồ thiếu phân tích một chút, người, phải chỉ là bảo bối cả Đông Hải nga, tựa hồ Bắc đường Tam hoàng tử điện hạ cũng rất vừa ý người mà.”

Thần Khê trong lòng cả kinh, “Người muốn dùng ta đến uy hiếp Bắc Thần Mộ Dạ!”

“Người cứ nói đi? Bằng không người xinh đẹp như vậy muốn ở thời điểm Đêm thất tịch vĩnh viễn biến mất. Còn có, người cũng nói, ta là Tà dương lâu chủ, ta chính là chủ quản mạch máu kinh tế Bắc đường nga.....” Nạp Lan chế nhạo quỵ dị.

“Người.....” Hắn như thế nào sẽ không nghĩ đến, mặc kệ triều đại ở đâu, nắm giữ kinh tế, chẳng khác nào nắm giữ hết thấy.

“Bất quá..... Hôm nay, là ngày Giang gia chủ nhân đại hôn, hôm nay là việc vui của hắn, cũng là việc vui của ta mà.....”

“Người có ý tứ gì?”

“Ta chuẩn bị lâu như vậy, tổng nên có thời điểm chấm dứt đi.”

“Người vì cái gì muốn cướp ngôi! Làm hoàng đế liền thật sự có tốt như vậy!” Thần Khê khó thở, thật sự là muốn không hiểu vì cái gì có nhiều người như vậy muốn làm hoàng đế đồ bỏ kia!

Nạp Lan Phi trầm mặc trong chốc lát, “Nếu ta nói, ta chỉ là lấy lại những gì đã mất?”

“Có ý tứ gì?”

“Chuyện cũ năm xưa thôi. Bất quá tính đứng lên, ta còn là Đường ca người mà.” Nạp Lan Phi bỗng nhiên cười nói.

“Ta..... Người là Đường ca ta?”

“Ở trước khi Bắc đường vương đương nhiệm chưa đăng cơ, Bắc đường có thái tử, sau lại chết, cho nên mới sẽ có đương nhiệm Bắc đường vương.”

“Người là đứa con thái tử kia?”

Nạp Lan Phi không, nhưng là Thần Khê nghĩ, đương nhiệm Bắc đường hoàng đế tín nhiệm hẳn như vậy, nhất định là bởi vì đối hẳn tâm tồn áy náy, Thái tử kia từ nhất định cùng Bắc đường vương không thoát khỏi liên quan, quả nhiên, chuyện tình người đi trước không khỏi vạ lây người đi sau.

“Thời gian đã tới. Tiểu vương gia hảo hảo nghỉ ngơi đi, tại hạ còn có chuyện vội, như.” Nói xong, còn đối với Thần Khê mở trừng hai mắt.

“Uy! Uy! Người từ từ!” Không để ý tới Thần Khê quát to, Nạp Lan Phi thẳng rời đi.

Còn lại Thần Khê một người ngồi ở đằng kia lo lắng suông.

Hắn rốt cuộc muốn làm cái gì, hẳn muốn lợi dụng đại hôn Giang Hàn Cách làm những thứ gì?

Giang Hàn Cách, Thiên nhai môn, Thiên xu cung, Vân Thanh Minh, Bắc Thần Mộ Dạ! Những người này những chỗ này rốt cuộc có liên hệ gì! Thần Khê cau mày, hận không thể lập tức nghĩ ra được!

Bỗng nhiên, hắn linh quang chợt lóe, nếu ở đại hôn giết những người đó, như vậy Nạp Lan Phi ở Bắc đường cơ hồ liền thông suốt, nếu Đông Hải làm khó dễ, trong tay hắn còn có mình một lá bài Đại vương mà! Nghĩ vậy, Thần Khê không khỏi một thân mồ hôi lạnh. Chính là, mình bị nhốt ở trong này, căn bản ra không được a! Thần Khê sốt ruột ở trong phòng đi thông thả đến đi thông thả đi.

Giang phủ, đúng là một mảnh vui sướng, nơi nơi đều nghe được khách ồn ào, cùng với thanh âm của ăn uống linh đình.

Chính là Giang phủ người kia lại dị thường trầm mặc im lặng.

“Còn không có tra được Khê nhi ở đâu?” Bắc Thần Mộ Dạ mặt âm trầm nói.

Tư Hạo Nguyệt thần sắc ngưng trọng lắc đầu. Một bên Mặc Trần rốt cuộc nhìn không được, một quyền nện ở trên bàn, “Mẹ nó! Lão tử hiện tại đi ra ngoài tìm!”

“Người đứng lại đó cho ta!” Ngồi ở một bên Diệp Cảnh lớn tiếng hô một câu, “Người còn ngại hiện tại không đủ loạn sao?”

“Chẳng lẽ muốn ta ở chỗ này chờ! Ta có thể nào không làm! Hai ngày, một chút tin tức cũng không có, thiếu gia hẳn lại trúng độc, ai biết hắn có thể hay không.....” Nói đến này, Mặc Trần nói không được nữa, thậm chí có chút đỏ hốc mắt.

Bên trong lại an tĩnh lại.

Lúc này, Bắc Thần Mộ Dạ bỗng nhiên mở miệng, “Ta nghĩ..... Khê nhi hiện tại ít nhất là an toàn.”

“Nhị điện hạ giải hòa?” Sở Ninh Du hỏi.

“Nếu ta không có đoán sai, Khê nhi hiện tại hẳn là bị người bắt được.”

“Bị ai? Vẫn là giúp cái thứ kia sao?” Mặc Trần sốt ruột hỏi.

Bác Thần Mộ Dạ không có lập tức trả lời vấn đề hẩn, chính là lại chuyển chuyện, “Ta có, hôm nay, hẩn liền xuất hiện.”

Trường hợp lại một lần an tĩnh lại.

Lúc này, Diệp Cảnh bỗng nhiên lên tiếng, “Nếu như vậy, chúng ta đi xuống đại sảnh đi, sống luôn ở chỗ này coi như là thất lễ.”

“Ân.” Bác Thần Mộ Dạ gật gật đầu, đoàn người liền ra cửa, đi trước con người mới ở đại sảnh bái đường.

“Hôm nay đầu tiên thực cảm tạ các vị tới tham gia hôn lễ Giang mỗ, Giang mỗ trước kính các vị một ly.” Trong đại sảnh, Giang Hàn Cách giơ lên chén rượu.

Ngài khách cũng đồng thời giơ lên chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Lúc này Diệp Cảnh mang theo người liền can đi đến.

“Diệp trang chủ.” Giang Hàn Cách đã đi tới.

“Chúc mừng Giang Môn chủ.”

“Cùng vui cùng vui. Diệp trang chủ thỉnh nhập tòa.” Giang Hàn Cách chỉ chỉ một chỗ ngồi.

Diệp Cảnh âm thầm cười, đi ra chỗ ngồi giữ. Sở Ninh Du lần lượt ngồi xuống.

Bác Thần Mộ Dạ cùng Mặc Trần cúi đầu cách ăn mặc thành gã sai vặt đứng ở phía sau bọn hẩn, mà Tư Hạo Nguyệt đã sớm lấy sóc phong thân phận các đệ tử đi sóc phong các địa bàn tìm chỗ ngồi xuống.

“Uy! Uy!” Đứng ở phía sau Diệp Cảnh Mặc Trần nhỏ giọng hô.

Diệp Cảnh hơi hơi từ nay về sau ngưỡng một chút, xem như nghe được thanh âm của Mặc Trần.

“Người có biết hay không Thanh Minh đi đâu?”

“Thanh Minh? Ta phía trước nhìn thấy hẩn là ở ba ngày trước, hẩn tựa hồ đi điều tra sự tình gì.....”

“Thiệt là, Giang Hàn Cách này kết hôn, hẩn như thế nào tiêu thất?” Mặc Trần lẩm bẩm nói, tái vừa nhắc đầu, Bác Thần Mộ Dạ vẫn đứng tại bên người cũng không thấy.

“Chết tiệt!” Mặc Trần cúi đầu mắng một câu.

Bên kia, Thần Khê đứng ngồi không yên ở trong phòng.

Cũng không biết bên ngoài thế nào? Vội muốn chết, chết tiệt, phòng này bị phong bế, căn bản ra không được! Lần này là đừng hy vọng như lúc trước thấy được phụ hoàng! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ a!

Bỗng nhiên, ngoài cửa tựa hồ là có động tĩnh, Thần Khê vội vàng chạy tới, bỗng nhiên, “Ầm” Một tiếng, cửa mở, ngoài cửa đứng chính là — Vân Thanh Minh!

“Thiếu gia.”

“Người..... Thanh Minh.....” Thần Khê kinh hỉ hô, “Làm sao người biết ta ở trong này?”

Nhìn thấy Thần Khê khi, Vân Thanh Minh sửng sốt một chút, “Này về sau tái giải thích, chạy nhanh theo ta đi ra ngoài đi!”

“Ân.”

Vân Thanh Minh lôi kéo Thần Khê ở trong sân, nhưng là đi rồi nửa ngày, tựa hồ vẫn là ở cùng cái địa phương.

“Chết tiệt! Người trụ cái chỗ này tựa hồ bị hạ trận.” Vân Thanh Minh nói.

“Ha ha, cung chủ đại nhân quả nhiên thông minh a!” Một thanh âm theo xa xa chậm rãi tới gần.

“Phù địch! Không nghĩ tới người lại có thể còn chưa chết!” Vân Thanh Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cung chủ đại nhân còn sống, tiểu nhân làm sao dám đi trước.” Người nọ cười âm hiểm.

“Công tử, là ta hầu hạ không tốt sao? Công tử nhanh như vậy đã nghĩ rời đi?” Đứng ở một bên Bích Nhu thương tâm nói.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, Phù Dịch, hôm nay ta muốn rửa sạch phần đồ Thiên xu cung!” Nói xong, Vân Thanh Minh rút ra nhuyễn tiên bên hông hướng về đối phương đánh tới.

Phù Dịch dễ dàng trốn tránh, Thần Khê tránh ở một bên, nhìn thấy Vân Thanh Minh cùng hai người triển đấu.

Cho dù Thần Khê đối võ học nghiên cứu không sâu, nhìn trong chốc lát cũng biết Vân Thanh Minh dần dần rơi xuống hạ phong, hấn nhuyễn tiên phía trước khoái mà ngoan, càng về sau tựa hồ là cố nén cái gì mới không cho rơi theo trong tay rơi xuống.

“Cung chủ, ông chủ chúng ta tự mình thiết ở dưới quy phục và chịu giáo hoá trận, thế nào? Không có giải được tính chất đặc biệt, ở trận lý gốc càng lâu, nội lực liền tiêu hao càng lợi hại nga!” Người nọ một bên thoải mái trốn tránh chiêu thức Vân Thanh Minh, một bên cười hì hì nói.

“Đáng giận!” Vân Thanh Minh dùng sức lại là nhất tiên, đáng tiếc lại bị trốn tránh.

Thấy Phù Dịch có cũng đủ khí lực đối phó Vân Thanh Minh, Bích Nhu cũng thoát thân đến chuẩn bị bắt được Thần Khê.

“Công tử, theo ta đi đi.” Bích nhu nói.

“Hừ!” Thừa nàng một cái không chú ý, Thần Khê đột nhiên rút ra Uyển vân kiếm hướng về Bích Nhu đâm tới, nàng một cái trốn tránh bất quá, lại có thể bị kiếm hoa thương.

Thần Khê thừa ưu thế, lại tiếp tục quơ kiếm.

Kia Bích Nhu tựa hồ không dự đoán được Thần Khê có võ công, sững sốt một chút, lúc sau phản ứng lại liền lập tức chuyên tâm ứng chiến.

Đáng tiếc Thần Khê chỉ biết một ít quyền cước phòng thân cùng với Sở Ninh Du dạy hấn Lưu vân bảy thức, vẫn là không sánh bằng Bích Nhu từ nhỏ liền luyện võ, rất nhanh liền rơi xuống hạ phong. Đãi Bích Nhu là một kiếm đâm lại, Thần Khê tránh né không kịp, cơ hồ là nhắm mắt lại chờ cảm giác đau đớn mũi kiếm đâm vào thân thể.

Nhưng là hồi lâu cũng không có.

Mở to mắt, phát hiện đã muốn có người cùng Bích Nhu đánh, người kia, hấn chẳng thể nghĩ tới lại ở chỗ này xuất hiện.

43. Chương 43: Hôn Lễ Nguy Hiểm

Người đang cùng Bích Nhu triển đấu lại có thể là Tư Liệt Dương! Hấn không phải còn tại đô thành Bắc đường sao! Như thế nào sẽ xuất hiện ở trong này? Không đợi Thần Khê nghĩ nhiều, người nọ đã muốn đả bại Bích Nhu, tiện đà đi đối phó Phù Dịch.

Thần Khê đứng ở một bên, nhìn thấy nghe nói là đệ nhất kiếm khách Bắc đường Tư Liệt Dương.

Kiếm của hấn thuật lại khoái lạc sắc bén, chiêu chiêu đến lợi hại, ít đến một khắc, Phù Dịch liền thua ở dưới tay hấn, không đợi Tư Liệt Dương phản ứng lại, một bên Vân Thanh Minh đã cầm kiếm đâm vào ***g ngực của hấn, Phù Dịch không thể tin nhìn Vân Thanh Minh, chỉ thấy hấn hừ lạnh một tiếng, “Rốt cục vẫn là ta tặng ngươi nhập suối vàng!”

Phù Dịch trên mặt đất run rẩy trong chốc lát, rốt cục vẫn là không cam lòng nhắm hai mắt lại.

Thần Khê ở một bên kinh ngạc nhìn trước mắt phát sinh hết thảy, Vân Thanh Minh cầm kiếm đi đến bên cạnh Bích Nhu.

“Từ từ, không cần sát nàng!” Thần Khê hô.

Vân Thanh Minh cười khẽ, “Ai nói muốn giết nàng? Ta chỉ là hỏi một chút đi ra ngoài như thế nào mà thôi?”

Bích Nhu từ chối trong chốc lát, rồi cục mở miệng, “Theo phía đông nam cây liễu kia một vòng đi tây nam biên đi thẳng lên phía trước là có thể tới.”

Vân Thanh Minh kiểm tra lại cho Tư Liệt Dương, Tư Liệt Dương giúp đỡ Thần Khê, ba người đi ra khỏi cửa.

“Đúng rồi, người như thế nào biết mà tới?” Vân Thanh Minh hỏi.

“Điện hạ vẫn muốn ta nhìn nhất cử nhất động Nạp Lan Phi, ta tra ra hắn tại... trong nhà này tựa hồ là bắt giữ người nào, cho nên mới chạy lại đây, không nghĩ tới dĩ nhiên là đông Trữ vương, người lại là như thế nào tới?”

“Ta? Hừ! Ta ở Giang phủ thấy cái tên Phù dịch kia, ta đi theo hắn tới, không nghĩ tới bọn hắn lại có thể đem thiếu gia cầm tù ở trong này!”

“Tốt lắm, nhanh lên đi thôi, Nạp Lan Phi tựa hồ ở hôn lễ Giang Hàn Cách làm những thứ gì? Nhanh đi Giang gia!” Thần Khê có chút sốt ruột nói.

“Ân.” Tư Liệt Dương cùng Vân Thanh Minh gật gù đầu, cấp tốc hướng Giang gia đi đến.

“Nhất bách thiên địa.” Quanh quần thanh âm người điều khiển chương trình ở đại sảnh.

Một đôi người mới đối thiên địa bách.

“Nhị bách cao đường.”

“Đây là một hồi hôn lễ thực bình thường a, không có gì không ổn thôi!” Mặc Trần lẩm bẩm nói, “Thanh Minh rốt cuộc đi đâu?”

“Thanh Minh tiểu tử đó có phải hay không luyện huynh a?” Diệp Cảnh hỏi.

Mặc Trần trừng hăn liếc mắt một cái, “Ta làm sao biết?”

“Ta xem tiểu tử người không phải ngay cả Đông Hải đệ nhất gia tộc tiểu thiếu gia đều thu phục sao? Như thế nào hội không biết?”

Bị Diệp Cảnh trêu chọc, Mặc Trần này mặt dạn dày cũng đỏ mặt.

“Phu thê giao bách.” Thanh âm của người điều khiển chương trình đã có chút kích động.

Hia người đang vào nhau, chuẩn bị đối với đối phương cúi đầu.

“A!” Khách trên chiếu truyền đến một tiếng kêu.

Giang Hàn Cách còn chưa cúi đầu, phía dưới liền lại truyền đến một tiếng tiếng kêu.

“A! Đau quá a!”

Ngay sau đó, người ngã xuống càng ngày càng nhiều, Giang Hàn Cách cũng bất chấp bách đường, vội vàng chạy đến tiệc rượu.

Bên kia Diệp Cảnh cũng hơi hơi nhúu mày, “Tựa hồ là đồ ăn có độc.”

“Không có khả năng? Có độc ta tại làm sao có thể không biết?” Sở Ninh Du phản bác nói.

“Chính là, Du nhi.....” Diệp Cảnh khuôn mặt tuần tú mặt nhăn thành một đoàn, “Tướng công của người bụng đau quá a!”

Sở Ninh Du vội vàng cấp Diệp Cảnh bắt mạch, mắt thấy hăn thần sắc càng ngày càng ngưng trọng, một bên Mặc Trần nhin không được hỏi, “Sở tiên sinh, thế nào?”

“Là..... Lân đỏ.....”

Mặc Trần sắc mặt đại biến, “Lân đỏ.....”

“Ta như thế nào sẽ không có chú ý tới, phía trước trong sương phòng trụ đều là Xích luyện thảo làm thành huân hương, không riêng gì phòng chúng ta, ngay cả người bình thường trụ trong phòng cũng là Xích luyện thảo, Xích luyện thảo ở trên thị trường giá cả có thể nói thiên kim nan mua, ta như thế nào sẽ không nghĩ sẽ có người dùng?” Sở Ninh Du chán nản.

“Hít Xích luyện thảo huân hương, liền gặp đối Lân đỏ độc phá lệ chậm chạp phát độc, quả nhiên là trước đó đều có kế hoạch.” Mặc Trần nói.

“Du nhi, Trần Trần, có thể nói cho ta biết trước các người vì cái gì không có việc gì?” Diệp Cảnh vẻ mặt đau khổ hỏi.

“A? Đúng vậy! Ta vì cái gì không có việc gì?”

“Ta từ nhỏ ăn nhiều dược vật, hiện tại tuy nói cũng trúng độc, nhưng là đối dược vật phản ứng hội chậm chạp miễn cảm, về phần Mặc Trần, sư hân từng là Ảnh thần y, hẳn là cũng sẽ không lập tức liền phát tác đi.” Sở Ninh Du kiên nhẫn giải thích.

“Mọi người im lặng.” Bên kia Giang Hàn Cách phát huy hân thân thể là chủ nhà, “Phát sinh chuyện như vậy, Giang mỗ thật xin lỗi!”

“Đây là Lân đỏ độc!” Ngầm có người kêu lên.

“Lân đỏ! Lại có thể là Lân đỏ!” Đây đó vừa nghe liền loạn thành một đoàn.

“Lân đỏ là Thiên xu cung đặc hữu độc dược, lại là Thiên xu cung, lão tử đi Thiên xu cung chém tiểu tử Vân Thanh Minh đó!” Có người kêu lên.

“Thiết..... Thanh Minh không chém chết người đã là may.” Mặc Trần ở dưới nhỏ giọng nói.

“Ai..... Sự tình như thế nào hội phát triển trở thành như vậy?” Diệp Cảnh thở dài, “Nga, đúng rồi, cháu bảo bối của ta mà? Như thế nào không gặp người?”

Giang Hàn Cách trên mặt đất hạ xuyên qua giả, xem xét các vị thương thế.

Người có nội lực cũng không qua khỏi, Lân đỏ giống như tên, vốn là trên người tróc da tróc thịt, sau đó đổ máu, cuối cùng chậm rãi tử, là một loại độc dược thực ác độc.

“A a a a! Ta bắt đầu tróc da!” Có người thét chói tai.

“Du nhi, người nói ta tróc da, người còn muốn cần ta?” Diệp Cảnh cười nói.

“Đều khi nào thì, người còn có tâm tư vừa nói vừa cười!” Sở Ninh Du giận dữ.

“Sở tiên sinh, loại độc này người có thể giải mã?”

Sở Ninh Du lắc đầu, “Ta nghĩ trừ bỏ giải dược, có thể giải độc nhân cũng chỉ có Thanh Minh cùng Thần Khê, nhưng là bọn hân hiện tại cũng không ở đây, cho dù là loại cao thủ gì chỉ sợ chỉ có thể duy trì ba canh giờ.....”

“Người nói ta sau ba canh giờ liền tróc da?”

Sở Ninh Du không nói chuyện, chính là nhìn thấy hiện trường loạn thành một đoàn, tiếng kêu rên cuộn cuộn không dứt.

Tràng thượng Giang Hàn Cách sắc mặt khó coi đứng ở một bên.

“Uy! Hạo Nguyệt, người thế nào?” Mặc Trần đi đến một bên, giúp đỡ Tư Hạo Nguyệt hỏi.

Chỉ thấy Tư Hạo Nguyệt cau mày, tựa hồ có điểm bộ dáng thống khổ, “Ai ngờ! Ăn một bữa cơm cũng có thể trúng độc a!”

“Ha ha..... Sư đệ người thật đúng hay ho.” Một bên vừa mới vận hoàn công ngăn chặn độc tính Sóc Phong Các Các chủ nói.

Đội cho Thần Khê người liền can đuổi tới Giang phủ, chứng kiến trường hợp hỗn loạn này.

“Thiếu gia!”

“Đại ca” Mặc Trần cùng Tư Hạo Nguyệt cơ hồ là đồng thời hô.

“Sao lại thế này?” Thần Khê hỏi.

Vân Thanh Minh hướng về chung quanh nhìn lướt qua, “Chết tiệt, bọn hắc trướng Lâm đỏ!”

“Lâm đỏ! Kia không phải người trong cung đặc hữu độc dược sao?” Thần Khê hỏi xong mới phát hiện mình nói sai rồi, bởi vì chung quanh một đám trướng độc mở to hai mắt nhìn bọn họ.

“Người là người Thiên xu cung!” Mỗi người giang hồ a hỏi.

“Mau đưa giải dược!” Mỗi người giang hồ bởi vì trướng độc lượng không khí thở không đủ hỏi.

Vân Thanh Minh đứng ở đằng kia không nói chuyện, chính là lạnh lùng nhìn Giang Hàn Cách.

“Còn thỉnh Vân cung chủ ban cho Giang mỗ giải dược, huynh đệ khẩn cấp cần giải dược.”

Nhìn thấy Giang Hàn Cách như trước có bộ dáng lễ phép, Thần Khê trong lòng bồn chồn, tuy rằng hắc ở mặt ngoài tỉnh bơ, nhưng là tựa hồ thoát nhìn thật sự sinh khí.

“Thứ tại hạ không có.”

“Nãi nãi của người! Ta chỉ biết người không phải cái thứ tốt gì! Biết chúng ta sẽ đổi trả cho người, cho nên liền đổi với ta nhóm hạ độc! Người cái tiểu nhân dâm tiện!” Đã muốn có người khai mắng.

Vân Thanh Minh cũng không hiểu, chính là lẳng lẳng nhìn Giang Hàn Cách, “Người cũng cho rằng là ta hạ độc?”

Giang Hàn Cách không có theo ngay mặt trả lời vấn đề hắc, “Còn thỉnh vân cung chủ có thể đem giải dược giao ra đây.”

“Nếu không có?”

“Vậy thứ tại hạ không thể giữ lễ.”

Thần Khê rốt cục nhìn không được, “Uy! Như thế nào có thể là Thanh Minh làm! Người không cần vụ oan người tốt! Huống chi người cho là giải dược Lâm đỏ sẽ có ngay lập tức, từ nơi này đến Thiên xu cung ít nhất một ngày, người cho là ai cũng đem giải dược mang bên mình sao?”

“Không có khả năng! Người là cung chủ Thiên xu cung, nhất định có biện pháp.” Người có chút rốt cục sợ hãi không thể đối mặt tử vong, giấy dựa kêu lên.

“Các người đều hiểu lầm cung chủ đại nhân, không phải hắc hạ dược.” Ngoài cửa có người cười nói.

“Hải thúc!” Giang Hàn Cách không thể tin nhìn người ngoài cửa.

“Đây dược chính là ta thân thủ bỏ vào đồ ăn.” Người nọ âm hiểm cười nói.

“Hải thúc! Người vì cái gì làm như vậy?”

“Hừ!” Thấy như vậy Vân Thanh Minh một màn hừ lạnh một tiếng, “Bởi vì anh hùng không thể không ăn, trừ bỏ ích lợi, còn có cái gì.”

“Vân cung chủ quả nhiên trí tuệ hơn người, thật không hổ là đứa con Giang lão môn chủ.”

Lời này vừa nói ra, tròng người trên giai sắc mặt đại biến.

“Người như thế nào sẽ biết?” Giang Hàn Cách giật mình hỏi.

“Ha ha, ông chủ ta nói.”

“Nạp Lan Phi cho người cái ưu đãi gì, khiến người làm như vậy.” Vẫn không lên tiếng Thần Khê nói.

“Yêu! Không nghĩ tới Đông Hải Tiểu vương gia cũng đến đây, ông chủ bất quá là cho phép ta thể chỗ môn chủ Thiên Nhai môn thôi!”

“Chẳng lẽ Thiên nhai môn đưa cho người còn chưa đủ sao?”

“Hừ! Ta từ nhỏ sẽ theo Giang Sơn lập ra Thiên nhai môn một mãnh hung bá, ta tận tâm khổ khổ chiếm được cái gì! Trừ bỏ một cái Đường chủ cái gì đều không có! Thật vất vả đợi cho hắc đã chết, kết quả hắc còn có con trai đến kế thừa gia sản!”

“Cha ta! Cha ta là người giết!”

“Người cứ nói đi.....”

“Người!” Giang Hàn Cách khó thở, lại có thể ới ra một búng máu.

Thần Khê nhìn thấy Vân Thanh Minh muốn chạy qua, nhưng là chứng kiến hiệp Khuynh Vân thời điểm đi qua, lại lui trở về.

“Hàn cách ca ca, hàn cách ca ca người thế nào”

“Ha ha! Có phải hay không nội lực hoàn toàn không có a, cũng không uống ta đây nhất vài ngày lãng phí thực vật.”

“Người! Người đối Hàn cách ca ca làm cái gì!” Hiệp Khuynh Vân đối với người nọ kêu lên.

“Cũng không còn cái gì, chính là uy hấn một ít làm cho nội lực biến mất gì đó mà thôi. Tốt lắm, không nên nói lời vô nghĩa, ha ha.” Người nọ âm trầm cười, “Như vậy, võ kịch hay sắp diễn, Thiên xu cung cung chủ, Thiên nhai môn môn chủ, các đại môn phái chương môn nhân còn có Đông Hải Tiểu vương gia, nga, đứng rồi, công đạo Tiểu vương gia tựa hồ không thể động đến! Như vậy, trừ bỏ Tiểu vương gia, những người khác, liền cùng nhau đưa vào suối vàng đi.” Hắc vẫy tay một cái, ngoài cửa bỗng nhiên rất nhiều hắc y sát thủ.

Mọi người cả kinh, có vài người gian nan đứng lên, ngay cả vũ khí cũng cầm không được.

“Du nhĩ, có lẽ lần này chúng ta có thể chết cùng một chỗ!” Cho dù là tình hình nguy hiểm tới mức nào, Diệp Cảnh cũng không chút để ý mở ra vui đùa.

Sở Ninh Du tức giận cho hắc một cái xem thường, “Nhiều người như vậy, có thể chạy đi sao?”

“Nếu ta không có trúng độc, có lẽ có thể, xem những người này võ công cũng không nhược, lần này chỉ sợ dữ nhiều lành ít.”

“Nhờ người có thể hay không thời điểm không cần một bên nói dữ nhiều lành ít một bên còn vẽ mặt diễn cảm thích ý.” Sở Ninh Du phì cười cái xem thường.

“Ha ha, người ta trong cuộc đời còn không có gặp được qua trường hợp kích thích như vậy thôi! Bất quá, chúng ta tựa hồ đều đã quên một người!” Diệp Cảnh cười nói, trong ánh mắt cũng tinh quang chột lóe, như là tính kế..

Cùng nhau lui địch.

Đang lúc này Hắc y nhân chuẩn bị huy đao, ngoài cửa bỗng nhiên đã tới một số lượng nhân mã lớn. Đầu lĩnh vừa mới rời đi Bắc Thần Mộ Dạ.

Giang Hải chứng kiến người tới, biến sắc, bất quá rất nhanh lại trấn định xuống.

“Điện hạ, tiểu bảo bối của người còn ở trong tay ta!” Giang hải có chút nhàn nhã nói.

Đứng ở bên ngoài Bắc Thần Mộ Dạ cũng không có lập tức đáp lời, chính là thần nhiên hướng phòng trong nhìn thoáng qua. Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Tư Liệt Dương kiếm đã muốn ra tay, mấy Hắc y nhân che ở bên ngoài lập tức huyết sát đương trường.

Giang Hải sắc mặt đại biến, lập tức tiếp đón dưới tay động thủ, chính là ngoài cửa một nhóm người đã sớm xông vào, những người đó hiển nhiên cũng là cao thủ, cơ hồ là khoảng cách trong lúc đó, liền giải quyết nhất bang nhân kia.

Kia Giang Hải thấy sự tình chuyển biến nhanh như vậy, cũng bất chấp cái gì, chuẩn bị chuẩn bị, Tư Liệt Dương kiếm đã muốn vọt lại.

“Đừng tới đây, lại đây ta giết nàng!” Giang Hải xử dụng kiếm chỉ vào cổ Diệp Khuynh Vân nói.

“Người muốn làm gì! Mau thả khai Khuynh Vân!” Một bên bị trọng thương Giang Hàn Cách hô to.

“Hừ! Thả nàng? Thả nàng ta chẳng phải là mất mạng! Bắc Thần Mộ Dạ, gọi thủ hạ lui người ra!”

Bắc Thần Mộ Dạ đều không có động một chút, “Người đàn bà kia sinh tử cùng ta không quan hệ.

Giang Hải cả kinh, kiếm lại đi ở vào cổ sau một chút, Hiệp Khuynh Vân trên cổ đã muốn nhiễm thương huyết, cùng y phục màu đỏ lẫn nhau làm nổi bật.

“Điện hạ, cầu người cứu cứu Khuynh Vân.” Giang Hàn Cách cấp Bắc Thần Mộ Dạ nói.

Thần Khê trộm nhìn nhìn Vân Thanh Minh vẫn không ra tiếng, chỉ thấy mặt hắn không chút thay đổi đứng đó.

Chính là đột nhiên trong lúc đó, chuyện xấu xảy khởi, Giang Hải kia cầm kiếm uy hiếp mọi người lại có thể ngã xuống, thậm chí ngay cả khoe mắt đều chảy ra huyết.

“Người cho là chỉ có một mình người hội dụng độc sao.” Vân Thanh Minh lạnh lùng đối với Giang Hải ngã xuống nói.

Đào thoát Hiệp Khuynh Vân vội vàng chạy đến Giang Hàn Cách nép vào, trườ khóc thút thít khóc lên. Giang Hàn Cách tắc nhỏ giọng an ủi.

Giang Hải không cam lòng chống kiếm đứng lên, lại ở thời điểm đứng lên bỗng nhiên té xuống, không có hơi thở.

“Tiểu tuyết, người..... Hải thúc.....” Giang Hàn Cách có chút không thể tin được nhìn cảnh tượng phát sinh trước mắt.

“Như thế nào, đau lòng, hắn chính là phản đồ Giang gia a! Giang gia khi nào thì đối phản đồ tốt như vậy!” Vân Thanh Minh ngữ mang châm chọc nói.

Giang Hàn Cách nhất thời không nói gì.

Giải quyết người trong nhà, Bắc Thần Mộ Dạ đi đến, tới bên người Thần Khê.

“Khê nhi, người.....” Bắc Thần Mộ Dạ vừa định bính hắn, lại bị Thần Khê theo bản năng tránh né.

Bắc Thần Mộ Dạ có chút kinh ngạc nhìn hắn.

Không đợi Thần Khê nói chuyện, một tiếng kêu rên đột nhiên đánh vỡ yên tĩnh, nguyên lai là này trúng Lân đỏ nhân muốn độc phát.

Ngay cả công lực thâm hậu Diệp Cảnh cũng có chút chống đỡ không nổi.

Thần Khê vội vàng đi tới, vì Diệp Cảnh bắt mạch.

“Tiểu oa nhi, ta thế nào? Còn có sống sao?” Diệp Cảnh cười nói.

Thần Khê thần sắc ngưng trọng, “Tìm giải được Lân đỏ cũng không khó, nhưng là ít nhất cần hai ngày, độc của người.....”

“Nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ một ngày, đứng hay không?”

“Này..... Như thế nào hội?” Sở Ninh Du đã muốn đổ ánh mắt.

“Lão sư người đừng lo lắng, hắn là còn có biện pháp!”

“Hàn Cách ca ca, Hàn Cách ca ca.” Một bên bỗng nhiên truyền đến một tiếng nữ nhân thét chói tai.

Nguyên lai là Giang Hàn Cách chẳng những bắt đầu từng ngum từng ngum học máu, trên người cũng có chút thối rữa.

“Hắn bị người hạ độc, nội lực bị hao tổn, chỉ sợ không thể chống cự bao lâu.” Diệp Cảnh có chút tiếc hận nói.

Bỗng nhiên, Vân Thanh Minh đi đến bên cạnh Thần Khê, nhìn nhìn Diệp Cảnh cùng Sở Ninh Du. Mạnh mẽ theo trong tay áo rút ra một phen chủ thủ, cắt cổ tay của mình, huyết theo trắng nõn da thịt chảy xuống.

“Thanh Minh! Người làm cái gì!” Thần Khê kinh hãi.

“Lân đỏ là ta cung độc Thiên xu, ở thời điểm không có giải dược, huyết mỗi Cung chủ ngoài Thanh minh, Đêm thất tịch tất cả độc đều có thể giải trừ.”

“Diệp trang chủ, muốn mạng sống thì uống vào.” Vân Thanh Minh lãnh nghiêm mặt nói.

Diệp Cảnh sửng sốt một chút, “Này..... Nam nam trao nhận không thân.....”

“Có thể hay không đừng nhiều lời nữa!” Sở Ninh Du hảo tính tình cũng phát hỏa!

Diệp Cảnh bắt đặc dĩ ở cổ tay Vân Thanh Minh thượng duyên một hơi.

Tiền đà hấn lại đi đến trước mặt Tư Hạo Nguyệt, uy hấn một chút huyết, vẫn giúp đỡ Tư Hạo Nguyệt Mặc Trần không khỏi có chút lo lắng nhìn Vân Thanh Minh, “Người như vậy.....”

“Ta không sao, huyết điểm ấy còn không chết được.”

Kế tiếp hấn lại cấp Sóc phong các Các chủ uy một chút, kia Các chủ vẻ mặt giảo hoạt cười nói, “Ta là không phải lấy phúc sự đệ mà.”

Cuối cùng, Vân Thanh Minh cầm trên bàn một cái chén rượu, lại một lần dùng dao nhỏ làm sâu sắc miệng vết thương, huyết chảy nhỏ giọt không ngừng chảy vào chén rượu.

Hấn lại ở chén rượu uống chút rượu, khiến cho mọi người cầm độc lại, “Này chỉ có thể kéo dài tánh mạng, giải được mấy ngày sau, ta sẽ đưa đến.”

Một hồi hỗn loạn cơ hồ đã xong, bên kia khôi phục đó khí lực Sóc Phong Các Các chủ đứng lên, đi đến bên cạnh Vân Thanh Minh, hơi hơi bái.

“Ở sinh thời Lâm mỗ, Sóc phong các cũng sẽ không cùng Thiên xu cung đối lập, nếu Vân cung chủ có gì nhu cầu, Lâm mỗ sẽ đem hết toàn lực.”

“Ta Bích Lạc sơn trang đồng dạng.” Diệp Cảnh cũng lên tiếng.

Này người trong võ lâm, thấy Sóc phong các cùng Bích Lạc sơn trang đều tổ thái độ, lại muốn đến hôm nay nguyên bản mục đích cùng Vân Thanh Minh hành vi lấy ơn báo oán, không khỏi mặt đỏ, sôi nổi tranh nhau cùng Thiên xu cung giao hảo.

“Ba ba ba ba!” Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến vỗ tay thanh.

Mọi người cửa trước ngoại nhìn lại, một cái thân trứ áo trắng nhẹ nhàng giai công tử chính cầm chiết phiến mỉm cười đi tới, người nọ đứng là Nạp Lan Phi.

“Thật không nghĩ tới tại hạ kế hoạch hoàn mỹ như vậy lại có thể thất bại.” Tuy rằng ngoài miệng nói xong, diễn cảm cũng không thấy nửa phần chán nản.

“Ha ha, Tiểu vương gia thật sự là làm tại hạ thương tâm, tại hạ thật vất vả mời người đi Tà dương lâu làm khách, người như thế nào không lên tiếng kêu gọi liên chính mình đã trở lại.”

Mọi người ánh mắt đều nhìn về phía Sở Ninh Du vẫn đứng ở bên cạnh Thần Khê, này nhất khán lại có thể di đuôi mù tình, vừa mới trúng độc hoàn toàn không có khí lực xem thiếu niên này, hiện tại nhất khán, cơ hồ da thịt trắng sáng có thể mơ hồ thấy mạch máu, một đầu mặc sắc tóc, trải qua một hồi đánh nhau đã có chút tán loạn, nhưng lại càng thêm một ít mỹ cảm độc đáo, ngũ quan cơ hồ tinh xảo đến chọn không ra tật xấu, cả người tựa như trích tiên bầu trời. Thoát tục mà bất nhiễm phàm trần.

Thần Khê nhìn hấn một cái, không nói chuyện. Diệp Cảnh vừa mới giải độc lại bắt đầu nói lời vô nghĩa.

“Tiểu Khê nhi, người trúng độc thật sự là kẻ khác tán thưởng a, mọi người đều muốn rút con mắt ra nhìn người, người thật sự là thật đẹp a!” Diệp Cảnh tán thưởng.

Không đợi Diệp Cảnh nói xong, vừa mới còn vẫn đứng ở bên cạnh Thần Khê Vân Thanh Minh bỗng nhiên té xuống, Tư Liệt Dương tay mất lạnh lẽ, đỡ Vân Thanh Minh.

Sở Ninh Du đi qua vì Vân Thanh Minh bất mạch, “Mất máu rất nhiều, hơn nữa phía trước bị thương, cho nên mới té xỉu.” Nói xong, Sở Ninh Du từ trong túi tiền lấy ra cái bình nhỏ, lấy viên thuốc, ụy tới miệng Vân Thanh Minh.

“Bác Thần Mộ Dạ, người như thế nào còn có tâm tư sống ở chỗ này? Người đoán hiện tại kinh thành chuyện gì xảy ra?” Nạp Lan Phi hướng về phía Bắc Thần Mộ Dạ mở trừng hai mắt.

Thấy Bắc Thần Mộ Dạ căn bản không để ý tới hấn, hấn lại cười đến càng đậm, “Ta thật vất vả đem người điều khai kinh thành.”

Thần Khê trong lòng cả kinh, này Nạp Lan Phi dùng đúng là kế diệu hổ ly sơn!

“Không phải là liên hợp cấm quân trong cung bức vua thoái vị sao.” Bắc Thần Mộ Dạ thản nhiên đến đây một câu.

Người ở chỗ này đều là biến sắc, trước mắt vị Tà dương lâu chủ này lại có thể nghĩ bức vua thoái vị.

“Người cho là phong tỏa tin tức phụ hoàng bằng ta hà có thể như nguyện sao? Ta trước khi đến Lan Tuyền, đã sớm cho đại hoàng huynh cầm Hồ phù của ta đi điều động Nam thù binh mã.”

Vẫn cười Nạp Lan Phi rốt cục cười không nổi, “Người nói cái gì! Cái tin tức kia lão hoàng đế đã chết người lại có thể biết! Bắc Thần Lưu Quang lại có thể cầm Hồ phù của người! Các người không phải.....”

“Ta cho tới bây giờ chưa nói qua huynh đệ chúng ta bất hoà, đều là thế nhân tự cho là đúng mà thôi. Còn có, phía trước người lợi dụng sinh ý Tà dương lâu không cố ý đề cao thọ trường, trừ hàng hóa, vọng tưởng khiến cho hỗn loạn, này quan chức thủ hạ của người ta đều đã muốn đổi hết, từ một năm trước ta mà bắt đầu chú ý sinh ý Tà dương lâu, chẳng lẽ người đến bây giờ còn không có phát hiện thị trường hoàn toàn vẫn là giá cả bình thường sao.” Bắc Thần Mộ Dạ không nhanh không chậm nói.

Nạp Lan Phi rốt cục bình tĩnh không dứt, “Tốt! Người lại có thể đem ta làm hầu đùa giỡn!”

“Là người đánh giá mình quá cao mà thôi.”

“Ha ha ha ha!” Nạp Lan Phi bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả, “Tốt! Ta khổ tâm chuẩn bị kỹ lưỡng như vậy lại có thể thất bại! Bất quá, trên đường đến tuổi vàng, ít nhất còn có người theo giúp ta mà!” Nói xong, hấn nhìn Thần Khê liếc mắt một cái, theo túi tiền lấy ra một lọ dược.

“Giải dược Đêm thất tịch, trên đời chỉ này một lọ.”

“Không xong.” Bắc Thần Mộ Dạ biến sắc, đang chuẩn bị chém giết, Nạp Lan Phi đã muốn hủy cái chai kia.

“Tiểu vương gia, còn có hai mươi ngày nga!”

Bắc Thần Mộ Dạ ánh mắt lạnh lùng, huy kiếm đi tới, kia Nạp Lan Phi lại có thể cũng không phản kháng, chính là kiếm lại đâm vào trên người một người khác.

“Bích Nhu! Người làm gì!” Nạp Lan Phi cả giận nói.

“Chủ nhân, Bích Nhu này mệnh là người cứu, hôm nay liền trả lại cho chủ nhân đi.”

“Ha ha.....” Kia áo trắng công tử khóe mắt lại có thể chảy ra nước mắt, hấn mỉm cười, theo khóe miệng chảy ra một tia huyết, sau đó đối với trên cao nhìn xuống nhìn thấy Bắc Thần Mộ Dạ hấn nói, “Cho dù người có được hết thấy, người vẫn là mất đi người rất muốn.” Nói xong, Nạp Lan Phi nhắm hai mắt lại.

Người ở chỗ này kinh ngạc nhìn trước mắt thay đổi đột ngột, cơ hồ còn không kịp phản ứng đã xảy ra cái gì.

Vẫn nhìn thấy tình thế phát triển Thần Khê nói một câu, “Hắn là uống thuốc độc mà chết.” Xem Thần Khê bộ dáng tựa hồ có chút thương cảm.

Lúc này, làm chủ nhà Giang Hàn Cách miễn cưỡng đứng dậy, “Mọi người ở Giang phủ nghỉ ngơi mấy ngày đi, chờ dưỡng tốt thương tái trở về.” Nghe xong câu nói, mọi người cũng đều tự theo chỗ lý đứng lên, đều trở về phòng.

Mặc Trần đối với Thần Khê lên tiếng kêu, lúc sau liền mang theo Tư Hạo Nguyệt trở về phòng, Diệp Cảnh cũng cùng Sở Ninh Du trở về phòng chữa thương đã đi.

Giang Hàn Cách vừa định đối với Vân Thanh Minh đã muốn tỉnh lại nói cái gì đó, Vân Thanh Minh đã muốn mở miệng, “Chúng ta trong lúc đó không có gì nói, hôm nay cứu người, chính là bởi vì người vẫn là ta huyết thống thượng huynh trưởng mà thôi, mà ta, cũng vĩnh viễn là Vân Thanh Minh, không có khả năng tái hồi làm Giang Hàn Tuyết, khụ khụ..... Cho nên, đại ca, đại tẩu, ta về phòng trước chữa thương đã đi.” Vân Thanh Minh hướng về phía Giang Hàn Cách cùng Diệp Khuynh Vân hơi hơi vuốt cằm, Tư Liệt Dương liền nâng bế tới phòng.

“Điện hạ, Vương gia, chúng ta cũng về phòng trước.” Diệp Khuynh Vân nâng Giang Hàn Cách dậy đối với nhị vị còn lại nói.

“Nhị vị thỉnh tự tiện, Hàn cách xin được cáo lui trước.”

Cục đại phòng nội, trừ bỏ thi thể, cũng chỉ còn lại hai người.

“Khê nhi, người.....” Bắc Thần Mộ Dạ nhìn thấy Thần Khê có chút lãnh đạm, có chút kỳ quái.

Thần Khê nổi lên một chút, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, thật sâu dừng ở người khuôn mặt trước mắt, chậm rãi nói, “Liên Thần, người còn muốn gạt ta tới khi nào!

Làm như thế nào

“Uy! Người nói gần đây Mộ Dạ cùng Thần Khê như thế nào rồi! Tổng cảm giác bọn hần trong lúc đó là lạ, có phải hay không cãi nhau a!” Tư Hạo Nguyệt chọc Mặc Trần bên cạnh đang ăn.

Thật vất vả nuốt đồ ăn xuống miệng, Mặc Trần trả lời, “Ta cũng cảm giác kỳ quái, thiếu gia mấy ngày nay giống như tâm tình cũng không hảo, người nói..... Chẳng lẽ là.....” Nói đến này, Mặc Trần nói không được nữa, Tư Hạo Nguyệt cũng không có nói chuyện, bọn họ cũng đều biết, Thần Khê độc chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu.

Trên bàn hai người trầm mặc trong chốc lát, Tư Hạo Nguyệt nhin không được, có chút buồn bực lớn tiếng nói, “Chẳng lẽ không nên bởi vì còn lại không nhiều ngày mà càng thêm quý trọng sao! Sau lại nháo khó chịu gì! Bắc Thần Mộ Dạ cái tên kia chẳng lẽ không biết Thần Khê thời gian không nhiều sao!”

Mặc Trần có chút bất đắc dĩ, chỉ sợ hai quốc cao thấp cũng chỉ có hần dám vỗ cái bàn mắng to Bắc Thần Mộ Dạ.

“Ta đi tìm hần!” Tư Hạo Nguyệt thật sự là dễ kích động, chạy đi ra ngoài.

Mặc Trần chỉ phải nhanh nhẹn, đuổi theo.

Thời điểm tới phủ hoàng tử, Tư Hạo Nguyệt không gõ cửa liền trực tiếp xông vào, đang ở vội vàng công vụ hần ngẩng đầu nhìn thấy tới Tư Hạo Nguyệt xông đến.

“Người còn vội cái gì a! Người có biết hay không Thần Khê sắp chết, người còn ở nơi này vội!” Tư Hạo Nguyệt tức giận mặt đỏ lên.

Bắc Thần Mộ Dạ vẻ mặt bình thản bộ dáng, hần thu thập xong công văn, nhìn Tư Hạo Nguyệt, “Gần đây tiên hoàng băng hà, cho nên có rất nhiều sự tình yếu vội!”

“Ta xem là vì ngôi vị hoàng đế của người đi!” Tư Hạo Nguyệt hừ lạnh, “Thần Khê như thế nào hội trúng ý người!” Bên kia Mặc Trần đã muốn đuổi theo, vội vàng lôi Tư Hạo Nguyệt đi, “Nói ít vài câu!”

“Còn có người!” Tư Hạo Nguyệt nghiêng đầu sang chỗ khác đến, “Thiếu gia nhà người bị khi dễ, người lại có thể còn vẻ mặt bình tĩnh, mất đi Thần Khê đối với người tốt như vậy!”

Mặc Trần lúc này phát hỏa, “Tái thế nào cũng là bọn hần có chuyện tình, không tới phiên chúng ta ... này ngoại nhân nhúng tay!”

Một câu nói Tư Hạo Nguyệt không nói gì.

Một mực giữ nhìn thấy náo kịch Bắc Thần Mộ Dạ rốt cục nói chuyện, “Là Khê nhi không muốn gặp ta.”

Mặc Trần cùng Tư Hạo Nguyệt sững sốt một chút, Mặc Trần có chút kỳ quái hỏi, “Như thế nào hội? Giống như sau khi trở về thiếu gia liền là lạ.”

Bắc Thần Mộ Dạ thở dài một hơi, “Chuyện này ta sẽ giải quyết. Các người..... Đi về trước đi.....”

Chứng kiến Bắc Thần Mộ Dạ vẻ mặt mỗi một bộ dáng, Tư Hạo Nguyệt cũng không nói cái gì, liền tùy ý Mặc Trần kéo hần lui ra ngoài.

Đợi bọn hần đi rồi, Bắc Thần Mộ Dạ có chút thoát lực tựa vào ghế trên, nhắm mắt lại, hồi tưởng cái cảnh tượng Thần Khê chất vấn hần kia.

— Liên Thần, người còn muốn gặp ta tới khi nào.

Thần Khê nói ra những lời này, Bắc Thần Mộ Dạ cuối cùng biết cái gì gọi là sấm sét giữa trời quang, hần cơ hồ đương trường sững sờ ở chỗ ấy, một câu cũng nói không nên lời.

Trước mắt là khuôn mặt bởi vì trúng độc mà tuyệt mỹ, mang theo thần tình nước mắt cười lạnh nhìn hần, “Bắc Thần Mộ Dạ, không..... Hần là Liên Thần, hoặc là, người càng muốn nghe ta gọi người..... Ba ba.....”

“Khê nhi.....”

“Khê nhi..... Người cho ta còn là con của người sao, người kêu chính là Liên Khê..... Vẫn là Đông Phương Thần Khê mà? Liên Thần, cùng con của mình ân ái là cái cảm giác gì.....” Thần Khê giận quá thành cười, thần tình đều là châm chọc đắc ý.

“Kiếp trước, chúng ta là phụ tử, nhưng là kiếp này, chúng ta không phải!”

“Có cái gì bất đồng sao?” Thần Khê la lớn, “Ta và người đều là mang theo trí nhớ kiếp trước đến nơi đây, chẳng lẽ người không biết ta là con của người sao? Người đã sớm biết đúng hay không! Người có biết ta thích ăn cái gì, chán ghét cái gì, người cơ hồ biết thói quen của ta hết thảy, người..... Người có biết..... Người có biết người còn có thể thanh thản cùng ta.....”

Thần Khê nói không được nữa, mà Bắc Thần Mộ Dạ lại tỉnh táo lại thay hần tiếp đi xuống, “Còn cùng người ôm hôn môi làm – yêu đúng không?”

Thần Khê nhìn thấy hần, nghĩ chính mình phía trước là buồn cười như thế, người kia rõ ràng cái gì cũng biết, còn làm bộ dáng như không biết rõ tình hình, mình liền ngu như vậy hề hề bị hần lừa, thậm chí là đùa bỡn cho bên trong vỗ tay.

“Người theo khi nào thì biết ta chính là Liên Khê?”

“Ta thời điểm lần đầu tiên đi hoàng cung Đông Hải, cũng là thời điểm người mười ba tuổi.”

“Người.....” Thần Khê run rẩy chỉ vào hần, bỗng nhiên, hần lớn tiếng ho lên, mãnh liệt ho khan cơ hồ làm cho hần bán ngồi đứng dậy tử, thẳng đến hộc ra một búng máu.

“Khê nhi.....” Bắc Thần Mộ Dạ nghĩ tới đi dẫu hần, lại bị Thần Khê ngăn cấm, “Đừng bỉnh ta!”

“Liên Thần, ta nghĩ biết người là mang cái gì tâm tư đưa con kiếp trước vứt bỏ cùng người yêu đương!”

“Nếu ta nói ta là thật sự.” Bắc Thần Mộ Dạ nhìn người trước mắt, nói thật nhỏ.

“Còn thật sự? Ha ha..... Cha của ta nói với ta, hần sở dĩ cùng ta trên giường là bởi vì hần đối với ta là thật sự! Nay thật sự là trên đời này chê cười lớn nhất! Liên Thần a! Ta sống hai thế, thế thứ nhất ta bởi vì nản chí ngã lòng cho nên tử, hiện tại, ta nghĩ nếu ta ở Đêm thất tịch tử kia đối với ta nên nhiều châm chọc a!” Thần Khê nở nụ cười, cười phong hoa tuyết đại, thẳng đến khóe mắt lý tràn ra nước mắt, mới thấy hần lao đảo rồi đi.

Thẳng đến bóng lưng của hần biến mất, Bắc Thần Mộ Dạ vẫn đứng ở phía sau hần, chưa từng rời đi nửa bước.

Trong đầu không ngừng hiện ra Thần Khê trước khi nét tươi cười của hắn, chua xót như vậy, vắng vẻ, lại làm cho lòng người đau.

Về sau, Thần Khê cơ hồ liền trốn tránh không thấy hắn, tuy rằng đi theo thuyền hắn trở về đô thành Bắc đường, lại tiến vào Tư phủ, cơ hồ đóng cửa không ra, ngay cả cửa phòng đều rất ít đi ra ngoài, cũng khó trách Tư Hạo Nguyệt muốn bắt cuồng.

Nghĩ vậy, Bắc Thần Mộ Dạ cười khổ một chút, thật sự là cái gọi là tự gây nghiệp chướng, không thể sống a!

Hắn vốn định cả đời mang trụ bí mật này, lại không nghĩ rằng, gạt lúc sau lại bị vạch trần, hậu quả lại càng thêm nghiêm trọng.

Thật sâu thẳm dài một hơi lúc sau, Bắc Thần Mộ Dạ thấp giọng nỉ non, “Khê nhi..... Chúng ta nên làm cái gì bây giờ.....”

Tư phủ.

“Uy! Sở tiên sinh người nhanh đi khuyên nhủ thiếu gia a! Hắn mấy ngày nay đóng cửa không ra, đồ ăn đưa vào cơ hồ căn bản ăn không hết vài ngày, này..... Ai.....” đi gõ cửa phòng Thần Khê không có kết quả, Mặc Trần đành phải hướng Sở Ninh Du đang đi vào Bắc đường kinh thành xin giúp đỡ.

“Thần Khê giống như từ chuyện tình Giang phủ lúc sau liền biến thành cái dạng này, là cùng Bắc Thần Mộ Dạ có quan hệ sao?”

“Hắn là, hôm nay ta cùng Tư Hạo Nguyệt đã đi phủ hoàng tử, Bắc Thần Mộ Dạ thái độ cũng rất kỳ quái.”

“Người đừng lo lắng, ta lập tức phải đi tìm hắn.” Sở Ninh Du an ủi Mặc Trần nói.

Mặc Trần gật gật đầu.

Lúc chiều, Sở Ninh Du một mình đã đi tiểu viện Thần Khê trụ, gõ môn hắn.

Mở cửa thời điểm nhìn thấy Thần Khê, Sở Ninh Du cơ hồ chấn động, tựa hồ là bởi vì không có ăn cơm, Thần Khê hiện tại mảnh khảnh giống như gió thổi qua gục, trên mặt da thịt cơ hồ tái nhợt đến không có nhan sắc, nhưng là tinh tế xem ra rồi lại rất là hài hòa, cả người xinh đẹp giống một cái ảo giác.

“Lão sư.” Thần Khê mở cửa, làm cho Sở Ninh Du tiến vào.

“Làm sao vậy?” Sở Ninh Du ôn nhu thanh âm của nhất thời làm cho Thần Khê có trầm tĩnh lại cảm giác.

Thần Khê trầm mặc trong chốc lát, rốt cục mở miệng, “Ta gặp được một cái gò đất, bất kể như thế nào cũng đi không qua.”

“Vậy đường vòng đi thôi.” Sở Ninh Du ôn hòa nói.

Thần Khê cả người chấn động, “Lão sư, người tin tưởng chuyện linh hồn thay đổi sao?”

Sở Ninh Du không nói, chính là mỉm cười nhìn Thần Khê.

“Không biết là sinh hạ còn có trí nhớ trực tiếp linh hồn đi vào trên người trẻ con này, dù sao ta theo trong bụng mẫu phi lúc đi ra liền nhớ rõ chuyện tình của kiếp trước.” Nói đến này, Thần Khê nhìn nhìn Sở Ninh Du diễn cảm, như cũ là là ôn hòa, tựa hồ cũng không còn như thế nào kinh ngạc.

“Lão sư sẽ không cảm thấy được ta là quái vật sao?”

Sở Ninh Du lắc đầu, “Phàm là có nguyên nhân tất có cả, người nếu sinh ra liền khẳng định có ý nghĩa này, cho nên làm sao nói đến kỳ quái, khó trách người đứa nhỏ này từ nhỏ liền bộ dáng nhất phái thành thực, nguyên lai là như vậy. Kia sau đó thì sao, cùng Tam điện hạ lại có cái gì quan hệ?”

“Bắc Thần Mộ Dạ cùng ta giống nhau.”

Lúc này Sở Ninh Du hơi hơi lộ ra một ít diễn cảm giật mình, “Chẳng lẽ các người kiếp trước nhận thức? Là cừ nhân?”

“Không.....” Thần Khê chậm rãi lắc đầu, “Là, phụ tử.”

Sở Ninh Du bị những lời này khiếp sợ sững sờ ở chỗ ấy nói không ra lời!

“Các người..... Là phụ tử..... Hẳn đã sớm biết các người là.....”

Thần Khê thở dài, “Bằng không, ta buồn rầu cái gì mà.....”

“Thần Khê.....” Sở Ninh Du kêu hấn một tiếng, nhưng không biết nên nói cái gì cho tốt.

“Lão sư người đi về trước đi, ta nghĩ một người yên lặng một chút.” Thần Khê đứng lên, đã đi nội thất.

Sở Ninh Du còn muốn nói cái gì đó, nhưng là há mồm lại phát hiện cái gì cũng nói không nên lời, chỉ phải bất đắc dĩ đẩy cửa ra đi ra ngoài.

Thần Khê nằm ở trên giường, có chút thất thần.

Mấy ngày nay hấn bắt đầu lặp lại nhớ lại chuyện tình kiếp trước cùng kiếp này, về Liên Thần, về Bắc Thần Mộ Dạ.

Hấn nhớ tới bảy tuổi thời điểm phát tác bệnh thở khò khè, Liên Thần ở bên cạnh hấn chín hai ngày đêm không có chớp mắt, hấn còn nhớ rõ mình mở to mắt khi thấy vẻ mặt Liên Thần mắt tơ máu lại kinh hãi.

Hấn nhớ tới người kia dùng thanh âm ôn nhu hô to hấn cực cứng, Liên Thần gọi hấn Khê nhi hống hấn ngủ, hấn nhớ tới cái kia đem hấn ôm vào trong ngực, cười đùa cùng mình nam tử cười khanh khách.

Hấn cũng nhớ lại, cái kia một hồi kêu gia liền đóng cửa phòng, đối hấn nhìn mà không thấy người, ở sinh nhật hấn mười sáu tuổi hấn đợi một đêm không có người trở về, hấn nhắm mắt lại khi muốn đi gặp người kia.

Bỗng nhiên lại nghĩ tới kiếp này Bắc Thần Mộ Dạ, hấn rộng lớn hoài bão, ấm áp hôn, hấn hết thấy.

“Bắc Thần Mộ Dạ, ta đối với người mà nói, rốt cuộc tính cái gì?” Thần Khê thì thào tự nói, “Là đứa con hay là tình nhân?”

Trong phòng trống rỗng, không có người trả lời hấn.

Thần Khê nhắm mắt lại, bỗng nhiên phát hiện, chính mình sắp đến mười bảy tuổi, mười bảy tuổi đúng là thời điểm mình rời đi Liên Thần mà, có lẽ lần này cũng sống không đến mười bảy tuổi đi!

Thần Khê cười khổ một chút, “Này nếu không đi thẳng, có thể đi vòng sao? Chính là ai tới giáo dạy ta như thế nào đi vòng qua.....”

Bờ sông Vong xuyên, sinh sinh tử tử, cùng quân tư thủ, tam sinh mộng đoạn.....

44. Chương 44: Tới Đền Thất Tịch

Diệp Cảnh tường, hấn đời này chuyện gì chưa làm qua, chuyện gì chưa thấy qua. Làm tiền nhiệm con riêng hoàng đế tiền nhiệm, thân thúc thúc hoàng đế đương nhiệm, trang trang chủ đứng đầu võ lâm, hấn chính qua hoàng đế, cũng từng đại khai sát giới, còn trẻ hết sức lòng bông cũng từng miên hoa túc liễu, hồng nhan tri kỷ sở bất thắng sở, sau lại ở Thanh Phong thành yên ổn xuống dưới chân thiên tử, lúc sau liền an tâm làm trang chủ, hấn muốn làm đoạn tụ thậm chí thông đồng cùng cháu trai thượng nguyên lão tam triều, cuối cùng là tìm đến cái cớ đi về, cho nên, nói tóm lại, hấn coi như là đại nhân vật, giang hồ triều đình nơi chốn đều có thể xài được.

Có vẻ như giống như xa xa, nói nhiều như vậy là bởi vì tưởng chứng minh một chút, Diệp Cảnh chứng thật là đại nhân vật lớn nhất trên đời. Lúc trước ở tánh mạng Giang gia hấn không lo, hấn là khoe mát mồm cười thần tình xuân phong, nhưng là hiện tại hấn quả thật là trợn mắt há hốc mồm.

Đúng vậy, tuần lãng trên mặt diễn cảm chỉ có thể dùng từ trợn mắt há hốc mồm này có thể hình dung.

“Này..... Bảo bối của ta tiểu chất tử là.....” Diệp Cảnh tìm không thấy một cái từ thích hợp để hình dung.

Ngồi ở đối diện hấn Sở Ninh Du gật gật đầu, “Người không có nghe sai, Thần Khê là mang theo trí nhớ sinh ra, mà hấn thực tế hiện tại cùng Bắc Thần Mộ Dạ chính là phụ thân hấn kiếp trước.”

“Không đúng a! Như thế nào..... Hẳn kiếp trước là cha?” Diệp Cảnh bị dọa có điểm sợ.

“Ý tứ chính là, Bắc Thần Mộ Dạ cũng là mang theo trí nhớ xuất thế, mà hẳn vừa vặn là Thần Khê phụ thân kiếp trước.”

Diệp Cảnh sững sốt nửa ngày mới lại toát ra một câu, “Du nhân huynh xác định người không phải đang nói sáo?”

Sở Ninh Du bạch liễu tha nhất nhãn (mắt trắng trẻo), “Ta từ nhỏ nhìn thấy hẳn lớn, nói hẳn có trí nhớ kiếp trước, ta là tuyệt không hoài nghi, chính là không nghĩ tới..... Ai.....”

Hai người trầm mặc trong chốc lát, Diệp Cảnh mới mở miệng đánh vỡ trường hợp im lặng này, “Thần Khê hẳn..... Thế nào?”

Sở Ninh Du lắc đầu, “Hẳn tình trạng thật không tốt, lại trúng độc, ta có một loại cảm giác hẳn cơ hồ lập tức muốn biến mất.....” Nói đến đây, Sở Ninh Du đỏ hốc mắt.

“Thần Khê độc..... Có phải hay không khó giải” Diệp Cảnh có chút trầm trọng hỏi.

“Ta bất lực, duy nhất một lọ giải được cũng bị Nạp Lan Phi làm hỏng, làm sao bây giờ?, còn có tám ngày, còn có tám ngày chính là Đêm thất tịch” Sở Ninh Du cắn môi dưới, cố gắng kềm chế trong lòng khó sống.

Diệp Cảnh muốn an ủi thứ gì, nhưng lại nói không nên lời, bởi vì, hẳn cũng rất khó nói.

Mấy ngày nay, mặc kệ là Tư phủ hay là hoàng tử phủ không khí đều thực quỷ dị.

Bởi vì duyên cớ tiên hoàng băng hà, Bắc Thần Mộ Dạ cơ hồ rất ít trở về, hiện giờ, thật sự là thời khắc tàn cữu thế lực luân phiên, lão hoàng đế là đột nhiên chết đi, ngay cả cái di chiếu đều không có, cho nên, sau khi hẳn chết, phái Đại hoàng tử cùng phái Tam hoàng tử cơ hồ đấu tới tấp. Người trong Hoàng tử phủ biết mấy ngày nay Tam điện hạ không thể chọc, chỉ cần địa phương Tam điện hạ xuất hiện, nhất định áp suất không khí ở mức thấp nhất.

Mà Tư phủ không khí liền càng kỳ quái.

Nhóm tôi tớ phát hiện, từ Tư phủ tiến vào thoát nhìn có vẻ như đều là đại nhân vật, cả trong phủ đều có một loại không khí kỳ quái. Nhất là ở tại thiên viện Tiểu công tử kia, có tôi tớ quét tước nói, cái công tử kia lớn lên là mạo Nhược thiên tiên, xinh đẹp tuyệt luân, chính là luôn vẻ mặt thương tâm, hơn nữa mấy ngày nay nhóm chủ quản Tư phủ tựa hồ cũng không vui vẻ, cho nên, trong phủ mọi người cảm thấy áp lực rất lớn.

Tư gia trên bàn cơm ngồi đều là các đại nhân vật Đông Hải Bắc đường, nhưng bàn ăn lại im lặng vô cùng, tựa hồ mỗi người đều có tâm sự.

Lúc này, Tư gia gia chủ bỗng nhiên mở miệng, “Hạo Nguyệt, mấy ngày nay Mặc Trần đi đâu vậy?”

Tư Hạo Nguyệt rầu rĩ dùng đũa trạc trong bát cơm, trở về một câu, “Ở Thiên xu cung, cùng Vân Thanh Minh cùng một chỗ.”

“Tiểu tử đó cả ngày đứng ở Thiên xu cung làm cái gì?” Diệp Cảnh hỏi.

“Hẳn là cùng Thanh Minh nghiên cứu giải được Đêm thất tịch.” Sở Ninh Du trả lời.

Trên bàn lại an tĩnh lại, mỗi người diễn cảm đều có đó ngưng trọng.

Bỗng nhiên, chỉ nghe ba một tiếng, Tư Hạo Nguyệt nước mắt tích lạc ở bàn gỗ thượng. Hẳn tự tay lung tung hủy diệt nước mắt, có chút nghẹn ngào nói, “Ta hôm nay đi tìm Thần Khê, hẳn lại không cho ta đi vào, sắp tới..... Đêm thất tịch”

Tất cả mọi người hoàn toàn an tĩnh lại, ngay cả thanh âm vừa mới nhai cùng đũa đụng tới bát của đều không có, Tư Hạo Nguyệt những lời này, là hiện tại mọi người trong lòng suy nghĩ. Sở Ninh Du biết, Mặc Trần chạy đến Thiên xu cung tuy nói là vì giải được Thần Khê, chỉ lớn một bộ phận là bởi vì hẳn muốn chạy trốn, hẳn sợ sống ở chỗ này, không có lúc nào là không nghĩ Thần Khê lập tức liền rời đi này thế gian, thậm chí lập tức liền biến mất.

Bên kia, ngay cả Tư Liệt Dương luôn phụng phịu cũng lộ ra đó trầm trọng vẻ mặt, “Ta tuy rằng không biết Vương gia cùng điện hạ trong lúc đó chuyện gì xảy ra, nhưng là vẫn là có thể nhìn ra được Vương gia vẫn là thích thích điện hạ đi, ai thất nút thì người đó giải, ta nghĩ, có thể cởi bỏ Vương gia khúc mắc cũng chỉ có điện hạ rồi.”

Sở Ninh Du cười khổ một chút, đúng là bởi vì vẫn là thích Bắc Thần Mộ Dạ, cho nên Thần Khê mới quá không dứt trong lòng mình a!

“Tên hỗn đản nào! Thằng đến hôm nay cũng không tới! Tiên hoàng đã chết, hần bắt chính có cơ hội lên làm hoàng đế thôi! Làm sao có thời giờ quản Thần Khê chết sống!” Tư Hạo Nguyệt ồn ào.

“Câm mồm!” Tư Liệt Dương nghiêm khắc trừng mắt nhìn Tư Hạo Nguyệt, “Điện hạ cũng là người tùy tiện nói lung tung!”

“Hừ! Người còn che chở hần! Người chỉ biết ngu trung!” Tư Hạo Nguyệt quát to một câu, ném trên bàn cơm, xoay người liền ly khai nhà ăn.

Tư Liệt Dương thở dài, thật có lỗi rất đúng Diệp Cảnh Sở Ninh Du cười cười, “Thực xin lỗi, làm cho Diệp trang chủ Sở tiên sinh chê cười.”

Sở Ninh Du khẽ lắc đầu, “Đây cũng là nhân chi thường tình, ta lo lắng chính là ngày mai, bảy tháng mừng một.

Ngày mai, chu kỳ Đêm thất tịch độc phát, là cách lần cuối cùng Đêm thất tịch độc phát cùng dung mạo thay đổi.

“Ta lập tức đi tìm điện hạ. Tái thế nào, ta nghĩ Vương gia vẫn là cần điện hạ.” Tư Liệt Dương nói.

Diệp Cảnh hai người đồng ý gật gật đầu, hiện giờ, chỉ cầu Thần Khê có thể im lặng rồi đi.

Bắc đường Tam hoàng tử phủ hôm nay nghênh đón khách nhân cơ hồ là không có khả năng tới, cho nên thời điểm tới hần, thị vệ người hầu tỳ nữ đều ít dám tin tưởng, nhưng là, sự thật là, hần chẳng những đến đây, còn an an ổn ổn vào thư phòng Bắc Thần Mộ Dạ.

Trong thư phòng, Bắc Thần Mộ Dạ tựa vào ghế trên, mặt không chút thay đổi nhìn khách quý trước mắt, chính là thần nhiên nói một câu, “Hoàng huynh hôm nay tìm ta có gì phải làm sao?”

Nam tử kia cười cười, “Đều là tự huynh đệ, không có việc gì sẽ không có thể nhìn xem người sao?”

Bắc Thần Mộ Dạ không đáp lời, nếu mặt không chút thay đổi, nam tử kia cũng không tức giận, vẫn đang ôn hòa nói xong, “Nghe nói Đông Hải bảo bối Tiểu vương gia trúng độc?”

Lúc này Bắc Thần Mộ Dạ cuối cùng nâng lên mí mắt nhìn hần một cái, “Cùng người có quan hệ gì đâu?”

“Đây là nguyên nhân người chậm chạp không chịu đăng cơ sao?”

Bắc Thần Lưu Quang thời điểm nói ra những lời này, Bắc Thần Mộ Dạ trên mặt cuối cùng xuất hiện một chút diễn cảm, “Phụ hoàng băng hà nên là đứa con cả cũng là hoàng huynh người đăng cơ, như thế nào hội đến phiên ta?”

Nghe xong Bắc Thần Mộ Dạ nói, Bắc Thần Lưu Ly cười khê một chút, “Chúng ta Bắc Thần nhân gia thật đúng là đều là tương tự mà, trước là Nạp Lan Phi kia, coi như là huynh đệ chúng ta, tâm tư che dấu sâu như vậy, ẩn tàng nhiều ... đến năm bộc phát, cũng không còn nghĩ đến người cũng một mực che dấu, cũng đằng sau lưng người giở nhiều trò. Bất quá, rốt cuộc vẫn là bị hần rat ay trước, hần cấp Đông Hải Tiểu vương gia hạ độc trí mạng, hần vừa chết, Đông Hải khẳng định sẽ đem trưởng đến trên đầu chúng ta, ha ha..... Nói đến, Bắc Thần Lưu Quang dừng một chút, “Hiện giờ, cho dù là trên tay người đã muốn có chiếu thư phụ hoàng đăng cơ vẫn là ở cất dấu không lấy ra, đây là vì cái gì? Có lẽ..... Người cũng không giống như người ngoài muốn làm hoàng đế như vậy?”

“Biết chiếu thư ở trên tay của ta có ta không nghĩ lấy ra nữa, thân là hoàng đế con cả có lý do danh chính ngôn thuận lại vẫn là không đăng cơ, hoàng huynh người làm cũng không sai a!” Bắc Thần Mộ Dạ chậm chạp nói.

“Kia không phải ủng hộ người Tam hoàng tử cũng là rất cao thôi!”

Bắc Thần Mộ Dạ nhìn thấy Bắc Thần Lưu Quang trước mắt cười giống như hồ ly, hẳn sớm biết người này cũng không ở mặt ngoài ôn hòa vô hại như vậy, hẳn không giống Bắc Thần Lưu Ly luôn giương nanh múa vuốt, thực dễ dàng bắt lấy nhược điểm, hẳn là tròn trịa, khi thời điểm hẳn lần đầu tiên bởi vì chuyện tình Nạp Lan Phi mà tìm tới hẳn, hẳn chỉ biết mình xem thường đứa con cả này.

Bất quá, trên thực tế hẳn căn bản là không sợ người này sẽ như thế nào, hai thể thái độ làm người, mặc kệ là kiếp trước thương trường vẫn là hiện tại ngôi vị hoàng đế quyền thế âm mưu, những người đó đùa giỡn xiếc trong mắt hẳn giống như tiểu nhi khoa! Cho dù lúc trước Bắc Thần Lưu Quang không đến tìm hẳn, hẳn cũng nắm chắc giải quyết Nạp Lan Phi đi.

“Nói đi, người lần này đi vào để là vì cái gì?”

“Nếu ta nói chính là thuần túy lại đây hỏi người có nghĩ là làm hoàng đế, người tin không tin?”

“Nếu ta nói không nghĩ.”

“Như vậy a.....” Bắc Thần Lưu Quang phiền não cau lại mi, “Vậy phiền toái, chẳng lẽ làm cho Lưu Ly làm, hẳn tựa hồ không kịp Đông Hải vương hiện tại a.....”

Bắc Thần Mộ Dạ bất mãn nhìn hẳn liếc mắt một cái, “Hoàng huynh người nếu như không có sự tình gì, còn xin cứ tự nhiên, thuộc hạ của ta còn ở bên ngoài chờ ta.”

“Ta đã biết.” Bắc Thần Lưu Quang theo chỗ ngồi đứng lên, ở thời điểm đi tới cửa lại quay đầu lại nhìn Bắc Thần Mộ Dạ liếc mắt một cái, “Ta tựa hồ chứng kiến không chỉ đứng một cái cảm vì mỹ nhân buông tha cho giang sơn.” Nói xong, liền đẩy cửa ra, cũng không quay đầu lại tiêu sái đi ra ngoài.

Hắn chân trước vừa mới bán môn, Tư Liệt Dương sau lưng liền vào.

Không đợi Tư Liệt Dương nói chuyện, Bắc Thần Mộ Dạ cũng đã mở miệng, “Là vì chuyện tình Khê nhi đi.”

Tư Liệt Dương gật gật đầu, chỉ nghe Bắc Thần Mộ Dạ có chút mỗi một thở dài, “Chúng ta..... Đi chỗ ở của người đi, sự tình giải quyết tổng yếu.”

Bên kia, tư phủ Thần Khê trụ tiểu nội viện.

Thần Khê chính đùa nghịch cầm, có chút điệu hỗn độn, đó có thể thấy được người đánh đàn không chuyên tâm.

Mấy ngày nay, hẳn mê man thời gian tái phát dài quá, Thần Khê thậm chí có thể cảm giác được sinh mệnh từng giọt từng giọt trôi qua. Hẳn đứng ở tiểu viện mà không ra, không thấy bất luận kẻ nào, hẳn biết lão sư hoàng thúc bọn hắn lo lắng cho mình, nhưng là chính mình chính là không muốn gặp người, chuẩn xác mà nói, là không muốn làm cho người thấy dung mạo của hắn.

Hắn chán ghét trong gương bệnh mình, chán ghét khuôn mặt mình cơ hồ xinh đẹp làm cho không người nào có thể thờ, hẳn nhớ rõ, nhớ rõ kiếp trước mỗi lần phát bệnh, chính mình chính là phô bày bộ dáng này, mặt càng thêm tái nhợt, ánh mắt hắc diệu thạch dữ phát sáng người.

Miền man suy nghĩ trong chốc lát, Thần Khê không có tái hưng trí đi xuống, dứt khoát đứng lên, nhìn thấy xa xa, nhẹ nhàng nở nụ cười, ngày mai, chính là tháng bảy mà.

45. Chương 45: Cổ Hương Trước Kia

Thời điểm Bắc Thần Mộ Dạ bước vào Tư phủ, vừa lúc gặp được Diệp Cảnh đang cùng Sở Ninh Du ở trong hoa viên tản bộ.

Bắc Thần Mộ Dạ đối hẳn khẽ gật đầu xem như chào hỏi, đang chuẩn bị rời đi, bị Sở Ninh Du gọi lại.

“Tam điện hạ, xin dừng bước.”

Bắc Thần Mộ Dạ dừng lại cước bộ, nhìn thấy Sở Ninh Du.

“Cảnh, Tư đại nhân, ta có chuyện muốn cùng điện hạ một mình nói một câu.”

Đứng ở bên cạnh Bắc Thần Mộ Dạ Tư Liệt Dương coi như là biết điều, liền cùng Diệp Cảnh ly khai.

“Điện hạ, ta biết người sốt ruột đi gặp Thần Khê, nhưng là ở phía trước thấy hấn cũng không thể được trước cùng ta nói mấy câu?”

Bắc Thần Mộ Dạ gật gật đầu xem như đồng ý, hai người đi vào trong hoa viên dưới chòi nghỉ mát lý ngôi xuống.

“Thần Khê hấn..... Đã muốn đem sự tình đều nói cho ta biết”

Bắc Thần Mộ Dạ nhưng không có biểu hiện ra kinh ngạc, hấn đã sớm biết Sở Ninh Du là người Thần Khê tối tôn trọng cùng tín nhiệm, nói cho hấn cũng là hấn nhiên.

“Người..... Có tính toán gì không?” Sở Ninh Du hỏi.

Bắc Thần Mộ Dạ không có lập tức trả lời vấn đề hấn, chính là nhú lại mi, tựa hồ đang tự hỏi vấn đề.

Sở Ninh Du nhìn thấy người trước mắt, tựa hồ chỉ cần đứng ở đằng kia còn có một cỗ khí thế làm cho người ta xem nhẹ không được, hấn kiếp trước cũng có thể là cái loại người có thể hô mây mưa thất thường trong lòng bàn tay đi.

“Mặc kệ thế nào, ta cũng sẽ không làm cho Thần Khê bị một tia thương tổn!” Bắc Thần Mộ Dạ rút cục mở miệng.

“Chính là người nghĩ tới không có, người lừa gạt thân mình liền gây cho hấn thương tổn cực lớn!” Sở Ninh Du nhện không được phản bác nói.

Bắc Thần Mộ Dạ trầm mặc trong chốc lát, “Nói cho hấn lúc sau hấn tự cũng không bị thương tổn sao? Hoặc là, còn có thể ôn hoà nhã nhặn nhận ta đây cái ‘Cha’? Bắc Thần Mộ Dạ tự giấu cười cười.

Sở Ninh Du ngẹn lời.

“Tốt lắm.” Bắc Thần Mộ Dạ theo ghế trên đứng lên, “Mặc kệ thế nào, tiên sinh biết một chút, ta tuyệt đối sẽ không làm cho Thần Khê đã bị thương tổn, ta là hy vọng hấn hạnh phúc nhất.” Nói xong, Bắc Thần Mộ Dạ liền ly khai.

Sở Ninh Du theo dõi hấn bóng lưng xuất thần, có lẽ hấn thật sự có thể hóa giải Thần Khê khúc mắc cũng không nhất định.....

Đối với tiểu viện Thần Khê trụ, ở đến khi trên đường Tư Liệt Dương cũng đã sớm nói cho hấn, cho nên, vì nhìn thấy Thần Khê, Bắc Thần Mộ Dạ cơ hồ là vận khởi khinh công chạy đứng lên, cho nên không có phí bao lâu thời gian sẽ tới tiểu viện.

Sân như phong cách Thần Khê, sạch sẽ mộc mạc lại tao nhã không mất tính uy phong.

Nhẹ chân nhẹ tay đẩy cửa phòng ra, Bắc Thần Mộ Dạ cũng không có thấy thân ảnh Thần Khê, vì thế hấn hướng về nội thất đi đến.

Quả nhiên, thiên hạ hấn tưởng niệm lo lắng vài ngày đang nằm ở trên giường, nhắm chặt suy nghĩ.

Bắc Thần Mộ Dạ đi đến bên giường, tham lam nhìn thiên hạ mê man, hấn tựa hồ so với mấy ngày trước càng thêm gầy yếu đi, làn da tái nhợt cơ hồ có thể thấy mạch máu màu xanh, chứng kiến bộ dáng Thần Khê, hấn là lâm vào hôn mê chứ.

Đêm thất tịch hiệu quả nhiên đáng sợ!

“Dạ..... Dạ..... Không..... Liên Thần.....” Nói chuyện thời điểm Thần Khê gắt gao cau mày, tựa hồ nghĩ tới điều gì không tốt chuyện tình.

Bỗng nhiên Bắc Thần Mộ Dạ nghe được trên giường Thần Khê học ra mấy mơ hồ âm tiết, hấn không có nghe thanh, chính là bắt được tay Thần Khê.

Đại giọt đại giọt mồ hôi theo trên trán chảy vào cái cổ hình dạng duyên dáng, Bắc Thần Mộ Dạ từ trong lòng lấy ra khăn lụa thay Thần Khê chà lau.

“Ba ba..... Không cần đi..... Thật là khổ sở a.....” Thần Khê vô ý thức nói xong., bị Bắc Thần Mộ Dạ cầm tay cũng bắt đầu nắm chặt tay hắn.

Lần này Bắc Thần Mộ Dạ rốt cục nghe rõ sở Thần Khê nói, chỉ thấy hắn cúi xuống thân mình, nhẹ nhàng ở bên tai Thần Khê nỉ non, “Khê nhi, ta không đi, ta sẽ vĩnh viễn cùng của ngươi.”

Tựa hồ là nghe được Bắc Thần Mộ Dạ thanh âm của, Thần Khê nhanh tức mảy rớt cục giãn ra.

Thần Khê đang ở trong mộng đi tới, trong mộng hết thấy giống như cuộn phim quay lại tất cả kiếp trước lẫn kiếp này.

Hắn vẫn nhớ rõ ở sinh bệnh thời điểm có một đôi tay như vậy cầm chặt tay của mình, nhớ rõ chính mình mở to mắt đầu tiên mắt liền chứng kiến hắn khi vui sướng, nhớ rõ hắn ôn nhu cười, còn có trải qua hai thế đều như cũ dày rộng ấm áp hoài bão.

Phụ thân.....

Trong hiện thực vẫn đang cảm giác có một đôi tay làm cho chính mình an tâm cầm tay mình, cảm giác được hắn ôn nhu nỉ non, chính là, kia cũng là mộng sao? Mở to mắt người liền không thấy đúng hay không? Cho dù ta khóc xin người không cần đi, người cũng sẽ ly khai tay của ta cũng không quay đầu lại rời đi, đúng hay không?

“Ba ba, không cần đi, tiểu Khê không ngủ được, lạnh quá!” Mười hai tuổi tiểu oa nhi túm góc áo nam nhân cao lớn không chịu thả lỏng.

Cái kia nam nhân nhưng không thấy hắn, chính là dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn quần gia đứng ở bên cạnh hắn, “Người là sao lại thế này? Thiếu gia như thế nào hội cảm thấy lạnh!”

Quần gia vội vàng nói, “Sẽ không, điều hòa độ ẩm vẫn là nhiệt độ ổn định, hắn là sẽ không cảm thấy lạnh mới đúng.”

“Về sau chú ý, ta còn cuộc họp, người mang thiếu gia trở về nghỉ ngơi.” Nói xong liền túm mở tay Liên Khê bước ra cửa chính, chỉ để lại Liên Khê thần tình nước mắt ngơ ngác đứng ở phía sau.

Thấy một màn như vậy Thần Khê bỗng nhiên ngây người, tiểu thiếu niên mười hai tuổi như cũ đứng ở đằng kia không tiếng động rơi lệ, Thần Khê lại giống như sét đánh đứng lặng đi.

“Nguyên lai là như vậy..... Ha ha..... Nguyên lai lại có thể là như thế này.....” Thần Khê nở nụ cười, nước mắt lại lạc xuống dưới.

Một mực bên giường bảo hộ hắn Bắc Thần Mộ Dạ chứng kiến Thần Khê nhắm chặt suy nghĩ vừa khóc vừa cười không khỏi lo lắng, chỉ nghe hắn nhỏ giọng hô, “Khê nhi, Khê nhi, làm sao vậy.....”

Nguyên lai ta chưa từng để ý người lừa gạt ta, cũng không hề để ý đếm mối quan hệ quái dị giữa chúng ta, ta biết cùng người một chỗ là bao nhiêu hạnh phúc, liền giống như Liên Khê mười tuổi phía trước vô ưu vô lự, nguyên lai ta phần nợ chính là bởi vì sợ hãi.

Sợ hãi mất đi, sợ hãi lại biến thành nhi đồng kia bị người vứt bỏ, sợ hãi có được tình cảm ấm áp cùng tình yêu sẽ trong phút chốc liền biến mất, người lại biến thành người lạ lạnh như băng, người sẽ không tái ôm ta, sẽ không hôn ta, sẽ không ở thời điểm ta sinh bệnh nắm thật chặt tay của ta, hết thấy đều không có.

Ta sợ hãi chính mình hội giẫm lên vết xe đổ, cho nên ta mới có thể lựa chọn trốn tránh, né ra cạnh người.

Nghĩ đến đây, Thần Khê nước mắt không kiềm chế được mà tuôn trào.

Chứng kiến Thần Khê trong mắt cuộn cuộn không ngừng nước mắt, Bắc Thần Mộ Dạ có chút kinh hoảng, muốn gọi tỉnh Thần Khê, dù kêu như thế nào đều không tỉnh.

Một người lâm vào giấc mộng, lại như thế nào dễ dàng thanh tỉnh mà, có thể thoát ra, thoát khỏi gông xiềng, chỉ có chính hắn.

Trong nháy mắt, hắn lại thấy được thiếu niên kia dưới tàng cây, nhớ kỹ, “Mười năm sinh tử nay mờ mịt” thiếu niên, thiếu niên kia cuối cùng khóc rống, thiếu niên bị hắn nhẹ nhàng ôm vào trong lòng.

Hắn bỗng nhiên nghĩ vậy sẽ khắc sâu hàm ý, chỉ vì mất đi người vợ, vì cái gì cuối cùng hắn thất thanh khóc rống, hắn rốt cục nhận rõ, hắn chưa bao giờ lo lắng thời điểm Liên Thần biết hắn chết sẽ như thế nào, hắn sau khi rời đi, trên đời chỉ có hắn một người a! Hiện tại, hắn lại lần nữa xuất hiện ở trước mắt của mình, thậm chí thành quan hệ tình nhân.

Thần Khê ngơ ngác nhìn thiếu niên bị Bắc Thần Mộ Dạ ôm vào trong ngực, bỗng nhiên có chút nhớ nhung niệm ngực của hắn.

Kỳ thật không cần họ Đoan Mộc cảm thâm nói cho chính mình, chính mình cũng sớm hắn là đã biết không phải sao? Hắn tác phong, Bắc đường hắn và hiện đại có tài cải cách chính trị cùng với kinh tế thượng, hắn dùng tay phải viết chữ, cũng dùng tay trái ăn cơm, cổ chấp chán ghét hương vị thông, hắn từng hoài nghi quá, chỉ có luôn nói dạng chuyện tình không có khả năng phát sinh, thẳng đến khi họ Đoan Mộc cảm thâm tàn khóc xé bỏ một tầng giấy, này làm cho chân tướng bại lộ.

Bỗng nhiên cũng rất tưởng niệm Bắc Thần Mộ Dạ, hai thế, chẳng lẽ chúng ta số mệnh thật là trói cùng một chỗ sao?

Bắc Thần Mộ Dạ vì Thần Khê mê man bất tỉnh mà buồn rầu không thôi, lúc này, Thần Khê bỗng nhiên mở mắt.

Bắc Thần Mộ Dạ sững sốt, lại thấy Thần Khê nở nụ cười một chút, “Quả nhiên, mỗi lần sinh bệnh tỉnh lại đầu tiên mắt chứng kiến đúng là người.”

Thừa Bắc Thần Mộ Dạ còn tại sững sờ thời điểm, Thần Khê hai tay hoàn trụ cổ Bắc Thần Mộ Dạ, thổ khí như lan nói, “Dạ, chúng ta làm, được không?” (xịt máu)

Thật vất vả tỉnh táo lại Bắc Thần Mộ Dạ ngay tại nháy mắt lại ngậy ngấn cả người.

Bên trong gian phòng bình phong sau hai người giờ phút này chính diễn cảm khác nhau nhìn trước mắt hết thấy.

“Minh chủ, người nói, Thần Khê có phải hay không nghĩ thông suốt a! Như thế nào có thể? Người đem tam sinh thạch thượng nhớ lại làm cho hắn một lần nữa đi, rồi một lần nữa hắn liền hoàn toàn tỉnh ngộ sau đó trực tiếp câu dẫn lão cha kiếp trước! Nói! Người không đã làm cái gì!”

Người nọ lại như cũ một bộ bộ dáng cười dài, “Họ Đoan Mộc a! Nếu Đông Phương Thần Khê không thương hắn lại như thế nào phải làm như vậy mà! Nếu không người ở thời cơ không thích hợp nói cho hắn chân tướng, sự tình hội phát triển trở thành cái dạng này sao!”

“Chính là..... Này Bắc Thần Mộ Dạ ở phía trước thế cơ hồ chính là đầu sỏ hại chết tiểu Khê, người gọi ta như thế nào yên tâm đem tiểu Khê giao cho hắn!”

Minh chủ đại nhân lúc này hướng về bên Thần Khê kia nhìn thoáng qua, sau đó mới đứng họ Đoan Mộc cảm thâm nói, “Chính bọn nó chuyện tình bọn hắn tự nhiên sẽ giải quyết, ngay cả đương sự cũng không để ý, người gấp cái gì, tốt lắm, thời gian chúng ta đi ra cũng đủ lâu, đi thôi!” Nói xong, liền túm họ Đoan Mộc phải rời khỏi.

“Uy! Người buông tay a! Tiểu Khê còn trúng độc mà, ta muốn vì hắn giải độc!”

“Người đã quên chúng ta không thể nhúng tay vào chuyện tình nhân gian sao?”

“Chính là.....”

“Tốt lắm.” Minh chủ đánh gãy họ lời nói Đoan Mộc, “Hết thấy đều có định số, xem bọn hắn chính mình tạo hóa, chạy nhanh trở về đi.” Ta phải muốn nhìn đông cung họa, Minh chủ ở trong lòng bổ thêm một câu. Lại quay đầu lại nhìn thoáng qua hai người bên giường, Minh chủ khóe miệng loạn loạn, hài tử kia, không hổ là hậu nhân Đoan Mộc Gia mà.

Nói xong, liền túm họ Đoan Mộc biến mất ở trong phòng.

Bên kia, lần đầu tiên chủ động Thần Khê đã muốn bắt đầu hôn môi Bắc Thần Mộ Dạ.

Lúc trước Bắc Thần Mộ Dạ phản ứng tới được thời điểm, hắn đã muốn đẩy Thần Khê ra, chứng kiến Thần Khê vẻ mặt bộ dáng bi thương, Bắc Thần Mộ Dạ lúc này mới thất kinh thấy làm sai.

“Khê nhi.....”

“Người không thích ta sao? Vẫn là..... Người vừa muốn vứt bỏ ta?”

Bắc Thần Mộ Dạ một phen đem hắn ôm vào lòng, “Thực xin lỗi, Khê nhi..... Ta chỉ là không nghĩ người hối hận.”

“Vì cái gì cho rằng ta sẽ hối hận mà? Kỳ quái thái độ ta vì cái gì biến hóa nhanh như vậy sao? Đúng là bởi vì..... Ta không muốn làm cho chính mình hối hận.”

“Khê nhi..... Ta.....”

“Người biết không? Liên Thần, kỳ thật phía trước ta rất hận người, hận người vì cái gì phía trước đối với ta tốt như vậy, sau lại lại đối với ta chẳng quan tâm, giống như là từ bỏ ta, chính là từ đến nơi đây, ta mới phát hiện ta làm sai, kỳ thật..... Là ta từ bỏ người, ta là người duy nhất mà người có, chính là ta bỏ lại người, một mình rời đi. Điểm này thẳng đến thật lâu sau ta mới hiểu được.”

“Khê nhi.....” Bắc Thần Mộ Dạ muốn nói cái gì, nhưng là bị Thần Khê dùng đầu ngón tay ngăn chặn cái miệng của hắn.

“Kỳ thật thời điểm biết được người là Liên Thần ta trong lòng cảm giác lại có thể là cao hứng, nguyên lai người vẫn chưa từng rời đi. Kỳ thật loạn luân chẳng hạn đều là lấy cớ, là ta lấy cớ lừa gạt mình, ta chỉ là ở sợ hãi mà thôi.....” Nói đến này, Thần Khê bỗng nhiên dừng lại, bởi vì Bắc Thần Mộ Dạ hôn lên hắn.

Hương vị quen thuộc nhất thời quanh quẩn toàn thân.

46. Chương 46: Mừng Một Tháng Bảy

Bắc Thần Mộ Dạ ôm lấy Thần Khê, chìm đắm mà hôn sâu sắc, lưỡi hồng dây đưa lẫn nhau, hòa quyện yết hầu khêu gợi mà nuốt vào lẫn nhau.

Vừa hôn xuống dưới, Thần Khê sớm đã xụi lơ ở trong lòng Bắc Thần Mộ Dạ, bởi vì cơ thể trúng độc mà trắng nõn đến gõ má phiếm thân nhiên hồng nhạt, trên trán mồ hôi chảy ra, này bộ dạng mê người cơ hồ làm cho Bắc Thần Mộ Dạ cảm giữ không được.

Hơi thở nóng rực cùng đầu lưỡi liếm hôn, lập tức làm cho Thần Khê thân mình nóng rực lên.

Đêm thất tịch độc tính hàn, ôn nhu Bắc Thần Mộ Dạ cho hắn cơ hồ làm cho hòa tan.

Cởi bỏ lớp áo ngoài, cổ, xương quai xanh thiếu niên trắng nõn dần bại lộ trong không khí, đôi môi cánh hoa liếm hấp từng chỗ Thần Khê mẫn cảm nhất, đầu lưỡi cũng trần trọc họa vẩy thay đổi vị trí, phân thân ngây ngô như vậy ở Bắc Thần Mộ Dạ thuần thực khiêu khích hạ vận vẹo đứng lên.

Thần Khê chỉ cảm thấy nhiệt lưu từ bụng thẳng hướng ót, lúc này đã hoàn toàn không thể khống chế thân thể của chính mình tái cự tuyệt, ngửa đầu Nhược bạch nga (cái mà ai cũng biết) bình thường hơi hơi rên rỉ đứng lên.

Ngón tay không chịu cô đơn đi tới nội sườn thiếu niên, xúc cảm tinh tế, Bắc Thần Mộ Dạ giống như vuốt ve tơ lụa giống tốt nhất, hơi hơi kích thích không lịch sự làm việc trên người thiếu niên.

“Ân..... Dạ..... Ân ô.....” Thần Khê lung tung kêu Bắc Thần Mộ Dạ tên, ánh mắt cũng mê ly.

Nhìn thấy dưới thân Thần Khê bộ dáng hấp dẫn, Bắc Thần Mộ Dạ cúi người hôn sâu một cái.

Triền miên pháp phòng thở thanh cùng nồng đậm – lúc đó sắc hương ở trong hai người lan tràn.

Thần Khê tay hoàn trụ cổ Bắc Thần Mộ Dạ, mặt ở trên người Bắc Thần Mộ Dạ nhẹ nhàng cọ xát, hơi thở ẩm ướt phun ở trên cổ Bắc Thần Mộ Dạ, có vẻ ôn nhu mà đa tình.

Tùy tay ở đầu giường Thần Khê tìm kiếm, không hổ là thầy thuốc, lúc nào cũng mang bên mình được thương tích. Hắn theo đầu giường cầm cái bình nhỏ, bên trong là một ít thuốc mỡ màu đỏ, Bắc Thần Mộ Dạ xem thấy một chút, xác định là thuốc trị thương, gục một chút, hướng về phía sau Thần Khê hủy diệt.

Có chút lạnh lẽo xúc cảm làm cho Thần Khê hơi hơi tỉnh táo lại, thân thể bản năng ngăn lại phần ngoài xâm lấn.

“Ân..... Dạ..... Khó chịu.....”

“Ngoan..... Thả lỏng một chút, Khê nhi.” Bắc Thần Mộ Dạ ghé vào lỗ tai hắn trầm thấp mà hấp dẫn nói.

Buộc chặt thân thể rất cực chậm rãi hướng hắn rộng mở, tú chân dài nhỏ quần quanh ở thắt lưng Bắc Thần Mộ Dạ gây gò kích áo thượng, nhiệt lượng ở chỗ kết hợp tăng lên cảm thấy kích thích.

Mới bắt đầu đau đớn cùng không khoả đã muốn chậm rãi biến mất, Thần Khê đã muốn lâm vào một loại ảo giác trạng thái.

“Ngô..... Dạ, chậm một chút..... Quá nhanh” Thần Khê miệng lẩm bẩm cái gì, Bắc Thần Mộ Dạ đã kinh hoàn toàn nghe không được, chỉ có vào lúc đó hắn có thể nhận thấy được thiên hạ dưới thân là hoàn toàn thuộc về hắn.

Giống như qua thật lâu lúc sau Thần Khê theo đau dần dần tỉnh lại, toàn thân tràn ngập hơi thở ấm áp cùng nhiệt vây quanh làm cho hắn say mê ánh mắt càng thêm mê ly.

“Phụ thân.....” Cơ hồ là vô ý thức nỉ non lại làm cho Bắc Thần Mộ Dạ đương trường sửng sốt, rồi sau đó, hắn bỗng nhiên nở nụ cười, chỉ thấy khuôn mặt tuần mỹ chậm rãi cúi xuống, ở ngoài miệng Thần Khê ẩn kế tiếp hôn.

“Khê nhi..... Ta yêu ngươi.”

Thần Khê ở trong lòng Bắc Thần Mộ Dạ tỉnh lại, hắn bỗng nhúc nhích, bật người phát hiện nửa mình dưới tê tê. Hình ảnh tối hôm qua điên cuồng cùng dây dưa ánh vào trong đầu của hắn, ta lại có thể chủ động câu dẫn Dạ..... Nghĩ vậy hắn bật người biến thành một con đại tôm nấu chín, lập tức muốn bốc hơi.

Ở thời điểm hắn vừa mới bỗng nhúc nhích, Bắc Thần Mộ Dạ liền tỉnh, hắn hôn khéo miệng Thần Khê, ôn nhu nhìn thiên hạ trong lòng, “Sớm an, Khê nhi.”

“Sớm an.” Thần Khê có chút chật hẹp nói.

Bắc Thần Mộ Dạ lại bỗng nhiên cười khê lên, lệch qua bên tai hắn nói, “Chúng ta làm ba lượt, lại đều là bởi vì Đêm thất tịch này mà, có lẽ, theo một góc độ khác, ta còn phải cảm tạ nó mà.....”

Thần Khê đỏ mặt nghiêng đầu đi.

Bắc Thần Mộ Dạ đem hắn cố định vào trong ngực, “Khê nhi, còn có bảy ngày, ta đều cùng ngươi, được không?”

“Ân.” Thần Khê gật gật đầu.

Thời điểm sáng sớm, người trong Tư phủ đã tập hợp đầy đủ, đang dùng cơm trong đại sảnh, gặp lại hai vị lâu không thấy..

“Mặc Trần, Thanh Minh, các người đã xuất hiện!” Sở Ninh Du nói.

“Hôm nay là mừng một tháng bảy, thiếu gia hắn thế nào?” Mặc Trần cơ hồ cấp tốc không kịp hỏi.

“Tam điện hạ cùng Thần Khê cùng một chỗ mà. Đúng rồi, Thanh Minh, các người đã nghiên cứu ra phương pháp giải độc không?”

Vân Thanh Minh trầm trọng lắc đầu, “Ta cùng Mặc Trần luân phiên lần theo sách cổ cùng được tịch sự phụ lưu lại, cũng không có biện pháp, độc Đêm thất tịch trên thế giới này duy nhất có thể giải trừ bỏ người chế được giả cũng chỉ có sự phụ Thần Khê Vô Ảnh thần y, đáng tiếc, hắn cũng đã qua đời.”

Không khí lại một lần trầm trọng áp lực lên.

“Nga, đúng rồi.” Đứng ở Sở Ninh Du bên cạnh Diệp Cảnh bỗng nhiên đối với Tư Liệt Dương hỏi, “Người, vua Bắc đường đã muốn bằng hà sáu ngày, vì cái gì Bắc đường vẫn là không ai vào chỗ? Các người sẽ không sợ gặp phải tai vạ gì sao?”

Tư Liệt Dương sững sốt, rồi sau đó cười khổ nói, “Chiếu thư Tiên hoàng ở nơi Tam điện hạ đó, chính là Tam điện hạ lại chậm chạp không đăng cơ, ta cũng không có biện pháp a!”

“Vậy các người cái Đại hoàng tử kia tự cũng không thừa cơ mà vào sao?”

“Cái này cũng chính là ta cảm thấy kỳ quái, hiện tại vua và dân trung thế cục là từ Đại hoàng tử cùng Tam điện hạ cầm giữ, một văn một võ cũng là vô sự sống yên ổn với nhau, chính là trong triều sao có thể không có Hoàng đế a!”

“Các người không phải còn có Bắc Thần Lưu Ly sao? Nghe nói hoàng tử chính là đối ngôi vị hoàng đế trùng ý vô cùng a.”

“Hắn trùng ý chính là có thể làm cho Đại hoàng tử đi lên để vị mà thôi, huống chi ngày gần đây Tam hoàng tử phi lại bệnh nặng qua đời, hắn nào có cái thời gian quản! Ai..... Ai có thể nghĩ đến Bắc đường lại có thể lâm vào cục diện như vậy.”

“Có phải hay không Đêm thất tịch đi qua Thần Khê liền gặp tử?” Vẫn trầm mặc không nói Tư Hạo Nguyệt đột nhiên hỏi.

Này vừa hỏi cơ hồ là tâm bệnh mọi người, bọn hắn đều ý thức rõ ràng, Đêm thất tịch qua, thiếu niên ôn hòa xinh đẹp tuyệt trần kia sẽ ly khai.

“Hôm nay là mừng một tháng bảy.” Tư Hạo Nguyệt mặt không chút thay đổi nói, từ khi Thần Khê sinh bệnh về sau, Tư Hạo Nguyệt cũng rất ít nở nụ cười.

Mặc Trần đi vào bên cạnh hắn, cầm tay hắn, xem như không tiếng mà an ủi.

Không khí bữa sáng áp lực trầm trọng hạ đã xong.

Thời điểm nhanh đến buổi trưa, Tư phủ nghênh đón một vị khách nhân ngoài ý muốn.

Đưa con cả Hoàng đế, Bắc Thần Lưu Quang.

“Thần Tư Liệt Dương tham kiến Hoàng tử điện hạ.”

“Đứng lên đi, không cần giữ lễ tiết, ta là đến xem bảo bối đệ đệ ta cùng tình nhân của hắn.”

“Này.....” Tư Liệt Dương lộ ra thần sắc khó xử.

“Không chào đón sao?”

“Không..... Không có, điện hạ đi theo ta.”

Bắc Thần Lưu Quang đi theo Tư Liệt Dương mặt sau, đi tới tiểu viện Thần Khê trụ.

Đi vào đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ có thể chứng kiến dưới tàng cây hai người, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt thiếu niên đánh đàn, làm cho da thịt trắng nõn phiếm hào quang dịu dàng, áo trắng thiếu niên giống như tiên tử ở chung quanh tản ra hơi thở ấm áp mà tốt đẹp.

Thanh niên ở bên cạnh hắn, ý ở giữ, nhìn thấy thiếu niên ngồi ở dưới tàng cây đánh đàn, khước miệng hơi mỉm cười, đó là Bắc Thần Lưu Quang chưa từng có vẻ mặt này.

“Điện hạ, ta đã muốn mang người đến đây, thỉnh tự tiện đi. Vì thần xin được cáo lui trước.”

“Ân.”

Kia dưới tàng cây thiếu niên chứng kiến hắn, hướng tới hắn mỉm cười, làm cho Bắc Thần Lưu Quang nhất thời có loại cảm giác mê muội, hắn ở trong lòng cười nhạo một chút chính mình, cũng không phải chưa thấy qua mỹ nhân!

“Người là.....” Thần Khê nhìn người tới, có chút nghi hoặc hỏi.

Bắc Thần Mộ Dạ nhìn người thu hồi vẻ ôn nhu khí chất, lạnh lùng nhìn Bắc Thần Lưu Quang liếc mắt một cái, “Người tới làm gì?”

Bắc Thần Lưu Quang cười khở một chút, có cần phải giống nhìn thấy cừu nhân sao.

“Tại hạ Bắc Thần Lưu Quang, ra mắt Tiểu vương gia.”

“Nguyên lai là Đại hoàng tử điện hạ, Thần Khê thất lễ.” Nói xong, hắn theo ghé trên đứng lên, lại bị Bắc Thần Mộ Dạ lại cấp khẩu kéo trở về.

“Người tại đây ngốc một hồi, ta cùng người kia đàm nói chuyện.” Bắc Thần Mộ Dạ nói xong nhìn Bắc Thần lưu quang liếc mắt một cái, Bắc Thần lưu quang tự giác đi theo phía sau hắn.

“Hắn trúng Đêm thất tịch, chỉ có bảy ngày, người chuẩn bị làm sao?”

Bắc Thần Mộ Dạ không có trực tiếp trả lời vấn đề của hắn, chính là nói câu, “Chiếu thư Phụ hoàng ngay tại trên bàn trong thư phòng ta.”

“Người..... Chẳng lẽ.....” Bắc Thần Lưu Quang nghĩ tới vấn đề này, khiếp sợ nói không ra lời.

“Trong triều không thể một ngày vô chủ, hiện tại liền nhờ người.” Bắc Thần Mộ Dạ thản nhiên nói.

Bắc Thần Lưu Quang trầm mặc, hắn đương nhiên biết ý tứ của Bắc Thần Mộ Dạ, hắn ở công đạo di ngôn, hắn thậm chí có thể khẳng định, Đêm thất tịch chính là ngày hắn rời đi.

Hồi lâu lúc sau, Bắc Thần Lưu Quang mới hỏi nói, “Như vậy..... Đáng giá sao?”

“Hắn từng nói qua nếu ta chết, Đêm thất tịch, nhất định sẽ là ngày giỗ hai người chúng ta. Ta cũng muốn thế.”

“Ta nghĩ đến người là hận ta cùng Ngọc Lưu Ly.”

“Cái chết của mẫu phi ta cùng các người không quan hệ, hung thủ cũng đã bị trừng phạt không phải sao.”

Bắc Thần Lưu Quang nhìn thấy điểm trước mắt Bắc Thần Mộ Dạ, tuy không thừa nhận có chút hâm mộ.

“Không có chuyện gì nói với ta thì ta đi.” Nói xong, hắn liền hướng tới Thần Khê đi đến.

Nhìn thấy dưới tàng cây cảnh tượng thiếu niên xinh đẹp giống như bức họa trong mắt Bắc Thần Lưu Quang, quay đầu ly khai, hắn cũng có trách nhiệm của hắn.

“Ba.”

Cầm huyền cắt qua ngón tay, Bắc Thần Mộ Dạ vội vàng cầm lấy xem xét, lại phát hiện Thần Khê run rẩy trong lòng hắn.

Hôm nay là mừng một tháng bảy, độc phát.

So với dĩ vãng lần này càng đau đớn, đầu ngón tay còn chảy vết máu diễm lệ, ở màu trắng trên da thịt có vẻ phá lệ chói mắt.

“Khê nhi..... Khê nhi.....” Trừ bỏ không ngừng gọi tên của hắn, Bắc Thần Mộ Dạ bất lực.

Vĩnh viễn đau đớn tra tấn hắn, cả người trở nên giống khối băng, rét lạnh, phát sắc càng lúc càng đen nhánh, cả ngũ quan thế nhưng lộ ra một cỗ hương vị yêu mị..

Lúc này đây độc phát giằng co suốt hai canh giờ, Thần Khê rốt cục bởi vì thể lực chống đỡ hết nổi ngất đi.

Khi...tỉnh lại, chứng kiến Bắc Thần Mộ Dạ hai mắt đỏ lên.

Hắn tự tay xoa mặt của hắn, mặc kệ là Liên Thần hay Bắc Thần Mộ Dạ đều là như vậy một người cường thế, lại có thể sẽ vì hắn khóc, chính mình quả nhiên vẫn là trở nên yếu đuối sao. Bất quá, cuối cùng lại sống qua một kiếp mà.

Đang lúc thời điểm hắn chuẩn bị nói lời an ủi Bắc Thần Mộ Dạ, hắn bỗng nhiên thấy được hai bản mặt hắn vô cùng quen thuộc.

Cái người tự xưng là lão tổ tông hắc họ Đao Mộc cầm thâm cùng hắc y nam nhân vẫn đi theo bên cạnh hắc.

Bắc Thần Mộ Dạ chứng kiến ánh mắt của hắc nhìn lung tung phương hướng, cũng quay đầu đi.

“Tiểu Khê nhi, nhĩ hảo a!”

“Các người là ai?” Bắc Thần Mộ Dạ nhìn hai người trước mắt, nhất là cái Hắc y nam tử kia, người kia tuyệt đối không đơn giản.

“Các người đến làm gì chứ?” Thần Khê hỏi.

Họ Đao Mộc cầm thâm đem mặt tiến đến trước mặt Bắc Thần Mộ Dạ, “Người thật sự không biết ta là ai sao? Người xem xem ta bộ dạng có điểm giống ai?”

“Họ Đao Mộc lắng miếu.” Bắc Thần Mộ Dạ theo miệng phun ra một cái tên.

“Không sai thôi! Người còn nhớ rõ tên lão bà người kiếp trước a! Ta là lão tổ tông hắc, ta gọi là họ Đao Mộc cầm thâm. Ta lần này đến chủ yếu là vì tìm tiểu Khê nhi lấy một bộ họa.”

“Họa? Họa cái gì?”

“Chính là bức họa của sư phụ người Băng Diễm kia, mặt trên họa chính là Vân Vô Tích, sư phụ người hiện tại mà.”

“Sư phụ ta..... Yếu..... Hắc không phải.....”

“Ai nha nha đã quên nói cho người, Băng Diễm là Tư đông chi thần, là hắc che trí nhớ một mình hạ thế trần gian.”

Thần Khê sững sốt trong chốc lát, lúc sau hết tiêu hoá lời nói họ Đao Mộc cầm thâm, liền đối hắc nói, “Ta đem bức họa trang mang bên mình trong bao quần áo.” Nói xong, hắc chỉ chỉ gánh nặng trên bàn.

Họ Đao Mộc mở ra gánh nặng, xuất ra bức họa kia, mở ra bức họa cuộn tròn, họ Đao Mộc khen ngợi vài tiếng, “Không hổ là tay bút Băng Diễm, đem nhân dạng Thiên xu họa nhân họa như đúc. Ta đây sẽ đem họa mang đi nga.”

“Ân.”

Nói xong muốn lôi kéo Hắc y nam tử kia rời đi, bỗng nhiên như là nhớ tới cái gì trở lại, “Các người cũng có thể biết chúng ta không phải phạm nhân, vì cái gì không cầu ta giúp Thần Khê giải độc?”

Thần Khê chính là cười cười, “Mệnh tới không cần quá cưỡng cầu.”

“Vậy còn người, người cũng hy vọng Thần Khê xa người mà đi sao?” Họ Đao Mộc hỏi Bắc Thần Mộ Dạ.

“Hắc sẽ không rời xa ta, ta sẽ vẫn ở cùng hắc.”

“Ai.....” Họ Đao Mộc thở dài, đúng là vẫn còn lôi kéo người bên cạnh đi trở về.

Ở trên đường trở về, họ Đao Mộc cầm thâm hỏi Minh chủ, “Người nói Thần Khê sẽ không chết, chính là mắt thấy Đem thất tịch sắp đến a!”

Minh chủ bao hàm thâm ý cười cười, “Loại độc này hiện tại đã muốn không cần giải, chỉ cần một người một câu trả lời.”

“Có ý tứ gì?”

“Yên tâm, người kia hắc là lập tức liền gặp xuất hiện. Nói thật, ta thực thương thức Thần Khê nhà người mà, rất có nhận thức thôi!”

“Kia đương nhiên, đây chính là nòi giống Đao Mộc Gia.”

“Vậy người nhất định là tàn thứ phẩm đi.”

“Người.....”

Sắc trời dần tối, ngày đầu tiên của tháng bảy sắp là quá khứ.

47. Chương 47: Có Khanh Cũng Đủ Rồi

Đêm thất tịch, thời điểm ban ngày, đã có thể thấy các cô nương tấp nập chuẩn bị lễ, hoa lệ đi trên phố.

Mà hai vị trong Tư phủ đang ở trong viện viết một ít thi thư, thời tiết tốt có thể phơi nắng.

Tục lệ treo mảnh giấy ước nguyện Đêm thất tịch đã có từ lâu, bọn hần mặc dù không phải cô nương gia nhưng chút lễ nghi cũng không lằngoai lẹ.

Đợi cho chuẩn bị hoàn tất, Thần Khê cả người cũng bụi phác phác, cũng là là cười khê đáng yêu.

Bắc Thần Mộ Dạ nhẹ nhàng ở chớp mũi hần điểm một cái, quét đi tro bụi trên mặt hần.

Thần Khê đối hần cười cười, “Đêm thất tịch thật hảo đẹp.”

Nhanh đến thời điểm giữa trưa, Tư gia gia chủ Tư Liệt Dương sớm đã chuẩn bị tốt mâm cỗ. Tự một lúc sau, Thần Khê cũng bắt đầu dần dần ra cửa đi lại.

Làm yên lòng đám người cơ hồ sắp bị áp lực đến hồng mắt Mặc Trần còn có Tư Hạo Nguyệt cùng với Vân Thanh Minh, tuy rằng vẫn bị thương tâm, nhưng là mỗi ngày có thể chứng kiến Thần Khê cười ôn hòa, cũng cảm thấy được cũng đủ rồi.

Thu xếp một bàn toàn món ngon, những người đó coi như là hội môn.

Nhìn mọi người trên bàn, Thần Khê nhìn Vân Thanh Minh, bỗng nhiên trêu đùa, “Nhìn thấy hôm nay lộ vẻ thẹn thùng ư ăp, hoàng thúc ta cùng lão sư ta, Mặc Trần cùng Hạo Nguyệt, vậy còn Thanh Minh người cùng Tư đại nhân là chưa có cặp, cho các người cùng chúng ta qua đêm thất tịch này, chẳng phải là ủy khuất các người.”

Lời này vừa nói ra, ngay cả khuôn mặt bài tú-lơ-khơ mặt Tư Liệt Dương cũng không khỏi phì cười.

Nhưng thật ra Vân Thanh Minh thoải mái, “Ta ta mới năm phương hai mươi, lại là nhất cung đứng đầu, khải sâu thú không đến lão bà, huống chi đại trượng phu gì hoạn vô thê a!”

Hần này một bộ dáng ra vẻ hào sảng đem mọi người trên bàn làm cho tức cười.

Cơm trưa một mảnh hoan thanh tiểu ngữ bắt đầu.

“Nga, đúng rồi, ta nhớ rõ trước kia Thanh Minh người cùng Tư đại nhân là có quen biết, các người như thế nào biết nhau?” Thần Khê có chút nghi hoặc, dù sao một cái là cấp dưới của vua Đông Hải một cái là tộc trưởng bắc đường gia tộc đệ nhất a, theo lý thuyết, không nên cùng xuất hiện a!

Không đợi hai vị diễn viên trả lời, ngồi ở giữ Tư Hạo Nguyệt Mặc Trần đã tới nói một câu, “Thiếu gia, ta chẳng lẽ không nói qua cho người, Tư Liệt Dương là sư huynh Thanh Minh sao?”

“Sư huynh! Hai người các người là quan hệ sư huynh đệ!”

Tư Liệt Dương gật gật đầu, “Đúng vậy, Thanh Minh là sư đệ ta.”

“Năm đó sư phụ thu hai đồ đệ, ta thân thể kém, không thể luyện tập kiếm thuật cao thâm, cho nên sư phụ cũng chỉ dạy ta dụng độc cùng y thuật, mà kiếm thuật truyền cho người này!”

Thần Khê cười cười, “Tựa hồ huynh đệ cảm tình không tốt lắm a!”

“Nếu người cả ngày cùng Mộc Đầu học tập, người sẽ cùng cái Mộc Đầu kia có cảm tình không?”

“Ha ha ha!” Mặc Trần cười khoái phun ra đến đây, “Thanh Minh miệng của người càng ngày càng độc.”

“Không nghĩ tới thời điểm đại ca cũng bị người làm á khẩu không trả lời được.” Tư Hạo Nguyệt Ám thích.

Cơm trưa ngay tại nhất phái thoải mái sinh động bầu không khí trung đã xong.

Sau khi ăn xong, Bắc Thần Mộ Dạ nói với mọi người muốn dẫn Thần Khê xuất môn đi một chút, tự ra tự phủ đại môn.

Tư Hạo Nguyệt nhìn thấy bọn hắn thân ảnh đi xa, hỏi một câu, “Bọn hắn vừa đi, tự cũng không trở lại.”

Không có người trả lời vấn đề của hắn, tất cả mọi người trong lòng biết rõ ràng, không khí vừa mới sung sướng trở thành hư không, chỉ còn lại có đầy phiền muộn.

“Thần Khê cả đời này có Bắc Thần Mộ Dạ coi như là cũng đủ rồi.” Diệp Cảnh cảm thán nói.

“Ân, nhìn ra được, nếu có thể, hắn thật có thể cấp Thần Khê cả đời hạnh phúc mà.”

Bước ra đại môn Tư gia, ở ngã tư đường so với thường ngày thường càng thêm náo nhiệt, trước cửa đại môn tập nập khuê trung nữ tử mặc quần áo xinh đẹp nhất, chờ đợi ngày hôm nay tìm được như ý lang quân.

Hai người đi ở trên đường, tất nhiên là được ai kia che nắng cho, Thần Khê đáng người gầy cơ hồ là rúc vào bên người Bắc Thần Mộ Dạ, được tính khiến cho hắn khuôn mặt mơ hồ, chợt nhất mỹ nhân khuynh thành tựa vào trên người thanh niên tuấn lãng khí chất phi phàm. Thật sự là cảnh đẹp tiện sát công tử cùng các tiểu thư độc thân.

“Hắc hắc! Mua một cái, kẹo hồ lô đây!” Âm thanh vang dội từ người rao hàng ở ngã tư đường.

Thần Khê đứng ở trước mặt tiểu ***.

“Yêu! Cô nương, công tử, muốn mua một chút kẹo hồ lô sao?” Chàng trai bán kẹo sang sảng hỏi.

“Khê nhi, muốn ăn không?” Bắc Thần Mộ Dạ hỏi.

Thần Khê gật gật đầu.

Chàng trai kia lấy một cây đưa cho hắn, Bắc Thần Mộ Dạ theo thất lưng trung lấy ra bạc vụn.

“Cám ơn vị gia này! Chúc các người trăm năm hảo hợp a!”

Nghe được hắn chúc phúc trong, hai người nhìn nhau cười.

“Cám ơn người, chỉ mong như thế.” Đối với chàng trai cảm ơn, hai người lại hướng tới địa phương khác đi.

Kinh thành thật là phồn hoa, hai người cơ hồ là đi dạo đến quá trưa, thẳng đến sắc trời dần tối, mới xem như xem xong phố xá Đêm thất tịch.

Mà thời điểm, hoa đăng đã muốn bị điểm sáng.

“Công tử, muốn mua hoa đăng sao?” Một cụ già bán hoa đăng hỏi.

Bắc Thần Mộ Dạ nhíu nhíu mày, “Hoa đăng, không phải dùng để trưng bày sao? Mua này làm cái gì?”

Mới vừa nói xong chợt nghe thấy bên cạnh Thần Khê bật cười lên, “Hoa đăng này là mua để phóng, ở hoa đăng viết tên vợ, để vào trong nước, bọn họ có thể vĩnh viễn cùng một chỗ.”

“Cũng là người vợ con nương tử biết, công tử muốn tới một cái sao?”

“Cho ta hai cái đi.”

Ông cụ già đưa qua đi hai triền hoa đăng, Thần Khê cùng Bắc Thần mộ nửa đêm dừng cúi người viết xuống tên của đối phương, sau đó cầm hoa đăng hướng về bờ sông đi đến.

Bờ sông đã muốn tụ tập rất nhiều nhóm cả trai lẫn gái, hai người tìm vị trí, đem hoa đăng để thả trên sông.

Nhìn thấy hoa đăng càng lúc càng xa, chỉ nghe Bắc Thần Mộ Dạ nói, “Thật có thể đủ vĩnh viễn ở một chỗ sao?”

Thần Khê không nói chuyện, chính là ăn cây kẹo Hồ lô, viên kẹo bị cắn nát, phát ra thanh thúy tiếng vang.

“Ai! Dạ, người xem trên mặt sông!”

Bắc Thần Mộ Dạ theo phương hướng ngón tay Thần Khê nhìn lại, có thể chứng kiến trên mặt sông nổi lơ lửng rất nhiều tượng nhi đồng.

“Phóng nhiều như vậy đồ vật này nọ tiến vào sông, sẽ không sợ ô nhiễm nguồn nước sao.....”

“Người thật sự là không biết gì, kia tên là “Hoá sinh”, cầu con cái, là tập tục của người con gái dùng.” Nói đến này hấn bỗng nhiên đã nghĩ tới trước kia Sở Ninh Tích nói với hấn những lời này, Liên Thần, vốn là người vô tử, người là ngoài ý muốn.

“Dạ.....”

“Ân?”

“Làm con của người thực hạnh phúc.”

“Người cảm thấy hạnh phúc thì tốt rồi.”

“Phụ thân, ngâm thi cho ta nghe đi.”

Nghe hấn bỗng nhiên thay đổi xưng hô, Bắc Thần Mộ Dạ có chút ngoài ý muốn, “Ta kiếp trước chính là thương nhân, đời này đối với thi từ cũng không hứng thú, cũng chỉ biết một ít đơn giản.”

“Liên ngâm một câu đơn giản đi.”

“Yên tiêu vi nguyệt đậm trời cao,

ngân hà thu kì muôn đời đồng.

Mấy phần hoan tình cùng cách hận,

hàng năm cũng lúc này tiêu trung.”

Hấn niệm vô cùng chậm, tiếng nói trầm thấp khêu gợi ở bên tai Thần Khê quanh quẩn, thế nhưng sinh ra tiếp tục phiền muộn.

Bầu trời ánh trăng càng ngày càng sáng, cũng sắp tới đêm khuya.....

“Điện hạ!”

“Thiếu gia”

“Thần Khê”

Một tiếng âm thanh bất đồng xưng hô ở trên đường quanh quẩn, tìm thấy hai người đang ở cạnh bờ sông ngắm trăng.

Giờ phút bọn họ thổ lộ tình cảm là lúc chúng bạn hữu đang chen ở ngã tư đường phồn hoa mà tìm kiếm hai người.

Trước tìm được bọn hấn chính là Mặc Trần cùng Tư Hạo Nguyệt, thời điểm chứng kiến bọn hấn, Thần Khê đang tựa vào trên người Bắc Thần Mộ Dạ.

“Thiếu gia, Tam điện hạ.”

Hai người đều quay đầu lại, chứng kiến bọn hấn khi có chút kỳ quái.

“Các người mau trở về một chuyến đi, lão gia cùng phu nhân đang ở Tư phủ.”

Có thể bị Mặc Trần xưng là lão gia cùng phu nhân cũng chỉ có thái thượng hoàng Đông Phương Hạo cùng thái hậu Bắc Thần yển.

“Phụ hoàng cùng mẫu thân đến.....” Còn chưa nói hoàn, Thần Khê liền nôn ra một búng máu, suy yếu ngã vào trong lòng Bắc Thần Mộ Dạ.

“Khê nhi [thiếu gia][Thần Khê]!” Ba người đồng thời kêu lên.

“Điện hạ, lão gia cùng phu nhân muốn gặp thiếu gia.”

Bắc Thần Mộ Dạ gật gật đầu, ôm Thần Khê đi theo Mặc Trần trở về Tư phủ.

Tư Hạo Nguyệt cũng lấy ra đạn tín hiệu, nói cho những người khác, người đã tìm được rồi.

Chúng kiến hân Khê bị bao trong ngực suy yếu cơ hồ lập tức liền rời đi, lúc sau, Đông Phương Hạo cơ hồ đập nhỏ một cái bàn.

“Bác Thần Mộ Dạ, ta hảo hảo giao một đứa con cho ngươi, ngươi cứ như vậy mang về gặp ta! Nếu không hoàng huynh Bắc Thần Lưu Quang ngươi nói cho chúng ta biết, chúng ta đến nay còn bị chẳng hay biết gì!”

“Tốt lắm, Hạo, cũng không phải toàn lỗi của hân,, ngươi trước đem Thần Khê buông ra, ta xem xem.” Bắc Thần Yến đồng dạng lo lắng nói.

“Ngươi biết y thuật?” Bắc Thần Mộ Dạ hỏi.

“Ta thời điểm còn là công chúa Bắc đường đi theo thái y học qua một chút.”

Thần Khê bị đặt ở trên giường, Bắc Thần yến vì hân xem mạch, chỉ thấy nàng bỗng nhiên nhú mi, lại bỗng nhiên nghi hoặc, diễn cảm biến hóa phong phú.

Bên cạnh mọi người sợ quấy rầy đến hân, đều không nói chuyện.

“Mộ Dạ, ngươi lại đây một chút.” Bắc Thần yến bỗng nhiên kêu lên.

Bắc Thần Mộ Dạ đi tới, Bắc Thần Yến đưa tay vì hân xem mạch.

Bỗng nhiên, trước mắt hoa lệ phụ nhân này người cười, làm cho người ở chỗ này đều thấy kỳ quái.

“Các ngươi có bằng lòng hay không hãy nghe ta kể một chuyện xưa?”

“Kỳ thật, Phụ hoàng ta có hai đứa con trai, một là phụ thân Mộ Dạ, cũng là vị mới vừa băng hà kia, còn có một vị kỳ thật là Hoàng tử cả, nhưng hân không lên làm Hoàng đế.”

Người ở đây trong lòng đều biết rõ ràng, người kia chính là phụ thân Nạp Lan Phi.

“Vị Hoàng tử cả kia có một vị Vương phi, ta cùng nàng phi thường thân nhau, vị Vương phi kia chính là người làm ra độc Đêm thất tịch.”

Nàng vừa nói như thế, người ở chỗ này đều tỉnh ngộ, Nạp Lan Phi có được giải dược của Đêm thất tịch là điều có thể giải thích.

“Từ xưa Hoàng gia sự tình xấu xa nhiều nhất, ai biết ta vị đại hoàng tẩu kia trước khi lấy chồng tâm hồn thiếu nữ sớm đã hứa hẹn, người nàng hứa kia chính là nhị hoàng huynh ta, tại thời điểm ta tiến cung gặp hoàng huynh hân mới nói cho ta biết, Nạp Lan cũng không phải là con ruột hân. Thực chuyện xưa cũ khuôn sáo, Đại hoàng huynh ta thân mình vốn không hảo, hân gặp được Vương phi hân cùng thân đệ đệ mình tư hội, trong cơn tức giận liền bệnh mà chết, mà hoàng tẩu ta cũng tự sát. Bởi vì ấy nấy, hoàng huynh đối Nạp Lan Phi phi thường tốt, khiến Nạp Lan hiểu lầm mà hận hân!” Nói đến này, Bắc Thần Yến nở nụ cười một chút, “Ta chưa nói tới chính đề đúng không? Kỳ thật Hoàng tẩu của ta cũng là chết vào Đêm thất tịch, là chính cô ta đối với mình hạ độc. Cái thời điểm kia ta mới biết được trên thế giới lại có thể có độc dược kỳ diệu như vậy, ta mỗi ngày ở cùng nàng, nàng liền giảng cho ta về phương diện dược lý. Thẳng đến có một ngày, nàng nói cho ta biết Đêm thất tịch, không cần giải dược cũng có thể giải độc.”

Đã muốn nói tới đây, mọi cơ hồ đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, bởi vì nghe nàng vừa nói như thế, Thần Khê vẫn là có thể cứu chữa.

“Độc tên là Đêm thất tịch, chính là có quan hệ tình yêu. Nàng nói, giải độc có một loại phương pháp là thông qua mập hợp đem độc tố chuyển dời đến trên người một người khác. Vấn đề ở chỗ này, làm độc tính chuyển dời đến thân thể một người khác, mà người trúng độc lần đầu kia lại làm độc cấp đổi vị trí trở về, sau đó tái mập hợp một lần. Độc tính sẽ đi lại ở hai người trong lúc thay đổi mà dần dần biến mất. Hiện tại Thần Khê chính là bị vậy loại tình huống này!”

“Kia hân vì cái gì lại hộc máu!” Mặc Trần tính tình nóng nảy hỏi.

“Đó là đem dư độc cấp nhỏ ra, hân hiện tại thân thể, điều dưỡng một chút thì tốt rồi, đúng rồi, loại độc này còn có cái đặc điểm, dùng loại phương pháp này đặc thù giải lúc sau, trong máu hai người lưu lại được tính Đêm thất tịch, này trực tiếp sẽ làm ra một kết quả, nếu các ngươi một người chết đi, người kia nhất định sẽ vì hân chôn cùng.”

Thật sự là độc được tình diệu a! Đây là tiếng lòng mọi người hiện tại.

“Người là nói hiện tại Khê nhi không có việc gì?” Bắc Thần Mộ Dạ hỏi.

“Ân, hẳn là. Vị kia chế được có lẽ nghĩ đến yêu chính là có thể vì đối phương hy sinh hết thấy đi.”

“Đa!” Bên kia Tư Hạo Nguyệt hoan hô đứng lên, mọi người cũng liệt mở khoe miệng.

Chỉ có Đông Phương Hạo như cũ cái mặt lãnh, “Cứ như vậy tính ra, tiểu tử ngươi ít nhất huých con ta ba lượt!”

Ai biết Bắc Thần Mộ Dạ căn bản không để ý tới hắn, cứ thế nhìn Thần Khê.

Đông Phương Hạo chán nản.

“Hoàng huynh.” Đứng ở phía sau hắn Diệp Cảnh âm trầm kêu lên, làm cho Đông Phương Hạo nổi da gà nháy mắt toàn bộ bùng nổ.

“Ngươi còn muốn ném thử chút mùi vị sao?”

Đông Phương Hạo bật người ngậm miệng.

“Không nghĩ tới cái hoa đăng kia thực để đã cho ta và ngươi cùng nhau vĩnh viễn mà.....” Nghe Bắc Thần Mộ Dạ nói, Thần Khê cảm thán nói.

“Ngươi có thể sống, thật tốt.”

“Ân.”

Đang lúc Bắc Thần Mộ Dạ chuẩn bị cúi người hôn môi Thần Khê khi, đại sát phong cảnh Tư Liệt Dương xuất hiện.

Xem nhẹ Bắc Thần Mộ Dạ kia ánh mắt giết người, Tư Liệt Dương sốt ruột nói, “Điện hạ người mau đi xem một chút, Trương Thừa tướng cùng Lí thượng thư nói lại sắp tuyên đọc di chiếu tiên đế.”

“Cái gì? Tiên đế di chiếu?”

“Ngươi mau đi xem một chút đi.” Trên giường Thần Khê nói.

Hai người bay nhanh đi vào đại sảnh, quả nhiên thấy được lão Thừa tướng.

“Tam hoàng tử Bắc Thần Mộ Dạ nghe chỉ.” Nhìn thấy người, Thừa tướng kia bật người theo ghế trên đứng lên.

Bắc Thần Mộ Dạ cùng Tư Liệt Dương quỳ xuống.

“Trẫm khổ tâm dẫn dắt Bắc đường ba mươi sáu năm nay, gần đây thân thể ngày càng sa sút..... Hiện đem ngôi vị hoàng đế ban cho Tam hoàng tử Bắc Thần Mộ Dạ, khâm ban thưởng. Điện hạ, tiếp chỉ a!”

Bắc Thần Mộ Dạ không có lập tức đi tiếp chỉ, chính là hỏi Trương Thừa tướng, “Này di chiếu là ai đưa cho người?”

“Là Đại hoàng tử điện hạ a, hơn nữa chúng ta xác nhận qua, đúng là bút tích tiên đế, đúng rồi, Đại hoàng tử còn có một phong thư muốn thần giao cho Bệ hạ.” Nói xong, theo trong tay áo lấy ra một phong thư.

Bắc Thần Mộ Dạ mở ra.

“Ta biết ngươi hiện tại nhất định tức chết, nhưng là cũng không còn biện pháp, ta hiện tại đã muốn xa cuối chân trời. Lần trước ngẫu nhiên biết được chuyện cũ hoàng thất, đã nghĩ đến Bắc có thể cứu đứa con hắn, liền truyền tin cho Bắc, không nghĩ tới thật sự cứu mệnh vị Tiểu vương gia kia.

Kỳ thật ta căn bản không lòng dạ nào ngồi ngôi vị hoàng đế, hiện tại ngươi lại giải quyết xong một phen tâm sự, ngôi vị hoàng đế này cũng là ngươi đảm đương đi, ta liền đi du sơn ngoạn thủy, thuận tiện mang người đi dạo Giang sơn đi! Nga, đúng rồi, đại tai họa Bắc Thần Lưu Ly kia ta cũng cấp trời đi rồi, nhìn người như vậy phỏng chừng cũng sẽ không có đứa con, cho nên vị trí Thái tử ta đều chuẩn bị tốt cho ngươi, tiểu chất tử của ngươi, đứa con đáng yêu của Lưu Ly đang ở hoàng cung chờ ngươi.

Tốt lắm, vô nghĩa nói nhiều như vậy, hiện tại người không nghĩ làm hoàng đế cũng không được. Nói thật, ta thật sự hâm mộ người, cho nên cục diện rối rắm này liền giao các người.

— huynh trưởng Lưu Quang thượng”

Bắc Thần Mộ Dạ cuối cùng là ôn hoà nhã nhặn xem xong thư, trong lòng nghĩ đến thời điểm ta có đứa con người còn không biết ở đâu mà! Việc đã đến nước này, cục diện rối rắm này quả nhiên là muốn hắt tới đón a, lúc trước nói cho hắt chuyện di chiếu ngược lại bị hắt đem ra ép buộc.

Ba ngày sau, Bắc đường cử hành lễ lớn Tân Hoàng đăng cơ, tam hoàng tử Bắc Thần Mộ Dạ thành tân hoàng Bắc đường.

Xa cuối chân trời kia Bắc Thần Lưu Quang khi nghe tin tức, bên miệng lộ ra nét tươi cười thoáng qua khi thực hiện được kế.

Trong hoàng cung, Thần Khê đùa với đương nhiệm đứa con Bắc Thần Mộ Dạ Bắc Thần Khánh, đem Hoàng đế quăng ra một bên.

“Khê nhi, người không cần quản cái tiểu quý kia!”

“Cái gì tiểu quý, hắt chính là con của người!”

“Con ta chỉ có người!”

“Cùng tiểu hài tử ghen cái gì!”

Lúc sau hồng tiểu oa nhi ngủ, Thần Khê lúc này mới đi vào tắm điện Hoàng đế, người nọ đang ở dưới đèn phê duyệt tấu chương, cùng kiếp trước Liên Thần ở trong thư phòng xem văn kiện giống nhau, nghiêm túc mà chuyên tâm.

Hiện tại cuộc sống thật tốt, tất cả mọi việc trôi qua đều tốt đẹp.

Mặc Trần nghe nói cũng cùng Tư Hạo Nguyệt dạo chơi nhân gian, mà Lão sư cùng Hoàng thúc lúc sau Đêm thất tịch đi trở về. Phụ hoàng cùng Mẫu thân tiếp tục kiếp sống du ngoạn, Vân Thanh Minh tiếp tục về Thiên xu cung làm cung chủ, thuận tiện làm khách hoàng cung, có thể tùy ý xuất nhập.

“Có lẽ, ta thật sự đến được hạnh phúc chứ.”

“Ân? Khê nhi, người tới rồi.” Chứng kiến người tới, Bắc Thần Mộ Dạ buông bút son trong tay.

Thần Khê cười đi qua, Bắc Thần Mộ Dạ ôm lấy cổ của hắt hôn sâu một cái, cái tiểu hài tử kia làm hại hắt bốn ngày không có đụng tới Thần Khê.

Vừa hôn xuống dưới, hai người đều động tình, Bắc Thần Mộ Dạ đã kinh ôm lấy Thần Khê hướng về giường đi đến.

Lúc này, ngoài cửa bộc phát ra một tiếng khóc trần kinh thiên động địa.

Theo tiếng nhìn lại, đúng là kia tiểu thái tử Bắc Thần khánh.

Thần Khê vội vàng yếu xuống dưới, Bắc Thần Mộ Dạ cơ hồ tức khí đến hộc máu, tiểu quý này, so với Liên Khê kiếp trước còn muốn khó chơi thập bội.

“Ta muốn Thần Khê thúc thúc.” Tiểu oa nhi khóc đỏ mặt.

Thần Khê không có biện pháp, chỉ phải đi hồng khóc tiểu hài tử.

Bắc Thần Mộ Dạ bóp nát một cái lư hương.

“Thực xin lỗi, Dạ, ta đêm nay chỉ có thể đi bồi tiểu Khánh, chính người một mình ngủ đi.” Nói xong, liền ôm tiểu oa nhi lỵ khai ngự thư phòng.

Bắc Thần Mộ Dạ u oán nhìn bóng lưng tình nhân rời đi, tối nay, lại là đêm không ngủ a!

Hoàn

48. Chương 48: Phiên Ngoại : Chi Tịch Tịch Đều Thành Quyết [Nhất]

Bên ngoài mặt trời chiều ngã về tây, năm ấy thiếu niên mười bảy tuổi lưng một thanh kiếm ly khai địa phương hắt từ nhỏ sinh sống. Trời chiều tà tà đổ lên quá bóng dáng của hắn, thiếu niên thân huyền y, mềm mại nhẹ nhàng bước chân đi xuống núi. Hắn chính là Sở Ninh Du.

Sư phụ nói kiếm thuật của hắn đã thành, cần chính là tôi luyện. Thời điểm Sư phụ nói những lời này có chút phiền muộn, rồi sau đó vuốt râu dỗi Sở Ninh Du nói, “Nhi đồng, ngươi vốn là không thuộc về hồng trần, tái như thế nào bước vào bên trong thế tục này.” Nói xong, còn hơi hơi thở dài.

Sở Ninh Du vừa đi vừa nghĩ sư phụ nói những lời này. Thân thể của mình vẫn chưa được tốt, cho nên từ nhỏ đã bị đưa vào bên trong thâm sơn này cùng sư phụ tu luyện kiếm thuật, qua mười năm cũng có chút thành quả, chính là không hiểu sư phụ vì sao đột nhiên phái hắn xuống núi. Chẳng lẽ là đi du lịch sao? Hay là có chuyện khác chẳng hạn. Quên đi, không nghĩ.

Suy nghĩ, nếu hạ sơn phải đi gặp thân nhân mười năm không thấy. Không biết bọn hắn thế nào, từ lúc năm tuổi lên núi theo sư phụ suốt mười năm không bóng người, hắn nhớ tới ông nội dài râu còn có tiểu muội cả ngày không nói một tiếng. Chính mình từ nhỏ phụ mẫu đều mất, coi như là ông nội nuôi lớn, không biết bọn họ hiện giờ thế nào. Nghĩ vậy, Sở Ninh Du bước nhanh hơn.

Tam thu hoa quá, mười dặm hoa sen. Một ngày một đêm đi không ngừng nghỉ, Sở Ninh Du rốt cục tới có “Kinh đô Hoa sen” Mĩ danh Thanh Phong thành.

Tiếp qua vài ngày có thể đi tới kinh thành chứ, ngồi ở bên cửa sổ từ lâu Sở Ninh Du nghĩ. Nhìn thấy trước mắt một mảnh xanh ngắt làm nổi bật hoa sen kiều diễm, gió thổi nhẹ, màu xanh biếc trên mặt hồ nổi lên chậm chậm gợn sóng. Thiếu niên trải đời chưa thâm không khỏi tâm thần nhộn nhạo lên, cảnh đẹp như thế, không bằng ở chỗ này vài ngày đi, dù sao nơi này cách kinh thành cũng không xa. Nghĩ vậy, thiếu niên không khỏi hưng phấn, ánh mắt xinh đẹp gợn nhẹ tầng sương, bởi vì mới vừa uống qua rượu, khuôn mặt trắng nõn cũng lộ ra thần nhiên hồng nhật, thiếu niên chính là say cảnh đẹp, cơ hồ không rảnh bận tâm có người khác nhìn chằm chằm vào hắn.

Đó là người ngồi ở bên kia cửa sổ, một thân tơ lụa hoa lệ làm nổi bật bề ngoài tuấn dật bất phàm, khoe miệng của hắn hé một tia thần nhiên ý cười, ngón tay thon dài thưởng thức chén rượu bạch ngọc, ánh mắt lại lạc tại trên người người thiếu niên kia, bỗng dưng, hắn gọi người tùy tùng, ghé vào lỗ tai hắn dặn dò vài câu, rồi sau đó xoay người ly khai từ lâu.

“Tu, ta cho ngươi tra chuyện tình thế nào.” Người ngồi ở ghế trên không chút để ý hỏi kẻ dưới chân.

“Bẩm ông chủ, thuộc hạ hoàn toàn tra không tra ra lai lịch người này, chỉ biết là hắn tựa hồ là mấy ngày trước nhập thành, còn lại một mực tra không ra.” Người quỳ trên mặt đất cúi đầu nói.

“Một chút cũng tra không ra sao? Thú vị, Đại Tu thần thông quảng đại cũng tra không được lịch ai à?”

“Thuộc hạ đáng chết.”

“Quên đi, ngươi đi xuống trước đi.”

“Vâng. Thuộc hạ cáo lui.”

Ngồi một mình ghề thượng hơi hơi híp mắt, nghĩ sáng sớm nhìn thấy vị kia thiếu niên. “Thật sự là một người tinh xảo a, có một đôi ánh mắt xinh đẹp.” Hắn lẩm bẩm nói. Lại còn chưa tra ra lai lịch sao? Thật sự là thích thú lắm. Bất quá nếu đi vào địa bàn của ta, ta làm sao có thể lãnh đạm quên hắn. Xem ra cuộc sống gần đây vẫn là rất nhàm chán mà, ta phải tìm một việc làm. Hắn thần nhiên cười, trong lòng đã quyết định muốn làm gì đó.

Sáng sớm, Sở Ninh Du bị một mảnh tiếng ồn ào cấp đánh thức. Rời khỏi giường, đi xuống lầu, khách *** ngày hôm qua vẫn có ít khách quan lúc này ngồi đây người, hắn có chút kỳ quái, liền hỏi chủ quầy, “Như thế nào hôm nay đột nhiên trở nên náo nhiệt như vậy a?”

“Tiểu huynh đệ, ngươi lại có thể không biết?” Chủ quầy vẻ mặt diễn cảm kinh ngạc.

Sở Ninh Du có chút kỳ quái, “Biết cái gì a?”

“Hôm nay chính là ngày hoa khô du hồ!”

“Hoa khô? Du hồ?” Sở Ninh Du thần tình đầu chấm hỏi.

“Tiểu huynh đệ, chắc là ngươi là người từ nơi khác tới, hoa khô Thanh Phong thành Tô Nho Nhỏ cô nương mỗi khi đến Mùa lễ hội đều đến du hồ, nhưng lại thỉnh một vị công tử đi uống trà ngâm thi, cho nên a, sau đó mỗi khi đến ngày này sẽ có một đồng văn nhân mặc khách tụ tập tại đây.”

“Kia hoa khô xinh đẹp không?”

“Nói gì vậy a! Đều nói là hoa khô rồi, đây chính là điểm áp hoa thơm cỏ lạ tiểu mỹ nhân!”

Này hoàn toàn gợi lên sự quan tâm của Sở Ninh Du, trong lòng suy nghĩ, hoa khô này đến tột cùng mỹ tới trình độ nào?

“Chường quây, hoa khô ở nơi nào du hồ a?”

“Nga, ngay tại Thanh Phong hồ cách nơi này không xa, ha ha, tiểu huynh đệ, nhìn ngươi tuần tú lịch sự, có thể phải nhận được Tô cô nương xem trọng nga!” Chường quây cười nói.

Sở Ninh Du không nói, cười cười cùng chường quây tạm biệt liền đi Thanh Phong hồ.

Ven hồ người người tấp nập, xem ra mỹ lực mỹ nữ thật đúng là đại nha. Thật vất vả tìm được vị trí, trông về phía xa mặt hồ, một con thuyền hoa lệ thuyền hoa như ẩn như hiện, nhưng gợi lên tâm tư bao người.

“Hai, nghe nói thế nào? Lần này Tô cô nương đến đây ngâm thơ kết bạn, ai ngâm thơ hảo? Liền có thể tiến vào thuyền hoa cùng nàng đối ẩm!”

“Khó trách hôm nay tới nhiều thư sinh công tử như vậy!”

“Xem ra ta là không cơ hội!”

“Ai, nhìn thấy bóng dáng mỹ nhân cũng là tốt a!”

Nghe được người bên cạnh nói chuyện với nhau, Sở Ninh Du tưởng, lấy thi kết bạn, này hoa khô thật đúng là cao nhã, đến không biết người nọ là hạng tư sắc nào?

Đang nghĩ ngợi tới, chỉ thấy người bên cạnh bỗng nhiên xông xao đứng lên, nhìn về phía trước, chỉ thấy thuyền hoa kia càng lúc càng gần, trên thuyền mảnh chậm rãi kéo ra, đi ra là một vị nữ tử thân thanh lam. Cho dù thuyền đến gần, cũng cách bờ biển một khoảng cách, người bình thường chỉ thấy thân ảnh mờ lung màu lam kia. Nhưng Sở Ninh Du dựa vào thị lực người luyện võ siêu phàm thấy rõ khuôn mặt Thanh y nữ tử. Thực kinh diễm một phen. Đối với hần người sinh trưởng bên trong thâm sơn, đối mỹ nữ thật không có cảm giác gì quá lớn, chính là cô gái trước mắt, ước mười bảy mười tám tuổi, trừ bỏ khuôn mặt tuần tú dung hòa, còn có một cổ khí chất nhã nhặn lịch sự, trên người cô gái kết hợp hợp sức toả sáng xinh đẹp không gì sánh kịp. Khó trách toàn thành mọi người lâm vào điên cuồng mà!

Chỉ thấy nàng khẽ mở chu thân, “Mọi người có thể im lặng một chút không?”

Thanh âm không lớn, lại thanh thúy dễ nghe, người nghe được bật người yên tĩnh trở lại, người không nghe được thấy một bên đột nhiên an tĩnh cũng ngậm miệng lại, trong lúc nhất thời ven hồ chỉ còn nghe tiếng gió thổi.

Mỹ nữ cười cười, “Vì đáp tạ mọi người hôm nay đến, ta vì mọi người tấu một khúc!” Nói xong liền ôm lấy tỳ bà, âm nhạc khởi, trong lúc nhất thời bờ hồ lặng ngắt như tờ.

Tiếng chói tai chấm dứt thay vào đó là tiếng đàn ngọc vang lên.

Tinh thông âm luật Sở Ninh Du không thể không bội phục sự thu hút của nữ tử, cao diễn tấu siêu kỹ xảo như thế, thật sự làm kẻ khác lĩnh hội rất nhiều.

Một khúc đàn kết thúc, quay lại không gian yên tĩnh vô cùng. Sững sốt trong chốc lát lúc sau, mọi người ven hồ rốt cục phát hiện diễn tấu đã xong rồi, đồng thời, âm thanh vỗ tay, trầm trầm khen ngợi không dứt bên tai.

Trong chốc lát lúc sau, hoa khôi hai tay khinh nâng, ý bảo mọi người im lặng, “Nói vậy mọi người cũng biết mục đích ta hôm nay đến, Nho Nhỏ bắt tài, hôm nay tìm thơ kết bạn, muốn các vị cho ở đây vì Nho Nhỏ ngâm thi phú từ, đối với người giỏi nhất, Nho Nhỏ thỉnh vị này tiến vào thuyền lớn. Vậy mọi người bắt đầu đi.”

“Ta tới trước đi! Còn chưa nói hoàn, một vị thân áo trắng phe phẩy chiết phiến công tử liền khẩn cấp đứng dậy,

“Nho nhỏ đẹp mỹ lệ, tiếng tỳ bà điện nghệ. Ngoái đầu nhìn lại cười một cái, không người không khuynh đảo. Thế nào, nho nhỏ cô nương, bản nhân thi thế nào?”

Nói xong còn tự cho là phong lưu phe phẩy chiết phiến.

“Công tử thi quá mức nói trắng ra, nho nhỏ vẫn là thích ẩn tình một chút.” Tô nho nhỏ cười đáp.

Trắng ra? Sở Ninh Du thâm thiếu chút nữa không cười chết, Tô Nho Nhỏ này cũng cho hấn mặt mũi một chút chút, phá vẻ như vậy cũng có thể lấy ra dọa người nữa? Thật sự là ăn xong rồi người

Công tử kia thấy không qua được liền cầm cây quạt ủ rũ đi xuống.

“Tại hạ mạn phép trình bày cái kém cỏi của mình.” Có một vị bộ dạng thư sinh đi tới.

Nói xong liền rung đùi đắc ý ngâm xướng lên,

“khuôn mặt mỹ nhân so như mặt trăng sáng tỏ. Lại nhân tục phần ô nhan sắc, không thể trích tiên hóa phi vân.”

“Công tử khen trật rồi, chỉ sợ Nho Nhỏ không gánh nổi.”

Nghe được Tô Nho Nhỏ lời nói như thế, thư sinh kia tựa hồ không cam lòng, vẫn là đi xuống.

Sở Ninh Du thật ra xem diễn thấy thực thích, bọn này tự cho mình văn nhân siêu phàm, trong bụng không nửa điểm tài giỏi liền dám đến trình bày cái kém cỏi vụng về, cũng không sợ mất mặt. Kỳ thật khi vừa mới đầu tiên chứng kiến Tô Nho Nhỏ, nhất thi từ liền ở trong đầu hiện lên, vốn cũng không nghĩ đem ra, bắt quá xem bộ dáng hôm nay, vì hạnh phúc mỹ nữ, cũng nên lấy ra trở tài.

“Tại hạ có nhất thủ từ, không biết cô nương có không rất hân hạnh được ngài nhận cho vừa nghe?” Sở Ninh Du đứng dậy.

Tô nho nhỏ nhìn thiếu niên đứng ở ven hồ, mông lung nhìn không rõ, chỉ thấy giang gió thổi phất sợi tóc cùng góc áo hấn, chỉ cảm thấy người trước mắt phong hoa tuyết đại. Dừng một chút thần, “Công tử, thỉnh.”

“Mua liên Mạc phá khoán, mua rượu Mạc giải kim. Rượu lý xuân Dung ôm cách hận, hạt sen trong nước hoài tâm thiếu nữ. Thất lưỡng nữ nhi yển điệu, tại Thanh Phong tiểu giang khúc. Nhất tự đàn lang trực liên phong, trước cửa xuân thủy hàng năm lục.”

Tô Nho Nhỏ chỉ cảm thấy ngây ngốc, câu thơ xinh đẹp như thế, nói mình sao? Chính mình ở trong lòng hấn lại vẻ đẹp hảo như thế. Nghĩ vậy Tô Nho Nhỏ trong lòng vui vẻ, “Dám hỏi công tử, tên là gì?”

Sở Ninh Du nghĩ nghĩ, nói, “Nếu là cô nương viết, không bằng đã kêu [Tô Nho Nhỏ ca] đi.”

“[Tô Nho Nhỏ ca]? Hảo! Có không thỉnh công tử tiến thuyền hoa, Tô nho nhỏ thiết yến đáp tạ công tử.”

Ân? Sở Ninh Du sửng sốt, nói như vậy mình có thể vào, bắt quá cùng mỹ nữ nhất tự mà? Thật đúng là có thú a!

“Tốt!” Sở Ninh Du rõ ràng đáp ứng rồi.

“Tô nho nhỏ đem thuyền hoa đến gần ven hồ.”

“Không cần, ta ở đây đi.” Nói xong nhẹ nhàng nhảy, mũi chân điểm nhẹ mặt nước, trong nháy mắt đã tới thuyền hoa.

Bờ biển vang lên âm thanh trầm trồ khen ngợi, Tô Nho Nhỏ lấy lại tinh thần, “Không nghĩ tới công tử người mang tuyệt kỹ?”

“Chút tài mọn mà thôi, bêu xấu.”

“Thỉnh, công tử mời vào bên trong, đã có rượu đồ ăn chiêu đãi công tử.”

Thuyền hoa trang trí hoa lệ, trên bàn điểm tâm tinh xảo cùng bầu rượu.

“Công tử mời ngồi.” Nói xong liền bưng lên bầu rượu vì Sở Ninh Du rót rượu.

Chỉ cảm thấy một trận mùi thơm ngát tới, trừ bỏ mùi rượu thản nhiên còn có hương hoa mai mơ hồ.

“Đây là rượu gì?” Sở Ninh Du hỏi.

“Tên tục rượu hoa mai, bất quá nó biệt danh kêu “Tương tư”.

“Tương tư?” Sở Ninh Du bưng chén rượu lên, nhẹ nhàng chúc nhấp miệng nhỏ, rượu trong veo lạnh liệt nhập khẩu, một ly hạ đồ, chỉ cảm thấy cả người khoan khoái.

“Ta đã biết nó vì cái gì kêu tương tư? Uống ngay một ly còn muốn uống, không phải tương tư là cái gì?”

Tô Nho Nhỏ nghe vậy cười khẽ, “Công tử thật đúng là dí dỏm!”

“Không biết rượu này làm sao có thể mua được?”

“Rượu này a, là mua không được.”

“Vì sao?”

Rượu này là ta một bằng hữu sản xuất, vài hũ này cũng là ta cầu hẩn mới lấy được.”

“Nga, thì ra là thế.”

“Đúng rồi, Nho Nhỏ còn không biết công tử tính danh là gì?”

“Tại hạ Sở Ninh Du, Sở sở, Ninh sự yên lặng, Du xa xưa.”

“Thật sự là tự danh như người a.”

Lúc này một nha hoàn mực bên người hầu hạ vội vàng chạy đến bên cạnh Tô Nho Nhỏ đối với nàng thì thầm vài câu, Tô Nho Nhỏ gật gật đầu, bộ dáng như có suy nghĩ gì.

“Sở công tử để ý có thể thêm một người không?”

Sở Ninh Du khoát tay “Không để ý, vừa lúc có thể cộng ẩm.”

“Vậy là tốt rồi, người này chính là vị bằng hữu ta sản xuất hoa mai rượu kia.”

“Nga? Như vậy ta càng muốn trông thấy.”

Mới vừa nói xong, chỉ thấy màn hình mở ra, đi vào một vị thân áo lam, Sở Ninh Du nhìn lại, chỉ thấy người tới dáng người thon dài, tuấn đạt bất phàm, trên mặt lộ vẻ thản nhiên tươi cười, cả người tản ra che dấu không được khí thế. Người nọ là nhân vật gì. Sở Ninh Du trong lòng tưởng.

“Diệp công tử, người đã đến rồi.” Tô nho nhỏ đứng dậy đón chào.

“Nho nhỏ a, ta nghĩ đến người có tân khách nhân sẽ đem cái lão bằng hữu ta đây quên đi.” Người áo lam cười trêu ghẹo nói.

“Nào dám quên ngài, đây không phải còn thỉnh ngài đến sao?”

“Không giới thiệu cho biết ta một chút vị khách quý của người?”

“Nga, vị này chính là Sở Ninh Du Sở công tử.” Tô nho nhỏ giới thiệu.

“Tại hạ Sở Ninh Du, hạnh ngộ.”

“Sở Ninh Du sao, thật đúng là người cũng như tên mà. Ta là Diệp Cảnh.” Người kia cười nói.

“Tốt lắm, nếu đến đây, an vị xuống, Sở công tử đối với rượu người rất là thích!” Tô nho nhỏ nói.

“Nga? Diệp Cảnh nhú mày, “Người thích ‘Tương tư’”?

“Ân, Sở Ninh Du thành thực gật gật đầu, “Rất ít vị cay nồng của rượu thường, rất ôn hòa nhẹ nhàng.”

“Rượu này chính là dùng tuyết đầu mùa gây thành, dùng hoa ngậm đều là hoa mới hé mở, liền hái xuống ngâm vào tuyết, càng ngâm càng thơm. Người thật đúng là biết hàng a!”

“Thì ra là thế, khó trách tươi mát như thế, như muốn uống nữa vô cùng.”

“Sở công tử nếu là thích có thể tới sơn trang tại hạ, ta còn vài hũ cấp công tử đó.”

“Điều này sao không biết xấu hổ.”

“Ai nha, Sở công tử, rượu này chính là nhân gian khó có được. Nếu hân cấp cho người, người cũng nên lấy, hân khả khó được hào phóng vài lần!” Tô Nho Nhỏ hờn dỗi nói.

“Nho Nhỏ cô nương nhất định phải làm trò trước mặt Sở công tử tổn hại thanh danh tại hạ sao?”

“Nho nhỏ không dám, chính là ăn ngay nói thật thôi.”

Yến hội trung, Sở Ninh Du phát hiện đối diện Diệp Cảnh chẳng những khí chất bất phàm hơn nữa học thức uyên bác, hơn nữa Tô Nho Nhỏ ôn nhu nhã nhặn lịch sự, bàn tiệc này đúng là của hời.

Em mê rượu mà vào nhà sắc lang. có ngày đó em. Sau đây ta kính thỉnh cho các vị biết về loại rượu này, nhưng thay vì là hoa mai, ta chỉ thấy có hoa đào thui..

Hoa chỉ

Vật liệu: hoa đào (tươi) 300g, bạch chỉ 40g, rượu trắng 1 lít.

Cách làm – cách dùng: Hái những đóa hoa đào mới chớm nở. Đổ rượu trắng vào trong keo, thêm hoa đào và bạch chỉ, đậy kín, 1 tháng sau mở nắp thì dùng. Mỗi sáng và chiều uống 1 chung, đồng thời đổ một ít rượu vào lòng bàn tay, 2 tay chà xát nhau, sau khi 2 lòng bàn tay nóng lên, rồi 2 tay chà lên mặt.

Công hiệu: món rượu tẩy nám vùng mặt, làm cho sắc mặt hồng hào sáng sủa. Thích hợp dùng cho người sắc mặt bị sạm, nám.

Lưu ý: hoa đào là loại thuốc phá huyết, phụ nữ mang thai và kinh nguyệt ra nhiều thì không nên dùng rượu hoa đào và những bài thuốc làm đẹp khác có hoa đào.

49. Chương 49: Phiên Ngoại : Chi Tịch Tịch Đều Thành Quyết [Nhị]

Sắc trời dần dần tối, Sở Ninh Du đứng dậy cáo từ, cùng Diệp Cảnh ly khai thuyến hoa.

“Không biết Sở huynh ngủ lại nơi nào?” Diệp Cảnh Bên người hỏi.

“Tạm thời ở tại khách ***.”

Nghe được Sở Ninh Du trả lời như vậy, Diệp Cảnh thoáng trầm ngâm trong chốc lát, rồi sau đó nói, “Hôm nay thấy Sở huynh có quan tâm đến rượu của tại hạ, nếu như công tử không chê, xin mời đến quý phủ tại hạ nghỉ ngơi mấy ngày, quý phủ ta còn hũ “Tương tư” tốt nhất mà!”

“Tốt!” Sở Ninh Du rõ ràng đáp.

Tựa hồ không dự đoán được hắn sẽ nhanh như vậy đáp ứng, Diệp Cảnh sửng sốt trong chốc lát, rất nhanh liền phản ứng lại.

Chỉ dẫn Sở Ninh Du nói, “Sở huynh theo ta mặt sau đi có thể.”

“Không biết Sở huynh nhà ở nơi nào?” Đi ở trên đường khi, Diệp Cảnh hỏi.

“Nhà của ta trụ kinh thành, chính là từ nhỏ rời nhà học nghệ, cùng sư phụ cùng nhau ở tại bên trong thâm sơn.”

Nguyên lai là người sống ở trong thâm sơn, khó trách sẽ thai nghén ra người thanh tú linh vận thiên hạ như vậy. Diệp Cảnh ở trong lòng nghĩ.

Vừa nói nói, một kéo nhanh bước chân, chỉ chốc lát sau, ở Diệp Cảnh chỉ dẫn hạ, liền tới một chỗ cửa sơn trang. Sở Ninh Du ngẩng đầu, đại môn màu đỏ thắm phía trên dùng nét bút Khải thư mạnh mẽ viết “Bích Lạc sơn trang” Bốn chữ, từ bên ngoài bố cục xem ra, chỉ biết này sơn trang không giống bình thường.

“Diệp huynh là chủ nhân của sơn trang này?” Sở Ninh Du hỏi người bên cạnh.

“Đúng là.”

Khó trách lúc mới gặp hẳn là lúc trên người hẳn có khí chất như vậy mà? Có được gia sản chường quản khổng lồ như vậy, không cần một chút khí thế sao được? Chính là mới ra đời Sở Ninh Du nào biết đâu rằng, Bích Lạc sơn trang trên giang hồ là một loại thế lực nào, không chỉ là một sơn trang đơn giản như vậy.

“Sở huynh, mau vào đi thôi, bên ngoài gió lớn.”

“Nga, Sở Ninh Du lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

Canh giữ ở ngoài cửa hai cái gia phó nhìn thấy người đến, nhận thức, đều lễ độ cúi đầu, vẻ mặt loại tình cảm cung kính. Tiến vào sơn trang, Sở Ninh Du nhìn thấy bên trong trang cảnh sắc, nơi nơi đều là cây cối hoa cỏ, lầu các bị ẩn ở bên trong một mảnh màu xanh biếc, như ẩn như hiện. Hoàn cảnh như vậy khó trách có thể dưỡng ra Diệp Cảnh xuất trần người như vậy.

“Sở huynh, không bằng ngủ lại Mai uyển như thế nào?” Bên người Diệp Cảnh trưng cầu ý kiến của hẳn.

“Toàn nhờ Diệp huynh làm chủ.”

Đi qua đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, trước mắt không gian rộng mở, cổ vận lầu các hoa mai nở rộ đầy kiêu diễm, tái đi thẳng về phía trước, từng trận Mai Hương đập vào mặt mà đến, thấm vào ruột gan.

Đi đến một chỗ bàn đá, Diệp Cảnh đối Sở Ninh Du nói, “Sở huynh tại đây chờ một hồi, ta đi lấy vài hũ ‘Tương tư’, chúng ta tại đây cộng ẩm mấy chén.”

“Vậy nhờ Diệp huynh.”

Sau một hồi đợi, chỉ thấy Diệp Cảnh ôm vài hũ rượu đã trở lại.

“Những vò rượu ngon trên quý đã ngâm vài năm, hôm nay hay dùng để chiêu đãi Sở huynh.” Người tới cười nói.

Ngồi xuống, Diệp Cảnh vì Sở Ninh Du rót rượu, lại là mùi rượu quen thuộc.

“Sở huynh có biết ‘Tương tư’ này còn có một loại uống khác?”

“Chẳng lẽ không đúng như vậy uống sao?” Sở Ninh Du kỳ quái hỏi.

“Trước mắt đúng là trời đông giá rét, đương nhiên muốn dùng nhiệt rượu làm ấm áp thân mình, rượu này sau khi uống làm tăng nhiệt sẽ có một phen phong vị khác.”

“Nga?”

“Tu! Diệp Cảnh hướng ra phía ngoài hô một tiếng.

Chỉ thấy một cái Hắc y nam tử nhảy đi ra. Sở Ninh Du hoảng sợ, người này khinh công cư nhiên nhất thủ chi hảo, chính mình còn không có thấy thân hình hẳn mà? Xem ra trong sơn trang này thật sự là ngọa hổ tàng long.

“Đi lộng cái bếp lò đến.”

“Vâng.” Sau khi nói xong liền rời đi. Xem Sở Ninh Du trợn mắt há hốc mồm.

Chứng kiến người đối diện diễn cảm kinh ngạc, Diệp Cảnh cười cười giải thích nói, “Tu là hộ vệ của ta.”

Khó trách võ công cao như thế, có thể bảo hộ Diệp Cảnh tất nhiên cũng không phải phàm nhân đi.

Trong chốc lát, người nọ liền cầm bếp lò đã trở lại. Lúc sau phóng hảo bếp lò liền lại biến mất bên trong bóng đêm mờ mịt.

Diệp Cảnh nâng cốc đặt ở bếp lò càng thêm nhiệt, chỉ chốc lát sau, miệng ly rượu bắt đầu tạo thành một màng sương mù ẩm áp, Diệp Cảnh đứng dậy vì Sở Ninh Du châm một ly, “Sở huynh nếm thử xem hương vị như thế nào.”

Sở Ninh Du bưng chén rượu lên, nhấp một hơi, rồi sau đó nhíu mày. Hương vị cùng lúc trước khác hẳn bất đồng, phía trước hoa mai rượu ngọt lành thanh lương, hiện tại này chén lại chua cay vô cùng, một chén rượu uống vào thật cảm thấy được cả người đều nhiệt lên.

“Như thế nào sẽ có biến hóa lớn như vậy?”

“Đây là chỗ kỳ diệu của ‘Tương tư’, lúc chưa nóng thì trong veo ngon miệng, lúc sau lại cương cường vô cùng, rồi lại làm cho người ta quay lại hồi tưởng lúc đầu.”

“Thật sự là kỳ diệu mà.” Sở Ninh Du lại uống một hơi.

“Không nghĩ tới Sở huynh tuổi còn trẻ nhưng là người yêu rượu a.”

“Không có, chính là thích uống thôi.”

“Không biết Sở huynh năm nay năm vừa mới bao nhiêu?”

“Mười bảy.”

Quả nhiên vẫn là cái nhi đồng a, Diệp Cảnh ở trong lòng cảm thán nói, rồi sau đó còn nói thêm, “Ta đây gọi người Ninh Du được không?”

“Đương nhiên có thể.”

“Ta năm nay nhị thập nhất, hơn Ninh Du bốn tuổi, nếu như không chê Ninh Du khả gọi ta một tiếng đại ca

“Hảo, Diệp đại ca.” Sở Ninh Du trong lòng còn thật cao hứng nhận thức người này, chính mình dù sao vừa mới vào đời, mới ra đời, lại có thể gặp được người một có khí chất cách nói năng cũng không giống phàm nhân như vậy, làm sao có thể mất hứng mà.

Nghe được Sở Ninh Du nói, Diệp Cảnh vui vẻ cười cười, người trước mắt tựa hồ càng ngày càng đáng yêu. Bỗng nhiên, hắn cảm thấy thân mình run lên, một cổ khó chịu khó nói lên lời trải rộng toàn thân, hơi thở cứng lại, trong lòng mắng, đáng chết, như thế nào cổ tình phát tác!

Ngồi ở đối diện Sở Ninh Du cũng đã phát hiện dị trạng Diệp Cảnh, vội vàng đi qua đỡ lấy hắn.

“Diệp đại ca, làm sao vậy?” Sở Ninh Du ngữ khí có điểm lo lắng.

Diệp Cảnh khoát tay, “Không có việc gì, bệnh cũ.”

“Bệnh cũ?” Sở Ninh Du hỏi ngược lại, “Ta thông y thuật, có không để cho ta vì Đại ca chẩn đoán bệnh một chút.

“Không cần, ta nghỉ ngơi một chút là có thể.” Diệp Cảnh lắc đầu.

“Đại ca là không tin Ninh Du sao?” Sở Ninh Du đỏ bừng lên mặt.

Nhìn thấy người trước mắt tức giận, Diệp Cảnh thở dài, bất đắc dĩ nói, “Được rồi.”

Sở Ninh Du bắt tay Diệp Cảnh lên xem mạch đập thượng, nhíu mày, “Đại ca đây là từ trong bụng mẹ mang hàn độc.”

Diệp Cảnh có chút kinh ngạc, không nghĩ tới hắn lại có thể chẩn đoán ra bệnh, xem ra không phải tinh thông y thuật đơn giản như vậy a.

“Ân, ta đều nói trị không hết chứ.”

“Chính là, hàn độc nghiêm trọng như vậy.....” Sở Ninh Du có chút ngập ngừng.

“Người muốn nói ta vì cái gì cho tới hôm nay đều chưa có chết đúng không?”

“Ta không phải ý tứ này!” Sở Ninh Du vội vàng nhảy dựng lên giải thích, khuôn mặt nguyên bản đỏ bừng càng có vẻ đỏ hơn.

Diệp Cảnh xì bật cười, “Tốt lắm, ta cũng không còn trách người. Ta cho tới hôm nay còn sống nguyên nhân chính là vì vậy.” Nói xong theo trên cổ lấy ra một khối ngọc thạch. Khối ngọc thạch phát ra tia sáng, phiếm ôn nhu quang.

“Đây là Lam điền ôn ngọc, nguyên nhân vì có này ta mới có thể sống đến bây giờ.”

Sở Ninh Du đương nhiên nghe nói qua Lam điền ôn ngọc, đây chính là thượng cổ thần vật, sư phụ trong sách cũng có ghi lại qua, Lam điền ôn ngọc có thể giải trăm độc. Có đồ vật này hộ thể đương nhiên có thể áp chế độc tính, chính là cũng chỉ có thể là áp chế độc tính, lợi hại như vậy hàn độc vẫn có hội phát tác, nghĩ vậy Sở Ninh Du cau chặt mày, phải làm thế nào mới có thể giúp hắn?

Nhìn thấy người trước mắt cau mày khổ, Diệp Cảnh đã mở miệng, “Ninh Du không cần lo lắng, chẳng lẽ không nghe nói qua tai họa ngàn năm sao? Ta sẽ không dễ dàng chết như vậy.”

“Á!” Sở Ninh Du đột nhiên nhảy dựng lên, dọa Diệp Cảnh nhảy dựng, “Ta nghĩ tới! Ta có biện pháp trị độc của ngươi!”

Nghe hắn nói như vậy, Diệp Cảnh cười khổ một chút, từ nhỏ đến lớn nhiều danh y như vậy cũng chưa chữa khỏi bệnh của hắn hiện tại thiếu niên mười bảy tuổi này có thể?

Không để ý tới diễn cảm Diệp Cảnh không tin, Sở Ninh Du cứ thế nói, “Ở trên đường tới đây, ta ngẫu nhiên đã phát hiện một địa phương, nơi đó có một núi lửa ngàn năm hình thành ôn tuyền, chung quanh có rất nhiều kì trân hoa thảo, bởi vì hàng năm đã bị hoa cỏ làm dìm, trong nước suối liền có chứa được tính, đối với hàn độc người vừa lúc hữu hiệu. Có ta tỉ mỉ điều dưỡng, ở hơn nửa trong ôn tuyền có công năng ấm ngọc, độc này cũng là có thể giải.”

Diệp Cảnh không nghĩ tới hắn thực sự có biện pháp trị độc, liền lại hỏi hắn, “Kia ôn tuyền ở đâu?”

Sở Ninh Du lập tức ngây ngẩn cả người, hắn biết đi như thế nào nhưng không biết ôn tuyền cụ thể là ở nơi nào? Hắn gãi gãi đầu, một bộ bộ đáng khó xử. “Ta không biết nó cụ thể ở nơi nào? Ta chỉ biết đi như thế nào không biết nó ở đâu, nên ta sẽ dẫn ngươi đi.”

“Chính là Ninh Du không phải còn muốn trở lại kinh thành thăm người thân sao?”

Nghe được Diệp Cảnh nói như vậy, Sở Ninh Du không khỏi lại khó xử, đúng vậy, chính mình còn muốn trở lại kinh thành mà? Nên làm cái gì bây giờ mà?

Nhìn thấy Sở Ninh Du bộ dáng khó xử, Diệp Cảnh đã nói, “Ninh du vẫn là về nhà đi, độc của ta nói sau.”

Nghe được hắn nói như thế, Sở Ninh Du như có quyết tâm dường, nói như đinh đóng cột, “Ta trước bồi đại ca đi tới đó, chuyện về nhà sẽ đi sau đi, dù sao hơn mười năm không gặp, cũng không gặp nhất thời.”

Diệp Cảnh không dự đoán được hắn sẽ nói như vậy, trong lòng bỗng nhiên tràn đầy cảm động, thiếu niên trước mắt này, có lẽ thật sự sẽ mang đến cho mình cuộc sống khỏe mạnh như vậy.

Ở Mai uyển vài ngày sau, Diệp Cảnh chuẩn bị hảo vật phẩm, có thể cùng hắn lên đường.

Hai người cưỡi ngựa bắt đầu rời hành trình của bọn hắn.

“Ân, phải rời khỏi đây một khoản thời gian?” Người cũng sẽ không sợ trong sơn trang có biến cố gì sao?” Sở Ninh Du hỏi Diệp Cảnh bên người.

“Đừng lo lắng, còn có Tu mà.”

Tu? Sở Ninh Du không khỏi nhớ tới Hắc y nhân kia võ công cao cường, “Thoạt nhìn, người rất tin hắn.”

“Hắn chính là từ nhỏ đi theo bên cạnh ta mà.”

“Nga, như vậy à.”

“Ninh du.” Diệp Cảnh bỗng nhiên khẽ gọi người bên cạnh.

“Ân?”

“Ta nghĩ không biết người vì cái gì lại tận tâm giúp ta như vậy, dù sao chúng ta cũng chỉ là bình thủy tương phùng mà thôi.” (mới gặp mặt mà)

“Nói gì vậy!” Sở Ninh Du hơi hơi đề cao thanh âm, “Không nói trước làm một thầy thuốc cứu người là bổn phận của ta, mà nay ta nếu gọi người một tiếng đại ca, tự nhiên là sẽ tận tâm cứu người.”

Nhìn thấy Sở Ninh Du vẻ mặt có chút tức giận, Diệp Cảnh ngược lại cao hứng, đứng dậy xoa dịu, “Hảo, thực xin lỗi, là ta nghĩ nhiều.” Thật sự là đáng yêu mà, tâm tư như vậy hiếm thiên hạ. Thời điểm tức giận, khuôn mặt phẫn hồng hồng, thật đúng là tú sắc hồng vân mà.

Nghe được Diệp Cảnh giải thích, tức giận vừa rồi cũng hết giận hơn phân nửa, thanh âm cũng dịu dàng lại, “Diệp đại ca là bằng hữu đầu tiên từ khi ta xuống núi, ta tự nhiên là hy vọng nhĩ hảo.”

“Ân, ta đã biết.” Diệp Cảnh khoe miệng gợi lên độ cung, trong lòng một cỗ ấm áp.

Hai người cưỡi ngựa, lão đảo đi thẳng về phía trước, lúc trước bởi vì đi vội mà chưa kịp xem cảnh đẹp lúc này nhìn không sót cái gì. Tái chạy gần nửa tháng, hai người rốt cục tới nơi.

Nhìn thấy địa phương trước mắt, tự nhiên Diệp Cảnh vốn nhìn thiên hạ cảnh đẹp vô số cũng nhận không được cảm thán lên, mờ mịt màu xanh biếc các loại đoá hoa tranh kì khoe sắc, mùi hoa thơm ngát, chỗ khác còn có thể nghe được thanh âm của nước suối róc rách.

Nhìn thấy Diệp Cảnh diễn cảm ngốc lảng, Sở Ninh Du không khỏi nở nụ cười, “ Khi ta mới vừa phát hiện cái chỗ này cũng giống người bị cảnh đẹp trước mắt làm rung động, chính là nhìn kỹ lại phát hiện cảnh đẹp phải là đơn giản như vậy. Nơi này nơi nơi đều là được thảo trần quý, có ở bên ngoài đều là phi thường hiếm thấy, hơn nữa, người xem kia.”

Theo Sở Ninh Du chỉ phương hướng xem qua, là nhà gỗ độc đáo.

“Này thuyết minh nơi này có người trụ, hoa cỏ này cũng rõ ràng là từ người trồng ra. Chính là thời điểm ta tới trong phòng không ai, cẩn thận quan sát sau ta cho rằng là có người từng lúc trước ẩn cư, chính là người kia hiện tại qua đời, mộ bia hẳn ở chỗ này. Hiện tại chúng ta có thể yên tâm ở trong này.”

Hai người đi vào nhà gỗ, phòng trong bài trí cũng có chút cũ, trên bàn đầy tro bụi. Hai người đồng tâm hiệp lực đem nhà gỗ quét tước một phen, buông hành lý xuống.

“Chúng ta đi nhìn xem ôn tuyền đi.”

Diệp Cảnh gật gật đầu theo đuôi hắn mà đi. Đi rồi một đoạn thấy dòng nước tỏa hơi, mơ hồ có chút mùi thơm hoa cỏ, làm cho người ta khẩn cấp muốn nhảy xuống hưởng thụ một phen.

“Diệp đại ca, ôn tuyền này người mỗi ngày sớm tối ngâm hai lần, nước này có dược vật cũng có thể giúp người giải độc, chuyện hái thuốc liền giao cho ta đi, yên tâm, ta nhất định sẽ hảo trị khỏi hàn độc của người.” Thiếu niên trên mặt lóe kiên nghị. Làm cho Diệp Cảnh không khỏi thấy có chút ngại ngốc.

“Đại ca, người trước đi xuống ngâm một hồi đi, ta đi tìm một ít dược liệu cần thiết.”

“Người không cần ngâm sao?”

“Không cần. Thời điểm lúc ấy tới đã muốn ngâm đủ.” Nói xong liền đi tìm dược liệu.

Hắn ở ôn tuyền an dưỡng cùng Sở Ninh Du tỉ mỉ điều dưỡng chăm sóc, hàn độc Diệp Cảnh một chút tiêu tán. Mấy tháng qua bọn hắn mỗi ngày làm một đồng liệu pháp, người càng ngày càng chuyên tâm nguyên cứu được thuốc, Diệp Cảnh phát hiện thiên hạ trước mắt không chỉ có tâm tư đơn thuần hơn nữa còn là người lúc nào cũng toàn tâm toàn ý cho việc mình làm, hẳn đối với dược liệu mê muội hoàn toàn chỉ nghĩ tới hàn độc trong người mình, đối với điểm này Diệp Cảnh trong lòng khó chịu cực độ, chính mình mị lực còn không bằng mấy loại hoa loạn thảo! Nên đem tâm tư của hắn kéo trở về.

Chạng vạng, Sở Ninh Du hái thuốc trở về, thấy Diệp Cảnh một mình ngồi ở bên giường, Sở Ninh Du hơi kinh ngạc, “Người như thế nào không đi ngâm ôn tuyền?”

“Hôm nay không ngâm?”

“Vì cái gì a?” Sở Ninh Du có chút kỳ quái.

“Bởi vì ta đã phát hiện việc hay, muốn dẫn người đi xem!”

“Việc hay?”

“Đúng vậy! Đi theo ta!” Nói xong liền kéo tay Sở Ninh Du đi ra ngoài.

“Người muốn dẫn ta đi chỗ nào?”

“Tôi người sẽ biết.”

Diệp Cảnh lôi kéo hần một cỗ khí chạy đến đỉnh núi, tới khi hai người đều thở hổn hển.

“Người..... Dẫn ta tới nơi này..... Gì chứ?” Sở Ninh Du vỗ về ***g ngực của mình thở hào hển nói.

“Xem ánh trăng,.”

“Xem ánh trăng? Ánh trăng có cái gì đẹp?”

“Đương nhiên đẹp, người cứ ngồi xuống dưới chờ một lát đi.” Vừa nói một bên túm Sở Ninh Du cùng mình cùng nhau ngồi xuống.

Bóng đêm bắt đầu chậm rãi nhiễm lên trời không, ánh trăng từ từ hiện lên ngọn cây, ánh sáng dâng lên, Sở Ninh Du kinh hô đứng lên, “Mặt trăng thật lớn!” Trên đỉnh núi một vòng trăng tròn giống như ngay tại trước mặt mình, duỗi tay ra là có thể chạm đến. Trên đỉnh núi bao trùm khắp ánh trăng chói lọi.

“Thế nào? Ta không lừa người đi.”

“Àn.” Sở Ninh Du nhìn không chớp mắt trước mắt cảnh sắc tuyệt mỹ, ánh trăng dịu dàng chiếu vào trên mặt của hần, da thịt tinh tế tựa hồ còn có thể thấy lông tơ, hình dáng hần xinh đẹp như thế chính là dưới ánh trăng nhìn không sót cái gì. Diệp Cảnh nhìn người bên cạnh, đột nhiên có một cỗ xúc động muốn hôn môi hần. Đang chuẩn bị cúi thân xuống, nào biết mỹ nhân lại đột nhiên quay đầu, Diệp Cảnh hoảng sợ, chỉ thấy miệng hần thản hơi hơi mở ra, theo trong miệng phun ra âm tiết, “Ta múa kiếm cho người xem a?”

Múa kiếm? Chỉ biết là Sở Ninh Du kiếm không rời thân, nhưng lại chưa bao giờ thấy hần sử dụng, trước mắt nếu hần mở miệng, mình sao có thể không để ý, lập tức liền đáp ứng.

Chỉ thấy Sở Ninh Du đứng dậy, rút kiếm ra, thân kiếm phiếm trong trẻo phát ánh sáng nhẹ nhàng, dưới ánh trăng mỹ nhân bắt đầu vũ động. Nhẹ dàng người, tóc đen chói mắt ở trong gió loạn vũ, gió nhẹ thổi góc áo, chỉ thấy một thân ảnh huyền sắc ở trước mắt phiêu dật, mộng ảo.

Phiên Nhược kinh hồng, uyển Nhược du long. Ngẩn người.

Kiếm khí ở trong không khí phát ra tiếng vang vù vù, tựa hồ ở nhắc nhở kiếm giả kiếm thuật múa cao siêu đến cỡ nào. Trong lúc Diệp Cảnh còn say sưa ngắm nhìn, người vừa mới múa kiếm đã đi đến bên cạnh hần, cười dài hướng hần nói, “Thế nào? Cũng không tệ lắm đi!”

“Không nghĩ tới kiếm thuật Ninh Du cao siêu như thế, chính là không biết kiếm pháp này tên gọi là gì?”

“Lưu vân bảy thức.”

“Đến là ứng tên của hần, giống lưu vân thay đổi liên tục lại phiêu dật vô cùng.”

“Hi hi, quá khen. Bất quá này cảnh sắc thật đúng là mỹ mãn. Ta như thế nào không phát hiện mà!”

“Người suốt ngày vội vàng cùng được liệu của người, như thế nào sẽ phát hiện.” Diệp Cảnh không phát hiện ngữ khí của hần đã muốn có chút chua.

“Nga, như vậy a, ta đây lưu lại xem mặt trời mọc.”

Diệp Cảnh không nói gì, cái đó và xem mặt trời mọc có quan hệ gì, chính là trước mắt người đã nằm xuống, nhắm hai mắt lại, diễn cảm lộ vẻ im lặng bình ổn, lông mi hơi hơi rung động, tựa hồ đang ngủ. Diệp Cảnh thở dài, hái được một ngày vừa rồi lại cố sức múa kiếm thật đúng là mệt chết hần, nhẹ nhàng ở hần trên môi ấn hôn, đem áo khoác trên người đắp trên người của hần, sau đó nằm ở bên cạnh hần, cũng nhắm hai mắt lại.

Sở Ninh Du tỉnh lại là lúc phát giác trên người cái áo khoác Diệp Cảnh, vì thế nghĩ đến chuyện tới ngày hôm qua. Tựa hồ là lưu lại xem mặt trời mọc, chính là hiện tại, ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái. Mặt trời lên cao, vậy nói xem mặt trời mọc gì?

Người bên cạnh tựa hồ cũng tỉnh, “Thời điểm mặt trời mọc vốn muốn gọi người, nào biết người ngủ say như vậy, ta lại không đành lòng đánh thức người.”

“Quên đi, xem ra ngày hôm nay cảnh sắc cùng ta vô duyên, chính là núi này có không ít muối đến!”

“Muối?” Diệp Cảnh có chút kỳ quái, “Này trời lạnh làm sao có muối, huống chi nơi này là đỉnh núi.”

“Chính là đêm qua giống như có muối cắn miệng ta a, chẳng lẽ là ảo giác của ta.”

Diệp Cảnh thần tình hắc tuyến, muối? Có bộ dạng hắc như vậy giống muối sao?”

Chữ: Khải thư

Khải thư () là bước phát triển hoàn thiện nhất của chữ Hán. Chữ Khải lưu truyền đến ngày nay, sau chữ Khải không còn thể chữ nào tiến bộ hơn nữa. Chữ Khải kết cấu chặt chẽ, nét bút chỉnh tề, lại đơn giản dễ viết, vô cùng quy phạm. Phần lớn chữ in ngày nay đều thuộc về chữ Khải.

50. Chương 50: Phiên Ngoại : Chi Tịch Tịch Đều Thành Quyết [Tam]

Sáng sớm, giống như ngày thường, khi Diệp Cảnh...tỉnh lại bên cạnh đã không có một bóng người. Diệp Cảnh nhìn thấy giường trống trơn, không khỏi thở dài. Minh như thế nào cũng hắc bết. Nhìn ven giường trống không thở dài, mình mỗi ngày cùng hắc đồng giường cộng chằm, trước kia hắc là tuyệt đối không nghĩ tới mình còn có tiềm chất làm Liễu Hạ Huệ, người đáng yêu a mỗi ngày liền ngủ ở bên cạnh, hắc lại có thể an tâm ngủ. Hàn độc đã rất ít phát tác, Sở Ninh Du không thể bỏ qua công lao, có hắc tử mĩ điều dưỡng, xem ra hàn độc một ngày kia thật có thể bị giải trừ.

Ở trên giường than thở nửa ngày, hiệp Đại trang chủ rốt cục đi lên, ăn xong điểm tâm Sở Ninh Du để lại trên bàn, làm hắc mỗi ngày một việc — ngâm ôn tuyền. Nhìn làn da mình càng ngày càng tốt, Diệp Cảnh không khỏi lắc đầu, này còn là làn da nam nhân sao? Cái kia hắc dẫn nghĩ đến làn da nâu đồng bởi vì thời gian dài ngâm mình ở ôn tuyền, đã muốn dần dần biến thành phiếm sáng bóng màu ngà, bất quá thân thể càng ngày càng tốt hơn. Sáng sớm là thời gian tốt để vận động. Diệp Cảnh theo ôn tuyền đứng lên, mặc xong quần áo, chuẩn bị trở về phòng hưởng thụ cơm trưa Sở Ninh Du làm cho. Cuộc sống cùng hắc mấy tháng qua ở chung làm cho hắc càng ngày càng phát hiện Sở Ninh Du thần kỳ. Bọn hắc mỗi ngày thực vật bất quá là từ dưới chân núi mua cùng một ít rau dại trên núi, món ăn thôn quê, lại có thể bị Sở Ninh Du làm được đồ ăn không kém chút nào so với đại trù lâu lý. Diệp Cảnh khi tán thưởng, hắc cũng chỉ là cười cười, nói hắc từ nhỏ sống trên núi, loại năng lực này coi như là bị tôi luyện mà ra. Mỗi lần đồ ăn Sở Ninh Du làm được Diệp Cảnh ăn có một loại cảm giác đặc biệt, giống như có một loại hương vị, đó là hắc từ nhỏ chưa từng biết qua. Mà hắc cũng càng minh bạch tâm ý của mình.

Hắc, Diệp Cảnh, yêu thương Sở Ninh Du người này.

Trở lại trong phòng nhỏ, chứng kiến không phải thân ảnh bình thường quen thuộc kia. Trong phòng trống rỗng, cùng hắc trước khi đi không có gì khác biệt. Hay là Sở Ninh Du còn chưa có trở lại? Không đúng a, Diệp Cảnh nghĩ lại, bình thường hắc đều về trước mình a, là đã xảy ra chuyện sao? Diệp Cảnh nghĩ vậy, trong lòng cả kinh, vội vàng chạy ra ốc.

Tìm địa phương thường ngày Sở Ninh Du thường đi hái thuốc cũng không thấy một bóng người, Diệp Cảnh lo lắng đứng lên, sẽ không, một người thanh tú như vậy, hắc sẽ biết cách bảo hộ chính mình, một bên an ủi mình, một bên tái tiếp tục đi tìm.

Khi tìm được Sở Ninh Du, Diệp Cảnh trái tim đều nhanh yên lặng. Sở Ninh Du bị dán tại Huyền Nhai thượng, hắc dùng chủ thủ đâm vào khe đá chống đỡ thân thể, đã qua hồi lâu, hắc đã muốn chống đỡ không nổi.

Nhìn thấy Diệp Cảnh, Sở Ninh Du suy yếu nở nụ cười, “Người..... Rốt cục đến đây a.”

Diệp Cảnh không nói hai lời, cúi người nhẹ nhàng cầm bàn tay Sở Ninh Du nắm chắc chủy thủ, dùng sức lôi kéo, Sở Ninh Du đã muốn ở trong ngực của hắn.

“Người như thế nào không cẩn thận như vậy? Người không biết ta đã lo lắng gần chết sao?” Diệp Cảnh bởi vì tâm tình quá mức kích động mà bất giác to tiếng.

“Chính là, nơi đó có ‘Lam thảo’ a.” Sở Ninh Du tranh luận nói.

“Lam thảo?” Vừa nghe đến lại là được danh Diệp Cảnh tức giận sống lại, “Liền vì phá thảo kia, người không muốn sống nữa a!”

“Khả lam thảo là kì được a, đối với người hàn độc có trợ giúp rất lớn, ta thật vất vả mới tìm được.”

Nguyên lai hắn là vì thương thể chính mình, nghe thế, Diệp Cảnh khẩu khí không khỏi mềm nhũn xuống, “Người có biết hay không nếu ta muộn vài bước, vậy người liền ngã xuống.”

“Ta tin tưởng người nhất định sẽ tới.” Sở Ninh Du âm thầm cười.

Diệp Cảnh cơ hồ tưởng đem người này tiến nhập ở trong lòng mình, chính mình giống như càng ưa thích hắn.

Nhẹ nhàng nâng dậy Sở Ninh Du lại phát hiện hắn chân mềm nhũn lại té xuống.

“Giống như chân mềm đi.” Sở Ninh Du cau mày nói.

“Ta đây ôm người trở về đi.” Không đợi Sở Ninh Du nói chuyện, Diệp Cảnh liền cúi xuống ôm lấy Sở Ninh Du hướng trong phòng đi đến.

Sở Ninh Du cúi đầu vào trong lòng Diệp Cảnh, thời điểm vừa mới ngã xuống, lại rất tin tưởng hắn nhất định sẽ tới cứu mình. Dựa vào tín niệm này hắn mới chống đỡ lâu như vậy. Hiện tại được như vậy nằm ở trong ngực của hắn, Sở Ninh Du thả lỏng thần kinh, dần dần đã ngủ.

Khi Diệp Cảnh trở lại trong phòng, phát hiện Sở Ninh Du đang ngủ, hắn nhẹ nhàng đem hắn đặt ở trên giường. Ánh mắt dừng ở thiên hạ ngủ say. Khuôn mặt thanh tú, trên trán tóc đen rối rắm, nhớ tới lời hắn vừa mới nói, “Ta tin tưởng người nhất định sẽ tới.” Hắn tin tưởng mình à? Kia trong nháy mắt Diệp Cảnh trong lòng tràn đầy cảm động. Chính mình đã sớm đối người này không thể tự kiềm chế được. Là lúc nào thích thượng hắn? Có lẽ là từ khi thấy khuôn mặt ửng hồng của hắn trên tửu lâu kia. Từng ngày từng ngày in vào trong tim, hắn lại càng làm cho mình tâm động. Bất quá, người bị Diệp Cảnh ta trúng ý, người bỏ chạy không xong. Diệp Cảnh trong lòng tưởng. Liền nhẹ nhàng ở bên người Sở Ninh Du nằm xuống.

Sở Ninh Du khi...tỉnh lại phát hiện mặt trời đã muốn lặn tây sơn, Diệp Cảnh ngủ ở bên cạnh mình. Hắn nhẹ nhàng đứng dậy, thật cẩn thận né qua thân mình Diệp Cảnh, rồi đi xuống.

Kỳ thật khi Sở Ninh Du vừa mới tỉnh lại Diệp Cảnh liền thanh tỉnh, chẳng qua hắn muốn nhìn một chút Sở Ninh Du rốt cuộc muốn làm gì, hiện tại Sở Ninh Du đi xuống, hắn cũng đương nhiên đi theo.

Dọc theo đường đi, chứng kiến Sở Ninh Du khắp khiêng tiêu sái, Diệp Cảnh nhiều lần lo lắng muốn lao ra giúp hắn, chỉ vì thỏa mãn mình quan tâm thật tốt, Diệp Cảnh nhịn xuống.

Bất tri bất giác, chạy tới địa phương Diệp Cảnh mỗi ngày đều phải tới — ôn tuyền. Hắn tới nơi này làm gì? Diệp Cảnh có chút kỳ quái. Bất quá rất nhanh, hắn liền khinh bỉ ý nghĩ của chính mình. Đến ôn tuyền, không phải tắm rửa là làm gì à?

Trước mắt Sở Ninh Du đã muốn lui áo khoác xuống, thái dương còn không có hoàn toàn hạ xuống, tiếp theo thân nhiên quang, Diệp Cảnh có thể rõ ràng nhìn đến giữ ôn tuyền thân ảnh thon dài kia. Mặc dù là đưa lưng về phía chính mình, chỉ quang ngấm lại liền nhìn không được yếu máu mũi giàn giụa, nguyên lai làn da hắn không phao ôn tuyền cũng có thể tốt như vậy a. Mỹ nhân đã muốn thoát quần áo, đi vào ôn tuyền. Hơi nước mờ ảo che đi thân thể hắn. Mái tóc đen nhánh phiêu dật trong nước hoặc khoát lên trên vai, hình thành một hình ảnh dụ hoặc vô cùng.

Chứng kiến cảnh này, hiệp độ nét thâm hít một hơi, bật người cảm nhận được dưới bụng một cỗ nhiệt lưu không tầm thường. Hắn quả nhiên không phải Liễu Hạ Huệ a. Nếu không nói, hắn cũng không dám cam đoan chính mình có thể hay không nổi thú tính đi đem Sở Ninh Du cấp nuốt vào.

Lúc này, Sở Ninh Du đã muốn đứng lên, hấn phủ thêm áo khoác, đang chuẩn bị đi về phía trước, đột nhiên một cái lão đảo, chân mềm nhũn, té xuống. Hoàn hảo Diệp Cảnh đang chuẩn bị đi thấy một màn như vậy, bật người thi triển kinh công, khi Sở Ninh Du cùng mặt đất thân mật tiếp xúc là lúc đem hấn cứu lên.

Sở Ninh Du nhìn thấy đột nhiên xuất hiện Diệp Cảnh trong lòng có chút kỳ quái, liền hỏi nói: “Người tại sao lại ở chỗ này?” Chỉ Sở Ninh Du thật sự là xem nhẹ tình hình, lúc này hấn vừa mới ra khỏi dục, trên mặt cùng với trên người vẫn còn ửng hồng, mà áo khoác cũng chưa được mặc hảo, bên trong cảnh xuân như ẩn như hiện.

Chứng kiến Diệp Cảnh không nói lời nào, Sở Ninh Du càng kỳ quái, “Người.....” Nói còn chưa nói xong mắt đã bị che lại. Chỉ thấy người nọ nhẹ nhàng cắn cắn môi cánh hoa của mình, rồi sau đó lại bá đạo xâm nhập khoang miệng, đầu lưỡi ở khoang miệng mỗi một chỗ nhẹ nhàng xẹt qua, rồi sau đó đó là lưỡi cùng lưỡi gian vui chơi vũ. Sở Ninh Du không chịu nổi hôn như vậy, vừa hôn xong đã sớm thở hồng hộc, sắc mặt má hồng. Mà Diệp Cảnh trước mặt đang theo dõi hấn, ánh mắt thâm trầm, rồi sau đó mở miệng, “Du nhi, ta muốn người.”

Thanh âm của hấn có chút khàn khàn, lại mang điểm từ tính, không khí mang điểm hương vị mê huyền. Làm cho Sở Ninh Du có chút say. Chính là không đợi hấn trả lời, Diệp Cảnh đã ôm lấy hấn, hướng phòng trong đi đến.

Đi vào phòng trong, Diệp Cảnh nhẹ nhàng đem Sở Ninh Du đặt ở trên giường, không đợi hấn phản ứng lại, thân liền đè ép lên. Cùng nụ hôn trên tuổi có điểm bất đồng, nụ hôn này lâu dài mà tinh tế tỉ mỉ, giống như muốn đem sở hữu ôn nhu. Vừa hôn xuống dưới, Sở Ninh Du đã sớm sắc mặt hồng nhuận, trong mắt một màn sương. Không đợi Sở Ninh Du phản ứng lại, Diệp Cảnh liền cởi xuống ngoại bào Sở Ninh Du còn chưa mặc hảo. Thiếu niên da thịt trắng nõn từng mảng lộ ra. Diệp Cảnh một bên hôn cổ Sở Ninh Du trắng nõn, một bên nhẹ nhàng liếm. (dơ)

Hai cỗ thân thể tuổi trẻ dây dưa, triền miên, nồng đậm tình yêu tràn ngập ở chung quanh bên trong không khí.

Hôm sau, Sở Ninh Du tỉnh lại. Mắt không chút thay đổi nhìn Diệp Cảnh bên cạnh hấn.

Diệp Cảnh có chút khản trương, hấn trong lòng bồn chồn, rất sợ Sở Ninh Du sinh khí.

“Ninh du.....” Hấn thử tính kêu một tiếng.

“Chúng ta có tính không là chu công chi lễ?” Sở Ninh Du nhàn rãi nhiên hỏi.

“Ách..... Ân.....” Những lời này hỏi bất ngờ.

“Người là không phải thích ta?”

“Là..... Là..... Ta thích người.”

“Kia..... Chúng ta hiện tại xem như vợ chồng sao?”

Diệp Cảnh sửng sốt một chút, tiện đà vui sướng ôm người bên cạnh, “Ân, vợ chồng.”

Lúc sau ngày hai người ngọt ngào mật mật ở trên núi, biết Sở Ninh Du nói độc trên người Diệp Cảnh đã muốn khỏi hấn, mặt khác hấn dựa vào ôn ngọc là có thể hết hoàn toàn.

Cho nên, hai người đi xuống núi, trở về Bích Lạc sơn trang.

Cơ hồ là ở trong một tháng, Bích Lạc sơn trang từ trên xuống dưới mọi người biết trang chủ mang về người thiếu niên kia chẳng những trị được cố tật nhiều năm qua của trang chủ, còn được trang chủ vô cùng sủng ái.

Ban đêm, triền miên lúc sau, Diệp Cảnh nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán Sở Ninh Du, “Du nhi, người có thể hay không cảm thấy được hai nam nhân cùng một chỗ rất kỳ quái?”

Sở Ninh Du trên mặt thoáng hiện nghi hoặc, “Hai nam tử cùng một chỗ kỳ quái sao?”

Diệp Cảnh dở khóc dở cười, thật không hề là ở trên núi to lớn a, thật không biết hấn có nên hay không may mắn.

“Chính là bên trong thế tục đều là nam nữ kết hợp, nam nhân cùng nam nhân là không được thừa nhận.”

“Chính là thế tục liên quan gì đến chúng ta? Ta thích người, người cũng thích ta không phải sao? Đây không phải hai người chúng ta lưỡng tình tương duyệt sao?”

Diệp Cảnh cười cười, ở trên mặt Sở Ninh Du nhéo một phen, “Ân, người nói rất đúng.”

Diệp Cảnh theo trong quần áo tìm được một khối ngọc quyết đưa cho Sở Ninh Du.

“Đây là cái gì?”

“Tín vật đính ước a, có nó, có thể ở bất cứ cửa hàng sở thuộc trong Bích Lạc sơn trang tùy ý đòi lấy đồ vật này nợ nga.” (cướp)

Ngọc quyết đặt ở trong lòng bàn tay xúc cảm dịu dàng không khỏi làm Sở Ninh Du tâm cũng ấm lên.

Thư phòng, Diệp Cảnh trên mặt xanh mét nhìn thuộc hạ vừa đưa thu tới.

“Hắn thật sự nói như vậy?”

Tu gật gật đầu.

Diệp Cảnh thở dài, “Người đi xuống trước đi, ta suy nghĩ một chút.”

Mấy ngày nay, bầu trời trong sơn trang rất náo nhiệt, tựa hồ có việc vui gì, chính là Sở Ninh Du hỏi những người tôi tớ, bọn hắn cũng đều là ấp úng, không nói rõ ràng.

Sở Ninh Du quyết định trực tiếp đi tìm Diệp Cảnh.

Tới thư phòng ngoại, thời điểm hắn đang chuẩn bị đẩy cửa đi vào, bỗng nhiên nghe được bên trong truyền đến thanh âm nói chuyện.

“Trang chủ, phu nhân đã tới, ba ngày sau liền khả hành đại hôn.”

“Ta đã biết.”

“Ninh du công tử biết ngài sắp đại hôn sao?”

“Ta không nói cho hắn.” Diệp Cảnh đưa lưng về phía Sở Ninh Du, hắn thấy không rõ vẻ mặt của hắn.

Nói đã muốn nói đến thế này, Sở Ninh Du đương nhiên minh bạch trong phủ những người đó là vợ làm cái gì, nguyên lai, hắn muốn thành hôn.

Hắn ở trong phủ dễ dàng tìm được chỗ ở tân phu nhân, cô gái kia rất đẹp, mặt mày như họa, thoát nhìn cùng Diệp Cảnh rất xứng đôi.

Sở Ninh Du cảm thấy được mình tâm run lên, nhưng lại khóc không được, hắn chính là lặng lẽ rời đi.

Thời điểm ban đêm ít người, ly khai Bích Lạc sơn trang.

Diệp Cảnh, ta không cần trở thành người rườm rà của người, cũng không phải người phụ thuộc vào người.

Đặt lên bàn tờ giấy chỉ ghi vài chữ, “Tân hôn khoái hoạt.”

Sở Ninh Du một mực chạy đi, hắn sợ thời điểm dừng lại sẽ chống đỡ không nổi, cho nên, cơ hồ chỉ dùng một ngày thời gian, hắn về tới kinh thành.

Những ngày ở trên núi thoáng như cảnh trong mơ, nay đã cách xa hắn.

Hắn thật sự về tới nhà của hắn, nơi đó có ông nội, có muội muội, có lẽ đĩa phương kia thiếu hắn cũng không tổn hại gì.

Hắn càng ngày càng thích ngồi ở hoa viên nghe muội muội hắn đánh đàn, nàng biết hắn không vui, chỉ là nàng cái gì cũng không nói, ngôn ngữ của tiểu muội dùng chính tâm cô ta là phương thức đang an ủi hắn.

“Ca ca, nghe nói hoàng đế cần tìm một thái phó cho hoàng tử hắn, người vì cái không đi thử một lần, như vậy có lẽ có thể quên một ít chuyện tình không vui mà?”

Nghe xong Sở Ninh Tích nói, hần thật sự sẽ đi, không nghĩ tới hoàng đế lại xem trọng hần, hần cũng gặp hài tử kia.

Một năm sau, Diệp Cảnh nghe thủ hạ hội báo, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

“Bằng thế lực Bích Lạc sơn trang ta, muốn tìm một người thật sự gian nan như vậy?”

“Bẩm trang chủ, là thật không có một chút tin tức Ninh Du công tử.”

“Tốt lắm, người đi xuống đi.”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.”

“Du nhi, người rốt cuộc ở nơi nào?” Diệp Cảnh thì thảo tự nói.

Một năm trước hần chứng kiến tờ giấy hần lưu lại, chỉ biết hần cái gì cũng biết, chính là không nghĩ tới biến mất hoàn toàn như vậy.

Nếu không phải chuông bạc tộc trưởng hần thật sự nghĩ đến có thể cùng Sở Ninh Du quá cả đời.

Khi hần sinh ra, trong cơ thể liền mang theo hàn độc, mẹ của hần vì cứu hần, tìm được tộc Chuông bạc, hy vọng bọn họ có thể đem Lam Ngọc ra để cứu mình, tránh cho áp lực hoàng tộc, bọn họ đáp ứng, chính là nhất định phải cầu Diệp Cảnh giúp bọn họ làm một việc.

Mà một năm trước, Tộc trưởng kia muốn cầu hần thú nữ nhân của mình, lập gia đình, nữ nhân chính là tâm nguyện duy nhất của hần.

Hần vốn nghĩ đến một năm sau cái gì cũng có thể giải quyết, không nghĩ tới hần biến mất hoàn toàn như vậy, bất quá!

Ta Diệp Cảnh muốn tìm cái gì, còn chưa ai trốn thoát!

Một chỗ khác, Sở Ninh Du ngẫu nhiên thấy được Sở Ninh Du trên bàn luyện viết văn tự, bỗng nhiên có chút hốt hoảng:

“Lẩn trốn trong sao bầu trời nguyệt, nhất tích như hoàn, tịch tịch đều thành quyết.

Nhược như trăng tròn sáng tỏ, không chói từ băng tuyết vì khanh.”

Theo ta hiểu thì dù bạn Du có trốn cỡ nào thì bạn Diệp thôi đem về “màn thịt” được hết...

Hoàn

51. Chương 51: Phiên Ngoại – Lễ Vật Đêm Thất Tịch

Vẫn là phồn hoa như lúc ban đầu hoàng cung Bắc Thần, Thần Khê nhàn chán nằm dài trên giường trong điện.

Bỗng nhiên, cảm thấy có cái gì ẩm ướt mềm mềm ở môi mình vỗ về chơi đùa, hương vị quen thuộc như thế, Thần Khê liền mơ mơ màng màng đáp lại người nọ hôn.

Đợi cho thời điểm cảm giác được tay hần thân nhập trong quần áo, hần mới thanh tỉnh lại, ngăn cấm đã không thể tránh khỏi bàn tay to móng như lửa kia.

“Giữa ban ngày ban mặt, làm cái gì!” Thần Khê giận dữ.

“Đêm đó thượng tái tiếp tục.....” Hần cười đến tà ác.

“Người.....” Thần Khê mặt đỏ lên, “Tối hôm qua nháo còn chưa đủ sao, gây sức ép ta đến bây giờ còn không chịu tha!”

“Khê nhi, ai kêu người thật đẹp mà.....” Bắc Thần Mộ Dạ cúi đầu ghé vào lỗ tai hần thổi khí.

Cái lỗ tai mẫn cảm bị hơi thở của hắn lập tức đỏ lên, thân thể nhớ lại tối hôm qua tình cảm mãnh liệt, bắt đầu có phản ứng, chứng kiến thể trạng như thế, Thần Khê vội vàng đẩy người bên cạnh ra, từ trên giường đi xuống.

Bắc Thần Mộ Dạ cười dài ở một bên nhìn thấy hắn mặc đồ, “Khê nhi thật sự trưởng thành mà, đã biết chỉnh mình mặc quần áo.”

“Ta đã muốn hai mươi tuổi được không! Đương nhiên biết mặc quần áo!”

“Nhớ lúc ngươi năm tuổi vẫn là tiểu oa nhi, cái gì đều phải ta làm!”

“Cái gì lúc năm tuổi, kia cũng là chuyện tình của kiếp trước còn không hảo! Huống chi hiện tại ngươi cũng không phải cha ta!”

“Nga? Vậy ta là gì?”

Bị hắn hỏi như vậy, Thần Khê lập tức nghẹn lời, tình nhân hai chữ như thế nào cũng nói không nên lời, liền vội lấp liếm, “Biểu huynh, cha ngươi là sư huynh của mẹ ta, tự nhiên là biểu huynh của ta.”

“Chính là ta là tình nhân của ngươi mà, cũng là cục cưng của ta vĩnh viễn.....” Bắc Thần Mộ Dạ thấp giọng nói xong, thanh âm trầm thấp mà khàn khàn, mang theo hấp dẫn mê hoặc lòng người.

Không khí càng ngày càng tối, cơ hồ muốn lửa nóng thiêu đốt, lúc này.....

“Tiểu thúc thúc, tiểu thúc thúc!” Một thanh âm non nớt giọng trẻ con theo ngoài cửa truyền đến, Bắc Thần Mộ Dạ nghe cái thanh âm này, mặt lập tức liền đen.

Chứng kiến người tới, Thần Khê cuối cùng là thở dài nhẹ nhõm một hơi, bật người đem Bắc Thần Khánh ôm vào trong ngực.

“Tiểu thúc thúc giáo Khánh nhi đánh đàn.” Bắc Thần Khánh oa ở trong lòng Thần Khê làm nũng.

“Hảo hảo hảo! Ách..... Dạ, ta đi trước a.” Nói xong liền lôi kéo Bắc Thần Khánh ra tắm cung.

Lưu lại Bắc Thần Mộ Dạ một người một bụng hỏa không chỗ phát.

Bị Bắc Thần Khánh lôi kéo đi học đánh đàn, mang theo nhi đồng, thời gian cho buổi sáng coi như hết, thời điểm tới bữa trưa, Thần Khê tự giác thời điểm sáng sớm chạy trốn có điểm thực xin lỗi Bắc Thần Mộ Dạ, liền đi tắm cung muốn cùng hắn dùng bữa.

Chứng kiến Bắc Thần Mộ Dạ, hắn cái mặt đen lại tựa hồ là sinh khí.

“Làm sao vậy? Lại có ai chọc giận ngươi sinh khí?” Thần Khê đi qua nhẹ nhàng hỏi.

“Còn không phải lão thừa tướng dốt nát, ý vào mình là tam triều nguyên lão, đã cho ta không dám làm gì hắn, lại có thể kêu ta lập phi, còn nói cái gì quốc không thể một ngày vô mẫu, thân là hoàng tộc cần con nối dõi! Hừ! Ta xem hắn còn tưởng hắn sắp đi gặp Diêm vương!”

“Cho ngươi lập phi a..... Ngươi chỉ cần xuất ra khí phách năm đó cự tuyệt thân thích thân cận người là được rồi!” Thần Khê cười trêu nói.

Năm đó Liên Thần có thể nói là chân chính kim cương Vương lão ngũ, mặc dù có một đứa con, nhưng tướng mạo anh tuấn cùng giá trị con người quá triệu để cho rất nhiều nữ nhân xua xua như vịt, ong bướm này chính là làm cho ký ức Thần Khê vẫn còn mới mẻ mà.

“Như thế nào, ghen tị?” Bắc Thần Mộ Dạ nhéo nhéo mặt Thần Khê.

“Không có, ngươi sẽ như thế nào giải quyết những người này a?”

“Thừa cơ hội này, vừa lúc quét sạch lũ bang nhân, làm cho triều đình đón một luồng gió mới.”

“Ân.....” Thần Khê rõ ràng gật đầu, vài năm này, dựa vào thủ đoạn Bắc Thần Mộ Dạ hơn người, cả Bắc đường một mảnh trong sáng, có thể nói chân chính quốc thái dân an, xem ra hắn đích thật là người thích hợp làm hoàng đế ni.

“Đúng rồi, Khê nhi có nhớ hay không hôm nay là ngày gì a?” Bắc Thần Mộ Dạ đột nhiên hỏi.

Thần Khê cau mày trong chốc lát, sau đó lắc đầu.

“Hôm nay là Ngày bảy tháng 7, Đêm thất tịch a!”

Thần Khê bĩu môi, “Người là cố ý gọi lên ta nhớ lại thống khổ sao?”

“Không, ta nghĩ cùng người qua tình nhân chương.” Dứt lời, đưa tay hoàn ở thắt lưng Thần Khê, chuẩn bị hôn môi hắn.

“Hoàng Thượng, Tư đại nhân cầu kiến!” Tuy rằng biết quấy rầy Hoàng Thượng cùng đông Trữ vương thân thiết, nhưng là tiểu thái giám vẫn là trung thành và tận tâm thực hiện chức trách hắn.

“Tư Liệt Dương có chuyện gì hiện tại nói!” Hoàng đế bảo nổi.

Tiểu thái giám trộm xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, thật cẩn thận nói, “Tư đại nhân nói biên ải có cấp báo!”

“Hiện tại tìm người khẳng định có việc gấp, người nhanh đi!” Thần Khê nói.

Bắc Thần Mộ Dạ oán hận buông người trong lòng ra, đi ngự thư phòng.

Ở nơi nào đó trong Minh phủ, Phán quan đại nhân đối diện hắn chùi ra thành quả mặt mày hớn hở.

“Ha ha, có đồ vật này thì, Thương kị a..... Hắc hắc.....” Họ Đoan Mộc cảm thâm cười giả dối. (Thương kị hình như tên bạn Diêm vương)

Nghĩ đến bộ dáng Thương kị ăn thứ này, họ Đoan Mộc cảm thâm lại mặt mày hồng hào, bụng mở cờ.

“Đại nhân, đại nhân!” Đang lúc họ Đoan Mộc còn chìm trong ảo tưởng, một thanh âm đánh gãy suy tưởng kiêu diễm của hắn.

“Gì chứ?” Họ Đoan Mộc Cảm thâm bất mãn hỏi.

“Cái kia.....” Chứng kiến họ Đoan Mộc Cảm thâm bất mãn mặt, quỷ thật cẩn thận nói, “Sinh tử bạc thượng luân hồi có vấn đề, đại nhân người mau đi xem một chút đi!”

“Nga, ta đã biết, ta hiện tại phải đi xem!” Tùy tay buông ra bình nhỏ trong tay, họ Đoan Mộc liền theo quỷ kia đã đi Minh phủ đại điện.

Khi phán quan đại nhân đang ở thực hiện chức trách của mình, minh chủ nhàm chán vừa lúc tản bộ đến phòng họ Đoan Mộc cảm thâm, liếc mắt một cái liền thấy được cái bình nhỏ trên bàn kia.

Thương kị đi tới, mở ra nắp bình, đặt ở chóp mũi ngửi, lại nhìn chằm chằm cái chai trong chốc lát, bình trên người viết “lễ vật Đêm thất tịch”, minh chủ cười mở, “Người này còn có thể hảo tâm chuẩn bị lễ vật cho ta, hắn kiếp trước là luyện được sư, ai biết được lại này có cái gì cổ quái, ta đây liền tìm cá nhân thử một lần đi.”

Chỉ thấy Minh chủ điện hạ nhẹ nhàng huy vung lên ống tay áo, một cái hình ảnh liền xuất hiện ở trước mắt, mặt trên chiếu ra chính là chính tà ý ở chòi nghỉ mát bắc đường hoàng cung ở hoa viên lý tiểu khế Đông Phương Thần Khê.

Thương kị cười cười, đem được kia trong bình chất lỏng liền chiếu vào chòi nghỉ mát trên bàn đá bày nước trà bên trong, làm phép đem Thần Khê tỉnh, tái làm cho hắn cảm thấy được miệng khô, liền hạ được vào nước trà uống một hơi cạn sạch.

Chứng kiến trời chiều đã dần dần hạ xuống, Thần Khê nhớ tới Bắc Thần Mộ Dạ cùng Tư Liệt Dương nghị sự đại khái cũng đã xong, liền đi ngự thư phòng.

Đẩy cửa thư phòng ra, Thần Khê đi vào, đang phê duyệt tấu chương Bắc Thần Mộ Dạ ngẩng đầu lên, hướng tới Thần Khê ôn nhu cười cười.

Thần Khê chỉ cảm thấy bỗng nhiên một trận vịnh huyên, thời điểm tái tỉnh táo lại, liền hướng tới Bắc Thần Mộ Dạ.

Bắc Thần Mộ Dạ có chút kỳ quái nhìn Thần Khê, như thế nào..... Đột nhiên cảm thấy được Khê nhi ngay cả khóe mắt đều mang theo mỉa mai.....

Bên kia Thần Khê chạy tới bên người Bắc Thần Mộ Dạ, đưa tay hoàn ở cổ Bắc Thần Mộ Dạ, hướng tới bờ môi của hắn hôn lên.

Bắc Thần Mộ Dạ ngăn người, bắt quá rất nhanh tiếp nhận việc chính tiếp tục hôn xuống dưới, số lần Khê nhi chủ động không phải nhiều, nên quý trọng a!

Nụ hôn thật sâu dài xuống dưới, Thần Khê thở hỗn hển tựa vào trong lòng Bắc Thần Mộ Dạ, tay cũng không an phận hướng tới y nội Bắc Thần Mộ Dạ phủ đi. Tay kia thì cởi xuống dây cột tóc trên đầu, sợi tóc đen nhánh biên chảy xuôi xuống dưới, lại trống rỗng tăng thêm mấy phần dễ thương, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng dựa vào bên tai Bắc Thần Mộ Dạ, thổ khí như lan, “Dạ, ta muốn.....”

Vẫn quan sát đến nơi đây Minh chủ điện hạ cuối cùng là tắt đi hình ảnh trước mắt, dù sao xem vợ chồng son người ta thân thiết là chuyện tình vô đạo đức, mà Minh chủ phỏng chừng cũng rõ ràng họ Đoan Mộc cầm thâm thuốc này là làm gì, chỉ thấy hắn khẽ cười cười, trong lòng cũng chỉ có bốn chữ: Tương kế tựu kế.

Bắc đường hoàng đế trong ngự thư phòng tiết mục còn trình diễn tình cảm mãnh liệt.

Làm Thần Khê nói ra câu nói kia lúc sau, Bắc Thần Mộ Dạ là hoàn toàn nhịn không được, đưa tay đẩy đi bàn đầu giường, trực tiếp đem Thần Khê áp đảo ở ngự thư phòng.

Thần Khê trên mặt một mảnh má hồng, không khí say mê thân mật, khi Bắc Thần Mộ Dạ hôn môi hạ bắt đầu hơi hơi rên rỉ lên.

Bắc Thần Mộ Dạ ngón tay thon dài một đường trượt đến vòng eo măng khảnh của Thần Khê, ở rốn cùng bụng lặp lại ma sát, có thể đạt được chỗ, cơ hồ toàn bộ đều nóng lên.

“Dạ.....” Thần Khê miệng phát ra thanh âm mơ hồ không rõ lắm, rất nhanh liền bị Bắc Thần Mộ Dạ nuốt vào trong miệng, cuồng lưỡi ở miệng quấy rầy, tay kia thì lại giải khai dây lưng bên hông Thần Khê, bộ ngực tuyết trắng liền rõ ràng hiện lên trước mắt, trước ngực hồng anh lại như ẩn như hiện.

Ly khai môi đỏ mọng Thần Khê mê người kia, Bắc Thần Mộ Dạ bắt đầu hôn môi cổ của hắn, Thần Khê ý loạn tình mê ôm Bắc Thần Mộ Dạ miệng không biết làm gì nắm những thứ gì.

Thần môi cánh hoa dần dần hạ di, Bắc Thần Mộ Dạ bắt đầu nhẹ nhàng cắn thực hai hạt hồng anh trước ngực Thần Khê.

“Ngô..... Dạ..... Dạ.....”

“Khê nhi..... Khê nhi.....” Bắc Thần Mộ Dạ một bên kêu tên của hắn một bên bắt tay hướng về phía sau Thần Khê tìm kiếm.

Thần Khê thân thể chính là hơi hơi kháng cự một chút liền lập tức nuốt vào ba ngón tay Bắc Thần Mộ Dạ.

Chỉ thấy hắn không ở được dưới thân Bắc Thần Mộ Dạ vận vẹo, sắc mặt má hồng, trong ánh mắt lại ba quang liễm diễm, bịt kín tầng tầng hơi nước, “Dạ..... Dạ..... Ừ..... Yếu người tiến vào.....”

Những lời này chính là hoàn toàn châm tình cảm mãnh liệt Bắc Thần Mộ Dạ, hắn không chút do dự rút ra ngón tay, ngược lại thay dục vọng của mình vào.

“Ân.....” Bị tiến vào, Thần Khê thỏa mãn thở dài một hơi.

Bắc Thần Mộ Dạ ở trong cơ thể Thần Khê chậm rãi trôi – cảm, thỉnh thoảng không cố ý đụng vào nội điểm trên vách đá mềm cảm, nghe thấy Thần Khê mị hoặc thanh âm, nội vách tường cũng hưng phấn mà hơi hơi co rút lại. Cảm giác này, quả thực muốn nổ tung. Giống như tinh thần cùng thân thể đều gắt gao ở cùng nhau, khoái cảm ở toàn thân lưu động, sau đó tụ tập tại hạ – thể.

“Dạ..... Mạnh một chút..... Ngô..... Ừ.....”

Làm thời điểm Thần Khê đạt tới cao triều, Bắc Thần Mộ Dạ đã ở trong cơ thể hắn phóng ra. Chính là dưới thân thiên hạ tựa hồ vẫn là chưa đủ, vẫn đang vận vẹo thân thể, mãnh mãnh vòng eo lập tức liền kéo Bắc Thần Mộ Dạ còn trong cơ thể Thần Khê trưởng thêm.

“Dạ..... Ta..... Còn muốn.....” Thần Khê đỏ mặt bủi môi nhìn thấy người trên người, ngón tay trắng nõn còn sưng sã ở trước ngực Bắc Thần Mộ Dạ vuốt ve.

Bắc Thần Mộ Dạ dài hít một hơi, liền tư thế ôm này lấy Thần Khê đi vào giường trong ngự thư phòng.

Mới vừa đem hân buông, Thần Khê liền phản khách vi chủ nằm úp sấp trên người Bắc Thần Mộ Dạ, sau đó bắt đầu chính mình động thất lưng, Bắc Thần Mộ Dạ cả kinh khiếp sợ nói không ra lời, loại này tư thế, trước kia Thần Khê cho dù là đánh chết hân cũng không làm được.

Bất quá, đầu thêm quần nhiều như vậy, có phúc lợi tốt như vậy sao có thể không hảo hảo lợi dụng mà, rất nhanh, Bắc Thần Mộ Dạ theo tiết tấu Thần Khê ngược lại đem hân áp đến dưới thân, bắt đầu rồi một vòng tình cảm mãnh liệt.

Hai người thẳng đến khi mặt trời sắp lên cao mới đình chỉ, Thần Khê đã muốn thoát lực ngủ ở trong lòng Bắc Thần Mộ Dạ, hân còn nhớ rõ khi mới gọi người đến rửa sạch cái diễn cảm kia của tiểu thái giám, phỏng chừng là chứng kiến tấu chương thánh chỉ trên bàn đều là vật nam nhân kia khi nhất thời không phản ứng nổi, nghĩ đến bộ dáng Thần Khê, Bắc Thần Mộ Dạ cơ hồ vụng trộm vui vẻ, bất quá hân như thế nào cũng muốn không thông, thích thẹn thùng Thần Khê như thế nào hội chủ động câu dẫn hân, đáp án, rất nhanh liền có.

Nhìn thấy người trước mắt cười gian trá, Bắc Thần Mộ Dạ sắc mặt tốt lại, “Minh chủ đại nhân đích thân tới cung diện Bắc đường, có gì phải làm sao?”

Thương kỉ cười cười, “Như thế nào? Lễ vật của ta vừa lòng không?”

“Cái gì lễ vật?”

“Chính là lễ vật Đêm thất tịch, đây chính là họ Đoan Mộc thân thủ phối chế nga.....” Nói xong còn nhìn nhìn trong lòng thiên hạ Bắc Thần Mộ Dạ, “Xem ra, thật sự rất có hiệu quả a!”

Bắc Thần Mộ Dạ một phen ôm người trong lòng, hân là hạng người thông minh, xem Thương kỉ vẽ mặt bộ dáng ăn no, chỉ biết Thần Khê chịu bị kịch tổ tiên là muốn ăn người khác có thể ngược lại bị người khác ăn trúng ngay cả xương cốt cũng không chừa.

“Tốt lắm, ta đi, thuốc này hiệu quả không sai, ngày nào đó ta cao hứng, sẽ đưa người hai bình a.” Nói xong, Thương kỉ liền biến mất ở ngự thư phòng.

Chờ Thần Khê khi...tỉnh lại, phát hiện Bắc Thần Mộ Dạ còn ngủ ở bên cạnh hân.

“Người không phải là đi vào triều sớm sao?” Mới vừa nói xong, Thần Khê liền rên rỉ một chút, thất lưng hân, như thế nào đau như vậy, quả thực là cả người như ma túy, hình ảnh tối hôm qua bắt đầu hiện lên ở trong đầu, hân không biết nhục nhã ở dưới thân Bắc Thần Mộ Dạ xoay thất lưng, kêu không đủ còn muốn, nga! Thiên a! Hân như thế nào làm cái dạng đó!

Chứng kiến đầu Thần Khê càng chiu vào mền, biết hân là thẹn thùng, Bắc Thần Mộ Dạ bật cười, “Ta là thượng lâm triều xong rồi mới trở về cùng người, hơn nữa ta có chuyện muốn nói cho người.”

“Chuyện gì?” Thần Khê theo mền lý lộ ra một cái khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Hoàng huynh người tặng lễ vật Đêm thất tịch! Ngày hôm qua một mực vội vàng, cho nên đã quên đưa người!”

“Hoàng huynh ta? Đêm thất tịch lễ vật? Cái gì a?”

“Người hoàng huynh khả xem như giúp ta một cái đại ân, hân cao thấp viết một quốc thư, ta đọc cho người nghe.” Nói xong, Bắc Thần Mộ Dạ theo trong tay xuất ra một giấy viết thư, bắt đầu thì thầm, “Trẫm là vua Đông Hải, Bắc đường các người bắt cóc bảo bối đệ đệ của trẫm coi như xong, trẫm cũng thừa nhận hoàng đế Bắc đường tài trí mưu lược kiệt xuất, chính là gần đây nghe nói vua quý quốc lại có thể muốn chọn phi, tốt! Nếu vua Bắc đường dám tuyển phi hoặc là đồng Trữ vương nước tôi có thoág một ít mất hứng, lão tử liền trực tiếp phái binh chiếm đánh, nếu không muốn chiến tranh, không nên xảy ra chuyện tình tuyển chọn phi! Ai dám đề cử lão tử liền trực tiếp phái quân đội Đông Hải tiến vào chiếm giữ nhà của hân! Cứ như vậy!”

Nghe xong cái gọi là quốc thư, Thần Khê trợn to mắt nhìn Bắc Thần Mộ Dạ, “Không thể nào, này thật sự là quốc thư? Triều đình những người đó nghe xong sợ là muốn chọc giận chết!”

“Cũng đang hảo, ta nhân cơ hội quét sạch mấy lão già kia, đúng rồi, hoàng huynh ngươi còn có tin cấp cho người.” Nói xong, đưa qua một phong thư.

Thần Khê mở ra tín, không phải tự hoàng huynh hấn, như vậy nhất định là hoàng tẩu hấn.

“Thần Khê, Đêm thất tịch lễ vật ngươi còn vừa lòng không? Ngươi hiện tại cuộc sống nhất định thực “Tinh phúc” Đi, chứng kiến, Thần Khê mặt đỏ lên, lại nghĩ tới chuyện tối ngày hôm qua, lấy lại bình tĩnh mới có tiếp tục xem, “Ách..... Lúc trước cho ngươi ra cung thật sự là lựa chọn chính xác mà, nhớ tới năm đó, ta chỉ biết cái tên kia đối với ngươi tâm tồn gây rối, hấn nhìn ngươi ánh mắt căn bản là không giống như là phụ thân nhìn đứa con! Chính là vẻ mặt một đầu đại hôi lang xem tiểu dương, hiện tại tốt lắm, tiểu dương rất cục bị ăn luôn! Ngươi là không phải rất muốn biết ta là làm sao biết Bắc Thần Mộ Dạ chính là Liên Thần? Kỳ thật, lúc trước thời điểm Bắc Thần Mộ Dạ lần đầu tiên tới Đông Hải ta đã biết.....” Xem tới cuối cùng Thần Khê rốt cục thấy được một hàng bút tích cuối cùng rõ ràng bất đồng tự, “Lão bà của ta mang thai, lập tức muốn sinh, Thần Khê ngươi chạy nhanh trở về nhìn xem tiểu chất tử của ngươi.”

Thần Khê thổi phù một tiếng bật cười, hấn thật sự không dám tưởng tượng Sở Ninh Tích mang thai là cái bộ dáng gì!

Bắc Thần Mộ Dạ sủng nịch nhu liễu nhu tóc Thần Khê, “Quá vài ngày, ta cùng ngươi hồi một chuyến Đông Hải đi.”

Thần Khê gật gật đầu, bỗng nhiên hoặc như là nhớ tới cái gì, “Ta nhớ rõ thời điểm ta mười tuổi ở Đông Hải nhìn thấy ngươi một lần, khi đó, ngươi tới thấy gì chứ a?”

“Chẳng những thấy, còn cùng ta ngủ có cảm giác đi.” Bắc Thần Mộ Dạ trêu đùa.

“Nói a? Ngươi lúc ấy tới làm gì? Hơn nữa Sở Ninh Tích lại là làm sao biết ngươi chính là Liên Thần?”

“Ta đến tìm được ngươi, ta nghĩ nếu ta chuyển sang kiếp khác, như vậy ngươi cũng có thể sẽ chuyển sang kiếp khác, ở Bắc đường tìm không thấy cho nên đã tới Đông Hải, kỳ thật thời điểm đầu tiên gặp lại ngươi ta cơ hồ là có thể khẳng định ngươi chính là đứa con bảo bối của ta, nhưng là ta không nghĩ quấy rầy sinh hoạt của ngươi, cũng không biết làm như thế nào đối mặt ngươi, nên không có nhận thức ngươi a.”

“Ngươi như thế nào liếc mắt một cái liền nhận ra của ta a!”

Bắc Thần Mộ Dạ ở trên mặt hấn hôn một cái, “Con ta, đứa con ta dụng tâm sủng mười mấy năm, như thế nào nhận không ra.”

Hấn vừa nói như thế, Thần Khê lại nghĩ tới một việc, một thứ hấn đến bây giờ còn tiêu tan không được sự tình, “Cái gì mười mấy năm, ngươi liền sủng ta mười năm được không, mười tuổi lúc sau ngươi liền.....” Nói xong nói xong, Thần Khê nói không được nữa.

Bắc Thần Mộ Dạ trầm mặc trong chốc lát, “Thực xin lỗi, là ta lúc ấy không thể đối mặt chính mình.....”

“Àn?” Thần Khê khó hiểu.

“Lúc ấy ta đã phát hiện chính mình đối ngươi mười tuổi động dục niệm.....”

“Này..... Như thế nào hội.....” Chân tướng này thật sự là rất chấn kinh!

“Chính mình đều không thể tha thứ mình, cho nên mới buộc lòng không thân ngươi, ta sợ ta sẽ khống chế không nổi làm ra cái chuyện tình làm cho chính mình hối hận!”

Thần Khê tiếp tục trầm mặc, sau đó bỗng nhiên bạo phát, “Bắc Thần Mộ Dạ ngươi lại có thể đối tiểu hài tử mười tuổi có dục vọng, ngươi ngươi ngươi..... Vậy ngươi bây giờ còn không phải làm a! Như thế nào hiện tại có thể đối mặt!”

“Nếu lên trời lại cho ta một lần cơ hội, ngươi cho rằng ta sẽ thả thủ sao?”

Dừng một chút, Bắc Thần Mộ Dạ còn nói thêm, “Bất quá ta không nghĩ tới ta có thể chịu lâu như vậy, lúc trước ta cơ hồ muốn thuyết phục chính mình, vứt bỏ huyết thống cùng tính theo đuổi của ngươi, ngươi bỗng nhiên rời ta đi, ngươi có biết hay không lúc ấy ta có nhiều khiếp sợ..... Nhiều thương tâm.....”

Thần Khê nhẹ nhàng ôm lấy Bắc Thần Mộ Dạ, hắn biết lúc trước là hắn rất ích kỷ, bỏ hắn một mình, hoàn hảo hiện tại người này còn tại bên người.

“Phụ thân.....” Thần Khê bỗng nhiên kêu Bắc Thần Mộ Dạ một tiếng.

“Thế nào cũng phải nhắc nhở ta từng là cha người sao? Cũng là người càng ưa thích tình cảm lưu luyến cảm kị? Ân?”

“Không!” Thần Khê lắc đầu dài buồn ở trong lòng Bắc Thần Mộ Dạ, “Kiếp trước chúng ta là phụ tử, kiếp này chúng ta xem như huynh đệ, mặc kệ thế nào đều cũng có huyết thống quan hệ, vừa nghĩ tới cơ thể của ta chảy dòng máu của người, ta liền cảm thấy được thực hạnh phúc, hình như là..... Có đặc thù ràng buộc mà.”

Thần Khê không có nghe Bắc Thần Mộ Dạ nói, hắn lại như cũ buồn ở trong lòng Bắc Thần Mộ Dạ không chịu động.

Hồi lâu lúc sau, mới nghe được Bắc Thần Mộ Dạ trầm thấp mà giàu có từ tính thanh âm, “Khê nhi.”

“Ân?”

“Tái gọi ta một tiếng đi.....”

“Ân.”

“Phụ thân..... Còn có..... Ta yêu người.....”

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/som-toi-say-cung-ruou-voi-tho>